Grădina cu iasomie í

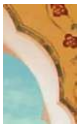

JANE COVERDALE

rí

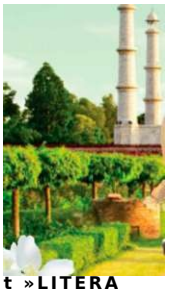

t »LITERA

JANE COVEKDALE

a

\

v '

S

Grădina cu iasomie

^ ^ »LITERA

blue
MOON

JANE
COVERDALE

Grădina cu iasomie

Traducere din limba engleză şi note SIMONA TATU
The Jasmine Wife Jane Coverdale Copyright ©Jane Coverdale 2019 Ediţie publicată pentru prima oară în limba engleză de HarperCollins Publishers Ltd.
Jane Coverdale şi-a declarat drepturile morale asupra acestei lucrări
Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact(cDlitera.ro www.litera.ro
Grădina cu iasomie Jane Coverdale
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Dorina lipan Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COVERDALE, JANE Grădina cu iasomie / jane
Coverdale; trad. din lb. engleză şi note: Simona Tatu. -
Bucureşti: Litera, 2021 ISBN 978-606-33-7533-0 ISBN
EPUB 978-606-33-7897-3
I. Tatu, Simona (trad.; note
)821.111

Pentru familia mea

Capitolul 1

Sarei abia dacă-i venea să creadă că, în sfârşit, ajunseseră. Ieşise pe punte de la primele ore ale dimineţii, îndurând cu greu agonia aşteptării.

Când India apăru la orizont, nu o impresionă deloc peisajul, care îi trezi cel mult un sentiment puternic de uşurare că supravieţuise călătoriei şi senzaţia că se afla într-o carte cu poze.

Stătu transfigurată de parcă ar fi fost secată de viaţă asemenea unei flori presate între paginile unei cărţi până când, dintr-odată, briza îşi schimbă

direcţia şi aduse un miros puternic şi difuz dinspre ţărmul îndepărtat.

Trecutul îi reveni în memorie cu o claritate aproape magică, iar amintirile, demult uitate, se strecurară din nou în lumină ca să o tachineze şi să o provoace.

îi reveni în minte izul dulceag al florilor care se ofileau în bătaia soarelui, ofrande călcate în picioare, risipite şi intrate în descompunere pe treptele templelor lugubre dedicate unor zei fantastici şi neverosimili. Duhoarea gurilor de canal deschise se îmbina cu aromele îmbătătoare şi seducătoare de santal şi paciuli. Paciuli! Şopti cuvântul aproape cu veneraţie trăgând adânc în piept o dâră din parfumul străvechi cu miros de mosc. Nu exista un alt parfum care să surprindă cu aceeaşi putere esenţa Indiei. Aproape că simţea atingerea unei mâini firave şi uscăţive care o strângea pe a ei, târând-o în urma unei siluete grăbite în timp ce picioarele ei micuţe încercau să

ţină pasul clătinându-se. Purta nişte fuste apretate din muselină care foşneau pe aleile aglomerate de tarabe şi oameni fără să slăbească din ochi sariul strălucitor care se legăna în faţa ei. Tânjea din nou după gusturile demult uitate. Mango, iaurt dens şi cremos şi nucşoară proaspăt măcinată, orez lipicios şi dulce pe o frunză de banană, o trataţie specială pe care i-o pregătea *ayah* a ei, Malika.

Sara nu se mai gândise la Malika de ani de zile; acum, cu totul şi cu totul pe neaşteptate, se trezi inundată de senzaţii care ameninţau să-i strice echilibrul şi să-i saboteze stăpânirea de sine pe care o ţinea şi aşa cu greu sub control.

Malika! Sara se forţă să-şi aducă aminte chipul ei, dar nu reuşi să recreeze nici una dintre trăsăturile femeii, doar atingerea rece a unei mâini abile şi liniştitoare, încheieturile delicate şi braţele decorate cu o sută de brăţări tremurătoare şi zornăitoare, precum şi norul de paciuli pe care îl lăsa în urma ei când păşea.

Malika! Cea care dormea întotdeauna la piciorul patului ei şi care a scâncit neconsolată de durere atunci când Sara a fost luată de lângă ea, smulgându-şi părul cel negru şi gros şi frecând uleiul de pe el pe buclele strălucitoare ale fetei ca şi cum ar fi vrut să-i ofere ceva din ea, asemenea unui talisman care să o protejeze.

Sara vârî mâna să-şi scoată batista, dar nu-şi putu stăvili lacrimile. Toţi anii aceia pe care îi petrecuse în Anglia şi în care nu plânsese. Dar lacrimile veneau acum rapid, înecând-o cu sughiţuri adânci şi silenţioase. în scurt timp, se estompară într-un fonfăit, iar apoi, îmbujorându-se cuprinsă de ruşine, îşi aduse aminte unde se afla. Se uită de jur împrejur şi o cuprinse un sentiment de uşurare după ce îşi dădu seama că nimeni nu-i văzuse dezlănţuirea, în afară de un pescăruş murdar, cu un singur picior, care se odihnea pe balustrada vaporului.

Simţi un alt iz distinct, dar, de data aceasta, Sara îşi apăsă peste nas batista, transformată într-o cârpă jilavă şi sărată, deşi era imposibil de înăbuşit duhoarea. Undeva în apropiere se simţea mirosul morţii.

îşi duse mâna la ochi ca să se protejeze de lumina soarelui care se ridica la orizont, iar acolo, pe dealurile din depărtare, zări conturul scheletic al Turnurilor Tăcerii, nişte beţe înalte din bambus putrezit unde zăceau trupurile neînsufleţite ale parşilor, pe paturi expuse forţelor naturii şi la cheremul păsărilor de pradă. Pe fundalul cerului alb, siluetele istovite ale vulturilor pluteau pe curenţii de aer, prea leneşi şi prea ghiftuiţi ca să vâneze pradă vie.

închise ochii şi trăi din nou senzaţia ciudată de a fi în interiorul unui trup de copil şi de a pălăvrăgi cu păpuşile ei în grădina casei în care copilărise, în Madras.

Acolo totul era răcoros, luxuriant şi înmiresmat. Nu se auzeau decât trilurile păsărilor şi râsetele domoale ale servitorilor păşind fără să facă zgomot peste dalele din marmură ale casei decolorate, adăpostite între copaci.

în interiorul incintei vechii ei locuinţe, măslinii şi magnoliile gigantice atârnau asemenea unor umbrare, protejând delicatele flori englezeşti de soarele arzător. Din când în când, chiar şi trandafirii şi levănţica puteau fi făcute să înflorească, iar pentru puţin timp, îşi putea imagina că era, de fapt, în Anglia.

îşi aminti cum privea în sus, adăpostindu-şi ochii de cerul tulbure, distrasă de sunetul încleştării unor vulturi deasupra capului ei. Apoi, la fel de sălbatic ca în închipuirile unui coşmar, rămăşiţele unui braţ uman se prăbuşiră, cu o bufnitură surdă şi greţoasă, la picioarele ei.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era posibil să ţină India la distanţă, în ciuda zidurilor înalte care împrejmuiau casa.

Câteodată, o ceată de maimuţe descreierate, sălbatice şi nemiloase asemenea unor piraţi, îşi făceau apariţia pe neaşteptate, deranjând mesenii şi furând faţa de masă, după care se retrăgeau înapoi în grădină, rânjind şi arătându-şi dinţii servitorilor.

Iar atunci li se amintea din nou că, în afara oazei lor ordonate şi liniştite, se afla India: India cea adevărată, disperată, înfometată şi pătimaşă.

în faţa ochilor îi apăru chipul mamei, cu trăsături neclare, dar idealizate până la perfecţiune, o imagine fixată pentru totdeauna în memorie în lipsa vreunei fotografii care să stea mărturie farmecului ei.

îşi aduse aminte cum se simţea atunci când mama ei o ridica şi o aşeza pe genunchi, foşnetul mătăsii, aroma efemeră a uleiului de trandafir care

se ridica din hainele ei la fiecare mişcare, râsul vesel şi piţigăiat, copilăros încă atunci când alerga desculţă de la un capăt la celălalt al pajiştii ca să se joace alături de fiica ei.

Pentru Sara, mama ei fusese mereu un fel de spirit, o zână cu o existenţă imaterială, asemenea unui vis. Tatăl ei îi lăsase amintiri mai puternice şi purta o poză miniaturală cu chipul lui într-un medalion pe care îl ţinea la gât.

Moştenise de la el forma feţei, gura cărnoasă, părul castaniu şi bogat, dar mai vie decât chipul lui, îi rămăsese în minte memoria îndepărtată a unei arome plăcute de santal amestecate cu tutun, cum îi citea mereu ziarul şi o încuraja să parcurgă cărţi cu mult peste vârsta ei. O încurajase să vorbească hindi şi să se joace cu copiii localnicilor ca să le înveţe obiceiurile.

Era amabil cu toată lumea, îndeosebi cu servitorii şi îi vorbea deseori, chiar şi când era doar o copilă, despre nevoia de a-şi aminti că toate

făpturile sunt create egale, cel puţin sub acoperişul lui. Chiar dacă trecuse atât de mult timp, îşi mai amintea încă urma de amărăciune din vocea lui când rostea cuvintele acelea.

A fost un mesaj care a însoţit-o pe parcursul întregii vieţi şi de care s-a agăţat ca de un cadou pe care el i l-a lăsat, deşi mătuşa ei o mustra deseori pentru că era prea familiară cu servitorii.

Apoi, pe neaşteptate, se iviră umbre întunecate şi durere, imaginea neclară a unei siluete ghemuite lângă patul ei strecurându-i cu forţa un lichid amar printre dinţii încleştaţi. Viziunea se intensifică odată cu sunetele unei incantaţii bizare şi nedesluşite, o faţă fioroasă şi maronie aproape de a ei, ridicându-se şi coborându-se ca prin ceaţă.

Mai târziu, când avea şase ani şi era deja orfană, încă buimacă şi bolnăvicioasă, fusese separată de Malika, iar aceasta plângea şi se ploconea.

Urmă o lungă călătorie către Anglia alături de o bonă englezoaică necunoscută, care o ţinea strâns de mână în timp ce aşteptau în faţa casei mătuşii Maria până când uşa se deschise, iar Sara păşi în noul ei cămin.

Nimeni nu ştia cât de dureroasă fusese dezrădăcinarea, să fie despărţită de tot ceea ce iubise şi să fie nevoită să-şi găsească drumul într-o ţară rece şi în locuinţa rece a unor oameni indiferenţi.

Nu vorbeau aproape niciodată despre părinţii ei care muriseră sau despre căminul pe care îl lăsase în urmă. De parcă luaseră cu toţii decizia tacită de a o face să uite cu desăvârşire viaţa ei de până atunci, iar toate amintirile ei ar fi trebuit să moară odată cu părinţii ei. îi veneau în memorie cuvintele mătuşii ei de fiecare dată când aducea subiectul în discuţie.

- Tatăl tău a avut o parte sălbatică... semeni cu el câteodată..., spunea ea cu un fornăit

dezaprobator, şi am sperat că India îl va face să se astâmpere. Dar treburile au mers din rău în mai rău... Ştiam puţine lucruri despre mama ta, doar că, aşa cum spunea el, ar avea ceva sânge spaniol, ceea ce ar explica de unde ai moştenit sprâncenele, iar tatăl tău a ţinut morţiş să fie cu ea.

Nu a completat cu „în ciuda împotrivirilor familiei", deşi era în mod clar subînţeles.

- A rupt legătura cu noi după cum ştii şi prima dată când am aflat de existenţa ta a fost dintr-o scrisoare prin care eram anunţaţi că părinţii tăi sunt morţi. Te găsiseră în camerele servitorilor cu o femeie indiană şi un preot păgân. Aşa ai ajuns aici şi asta e tot ce ştim despre acest episod nefericit.

Chiar şi numele îi fusese considerat prea păgân pentru lumea aceasta nouă. Fusese botezată Sarianna ca un omagiu afectuos pentru ţara natală şi era singurul nume pe care îl cunoştea. Când a trebuit să renunţe la el în favoarea lui Sara, „un nume englezesc respectabil", era prea mică ca să

protesteze. Devenise Sara Archer, deşi undeva, în memoria ei îndepărtată, exista o vagă amintire a unui alt nume, un nume pe care nu şi—1 mai putea evoca.

Nu era Archer, ştia asta cu siguranţă, iar mătuşa ei nu avea nici o intenţie de a o lămuri.

Nu au mai vorbit pe tema asta şi nu ar fi fost înţelept să încerce să o aducă din nou în discuţie, dar Sara îşi dădea seama că mătuşa ei ştia mai multe decât era pregătită să spună. A refuzat pur şi simplu, iar acum, că murise după o lungă suferinţă, luase cu ea în mormânt numele acela.

Misterul descendenţei sale nu părea însă să conteze în comparaţie cu enormitatea pierderilor pe care le suferise. Cât timp fusese copilă, trecuse pur şi simplu prin viaţă anesteziată din cauza şocului: urmase cursurile unei şcoli-internat, cu reguli stricte şi pedepse meschine, mâncase mâncarea fadă şi călduţă învăţând cum să-şi reprime orice

manifestare a vreunei pasiuni considerate semn al proastei educaţii.

Toată lumea sperase că Sara fusese imunizată solid şi definitiv împotriva celor mai pasionale emoţii, însă nu fusese un succes deplin.

Micile ei momente de rebeliune ieşeau la iveală în scrisorile cu reclamaţii pe care le primea câteodată mătuşa ei.

Sara e câteodată morocănoasă şi nedisciplinată. Aleargă atunci când ar putea mai bine să meargă la pas şi se pare că artele feminine nu-i trezesc nici un interes. Am găsit-o citind o carte de o natură nepotrivită pentru o fată de vârsta ei, scrisă nici mai mult, nici mai puţin decât de un francez! A fost mustrată corespunzător, iar cartea confiscată. Cea mai gravă încălcare a regulamentului a fost când a călărit fără şa în afara lecţiilor obişnuite de călărie. Ştiţi cât de ireparabil îi poate păta acest lucru reputaţia? îi poate distruge chiar şansele unei

căsătorii respectabile. Nu cred că e nevoie să spun mai mult...

Sara Archer, un nume banal care se potrivea perfect unei fete banale. Cu tenul ei neobişnuit şi cu pometii proeminenţi ar fi putut ajunge o frumuseţe, dar, după mâncarea aia indigestă pe care o consumase ani întregi la internat, se îngrăşase şi se pricopsise cu o piele pământie şi ternă, care devenea şi mai neplăcută în timpul iernilor lungi din Anglia.

Mătuşa fetei, exasperată de aspectul Sarei, punea la bătaie toate remediile pe care le avea la dispoziţie, mai puţin pudra şi rujul, însă, în ciuda dozelor zilnice de ulei de castor şi cremă de tartar administrate pentru albirea tenului, pielea rămânea ternă şi lipsită de strălucire. Primea însă mereu complimente pentru părul ei. Când îl ţinea împletit, era la fel de gros ca un pumn de bărbat şi chiar şi mătuşa ei recunoscuse, cu invidie, că nuanţa era minunată, deşi bătea mai mult înspre roşcat decât

castaniu, însă era prea bogat pentru a fi ondulat cu drotul.

Vremea rece era cel mai mare duşman al ei când venea vorba de frumuseţe; nasul îi era mereu roz şi umflat, ochii îi erau în permanenţă apoşi, iar trupul ţeapăn şi dizgraţios.

Se simţea de parcă ar fi fost în permanenţă cuprinsă de friguri cu excepţia puţinelor şi scurtelor momente călduroase pe care îşi permitea să le petreacă dimineaţa în pat înainte să se îmbrace în pripă în atmosfera glacială din cameră. Se repezea apoi în jos pe scări pentru micul dejun, unde stătea cât putea de aproape de focul plăpând, cu mâinile încleştate în jurul căniі de ceai, încercând cu disperare să-şi încălzească degetele.

Câteodată, în timpul nopţii, când stătea întinsă în pat înţepenită din cauza frigului, se gândea la viaţa ei din India şi amintiri răzleţe, asemenea unor mici străfulgerări bizare, o inundau cu nostalgie şi o învăluiau în căldură.

Se făcea că stătea la lumina unei lumânări, într-o cameră cu podele din lemn închis la culoare, întinsă pe un pat mic şi alb acoperit cu o plasă pentru ţânţari învolburată, ascultând cu ochii deschişi, fără să poată adormi, sunetele nopţii care îi invadau camera purtate de o briză călduţă şi parfumată.

Tresărea câteodată la ţipătul ivit din senin al unui animal încolţit şi de groaza scâncetului care urma imediat după aceea, urmat de o linişte prelungită, de rău augur. însă cel mai înspăimântător sunet i se părea incantaţia tulburătoare care răsuna de la un templu din apropiere, unde credincioşii practicau, după cum bine se ştia, ritualurile interzise ale zeiţei Kali, cea care purta o centură de cranii de om în jurul taliei şi învârtea un cuţit însângerat deasupra unui cap decapitat.

Ştia despre Kali, toţi copiii ştiau, dar, în ciuda spaimei, se desfăta cu o încântare curioasă la vederea imaginii aceleia însângerate.

Apoi un freamăt suspect în tufişurile de dedesubtul ferestrei: un hoţ probabil, care venise să le jefuiască locuinţa, sau un piton, strecurându- se de-a lungul terasei ca să mănânce vreuna dintre găini.

Ca pentru a-i alunga temerile şi a o ajuta să doarmă în cele din urmă, din colţul camerei se auzea respiraţia liniştită a unei fiinţe care dormea, mereu prezentă şi reconfortantă, *ayah* a ei cea mult iubită, Malika.

Mai fericită pe măsură ce se lumina de ziuă, asculta ţipătul păunului ei de casă, care o urma peste tot. Atingerea materialului răcoros pe faţa ei călduţă când alerga râzând printre cearşafurile din mătăsuri strălucitoare care atârnau legănându-se între doi cocotieri; sunetul râsetelor şi al muzicii; o formaţie de instrumentişti cu turbane de un

albastru intens, bocetul tânguitor al unui sitar şi apoi mâncare, mereu mâncare, de toate felurile, aromată şi delicioasă, întinsă pe o masă lungă aşezată dedesubtul unui arbore umbros, înconjurat de oameni, cu chipuri care se estompau unul în celălalt, însă toţi păreau foarte fericiţi şi plini de afecţiune. Avea senzaţia că ea se află în centrul atenţiei, iar asta o făcea să se simtă în siguranţă şi, mai presus de toate, iubită.

Un marinar tânăr care răsucea o sfoară îşi ridică privirea şi o fixă curios, forţând-o să revină în prezent. Sara se îndreptă de spate şi îşi reluă mersul de-a lungul punţii; aşteptarea devenise aproape insuportabilă. Un strop de transpiraţie se prelingea pe sub pălăria din paie cu boruri largi, în josul gâtului până în interiorul bluzei albe de muselină. Pielea de dedesubtul corsetului era alunecoasă din cauza transpiraţiei, aşa că trebuia să-şi ţină braţele strâns lipite de corp de teamă că umezeala nedorită de la subţiori ar putea şiroi într-o

pată şi mai mare. Se gândi cât de comod s-ar fi simţit dacă nu ar fi purtat corsetul şi era tentată să-l arunce peste bord aşa cum făcuse cu tijele de trestie pe care menajera mătuşii sale i le pusese în bagaj. Ar fi fost mult mai simplu să le ofere altcuiva, dar se gândise că, drept simbol al libertăţii recent căpătate, merita o despărţire mult mai dramatică.

Le aruncase peste bord la răsăritul soarelui şi le privise minute în şir plutind deasupra valurilor, refuzând să se scufunde şi tachinând-o pentru purtarea ei rebelă până când dispăru din câmpul ei vizual înghiţite în cele din urmă de valuri.

Tânărul marinar îi zâmbi acum cu un fel de admiraţie după care o porni de-a lungul punţii, cu pantalonii lui cei largi şi lălâi fluturând uşor în adierea brizei, cu cămaşa din in deschisă la gât, iar Sara se gândi ce plăcut trebuie să fie să poţi purta astfel de haine. Picioarele ei cele lungi erau vârâte în pantaloni bufanţi din bumbac şi ascunse sub un jupon din cea mai fină ţesătură. Bătu furioasă din

picior pe sub fuste în semn de protest, dar ştia că, dacă s-ar fi apucat să-şi arunce şi juponul, ar fi mers prea departe.

îşi aminti cuvintele mătuşii ei pe care le rostea asemenea unui refren constant de-a lungul anilor şi care acum îi răsunau în creier asemenea unei mantre.

- Orice ai face şi oriunde ai fi, nu renunţa la standardele tale nici măcar o secundă. Oamenii te vor judeca după felul în care te îngrijeşti. Un exterior neglijent arată o neglijenţă.

Sara râse în sinea ei. îşi lăsase deja standardele jos şi era surprinsă de cât de puţin îi păsa. Era evident însă că altora le păsa mult mai mult.

Imediat ce vasul se îndepărtase suficient de tare de ţărm, abandonase drotul acela pe care îl ura la fel de mult, iar aspectul părului i se îmbunătăţise în mod semnificativ, strălucind din nou plin de viaţă şi culoare după ce fusese lăsat în voia lui.

îşi întinse mâinile ca să-şi netezească cocul greu prins cu un pieptăn lat din carapace de broască-ţestoasă şi îndesă câteva fire răzleţe sub pălărie. Era dificil să-ţi păstrezi aspectul îngrijit pe o vreme ca asta, dar se consolă cu gândul că poate Charles nu va observa... De obicei, bărbaţii nu observă astfel de detalii, însă el avea un aspect impecabil şi nu putea tolera dezordinea la ceilalţi.

Dragă, dragă Charles... Privirea ei deveni absentă şi îşi cuprinse faţa în mâini, cu coatele sprijinite de balustradă. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an, de la căsătoria lor pripită în ziua îmbarcării lui spre India.

Planificaseră să-şi facă luna de miere la bordul vasului, dar, când mătuşa Sarei se îmbolnăvise grav chiar în ziua nunţii, Sara nu a avut de ales şi trebui să rămână şi să o îngrijească până la final. Dar chiar şi după ce trecuse multă vreme de la înmormântarea mătuşii ei, Charles îi scrisese ca să-şi roage mireasa să mai aştepte încă puţin înainte

de a i se alătura. Scrisorile lui povesteau despre taifunuri şi revolte ostile ale populaţiei băştinaşe, despre colegi de-ai lui funcţionari care se îmbolnăviseră de holeră, iar în cele din urmă, despre nevoia de a aştepta până după trecerea musonului.

Sara hotărâse că nu va mai aştepta nici un moment în plus, în ciuda bolilor şi a vremii nefavorabile, când, în cele din urmă, după mai bine de un an, scrisoarea lui Charles sosise şi o eliberase din casa aceea de unde credea că nu va putea evada niciodată.

Trebuie să te îmbarci pe Charlotte, *care pleacă din Liverpool pe 22 octombrie. Prietenele mele lady Palmer şi fiica ei, Cynthia, te vor însoţi. Din păcate, lordul Palmer trebuie să mai rămână în Anglia câteva luni, iar asta înseamnă că eu trebuie să mă ocup de treburile de aici... un semnal bun pentru cariera mea. Au fost la Paris ca să-i cumpere trusou*

Cynthiei, care este logodită cu un tânăr viitor baronet

Fără îndoială, Charles avea o impresie foarte bună despre lady Palmer, iar acest lucru reieşea din rândurile următoare:

Nu pot să-ţi spun cât de important este pentru mine ca tu să te împrieteneşti cu amândouă, viitorul meu ar putea depinde de asta, iar o lungă călătorie îţi va oferi prilejul..

Gândurile Sarei se întoarseră către lumea pe care o lăsase în urmă. Casa solidă cu două etaje din cărămidă roşie în apropiere de Hampstead Heath, plasată la adăpost în mijlocul unui pâlc de stejari pitoreşti, cu o grădină plină de ghiocei şi campanule: o oază sigură de respectabilitate a clasei de mijloc, unde nici o urmă de pasiuni omeneşti nu va pătrunde probabil niciodată.

După ce îi făcuse vizite regulate timp de câteva săptămâni, Charles venise să-şi ia la revedere înainte de a se întoarce în India şi toată lumea

crezuse că venise să-i ceară mâna. Când ceruse să petreacă doar câteva clipe singur cu ea în seră, mătuşa ei abia dacă îşi putu stăpâni bucuria şi se repezi înspre el, prinzându-i mâinile într-ale ei, ca să-i arate că era deja membru al familiei.

- Bineînţeles, dragul meu, spusese ea rânjind şi făcându-i cu ochiul, în timp ce Sara simţea că va muri de ruşine. Cu toate acestea, până şi ea era pe deplin încredinţată că el o va cere în căsătorie atunci.

Nu se întâmplase nimic însă. îi luase mâna şi i-o ţinuse într-a lui pentru o clipă după care menţionase ceva despre cât de mult îi vor lipsi discuţiile lor amuzante şi că sperase că Sara îşi va face timp să-i scrie după ce va pleca spre India.

0 cuprinsese un groaznic atac de panică. Va pleca fără să o ceară de soţie!

Se gândi la India şi la cât de mult tânjea să ajungă acolo, aşa că sfidă convenţiile şi îşi luă inima în dinţi. îşi călcă pe orgoliu şi se pregăti să mintă.

- îmi pare rău, dar nu voi putea, izbucni ea.

Răspunsul ei îl luă prin surprindere.

- S-ar putea să mă căsătoresc în curând şi nu ar fi potrivit să scriu unui bărbat necăsătorit.

Chipul lui nu trădă nici o emoţie, îşi flexă mâinile la spate şi începu să se plimbe printre ghivecele cu begonii.

- E cineva cunoscut?

- Nu, e cineva pe care îl ştiu de mai mult timp. îşi coborî privirile în pământ ca el să nu-i poată vedea ochii. I-am promis că o să-i dau răspunsul într-o săptămână.

- Să înţeleg că îi vei accepta propunerea?

- Familia ţine foarte mult la el şi, ca să spun drept, şi eu... ezită o secundă, după care oftă, sperând să planteze o mică sămânţă de îndoială în mintea lui. Dar este un bărbat foarte respectabil, cu un viitor strălucit... aşa că...

Aproape că începuse şi ea să creadă în povestea ei despre un logodnic imaginar.

Charles părăsise locuinţa adâncit în gânduri, iar Sara fusese convinsă că nu-l va mai vedea niciodată.

-Ei bine?

Mătuşa o aştepta în dreptul uşii, iar unchiul stătea în spatele ei, cu un zâmbet nerod pe chip.

Sara încercă să răspundă, dar nu reuşi să articuleze vreun cuvânt. Se simţea copleşită de un sentiment de umilinţă. Pe când se îndrepta grăbită spre dormitor evitându-le privirile, cuvintele crude ale mătuşii ei o urmară în sus pe scări.

- Cum de ai reuşit să încurci lucrurile şi de data aceasta?

Mai târziu, când coborî din camera ei cu faţa roşie şi umflată de stânjeneală, rudele ei abia dacă se obosiră să-şi ascundă adevăratele sentimente, dându-i de înţeles că nu era decât o povară.

Se gândi din nou la seara aceea şi la cina insuportabilă care părea că nu se mai termină, servită în tăcere şi într-o atmosferă plină de

dezaprobare. La felul în care unchiul ei, cu buzele strânse, feliase friptura şi la ranchiuna cu care îi întinsese farfuria fără să o privească, oferindu-i mai puţină carne ca de obicei.
Pierduse ultima şansă de a scăpa de cenzura nesfârşită şi, odată cu plecarea lui Charles, nu mai aştepta nimic cu interes, doar zile nesfârşite de plictiseală sau vizite la prietenii bătoşi ai mătuşii ei sau plimbarea pechinezilor. începuse să le urască pe bietele animale.
în dimineaţa următoare, într-o încercare de a-şi restabili mândria pierdută îi încolţi în minte ideea de a merge singură în India.
- Sute de fete fac asta, spuse ridicându-şi bărbia şi aruncând o privire sfidătoare, deşi ştia că probabil a mers prea departe. De ce ar trebui să aştept un soţ care să mă ducă acolo...?
Impresionat de izbucnirea ei, unchiul puse ziarul jos cu mişcări calculate pentru a o face să-i fie şi mai teamă de el.

- Ai fi în stare să te alături unei gloate de vânzătoare vulgare ca să-ţi cauţi un soţ printre oamenii de rând din India? Doar pentru că nu îţi găseşti unul aici... sau nu vrei, adăugase el, făcând aluzie la momentul când refuzase ceea ce el considerase a fi o ofertă suficient de bună din partea unui preot de ţară cu o situaţie generoasă pentru că o dezgustase felul în care îşi sufla nasul, iar apoi examina conţinutul batistei.

Timp de aproape o săptămână, abia dacă îşi mai adresară vreun cuvânt; indignarea era prea mare. în timp ce stătea, încremenită de umilinţă, holbându-se la micul dejun neatins, menajera intră şi-i anunţă că domnul Charles Fitzroy aştepta în bibliotecă.

- Să-şi fi uitat oare pălăria? remarcă răutăcios unchiul ei în timp ce Sara ieşi ca vântul din încăpere.

Se opri o secundă în hol ca să-şi compună o expresie ce se dorea un fel de indiferenţă plăcută

înainte să deschidă uşa şi să se afle din nou în faţa lui. Chiar şi aşa, vocea ei păru răguşită şi aspră.

- Domnule Fitzroy? Nu mă aşteptam să te văd din nou.

Stătea în dreptul ferestrei privind înspre grădina acoperită în dimineaţa aceea de un strat subţire de chiciură, după care, părând să facă un enorm efort de voinţă, îşi întoarse privirea către ea.

- M-am gândit... Trase adânc aer în piept şi înghiţi în sec, incapabil să o privească în ochi în timp ce-şi învârtea pălăria dintr-o mână într-alta. Uite ce e, nu mă pot împăca cu gândul că te vei mărita cu un alt bărbat. Crezusem că ai putea fi soţia mea într-o zi.

Sara se apucă de spătarul unui scaun ca să nu-şi piardă echilibrul.

- Nu mi-ai mai spus asta până acum, răspunse ea în cele din urmă, cu vocea tremurândă.

- Nu mi s-a părut cinstit să-ţi cer să-ţi abandonezi viaţa de aici, dar se pare că, dacă

aştept mai mult, te voi pierde. Deşi dacă iubeşti un alt bărbat...

- Nu, nu-l iubesc, reuşi să bâiguie. Nu l-am iubit niciodată. Voiam să-l refuz.

- O să mă respingi şi pe mine? spuse el şi făcu un pas spre ea.

Reuşi să adune suficientă stăpânire de sine astfel încât să pară că stă pe gânduri un răstimp acceptabil înainte să răspundă şi să-i permită apoi să o strângă în braţe, iar buzele să li se atingă într-un gest stângaci.

Urmă apoi sentimentul de uşurare la gândul că va putea să anunţe că Charles Fitzroy o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase.

Hotărâseră să fie aranjată o dispensă specială ca ei să se poată căsători aproape imediat, după care, în aceeaşi zi, să se îmbarce împreună pe vaporul spre India făcând astfel economii cu costurile lunii de miere.

Mai târziu, când primele pâlpâiri de entuziasm se stinseseră, Sara îşi analiză motivele pentru care îi acceptase cererea. Era destul de sigură că îl iubea, nu încăpea îndoială, deşi îi luase destul de mult timp ca să-şi dea seama. Asemenea altor tineri înaintea lui, Charles fusese ademenit în casă de mătuşa ei cea plină de speranţă şi plasat asemenea unei ofrande la picioarele ei. Ştiind că toată lumea se aşteaptă ca ea să-l încurajeze, se simţi cuprinsă de un resentiment încăpăţânat, care o făcea să creadă că nici el nu era cu nimic mai special decât toţi ceilalţi.

La un moment dat însă, când jucau tenis în grădină şi el făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul, îl văzu dintr-odată învăluit în lumină. Stătea cu umerii traşi pe spate şi cu pieptul opintit de la ritmul jocului, cu o mână în şold, iar în cealaltă ţinând cu nobleţe racheta lângă el cu atitudinea unui zeu grec. în lumina blândă de după-amiază, cu razele

soarelui strălucindu-i în părul blond-deschis, avea un aer eroic aproape insuportabil.

Timp de câteva minute, Sara avu senzaţia că lumea se oprise din mers şi îşi aminti sclipirea de conştientizare din acel moment.

îl iubesc! Sunt îndrăgostită de el!

După această revelaţie, totul se schimbă, iar ea nu reuşi să mai fie relaxată în preajma lui. Era de ajuns ca mâna ei să i-o atingă din întâmplare pe a lui pentru a-i provoca un amestec atât de intens de plăcere şi de teamă încât simţi că el nu are cum să nu-şi fi dat seama. Chiar şi râsul ei deveni forţat şi nenatural, iar ea nu-l mai putea privi în ochi fără să roşească şi să-şi răsucească capul în altă direcţie.

Era diferit de alţi bărbaţi din cercul ei îngust de cunoştinţe.

Venise din India într-o permisie de doar câteva săptămâni şi adusese cu el, în atmosfera sufocantă a clericilor şi a funcţionarilor de bănci, un aer persistent de aventură şi farmec. Le povestise

despre cobre descoperite adormite în salonul de biliard de la club, despre cum era să împuşti tigri şi despre cum putea juca polo în umbra palatelor roz cu faţade decolorate. Dar cel mai mult o fascina cu istoriile despre poporul indian, despre obiceiurile lor bizare şi credinţele lor puternice, poveşti care o transportau înapoi în copilărie la lumea pe care tânjea atât de mult să o regăsească.

Pe când era mică, mergea în fiecare seară la culcare devorând cu nesaţ cărţi de la bibliotecă scrise de vreo femeie plecată în aventură, fie ficţională sau care existase de-adevărat, înfruntând de una singură ţinuturi îndepărtate. Femeile pe care le admira călăreau ascunse sub robe vaporoase pe cămile nărăvaşe, hoinărind prin deserturi nesfârşite sau rătăcind prin apele Pacificului de Sud în căutarea destinului lor tropical.

îşi dorise să fie una dintre acele femei, dar nu ştiuse exact cum să procedeze până când Charles îşi făcuse apariţia.

Pentru Charles, era o revelaţie să-i vadă ochii strălucitori şi expresia fascinată de fiecare dată când îi vorbea. Se gândea cât de plăcut ar fi fost să se întoarcă în fiecare seară acasă la o făptură atât de îndrăgostită. Nu avea însă de unde să ştie că nu farmecul lui masculin era cel care îi făcea chipul să se lumineze de fiecare dată când îi vorbea despre India. Era însăşi India şi promisiunea aventurii sau poate dorinţa de a descoperi ceva din trecutul ei care o fascina.

Un tremur uşor îl cuprinse când se gândi la unele dintre fetele pe care le cunoscuse în India. Aşa cum procedau şi alţi bărbaţi de felul lui, analiza cu o privire calculată încărcătura de englezoaice, aşa-numita „flotă de pescuit", care sosea în fiecare octombrie şi rămânea până la începutul sezonului cald în speranţa că îşi vor găsi soţi potriviţi. Ideea de a o alege pe una dintre ele i se păru imposibilă căci chiar şi cea mai plicticoasă şi mai săracă dovedea o aroganţă nepotrivită. Pentru prima dată

în viaţa lor, fetele acestea aveau succes la bărbaţi şi aveau de gând să profite la maximum, în ciuda faptului că cele mai multe dintre ele erau, în ochii lui Charles, nu mai mult decât acceptabile.

După câţiva ani în care le respinsese pe cele care îi trecuseră prin faţa ochilor, se hotărî să se întoarcă în Anglia în următoarea permisie şi să-şi găsească o soţie.

Sara Archer nu era cine ştie ce frumuseţe, deşi cu siguranţă nu era nici pe departe lipsită de farmec; era ceea ce se chema atractivă, în ciuda trupului ei un pic cam plinuţ. Lui Charles i se părea că e prea înaltă pentru a fi o frumuseţe răvăşitoare, căci lui în general îi plăceau femeile minione. Avea, cu toate acestea, o dantură foarte bună, iar părul era adorabil, deşi culoarea aceea nu-i plăcea în mod special întrucât avea o preferinţă pentru blonde.

I se părea că ochii ei sunt destul de frumoşi, deşi încadraţi de nişte sprâncene groase, aproape negre, dar era, fără îndoială, inteligentă şi se putea

lăuda cu multe realizări. Cele câteva seri pe care le petrecuse ascultând-o cântându-i la pian piesele preferate nu erau doar o dovadă a talentului ei, ci şi a faptului că trăise şi reuşise să supravieţuiască în India, când au existat atât de mulţi copii care nu au supravieţuit, iar acest fapt o transformase într-o candidată mult mai potrivită măritişului decât oricare altă femeie pe care o întâlnise în Anglia.

în ciuda defectelor, o vedea drept o potenţială nevastă întrucât era sigur că ea îl adoră, deşi avea din când în când obiceiul enervant de a-l contrazice pe subiecte care nu o priveau şi despre care Charles credea că ea nu ar trebui să aibă nici o părere.

Faptul că era orfană nu făcea decât să-i sporească farmecul. Nu exista un părinte grijuliu care să ridice pretenţii asupra felului în care îşi petrecea timpul liber şi care să o îndepărteze de la îndatoririle casnice şi, în ciuda faptului că originile ei erau puţin înceţoşate, primise asigurări că tatăl ei fusese educat la Eton, era englez din tată-n fiu şi îi

lăsase fiicei sale o mică rentă strict pentru uzul personal, confortabila sumă de cinci mii de lire sterline, care vor deveni ale lui în ziua căsătoriei.

Când îşi dădu seama că ideea căsătoriei era pe cale să devină realitate, conştientiză dintr-odată că era posibil să nu-şi mai poată satisface plăcerile. Uitase pentru o clipă de plăcerile de la club şi de libertatea pe care i-o oferea viaţa de burlac. Era plăcut să poţi merge mereu la petreceri şi să fii înconjurat de femei care te admiră şi care-ţi sorb cuvintele din gură.

Mai erau apoi senzaţiile tari pe care i le oferea vânătoarea de animale mari şi unde stătea până în zori cu prietenii lui bărbaţi, a căror companie, trebuia să recunoască, o prefera în detrimentul oricărei femei pe care o întâlnise vreodată. Şi, bineînţeles, erau toate celelalte delicii pe care India le avea de oferit. Simţi un fior pe spate când îşi aduse aminte de plăcerile din vremurile trecute. Viaţa de burlac avea într-adevăr satisfacţiile ei, iar o

soţie mai mult ca sigur va sta în calea tuturor distracţiilor.

Se hotărâse ca până la urmă să se întoarcă în India şi să-şi reia viaţa confortabilă pe care o dusese dintotdeauna. Abia când Sara îi spusese despre potenţiala sa logodnă cu un alt bărbat, simţi un junghi subit de regret. într-un fel, o considerase mereu ca aparţinându-i şi că poate oricând să o ia sau să o lase după bunul plac, iar acum, că apăruse altcineva în peisaj, se simţea ca şi cum i-ar fi fost furat ceva. Gândul că un alt bărbat îi stătea în cale nu însemna nimic pentru el. Era sigur că ea îl va alege pe el şi pe nimeni altcineva, indiferent de consecinţe.

Cu toate acestea, vestea că urma să se căsătorească îl lovi ca un trăsnet. Acceptă însă situaţia cu bărbăţie ştiind că acum nu mai era cale de întors în ciuda unei nevoi aproape copleşitoare de a da bir cu fugiţii.

în cele din urmă totuşi, dorinţa lui de a avea un fiu şi un moştenitor îl convinse într-un final că făcuse alegerea potrivită. Iar el o plăcea, o plăcea cu adevărat. Va fi o companie splendidă pentru el. Acum, tot ceea ce ea trebuia să mai facă era să-şi joace rolul conform aşteptărilor societăţii, şi nu exista nici un motiv pentru care mariajul lor să nu fie un succes.

*

La finalul acelei zile memorabile, când îndeplinise într-un final aşteptările pe care societatea le avea din partea ei, Sara stătea singură în cameră, aşezată în faţa oglinzii şi îşi analiza cu atenţie reflecţia, trecându-şi degetele peste chip ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze semnele persistente ale îndoielii. Conştientizarea a ceea ce se întâmplase o lovise ca un şoc. Fusese de acord să se căsătorească cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoştea şi urma să meargă până la celălalt capăt al lumii ca să trăiască alături de el.

Nu şi-ar fi pus o astfel de problemă cu câteva luni în urmă, dar acum se întreba... Oare ce ar spune femeile de la Comitetul pentru Emanciparea Femeilor?

într-o zi, când rezolva nişte treburi pentru mătuşa ei, fusese oprită de o tânără care purta o pancartă cu mesajul: „Femei din lumea întreagă, uniţi-vă!

Avea nişte haine destul de masculine şi cu siguranţă nu purta corset.

- Hai înăuntru, spuse fata râzând. Nu te muşcă nimeni şi arăţi de parcă ţi-ar prinde bine.

Holul bisericii era aproape gol; chiar şi aşa, persoana care ţinea discursul vorbea cu un sentiment al adevărului şi cu o înflăcărare cărora îţi era dificil să le rezişti. Vorbea despre nedreptatea legilor referitoare la căsătorie şi despre motivele pentru care femeile ar trebui să aibă dreptul de a vota; despre nedreptăţile groaznice la care erau supuse femeile şi despre natura limitativă şi ridicolă

a îmbrăcăminţii feminine. Deşi fusese conştientă şi înainte de existenţa unei astfel de perspective, din ziua aceea, odată ce i se arătase calea cea dreaptă, Sara îşi schimbă modul de a gândi.

Acum, oriunde privea, vedea tiranie, în special în propriul cămin. I se părea îngrozitor felul în care mătuşa ei trebuia să fie împăciuitoare cu soţul ei pentru a-l mulţumi. Dacă înainte executase fără nici o tragere de inimă ritualuri mărunte, cum ar fi să pună papucii unchiului ei la încălzit în faţa şemineului sau să-l asculte în tăcere exprimându-şi părerile, acum îl privea cu un resentiment profund şi amar, tânjind să-şi exprime cu adevărat gândurile, dar nevoită să-şi muşte limba ca să nu stârnească vreun conflict.

Femeia aceea tânără, îmbrăcată într-o bluză şi o fustă simple, pe care mai târziu aflase că o chema Mary, îşi declamase avertismentele cu pumnul ridicat, iar Sara era foarte pătrunsă de adevărul spuselor ei.

Era, cu toate acestea, sigură că e îndrăgostită de Charles, chiar profund îndrăgostită, şi era de asemenea încredinţată că se căsătoreşte cu un bărbat care o iubeşte. în plus, peste trei zile împlinea douăzeci şi trei de ani, vârstă ce depăşea cu mult momentul acela de răscruce care făcea diferenţa dintre a fi considerată fie o tânără eligibilă, fie o fată bătrână fără nici o speranţă.

Dar nu doar din teama de a rămâne nemăritată acceptase să se căsătorească cu el.

Avusese loc o discuţie foarte aprinsă, o discuţie care provocase o vijelie atât de mare încât simţi că nu mai poate rămâne în casa mătuşii sale nici o secundă în plus.

Participase în secret la întrunirile grupului pentru emanciparea femeilor sub pretextul că merge la studii biblice cu alte aşa-zise fete respectabile, însă fusese descoperită.

Cineva sesizase că Sara nu mai venise de la întrunirile pentru studiul Bibliei de ceva vreme. Apoi

descoperiseră în camera ei o broşură despre drepturile femeilor şi o aşezară în faţa unchiului ei indignat. Pentru o secundă se gândi să nege că i-ar fi aparţinut, dar apoi recunoscu, ba chiar mai mult, recunoscu cu mândrie şi anunţă că va merge în continuare la întruniri, orice s-ar întâmpla.

Pentru unchiul ei fusese ultima picătură, nu mai voia să aibă de-a face cu ea, având grijă să îi dea de înţeles că doreşte să o ştie plecată din casă cât de repede posibil.

Nimic din toate acestea nu mai contau acum.

Se putea întoarce în sfârşit în India. India! Mama Indie! Căminul ei abandonat, care îi bântuia fiecare gând în ultima vreme şi o striga cu un ţipăt neobosit, chiar şi atunci când dormea.

*

Căsătoria avusese loc în ziua planificatei îmbarcări, în biserica pe care Sara o frecventase timp de aproape şaptesprezece ani, iar câteva ore mai târziu ştia că vor fi împreună pentru restul vieţii.

Cuprinsă de senzaţii neaşteptate de îndoială, Sara se uită pe furiş înspre Charles prin voalul de mătase, sperând să primească o privire liniştitoare. Când îi simţi privirea aţintită asupra lui, în loc să-i răspundă printr-un zâmbet, Charles păru că încearcă mai degrabă să-şi recapete stăpânirea de sine, îndreptându-se de umeri şi înghiţind în sec.

Simţi că i se frânge inima. I se păru că Charles se îmbărbăta pentru ceva neplăcut, ceva ce trebuia să suporte până la capăt cu orice preţ.

Sunetul strident venit dinspre orgă o făcu să tresară, iar stomacul scoase un scrâşnet dezgustător. Gândul o lovi asemenea unui fulger. Poate că totuşi nu îl iubea. Şi probabil că nici el nu o iubea pe ea. Şi regreta deja alegerea făcută, deşi abia rostise „da" cu un murmur tremurat şi imperceptibil.

Când veni rândul ei să vorbească, ezită între dorinţa de a fugi pe uşa deschisă a bisericii şi a se

agăţa de bărbatul care îi oferise un colac de salvare către o lume nouă.

îşi răsuci privirile în jurul ei într-un efort disperat de a găsi un răspuns, dar nu zări decât faţa mătuşii sale alarmant de palidă, în ciuda zâmbetului pe care îl afişa cu bravadă, şi pe cea a unchiul ei, scuturând furios din cap în direcţia ei, cu buzele încordate într-o grimasă, arătându-i făţiş că doreşte ca ea să termine odată ceremonia.

Reuşise probabil să dea un răspuns întrucât auzi într-un final cuvintele „vă declar soţ şi soţie", dar Sara, aflată în faţa unui viitor pe care credea că orice tânără femeie trebuie să şi-l dorească, în loc să fie cuprinsă de explozia aşteptată de bucurie, se simţi mai degrabă copleşită de o senzaţie de condamnare.

Făcu apoi stânga-mprejur, pregătindu-se să pornească spre ieşirea din biserică, înspre noua ei viaţă, când o zări pe mătuşa ei ridicându-se cu dificultate în picioare şi făcând eforturi să-şi

menţină echilibrul. Femeia se îndreptă apoi către mireasă pentru a o săruta, se clătină puţin, după care, înşfăcând pliurile rochiei Sarei, se prăbuşi inconştientă la picioarele miresei şi ale mirelui, cu degetele încleştate pe o bucată sfâşiată din voalul de nuntă.

Boala era gravă şi inevitabil fatală. Când mătuşa o imploră să rămână ca să o îngrijească, Sarei i se păru insensibil să procedeze altfel şi, deşi se aşteptase ca Charles să protesteze, se dovedi remarcabil de îngăduitor la perspectiva de a călători în India fără să fie însoţit de proaspăta lui mireasă.

- într-un fel, e un lucru bun, spuse el încercând să o liniştească. Locuinţa mea este o vizuină de burlac, iar această mică întârziere îmi va oferi şansa de a-ţi găsi ceva mai potrivit, iar tu poţi, între timp, să-ţi perfecţionezi limba hindi. Dialectul tamil cred că este prea dificil pentru tine. Dar hindi se va dovedi foarte folositoare atunci când va trebui să te înţelegi cu servitorii. Cu toate acestea, spuse el

aruncându-i o privire furişă, poziţia pe care o am cere ca soţia mea să poarte ţinute elegante. Lady Palmer primeşte vizite în mod constant şi se vor aştepta ca soţia mea să facă o impresie bună.

-Oh...

Sara se îmbujoră inspectându-şi ţinuta pe care ar fi trebuit să o poarte în timpul călătoriei, o rochie prost croită, de culoarea muştarului, care nu se potrivea cu tenul, împodobită cu mâneci supradimensionate şi bufante, prea strâmte la subţiori.

Toate hainele ei erau făcute de croitoreasa mătuşii ei, o doamnă care se specializase într-un stil considerat demodat la Paris încă de acum douăzeci de ani, deşi în continuare înfloritor în rândul soţiilor de vicari şi al fetelor bătrâne din Hampstead şi orice sugestie venită din partea Sarei cum că sărmana domnişoară Blunt ar trebui înlocuită cu cineva mai modern era reprimată cu repeziciune.

Temerile legate de cât de bine îi veneau hainele păreau însă triviale în comparaţie cu realitatea crudă a iminentei plecări a lui Charles, soţul ei, care nu îi era încă soţ, nu înainte de a petrece o noapte împreună sub acelaşi acoperiş.

Cuprinsă de zbucium şi de suferinţă, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, refuzând să-i mai dea drumul. Nu se punea problema ca el să mai rămână; îşi prelungise deja permisia şi era nerăbdător să se întoarcă la datorie.

El îşi ridică mâinile ca să-i desprindă braţele de după gât, o sărută scurt de la revedere, după care o luă din loc grăbit, fără să se uite înapoi. Sara se prăbuşi pe canapea şi începu să plângă cu sughiţuri. Să fie atât de aproape de libertate, iar apoi să o piardă era mai mult decât putea îndura.

Mai târziu, când rămase fără lacrimi şi nu mai simţi nimic în afara unei goale disperări, se ridică istovită în picioare şi

urcă la etaj îndreptându- se înspre camera de convalescenţă

.Capitolul 2

Linia ţărmului părea şi mai aproape, iar mirajul se transformă într-o realitate orbitoare. Vor ajunge în curând. Sara scoase o oglindă din poşetă şi îşi examină ochii de culoarea topazului, care mijeau înapoi la ea în lumina limpede. Păreau banali în atmosfera aceea supărător de albă şi aspră, dar ea ştia că vor deveni din nou adorabili imediat ce vor fi învăluiţi de o lumină mai blândă. Ochii erau singura trăsătură a chipului ei pe care nu ar fi schimbat-o, iar restul caracteristicilor i se păreau mult mai acceptabile acum, după ce tenul i se curăţase în mod miraculos şi pierduse considerabil în greutate într-un mod la fel de miraculos.

Observase primele semne de îmbunătăţire la scurt timp după căsătorie. Slăbise aproape şapte kilograme în doar două luni şi fusese nevoită să-şi cumpere o garderobă complet nouă. Medicul

pusese excesul de greutate şi problemele cu tenul pe seama tensiunii nervoase, insinuând că nu este un lucru neobişnuit ca o femeie necăsătorită să-şi îmbunătăţească aspectul fizic după căsătorie.

Deşi nu-i mărturisise asta şi medicului, deşi căsătorită, era virgină şi probabil adevăratul motiv pentru care arăta mai bine era că nu trebuia să se mai ruşineze de fiecare dată când era menţionat subiectul mariajului.

După ce petrecură opt săptămâni pe mare, staţionară o lună în Insulele Canare pentru repararea unui catarg sfărâmat, iar ea mâncă pe săturate fructe şi legume proaspete până când urticaria rozie care îi apărea constant în jurul nasului dispăru în chip miraculos. Excrescenţele micuţe şi roşietice de pe obraji şi frunte se evaporară complet, lăsând la vedere o suprafaţă într-o nuanţă proaspătă, de o netezime asemănătoare unei creme hidratante.

Adevărata ei frumuseţe era însă în structura osoasă, o frumuseţe care va dura mai mult decât prospeţimea tinereţii. După ce pierdu în greutate, chipul ei căpătă o expresie mai rafinată, iar ochii păreau mai proeminenţi. Avusese mereu o postură bună, iar spatele drept şi gâtul lung îi confereau o eleganţă care nu mai păstra nimic din fata neîndemânatică din tinereţe.

Cel mai mare motiv de încântare i-l oferea însă noua formă a sprâncenelor, care acum nu mai erau stufoase. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că o schimbare atât de neînsemnată îi putea produce o îmbunătăţire atât de drastică a înfăţişării. Misteriosul ritual al epilării cu fire de aţă, îndeplinit de o arăboaică într-un cort dintr-o piaţă în Insulele Canare, îi transformase sprâncenele zburlite în aripi de mierlă, care-i confereau feţei o frumuseţe nouă şi surprinzătoare. Acum trebuia să le penseze în secret ca să le menţină forma, conştientă cât de mult s-ar fi scandalizat dacă ar fi aflat mătuşa ei,

care era de părere că o doamnă trebuie să înveţe să trăiască cu imperfecţiunile ei, considerând că până şi gândul la vreun artificiu era extrem de vulgar.

Sara, care nu-i împărtăşea părerile pe acest subiect, zâmbi în continuare privind la propria reflecţie, netezindu-şi precaut pielea cu unul dintre degete. Spera totuşi cu înflăcărare ca urticaria aceea detestabilă să fi fost alungată definitiv; cu cât se îndepărta mai mult de Anglia, cu atât i se părea că devenea mai sănătoasă şi mai drăgălaşă.

Nu se obişnuise încă pe deplin cu aspectul ei îmbunătăţit, aşa că îşi studia câteodată chipul în oglindă o perioadă mai îndelungată decât ar fi fost necesar.

în timp însă, se antrenă să nu se gândească prea mult la farmecele ei recent descoperite, ci să se bucure în secret de privirile lungi şi languroase pe care i le aruncau bărbaţii când trecea pe lângă ei în plimbările ei pe puntea vasului.

*

închise oglinjoara cu o pocnitură şi o lăsă să alunece înapoi în poşetă. Cât timp fusese cufundată în visare, linia ţărmului părea şi mai aproape. Apele de un albastru cristalin îşi schimbaseră culoarea într-un galben murdar, iar conturul odată vag al malului distant se transformase în pâlcuri de clădiri adăpostite de palmieri înalţi şi unduitori şi de copaci enormi care îşi întindeau ramurile de-a lungul potecilor dogoritoare asemenea unor pitoni congestionaţi.

Unele dintre construcţii erau prospere şi frumos ornamentate, asemenea unor reflecţii mai bizare şi romantizate ale rudelor lor din Anglia, în timp ce altele, erau doar nişte mormane de resturi şi ramuri de palmieri căzute la pământ, asemenea unor mici peşteri în care te puteai strecura pentru un moment de respiro de la soarele nemilos şi de la mulţimea nesfârşită de oameni.

Mai semeţe decât grandioasele clădiri ale britanicilor se înălţau templele, sclipind prin

dogoarea umedă, cu multe etaje pe verticală, barbare şi misterioase, incrustate meticulos cu figuri ale unor zei improbabili şi decorate în culori ţipătoare şi foiţă de aur. Erau cu zecile, punctând peisajul tropical la fiecare câteva sute de metri şi înălţându-se către ceruri asemenea închipuirilor fantastice ale unui vis monumental şi copleşitor.

Frânturi de memorie ale unor poveşti şoptite despre ritualuri antice şi primitive îndeplinite în nişele întunecate ale templelor se furişară din nou în mintea Sarei, făcând-o să tremure: poveşti prea îngrozitoare pentru a fi rostite cu voce tare, pe care servitorii le foloseau asemenea unor arme pentru a o face să fie ascultătoare.

Sara se uită în depărtare înspre ţărm, cu ochii mijiţi din cauza soarelui puternic. Undeva acolo, înălţându-se şi coborând odată cu mişcarea valurilor, zări ceva plutind pe suprafaţa apei.

Se uită peste bord, după care se trase înapoi clătinându-se, tremurând şi albindu-se la faţă.

Trupul unui prunc de câteva săptămâni plutea pe un catafalc, într-un coş din nuiele căptuşit cu un snop de flori ofilite şi înfăşurat într-un tifon alb.

0 mână grijulie aranjase florile parfumate sub forma unei aureole în jurul capului copilului şi peste trupul micuţ, înainte de a-i da drumul pe mare. 0 fată nedorită, poate, care murise la momentul potrivit, dar care, cu siguranţă, fusese iubită de cineva în scurta ei viaţă.

Copilul pluti prin dreptul ei, o imagine de o insuportabilă singurătate care o întâmpina la începutul călătoriei. Cu lacrimi usturătoare în ochi, Sara urmări micul trup plutitor până când apa galbenă se făcu din nou de un albastru intens, iar pentru un scurt moment, se simţi cuprinsă de un sentiment consolator.

îşi simţi apoi stomacul încordat, iar pentru o secundă se gândi că o să i se facă rău. Se apucă strâns de balustradă şi strânse din ochi până când începu să vadă vinişoare strălucitoare, rugându-se

cu o bruscă şi fervent teamă superstiţioasă, încercând să înăbuşe imaginea care persista în mintea ei.

începu din nou să se plimbe, într-un ritm mai rapid acum. I se părea că nu vor ajunge niciodată pe uscat, iar ţărmul era mai îndepărtat ca niciodată.

Încet-încet însă, în timp ce privea, scena din faţa ochilor ei prinse viaţă. Un copac se legăna în briza delicată, iar miile de puncte colorate care se mişcau de-a lungul malului se transformaseră în fiinţe umane.

începu să vadă copiii care se joacă, alergând înainte şi înapoi. Rotocoale înguste de fum cenuşiu se înălţau din vetrele de foc lângă care stăteau femei înfăşurate în sari multicolore, cu mişcări neverosimil de elegante pentru astfel de sarcini zilnice umile.

La urechi îi ajunseră apoi primele sunete, râsete şi ţipete în hindi şi tamil şi muzică, o amestecătură

haotică pentru urechile cuiva din vest. Undeva trebuie să fi avut loc o procesiune.

Cei câţiva pasageri europeni îşi făcură apariţia pe punte unul câte unul. Erau reci unul cu celălalt şi era foarte clar că socializau doar din cauza restricţiilor călătoriei.

în secret, Sara intenţiona, dacă va fi posibil, să nu dea curs nici uneia dintre promisiunile de prietenie eternă pe care le făcuse, deşi, spre regretul ei, era posibil să nu aibă de ales în ceea ce o privea pe Cynthia Palmer.

Sara nu ştia ce să creadă despre Cynthia, care se plimba printre mulţimea de pe punte, languros şi fără grabă, luându-şi la revedere cu zâmbetul pe buze, strângând în mâinile ei mici şi înmănuşate un pudel în miniatură, achiziţionat recent dintr-un magazin elegant de animale de companie de pe Rue de la Paix. Se oprea din când în când ca să vorbească cu câte o cunoştinţă şi abia dacă îşi ridica vreodată vocea peste un murmur abia

perceptibil. Sara îşi înăbuşi un spasm de iritare care nu-i dădea pace. Dacă ar fi putut crede măcar în valoarea unei astfel de stăpâniri de sine, viaţa ei ar fi fost mult mai uşoară.

0 voce drăgălaşă de tânără fată, care rotunjea delicat toate vocalele aşa cum vorbeau cei bine crescuţi, o strigă pe Cynthia, iar Sara se uită în sus trezită din visarea cu ochii deschişi.

- Cynthia, cât de bine arăţi! Cum reuşeşti să te menţii în formă pe dogoarea asta? Mă topesc deja.

Vocea fetei suna fals chiar şi pentru urechile Sarei care se întrebă cum de Cynthia nu-şi dădea seama.

îşi aduse aminte că Charles ţinuse să sublinieze cât de important era ca ea să se împrietenească atât cu lady Palmer, cât şi cu fiica acesteia, Cynthia. în scrisoarea pe care i-o trimisese îi spusese: „Sunt sigur că te vei ataşa la fel de tare de ele pe cât m-am ataşat eu. Aşa cum spunem noi deseori în

micuţa noastră comunitate, e imposibil să nu le iubeşti pe Cynthia şi pe mama ei".

Sara era destul de sigură că nu o iubea pe nici una dintre ele, iar din când în când o antipatiza în mod clar pe lady Palmer, deşi era în mod evident depăşită numeric.

Cynthia era la fel de drăguţă şi de fragilă ca un porţelan de Dresda, deşi devenise în curând clar că fragilitatea ei era amăgitoare, ascunzând un miez intransigent, combinat cu o voinţă de oţel cel puţin atunci când voia să facă lucrurile în felul ei. Nu era însă niciodată nevoie să exercite vreo presiune când venea vorba despre a obţine ceea ce-şi dorea; părea că totul i se cuvine în mod natural de parcă aşa stătuseră lucrurile dintotdeauna.

Avea obiceiul să înşface de braţ persoana pe care dorea să o ademenească, ţinând-o strâns, asemenea unei vulpi cu dinţii înfipţi în gâtul iepurelui, iar ca un fel de compensaţie, reuşea să o convingă că nu mai conta altcineva. Când dorea să-

şi vadă mai departe de drum, mâna ei albă şi micuţă se relaxa, eliberând captivul, care rămânea leşinat de admiraţie, dorindu-şi să fie din nou remarcat, cât de curând posibil.

Cu toate acestea, când nu era în compania mamei ei şi stătea doar cu Sara în cabină, puteau petrece multe ore fericite împreună, fiecare împărtăşindu-şi speranţele de viitor alături de soţii lor. Logodnicul Cynthiei i se va alătura în Madras peste câteva luni, se vor căsători, după care se vor întoarce în Europa pentru luna de miere, urmând să înceapă o nouă viaţă în Anglia. William, logodnicul ei, locuise o vreme la părinţii ei, în Madras, şi se îndrăgostise de ea. Avea o sănătate precară şi era periculos pentru el să petreacă mai mult decât câteva luni în India. Chipul Cynthiei căpătă o strălucire aproape copilărească în timp ce vorbea despre moşia soţului ei şi despre viitorul ei plin de speranţă departe de iadul din India. în astfel de momente, Sara se putea solidariza cu fata ştiind din

proprie experienţă cât de dureros era să te simţi neputincios, ca şi cum ai fi prins într-o capcană, la mila cerinţelor unei alte persoane.

Mama ei, lady Palmer, era o femeie corpolentă, cu o piele aspră şi pământie, trăsături grosolane şi o pasiune pentru haine extravagante, care părea mereu mirată că dăduse naştere unei copile atât de blonde şi mofturoase. Principalele ei griji, în afară de fiica ei, de a cărei viaţă se preocupa cu un interes aproape nenatural, erau toate venirile şi plecările din Madras, precum şi tot ceea ce se întâmpla în interiorul comunităţii. Ea era cea care stabilea standardele de comportament şi era de datoria tuturor celorlalţi să ia aminte şi să-i urmeze exemplul, căci, în caz contrar, era vai şi-amar de oricine ar fi îndrăznit să o nesocotească.

- Mă aşteptam ca Charles să se fi căsătorit cu una dintre fetele de acasă...

Lady Palmer o scrută pe Sara prin lornietă fără nici o jenă, din cap până-n picioare. Personal, nu

cred că e cazul să cauţi mai departe de mica noastră comunitate şi erau multe fete care mi se par mai mult decât potrivite pentru a-i fi devenit soţie.

Rostise cuvintele acestea cu un aer de orgoliu rănit, încât Sara izbucni în râs după care spuse:

- Păi atunci, de ce nu a procedat aşa dacă erau atât de potrivite?

La vorbele ei, lady Palmer îi răspunse cu o privire răutăcioasă.

-Nu trebuie să iei în derâdere, fata mea. Căsătoria este o afacere serioasă. Oricum, recunoscu ea, sunt sigură că dragul de Charles a avut motivele sale. într-adevăr, la un moment dat am crezut că e posibil să o ceară pe Cynthia. Charles părea mereu să-i acorde o atenţie deosebită, iar noi ţinem foarte mult la el. Se încruntă, de parcă şi-ar fi amintit întâmplări din trecut. Ne va lipsi conversaţia lui la cină. Mereu ne-a fost atât de util când era burlac.

Sara nu putu face altceva decât să râdă, ştiind instinctiv că nimic din ceea ce va spune nu va schimba în vreun fel purtarea lui lady Palmer. Se presupunea că rolul ei era de a suporta şi de a zâmbi, dar până în acest moment nu făcuse decât să pună întrebări şi să se încrunte.

Când relaţia lor era pe punctul de a se apropia de dezastru, o voce discretă din capul Sarei o avertiză să fie mai atentă. Toţi anii aceia petrecuţi într-o şcoală englezească cu internat o învăţaseră că era vulgar să exprime ceea ce credea cu adevărat, aşa că se hotărî să-i mai acorde o şansă lui lady Palmer, de dragul lui Charles.

Sara era aşezată într-o barcă, aşteptând să fie dusă la mal. Stătea de ceva vreme acolo, ofilindu-se sub suflul înăbuşitor al unei toropeli insuportabile în timp ce valurile tulburi se izbeau cu o violenţă neliniştitoare de marginile bărcii. Stătea înghesuită între o doamnă durdulie ţinând în braţe o colivie cu un canar care îşi pierdea rapid puterile şi un copil

agitat care suferea de rău de mare, iar toate acestea, din cauza unei dispute referitoare la pudelul Cynthiei şi dacă acesta ar fi trebuit sau nu să stea într-o cuşcă în timpul călătoriei spre ţărm. Comandantul de navă insistase că ar trebui să stea în cuşcă, iar Cynthia insistase la fel de mult că nu ar trebui. Deşi restul pasagerilor deveniseră din ce în ce mai nervoşi din cauza întârzierii prelungite, Sara era aproape recunoscătoare pentru timpul pierdut, care mai amâna pentru încă puţină vreme inevitabilul.

Scrută mulţimea de feţe neclare de pe ţărmul îndepărtat, cu un ghimpe în stomac din cauza greţei, fără să ştie dacă suferinţa îi era provocată de anxietate sau de răul de mare. Oare Charles se afla acolo, printre oamenii aceia, privind lung spre mare şi regretând probabil alegerea pe care o făcuse sau, şi mai rău, zăcând mort pe undeva din cauza vreunei boli tropicale care i-a pus capac aşa cum prezicea deseori unchiul ei? Fusese cumva

părăsită chiar înainte de a apuca să fie soţie? Nu avusese cum să afle veşti despre el. Charles era teribil la corespondenţă şi în cele paisprezece luni de când îl văzuse ultima oară, îi scrisese poate mai puţin de cinci scrisori. Le examinase cu atenţie căutând în zadar declaraţiile pasionate de dragoste la care tânjea atât de tare. Epistolele lui vorbeau de obicei despre starea teribilă a vremii sau îi ofereau detalii explicite despre confruntările izbucnite între diferitele caste. Se întreba câteodată dacă nu cumva încerca să o convingă să nu mai vină deloc, însă în josul paginii dădea mereu de obişnuita declaraţie ".Cu dragoste, Charles". Acel singur cuvânt îi păstra vii speranţele pentru o viitoare fericire.

în cele din urmă, Cynthia, cu un zâmbet plin de satisfacţie pe chip, îşi croi drum până în capul scării care ducea în jos către barcă ţinând pudelul în braţe. Ieşise învingătoare, iar asta nu era nici o surpriză pentru ea.

În apropierea promontoriului, un grup de hamali indieni, angajaţi pentru a-i ajuta pe pasageri la bagaje, pluteau în bărcile lor fragile, care se înălţau şi coborau cu o violenţă nefirească la fiecare dezlănţuire a valurilor, încât părea că vor fi azvârliţi în orice moment în apele tulburi şi întunecate. Se uitau cu priviri neliniştite înspre pasageri împingându- se unii pe alţii pentru a obţine o poziţie mai bună. Charles îi scrisese că regiunea era afectată de foamete şi era clar că aceşti bărbaţi erau înfometaţi, iar disperarea îi făcea să se comporte nesăbuit.

Când Cynthia ajunse la jumătatea scării, câinele începu să se zbată dându-şi dintr-odată seama că se află în echilibristică deasupra apei. Căţeluşa făcu o încercare agitată de a-şi vârî capul sub braţul stăpânei gândindu-se, cu mintea ei de câine, că pericolul va dispărea dacă nu îl mai vedea. Zbuciumul său deveni însă şi mai frenetic şi începu să-şi mişte picioruşele rigide cu o spaimă nătângă,

înfigându-şi mai bine ghearele în mătasea lucioasă a rochiei Cynthiei.

Stăpâna scoase un ţipăt ascuţit, iar animalul făcu un salt prin aer scheunând înspăimântat.

Pudelul căzu în apă asemenea unui bolovan. Mai întâi se făcu nevăzut, după care un cap mic şi ud reapăru din marea tulbure înotând în cercuri inutile la o distanţă destul de mare de bărci. Pe unii dintre indieni îi pufni râsul.

Vieţile lor erau prea aspre ca să le pese de soarta unui câine pricăjit, deşi cei mai inteligenţi dintre ei înţeleseră că ar putea fi o oportunitate trimisă de zei.

Sara privi transfigurată cum un bărbat în vârstă se ridică cu o hotărâre tremurătoare la prora bărcii sale desprinzându-şi mâna de una dintre margini. Era asemenea unui cavaler tragic, având drept armură o zdreanţă nefolositoare răsucită asemenea unei pelerine în jurul trupului dureros de fragil, iar

drept armă, un toiag noduros. Sara strigă cu o voce stinsă:

- Nu! Vă rog, nu!

Era prea bătrân ca să se ia la întrecere cu bărbaţii mai tineri. Ar fi trebuit să se odihnească la umbra unui tamarin, fumând un trabuc şi bucurându-se de ultimii ani din viaţă în pace şi linişte. împins însă de disperare, soarta îi decisese un destin diferit.

Zâmbi cu un farmec neobişnuit şi se aplecă înspre câine, şoptind cuvinte de consolare şi încurajare.

Dar exact aici procedase greşit; între timp, şi ceilalţi înţeleseră valoarea salvării câinelui şi se bulucira cu toţii ca să încaseze premiul cel mare. Dintr-odată, barca se zgâlţâi, iar bătrânelul căzu în apă asemenea unei păsări doborâte de glonţ, cu pelerina cea neagră şi zdrenţuroasă proiectată pe fundalul albastru al cerului. Abia dacă săriră câţiva stropi. Se recuperă rapid şi înotă înspre câine, cu

braţele asemenea unor vâsle înţepenite şi bizare. Se pornise o bătălie îngrozitoare, un joc aproape comic de prinde-mă-dacă-poţi, iar patrupedul părea să înoate aproape în mod voit cât mai departe.

- Mamă, fă ceva! Sărmana Fanny!

Cynthia îşi puse mâinile la ochi şi căzu pe spate leşinată.

Lady Palmer le strigă preţul pe care îl oferea pentru salvarea vieţii câinelui şi dintr-odată se stârni un concurs disperat, fiecare încercând să ajungă primul la patruped. în înghesuiala care se crease, bătrânelul fusese dat uitării. Un val învolburat, care apăru în cel mai nepotrivit moment după trecerea uneia dintre bărcile mai mari, îl azvârli şi mai departe, iar bătrânelul strigă după ajutor, cu un ţipăt firav şi aproape umil. Două bărci opriră, privind când la bătrân, când la câine, însă gândul la recompensă îi făcu să se hotărască rapid.

Cu ultimele forţe, bătrânul încerca să se salveze întinzându-şi pur şi simplu mâinile în aer, după care

capul i se smuci brusc ca şi cum ceva nevăzut l-ar fi tras la fund.

Apa învolburată se ridică într-o bulboană, iar el se rostogoli odată cu ea. Faţa îi apăru la suprafaţă pentru o secundă, iar Sara surprinse impactul complet al certitudinii propriei morţi.

Ţipătul Sarei păru să-l cheme din nou la viaţă, iar el se zbătu să respire cu ultimele puteri.

într-un moment fugar, ochii li se întâlniră, iar privirea lui imploratoare îi sfâşie sufletul. Sara se aplecă cât de mult putu, întinzându-şi degetele într-o încercare zadarnică de a ajunge la el, ţinându-şi ochii pironiţi asupra privirii lui.

- încearcă! Trebuie să încerci!

Ochii i se măriră pentru un scurt moment, după care pâlpâiră şi se închiseră ca şi cum se predaseră destinului.

Scoase un ţipăt care aducea mai mult a oftat.

- Prema!

Apoi, bătând pentru ultima dată suprafaţa apei, se scufundă în apele tulburi.
Un freamăt de panică îi cuprinse pe oamenii care se aflau pe punte, iar căpitanul ordonă să fie aruncat un colac de salvare peste bord. Colacul atinse apa aproape de locul incidentului, dar bătrânul nu îşi mai făcu apariţia la suprafaţă.
Mulţimea dădu buzna în partea laterală a vasului privind în jos, la locul unde bătrânul fusese înghiţit de valuri, unii dintre ei încercând să nu arate cât de mult îi bucură această dramă, felicitându-se pentru norocul de a fi încă în viaţă în timp ce bătrânul ajunsese la zei.
Sigur, se gândi Sara, plină deodată de speranţă, este un truc... Bătrânul este un *fakir* şi din moment în moment va apărea din nou la suprafaţă, iar mulţimea îl va răsplăti cu câteva monede. Dar nu mai apăru; viaţa i se curmase într-un moment derizoriu.
*

Drumul spre ţărm se scurse într-o tăcere inconfortabilă. Câinele se întorsese în braţele stăpânei sale, fără să aibă habar de catastrofa pe care o provocase. Cynthia, în schimb, pierduse puţin din stăpânirea de sine de care dădea dovadă în mod obişnuit.

- Bătrânul acela naiv... spuse Cynthia, îndreptând panglica roz, îmbibată de apă, de la gâtul câinelui. Nu e că nu îmi pare rău de ce i s-a întâmplat, dar ce o fi fost în capul lui oare? A plătit acum preţul nesocotinţei sale.

Mama ei stătea aproape de ea, mângâind braţul fiicei cu o afecţiune stângace, murmurând:

- Sărmana mea copilă, cât de teribil trebuie să fi fost!

- Sunt bine, mamă. Nu-ţi face griji! Totul s-a terminat cu bine în cele din urmă. Fanny este în siguranţă, nu-i aşa, draga mea... gânguri şi înfăşură mai strâns câinele în şalul ei din caşmir roz.

- Nu s-a terminat la fel de bine pentru sărmanul bătrân! izbucni Sara cu o amărăciune pe care nu o putea ascunde.

Nu se putu abţine, deşi ştia că acele cuvinte erau primele cuie din sicriul în care avea să-şi îngroape viaţa socială. Ambele femei se întoarseră către ea cu o antipatie evidentă - îşi arătase adevăratele sentimente, iar ele nu o vor ierta niciodată.

Se răsuci, apăsându-şi palmele peste ochi, încercând să-şi smulgă din minte imaginea ultimelor clipe din viaţa acelui bărbat.

- Oare ce încercase să-mi spună? Prema? Ce ar putea însemna? Malika ar fi spus că este un semn rău şi s-ar fi grăbit să ducă o ofrandă la templu pentru a alunga ghinionul, dar ea, o englezoaică civilizată, nu putea decât să încerce să înăbuşe oroarea evenimentului care ştia că o va bântui dintotdeauna.

Când vestea întâmplării nefericite ajunsese la ţărm, mulţimea nu păru să dea semne vădite de

tristeţe, ci atmosfera părea mai degrabă una de resemnare tăcută. Din unele pâlcuri de oameni radia un aer mai degrabă de voioşie, ca şi cum moartea moşneagului, care nu era considerată neapărat un ghinion dacă pusese capăt unei vieţi bine trăite, ar putea însemna o şansă norocoasă pentru altcineva.

Luntraşul acela cu privire ageră, care salvase viaţa câinelui, nu o scăpa din ochi pe lady Palmer, care venea pe tocuri în urma lui. Era însoţit de un grup de barcagii care îl felicitară fără să-şi ascundă invidia pentru norocul care dăduse peste el.

Lady Palmer privea în altă parte, cu mâinile încleştate pe poşetă în ciuda rugăminţilor bărbatului de a-i plăti recompensa.

- Toate la vremea lor, toate la vremea lor! murmură ea în timp ce bărbatul mergea în urma ei rânjind şi înclinând din cap în stânga şi-n dreapta înspre mulţimea care se adunase în număr mare simţind o şansă ca doamnele englezoaice să

potolească mânia zeilor achitând un bacşiş generos. Oamenii se înghesuiră mai aproape, cu braţele întinse, lacome şi disperate, implorând şi cerând insistent bani, luptându-se unul cu celălalt în îngrămădeală pentru a ieşi în evidenţă.

- *Memsahib*! Dragă şi bună *memsahib! Bacşiş! Bacşiş!*

Sara îşi muşcă buza simţind panica strecurându-i-se în suflet.

- Lady Palmer, poate ar trebui să-l plătiţi pe bărbat, iar mulţimea s-ar împrăştia.

- Ei bine, aşa aş face, dacă aş avea vreun ban la mine, răspunse femeia pe un ton iritat. Treaba este că nu am nici un sfanţ. într-adevăr, nu plec niciodată cu bani la mine. Poate ai putea să-l plăteşti tu pe băiat.

- Eu? Nu am nici un ban... în nici un caz nu am bani indieni, doar lire sterline englezeşti şi nu cred că vor fi mulţumiţi.

-Bine atunci, dă-i omului ce ai, răspunse lady Palmer, încheind subiectul şi considerând rolul său în această afacere ca fiind încheiat.

Sara îşi deschise poşeta, iar bărbatul se apropie cu privirea aţintită asupra obiectelor din interior. Scoase o bancnotă de o liră pe care bărbatul i-o smulse din mână cu o mişcare rapidă şi, după ce se holbă la ea cu dezgust, o azvârli pe jos, în ţărână, cu un strigăt furios. Apoi, într-o secundă, o mână noduroasă închisă la culoare ţâşni prin mulţimea de picioare goale şi prăfuite, ridică bancnota, iar cineva care ştia mai multe dispăru cu ea cât ai zice peşte.

Luntraşul îşi întoarse atunci întreaga atenţie înspre Sara. 0 dăduse uitării pe lady Palmer.

- Dă-mi!

Sara devenise furioasă acum şi se întreba cum se făcea că ea era cea care ducea greul egoismului Cynthiei şi al prostiei mamei acesteia.

Gloata le înconjură pe femeile asediate, fixându-le cu nişte priviri curioase, devenite sălbatice din cauza foamei. Se înghesuiră şi mai mult unul într-altul formând o masă râncedă de trupuri nespălate, iar deasupra capetelor lor, copii micuţi, zdrenţuroşi şi aproape goi se agitau asemenea unor şoareci de colo colo. Femeile se ţineau strâns una de cealaltă încercând să se protejeze în mijlocul cercului care se strângea din ce în ce mai tare. Copiii, entuziasmaţi, ţopăind într-un dans grotesc pe capetele şi umerii oamenilor, strigau într-o engleză stricată: „Dă-mi bani! Nu am mamă! Nu am tată!" şi îşi vârau degetele în gurile căscate şi goale, ferindu-se în acelaşi timp de mâinile privitorilor furioşi care încercau să-iînşface de picioarele băţoase şi subţiri.

Cuprinsă de spaimă, Sara scoase un ţipăt vlăguit când simţi ceva tare lovindu-i borul pălăriei. Primul gând a fost că încercau să o omoare, după care privi în sus, surprinsă să vadă o ploaie strălucitoare de monede zburând pe deasupra

capului ei, urmată la scurt timp de o alta, apoi de încă una.

Cu nişte strigăte asemănătoare unor animale sălbatice, ţâncii se azvârliră în direcţia traiectoriei monedelor, urmaţi de grosul mulţimii. Sara rămase singură în spaţiul care se crease în jurul ei. 0 parte dintre privitori, copleşiţi de scena care se desfăşura în faţa ochilor lor, au încremenit instantaneu, după care au început să se ploconească la picioarele bărbatului care stătea în faţa lor, cu picioarele înfipte ferm în pământ, la distanţă unul de celălalt şi cu braţele impunătoare încrucişate peste piept.

Capitolul 3

Era clar că prin vene îi curgea sângele a două rase, care se contopiseră pentru a da naştere unui bărbat cu o apariţie atât de spectaculoasă, încât Sara se pomeni privindu-l cu nişte ochi mari şi plini de veneraţie. Avea aerul unei persoane atât de obişnuite să primească atenţie, încât stăpânise arta

de a nu lăsa să se vadă că este conştient de impresia pe care o făcea.

Era mai înalt decât un nativ indian cu o constituţie medie şi mai mătăhălos, cu umeri laţi şi îndesaţi. Masculinitatea sa copleşitoare forma un contrast straniu cu vestimentaţia, o *kurta* din muselină aproape transparentă, prin care se puteau vedea cu uşurinţă contururile puternice ale pieptului apăsând asupra pânzei fine acolo unde se întâlnea cu braţele îndoite. Purta o *dhoti* lungă din muselină albă, tivită cu o fâşie lată de fir de aur, legată în jurul taliei, atârnând asemenea veşmântului unui preot brahman.

Nuanţa neobişnuită a pielii sale, de un auriu palid, ieşea în evidenţă în mijlocul servitorilor, cei mai mulţi dintre ei negri, şi scotea la iveală că cel puţin unul dintre părinţii lui avea sânge european în ciuda părului închis la culoare, de un negru albăstrui asemenea pielii de leopard. îl purta

pieptănat pe spate, cu fruntea descoperită, căzându-i până aproape de umeri în stilul unui prinţ.

Moştenirea lui europeană era de asemenea vizibilă în culoarea ochilor gri în lumina soarelui, care făcea ca irisul să pară mai intens, întunecat şi hipnotic. Deşi nu exista nimic fantomatic în expresia lui şi, în ciuda hainelor asemănătoare unui profet, săgetă pe toată lumea cu o privire feroce de dedesubtul unor sprâncene negre şi stufoase şi cu o expresie care părea să spună: *Vă sfidez pe toţi!*

Mai era ceva acolo, în colţurile buzelor sale cărnoase, clar definite, care lăsa să se subînţeleagă o urmă de dispreţ, dar cui sau către ce anume era adresată Sara nu-şi putea da seama.

Lady Palmer pufni şi se îndepărtă aşezându-se între el şi fiica ei de parcă doar prezenţa lui ar fi fost contagioasă. Cu toate acestea, comportamentul ei nu scăpă spiritului de observaţie al străinului care, în loc să fie zdruncinat de antipatia ei evidentă, păru că se chinuie să-şi ascundă râsul.

Sara schiţă o plecăciune discretă în direcţia sa, sperând să-i fie prezentată, dar lady Palmer nu făcu nici cea mai mică tentativă de a recunoaşte măcar prezenţa acelui bărbat.

Străinul se apropie şi se înclină. Când, în cele din urmă, vorbi, pronunţă cuvintele cu un accent greoi de parcă engleza ar fi fost a doua lui limbă, deşi nu avea vocea aceea unduitoare asemenea celorlalţi indieni. Vorbea franceza cu accentul unui parizian.

- *Pardonnez moi, mesdames.* Vă cer iertare pentru nepoliteţea demersurilor mele, dar, aşa cum vedeţi, a fost eficientă.

Lady Palmer îi întoarse spatele fără să-i adreseze vreun cuvânt, iar Sara, simţindu-se cuprinsă de ruşinea care ar fi trebuit să fie a lui lady Palmer, îi mulţumi din nou cu o recunoştinţă sinceră.

Undeva în apropiere, un grup de femei îmbrăcate în sari multicolore şi purtând inele uriaşe

din aur la nas stăteau înghesuite unele într-altele, chicotind în spatele mâinilor cu care îşi ascundeau chipurile şi arătând către Sara, capetele lor balansându-se asemenea unor şerpi apropiindu- se unul de celălalt ca să-şi şoptească secretele. îşi aminti mici frânturi din ceea ce mai ştia din hindi. Vorbeau despre părul ei şi se întrebau dacă folosea henna. Străinul le auzi şi el şi privi înspre Sara, cu privirea fixată pe părul ei. Fără să-şi dea seama din ce motiv, obrajii Sarei se făcură de un roz strălucitor, iar fata coborî privirea în pământ aşa cum făcea în copilărie când dădea de necaz. Străinul îi simţi stânjeneala şi zâmbi în sinea lui într-o manieră dezagreabilă ca şi cum s-ar fi întrebat cum ar putea profita de situaţie.

Păru însă că respinge imediat acest gând simţind că este sub demnitatea lui şi îşi ridică privirea spre ceruri ca şi cum întregul episod nu ar fi fost mai mult decât un interludiu neplăcut pe care trebuie să-l îndure. Se întoarse apoi ca să înfrunte

gloata ţinându-şi palmele îndreptate spre exterior asemenea unui profet.

- Care este problema aici?

Nimeni nu părea dornic să răspundă acum, când li se oferise şansa, iar după câteva momente de nerăbdare, bărbatul alese un bătrânel tăcut, cu chipul asemenea unui înger şi îi ordonă să vorbească.

Expresia de pe chipul străinului se schimbă pe măsură ce auzea evenimentele relatate, ridicând mai întâi o sprânceană când află despre soarta bărbatului înecat, respirând apoi ascuţit pe nasul galic cu o formă mai degrabă proeminentă. Un zâmbet dispreţuitor i se întinse pe faţă în timp ce ochii îi licăreau înspre grupul de femei britanice. Lady Palmer se uita în continuare în altă parte, iar Cynthia stătea pe margine, ţinând-o în braţe pe Fanny, într-o imagine de o inocenţă pitorească. Doar Sara părea conectată la realitate, poşeta întredeschisă şi faţa înroşită de vinovăţie arătând că

ea ar fi responsabilă de întreg dezastrul. între timp, gloata devenise furioasă şi începuse să strige cuvinte furioase în direcţia Cynthiei, care îşi strânse câinele mai aproape de piept.
Străinul bătu din palme şi toată lumea încremeni ca la comandă. Auzise suficient, iar răbdarea lui ajunsese la capăt. Pocni din degete, iar un servitor se grăbi să ajungă lângă el. într-o secundă, barcagiul îşi primi plata şi se îndepărtă în grabă.
Sara simţi că trebuie să spună ceva chiar dacă nimeni nu deschidea gura.

- Sunt sigură că lady Palmer vă va înapoia bucuroasă banii dacă lăsaţi numele şi adresa.
- **Ştie cine sunt... spuse bărbatul cu un zâmbet languros şi aproape neplăcut. Şi ştie şi unde locuiesc.**

Făcu apoi o plecăciune într-un fel aproape milităresc înainte să-i întoarcă spatele cu o ultimă privire goală.

Ceva din atitudinea lui o determină să încerce să se facă observată. Poate era o dorinţă de a nu fi inclusă alături de lady Palmer şi Cynthia în dispreţul său evident, aşa că îşi invocă toate puterile pentru a-l confrunta.

- Ei bine, eu nu ştiu, domnule. Zâmbi, sperând să-l îmbuneze cu farmecele ei. Aş putea avea plăcerea să ştiu cui îi sunt îndatorată?

îi aruncă o privire aspră, fixând-o cu ochii săi stranii şi hipnotici, iar ea se întrebă dacă nu cumva era vreun prinţ, iar ea încălcase protocolul prin simplul fapt că i se adresase.

- Numele meu este Sabran. *Monsieur* Ravi Sabran.

Fata scoase un oftat de uşurare. Nu era totuşi un prinţ.

- **Şi...** *mademoiselle...* **îmi permiteţi** să vă **aflu numele?**

Deşi de data aceasta vocea lui deveni blândă, aproape mieroasă, Sara avu sentimentul foarte clar că este politicos împotriva voinţei sale.

- Nu sunt *mademoiselle*... Eu sunt...

înainte ca Sara să termine ce avea de spus, un bărbat în vârstă veni în grabă înspre străin vorbind cu febrilitate în tamil şi arătând înspre mulţime.

- Vă rog să mă scuzaţi, *mademoiselle...*

Ridică o mână ca să-i oprească cuvintele, iar ea îi răspunse cu o privire aspră; era evident că nu era deloc atent la ea.

- Povestea nu pare să se fi terminat aici. Mai este un alt act din tragedia aceasta.

Ca la un semnal, o femeie îşi croi drum printre curioşii care mai rămăseseră în piaţă aşezându-se în faţa lor, cu bărbia ridicată într-o atitudine sfidătoare şi sălbatică şi cu o privire dură, care săgeta de la stânga la dreapta evaluând scena din faţa ochilor ei. Pielea îi era aproape neagră, iar părul răvăşit şi nepieptănat îi ţâşnea în jurul feţei ascuţite care aducea cu cea a unei vulpi. Cu toate acestea, spre deosebire de celelalte femei indiene, purta bluza sari, decolorată şi zdrenţuită, cu o fustă

largă, brodată, trasă îndeajuns de jos pe talie pentru a lăsa la vedere un pântec frumos şi senzual, care-i făcu pe câţiva dintre bărbaţi să se holbeze la ea cu priviri lacome, în ciuda înfăţişării fioroase şi ameninţătoare a femeii. Sara îşi aminti poveştile din copilărie cu un vag sentiment de teamă. Femeia era o sălbatică; trăiau asemenea ţiganilor şi se zvonea că erau hoţi de copii. Purta în echilibru pe şoldul dezvelit o fetiţă nu mai mare de un an, care nu avea nimic pe ea, cu excepţia unei brăţări aurite şi ieftine în jurul încheieturii de la mână, dovadă că cineva o considerase vrednică de a fi împodobită, chiar dacă era ţinută într-un fel neglijent şi lipsit de afecţiune.

Copila, deşi neştiutoare de această ultimă lovitură crudă pe care i-o dăduse soarta în scurta ei viaţă, părea că îşi dă seama că ea era sursa întregii agitaţii şi stătea cu trupul flasc şi lipsit de speranţă pe coapsa femeii privind înjur la lumea

neprietenoasă cu nişte ochi enormi, făcuţi cu kohl, prea speriaţi ca să verse vreo lacrimă.

Bătrânul începu din nou să urle şi să arate cu toiagul înspre copil, iar Sabran îl asculta, ţinând o mână ridicată în aer drept avertisment pentru oricine ar îndrăzni să-l întrerupă.

Apoi, după ce discursul luă sfârşit, îi mulţumi bătrânului cu alte câteva monede, iar după o plecăciune scurtă, aproape nepoliticoasă, se întoarse înspre Cynthia care, ofensată de simpla lui îndrăzneală de a i se adresa, se agăţă de braţul mamei ei pentru a se simţi protejată şi îi aruncă o privire de maxim dispreţ.

- Copila este nepoata moşneagului care a murit. Era singura ei rudă. Femeia era cea care se ocupa de copil. Bătrânul îi promisese că îi va da câteva rupii la întoarcere... Adăugă apoi cu un dispreţ pe care nu se mai obosi să-l ascundă: Şi cum nu există nici o urmă de îndoială că nu se va

mai întoarce, crede că trebuie să o despăgubeşti pentru câştigurile pe care le-a pierdut.

Cynthia se îmbufnă şi refuză să se uite la el, fixând, în schimb, cu privirea aerul de deasupra capului lui.

- Trebuie să ştii cât de hoţi sunt oamenii aceştia... Probabil e chiar copilul ei şi speră să se aleagă cu vreun câştig, răspunse Cynthia, după care îi întoarse spatele punând punct discuţiei. Doar un mic spasm în jurul nărilor lăsă să se întrevadă furia lui Sabran în urma acestei insulte. La început păru că ar vrea să spună ceva drept răspuns, dar apoi zâmbi ca pentru sine, cu o grimasă calmă şi aproape sinistră de parcă îşi imagina răzbunarea pe care ar putea-o pune în aplicare mai târziu, după bunul său plac. Sara îi întâlni privirea şi se cutremură. în ciuda indiferenţei Cynthiei, Sara simţi că e periculos să-l ofenseze. Femeia era insistentă. Veni mai aproape, ridicând copilul în mâini ca să-l poată vedea toată lumea,

după care, cu o mişcare bruscă, se agăţă de rochia Cynthiei.

- *Bacşiş!*

Cynthia făcu un pas în spate, îngrozită de atingerea femeii, ca şi cum un păianjen i s-ar târî pe rochie.

- Nu! Nici un *bacşiş*... Nu îl meriţi. Dispari! Dispari imediat!

Sabran se adresă unuia dintre servitori, care azvârli imediat o mână de monede la picioarele femeii. într-o clipită, zvârli fără nici un avertisment copilul pe caldarâm şi înşfăcă monedele cu un mârâit sălbatic adresat oricui ar fi îndrăznit să i le fure. Cu o ultimă privire zeflemitoare înspre Cynthia, femeia dispăru apoi ca prin magie în mijlocul mulţimii.

Sabran râse, deşi era evident că nu era amuzat.

- Se pare că până la urmă nu era copilul ei.

Pruncul rămase părăsit în ţărână privind la marea de străini, cu ochii larg deschişi şi neajutoraţi, în care se putea citi o acuzaţie reală sau imaginară. Privirea ei nu reuşi să o impresioneze pe Cynthia,

deşi o înmuie pe Sara, care se simţi cuprinsă de un sentiment copleşitor de responsabilitate.

- Trebuie să mai aibă pe cineva.

Cu siguranţă e imposibil să fi rămas complet singură. Privirile întrebătoare ale Sarei se loviră de o lipsă totală de interes, deşi, întru câtva, se subînţelegea că doar prin simplul fapt că deschisese subiectul, viitorul copilului era acum în mâinile ei.

într-o manieră bizară, simţea şi ea acelaşi lucru şi era conştientă că nu-i putea întoarce spatele. Copila pe care o zărise plutind pe mare fusese un semn - un mesaj doar pentru ochii ei! Era un sentiment despre care citise în cărţi, un fel de revelaţie care te loveşte cu viteza fulgerului.

Se lăsă pe vine ca să mângâie pielea catifelată a copilului.

- Sărmana micuţă!

Abia dacă rosti aceste cuvinte, că pruncul scoase un urlet înspăimântat.

Plângând tristă şi singură în ţărână, copila părea că ştie deja că soarta ei depindea de bunătatea unor străini, iar Sara nu mai suporta gândul acesta.

Apoi îşi aminti un cântec de leagăn pe care i-l cânta Malika pe când era copil. Fără să-i mai pese de privirile celor din jur, Sara începu să fredoneze melodia ritmată în hindi.

- *Nini baba nini... mera baba soja...*

Copilul se opri din plâns fixând-o cu privirea, iar timp de câteva momente, haosul se potoli şi totul se cufundă în tăcere. Chiar şi atitudinea lui Ravi Sabran se mai îmblânzi puţin sub efectele calmante ale cântecului de leagăn. Acum se uita la ea cu o sinceră curiozitate.

Când termină de cântat, Sara se ridică în picioare, scuturându-şi praful galben de pe fustă.

- Ei bine, nu voi pleca până când nu aflu cine va avea grijă de copilul acesta.

La început, nimeni nu făcu nici o mişcare, însă, după ce Sabran rosti câteva cuvinte pe un ton aspru

şi plin de o evidentă nerăbdare, toată lumea, inclusiv Sara, începu să se agite. Un servitor se repezi înainte şi se puse în spatele copilei asemenea unei santinele, ghidând-o din când în când prudent cu bastonul, de parcă pruncul era pe punctul de a încerca să dispară mergând de-a buşilea.

Lady Palmer îşi pierduse răbdarea. începu să zbiere cuprinsă de furie, uitând că trebuie să se comporte ca o doamnă.

- Dacă soţul meu ar fi fost aici... De ce nu a venit nimeni în întâmpinarea noastră?

Se lăsă o tăcere inconfortabilă, după care, ca şi cum rugămintea lui lady Palmer ar fi fost ascultată, deasupra zgomotul mulţimii răsună o voce bărbătească profundă, familiară şi reconfortantă.

- Mişcaţi-vă, ce mai aşteptaţi? La o parte din drum. Vorbi pe un ton calm la început, după care păru să rostească vorbele printre dinţii încleştaţi. Daţi-vă odată la o parte, fir-ar să fie!

Pe neaşteptate, îşi făcu apariţia un val de poliţişti cu feţe dure în uniformele lor din serj de culoarea muştarului care, secerând sălbatic o ploaie de lovituri de baston în stânga şi-n dreapta peste capetele mulţimii, croiră o potecă pe care îşi făcu apariţia Charles, cu chipul lui cel atrăgător şi roşu de frustrare.

într-o clipită ajunse lângă soţia lui.

- Sara?

Se uită la ea cu o strălucire de uimire de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era chiar ea.

- Charles, strigă ea, uitând să fie reţinută în bucuria momentului.

îşi răsuci cu stângăcie o şuviţă de păr, după care deveni brusc timidă. Nu mai avu putere să rostească nici un cuvânt.

Lady Palmer făcu o săritură în faţă.

- Charles... în sfârşit... Slavă Domnului că eşti aici. Du-ne de aici imediat!

- Bine aţi revenit, lady Palmer!

Cuvintele îi erau adresate lui lady Palmer, dar privirea o fixa în continuare pe soţia lui.
Cynthia îşi strecură braţul pe după al lui şi îl apucă strâns, ridicându-şi privirea şi fixându-l cu ceea ce Sara crezu că era un sentiment de adoraţie.
- Charles! Unde ai fost? Vocea i se transformă într-un sâsâit copilăresc. A fost îngrozitor ceea ce s-a întâmplat.
- Da, biata mea fată, a suferit atât de mult...
Lady Palmer se agăţă de celălalt braţ al lui Charles. Charles ezită, simţindu-se asediat şi neştiind în ce direcţie să o apuce. Apoi, cu o reverenţă formală, se descotorosi delicat de cele două femei care nu-i mai dădeau drumul şi prinse mâna Sarei ducând-o spre buze.
- Draga mea Sara, îmi pare nespus de rău că am întârziat. S-a întâmplat ceva grav care nu a suportat amânare nici măcar pentru tine.

Se uită la ea analizându-i chipul, până când fata începu să se foiască. Apoi se aplecă şi îi şopti la ureche:

- Eşti adorabilă. Uitasem de-a dreptul.

Era în mod sincer uimit. Rămăsese cu imaginea ei din ziua căsătoriei, ultima oară când se văzuseră, şi nu-şi imaginase că ar putea exista vreo diferenţă. îşi aminti cu o tresărire de rochia ei din lână verde de culoarea muştarului care îi venea prea strânsă pe corp şi de coafura cam bătrânească. Trebuia să înlocuiască imaginea aceea cu cea a unui chip aproape frumos în mare parte datorită unor ochi adorabili şi a pielii palide şi lipsite de imperfecţiuni. Nu-i observase niciodată forma şi culoarea buzelor până acum. Oare când erau în Anglia nu erau la fel de deosebite? Era sigur de asta? A avut mereu dinţi frumoşi, mai frumoşi decât majoritatea fetelor din Anglia pe care le cunoştea, dar acum erau cu siguranţă mult mai albi decât înainte. Bluza ei din muselină fină lăsa să se vadă urma ispititoare a

unor sâni mici, dar cu un contur perfect, deasupra unei talii înguste, ţinute în frâu de o curea lată şi neagră, decorată cu un buchet de violete din pânză. Fusta ei verde-închis avea o croială atât de suplă, încât era aproape şocant de modernă, iar efectul final era de o eleganţă proaspătă atât de departe de tristeţea veche a catifelei de culoarea prunei din sufrageria mic burgheză în care se văzuseră ultima dată.
Dar nu era vorba doar despre silueta ei zveltă şi de hainele elegante. îl derutase expresia feţei ei.
Apoi, într-o sclipire de rară înţelegere, îşi dădu seama. Lăsase în urmă o fată afectuoasă şi stângace şi se reîntâlnise cu o femeie sofisticată care, în aproximativ un an de când nu o mai văzuse, părea să fi căpătat un stil propriu şi siguranţă de sine.
- Atunci înseamnă că ţi-a fost dor de mine?

îi răspunse cu o privire care o făcu să simtă un frison de-a lungul spinării, prinzând-o apoi de talie şi sărutând-o discret pe obraz.
0 strălucire de mândrie străbătu trupul Sarei. Era chiar mai chipeş decât şi-l amintea, deşi poate puţin mai slab. Pielea, odinioară de un brun-deschis strălucind de sănătate, cu pete de roşeaţă pe obraji, era acum arsă de soare, de un bronz-închis, care îi făcea părul blond şi des să pară aproape alb, iar ochii de un albastru luminos. Părea obosit şi, pentru un scurt moment, se simţi cuprinsă de o izbucnire bruscă de îngrijorare, care dispăru aproape imediat. Spatele lui **era drept** ca o **vergea** în costumul cel gri din **serj. Ştia ea** că **era puternic** şi că temperaturile ridicate nu aveau cum să-l doboare. Se întoarse spre gloată, strigând nervos în tamil. Mulţimea se dădu imediat în spate şi era clar că nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea.
Sara îşi strecură braţul pe după al lui trăgându-l înapoi ca să-l facă să se uite încă o dată înspre ea.

- Sper că voiajul nu a fost prea groaznic...

Nu se putea uita la ea mai mult de câteva secunde fără ca obrajii să nu i se îmbujoreze în roşu strălucitor.

Sara mormăi un răspuns exagerat de politicos şi rostit pe un ton exemplar:

- Deloc, am avut parte de vreme bună în cea mai mare parte a călătoriei.

Privi în altă parte, era evident că ceva îi distrăsese atenţia şi părea puţin furios.

Sara îi analiză chipul întrebându-se ce anume îi distrase atenţia când îşi dădu seama că atenţia lui se îndrepta către Cynthia, zâmbitoare de sub boneta albastră cu flori de nu-mă-uita care îi scotea foarte bine ochii în evidenţă.

Sara se uită la chipul ei luminos cu o tentă crescută de gelozie. Arăta într-adevăr foarte mulţumit că o văzuse pe Cynthia. Prea mulţumit poate?

- V-aţi simţit bine în excursie?

-Foarte bine. Cei din familia William sunt fermecători, dar bineînţeles că nu te poţi aştepta la nimic mai prejos de la nişte oameni cu un rang atât de înalt.

Cynthia îl privi lung în ochi, iar el păru subjugat.

- Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de trişti suntem că ne vei părăsi.

- Bineînţeles că îmi vor lipsi toţi prietenii mei, spuse ea zâmbind, în special tu, Charles. Apoi îi atinse braţul cu evantaiul ei micuţ şi roz, prinzându-l asemenea unei fiinţe neajutorate în capcana farmecului ei. Ei bine, Charles, am dat şi de ceva bucluc, spuse Cynthia, după care îşi tamponă uşor ochii cu batista şi se apropie mai mult de el. Tu mereu ştii ce e de făcut.

Sara aproape că izbucni în râs la auzul unui astfel de compliment ieftin, dar Charles părea să nu observe că era manipulat.

- Ei bine, draga mea Cynthia, despre ce belele vorbeşti?

Charles trebui să se aplece ca să o audă căci chiar şi când stătea pe vârfuri capul ei cel mic şi îngrijit îi ajungea doar până la umăr, ceea ce o făcea să pară încă şi mai vulnerabilă.

Cynthia îi şopti la ureche aruncând în acelaşi timp priviri rapide înspre Sara. El ascultă cu atenţie, după care privi scurt înspre bebeluş; copila stătea acum mulţumită, strângând o bucată de mango zemos între degetele dolofane, înconjurată de oameni care făceau, fără tragere de inimă, eforturi să o amuze, cu toţii nerăbdători să aibă un rol, după ce îşi dăduseră seama că poate fi rost de un câştig de bani.

- Ce întâmplare nefericită! şopti el. 0 să mă ocup. Bătu din palme şi strigă: Shakur! Vino imediat aici, diavol leneş ce eşti!

Un servitor îşi făcu apariţia înaintea lor, holbându-se la Sara cu un rânjet larg pe faţă şi luându-şi ochii de la ea doar ca să se uite înjur la mulţime, sperând că îi vor fi remarcat importanţa.

- El este Shakur, valetul meu.

Ca un semn al poziţiei pe care o deţinea, Shakur purta una dintre cămăşile aruncate de stăpânul său peste pantalonii cei lungi *dihoti.* Deşi gâtul îngust i se iţea dintr-un guler zdrenţăros, prea mare pentru el, servitorul se prezentă cu o demnitate imposibil de ridiculizat.

Făcu din nou o plecăciune apăsându-şi palmele împreună şi atingându- şi fruntea într-o binecuvântare. Sara îl plăcu din prima. El rânji spre ea, lăsând la vedere un şir de dinţi de un alb imaculat.

- Doamna aceasta este noua stăpână a casei, sahib?

îşi mişcă capul de la stânga la dreapta în ritm cu vocea lui subţire şi unduitoare.

- Da, doamna aceasta este soţia mea şi bagă de seamă să nu uiţi lucrul ăsta.

Sara îndulci momentul cu un zâmbet.

- Ce mai faci, Shakur?

- Sunt foarte bine, doamnă.

Păru că-i studiază chipul cu o plăcere evidentă şi o binecuvântă încă o dată cu ardoare. îi admiră oasele fine ale mâinilor şi încheieturilor, pielea albă şi părul... o culoare foarte potrivită... culoarea firelor de şofran întunecat.

Sara zâmbi din nou cu o bunătate neprefăcută, iar el o binecuvântă încă o dată înainte să arunce o privire grăbită înspre lady Palmer şi să fie cuprins de un tremurat vizibil.

Charles păru din nou iritat şi preluă controlul.

- E suficient! Shakur, ia bagajele şi vino cu ele la trăsură!
- Imediat, *sahibl*

Shakur se agită de colo până colo suficient de mult timp încât să se asigure că toată lumea înţelese cât de important era spunându-le tuturor celor care îi ieşeau în cale.

- La o parte, la o parte, ce mai staţi! imitând într-un fel bizar vocea stăpânului său.

Charles o luă pe Sara de mână ca să-i arate drumul, dar privirea fetei a fost distrasă de vederea lui Sabran, care se retrăsese să stea de vorbă cu cineva aflat într-o trăsură, aşteptând la distanţă de haosul de pe chei.
Se vedea clar că Charles era foarte iritat şi îşi îndoi mâinile la spate în încercarea de a-şi calma furia.
Sara îi urmări privirea şi zări o fată încântătoare, cu chipul ca dintr-un basm, care privea pe fereastra trăsurii. Când simţi că este observată, se retrase modest şi cu atât de mare grabă, încât era aproape ca şi când n-ar fi existat.
Sabran dădu drumul mâinii fetei şi îi aruncă lui Charles una dintre privirile sale enigmatice.
Sara îşi ridică privirea înspre chipul lui Charles încercând să-i descifreze expresia. Buzele lui erau albe pe fundalul roşeţii din obraji, iar ochii de un albastru strălucitor păreau aproape sticloşi când îl fixă la rândul său pe Sabran.

- îi cunoşti, dragule? Alintul sună ciudat în urechile lui Charles, dar reuşi să-i atragă atenţia. Domnul acela a fost foarte amabil. Nu ştiu ce sar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut la momentul oportun. Charles, trebuie să-i mulţumim.
- Dacă te referi la Sabran, cred că „domn" este un cuvânt poate prea generos. Oricum, tu nu ai de unde şti, draga mea. Acum trebuie să plecăm.
- Dar Charles, s-a întâmplat ceva groaznic... Refuza să se uite la ea, ţinându-şi privirea fixată undeva la mijlocul distanţei.
- Da, ştiu... Mi-a spus Cynthia...
- Atunci vei înţelege că suntem răspunzători...
- Bineînţeles că nu noi suntem răspunzători... dar voi aranja ca unul dintre oamenii mei să dea copilul în grija unor călugăriţe. Nu o putem adopta chiar noi. Ne-ar aduce necazuri cu servitorii. Ai uitat cât de stricte sunt regulile de castă aici. Oricum, după ce mama adevărată îşi va da seama că nu e

rost de primit bani, se va întoarce. Am mai văzut astfel de întâmplări.
O apucă de mână şi o ţinu cu fermitate. Gata cu prostiile! Lady Palmer şi Cynthia îşi croiseră drum până la trăsură înconjurate în continuare de spectatori curioşi. îi aruncară nişte uitături furioase şi neliniştite, dar Sara se împotrivi chiar şi aşa, căci nu era în stare să se smulgă de lângă copilul care se juca în ţărână.
- Charles, trebuie să facem ceva...
- Lady Palmer nu ar primi-o sub nici o formă în trăsura ei, spuse el coborându-şi vocea până aproape de şoaptă. Trebuie să plecăm imediat.
- *Pardonnez moi.*
Charles se răsuci şi dădu cu ochii de Sabran, care stătea în faţa lor cu un aer de iritare abia controlată. Asistase la discuţia dintre cei doi soţi şi pândise un moment prielnic pentru a interveni.
- Fitzroy.

Rosti numele de parcă trebuia să facă un efort uriaş.
Charles salută la rândul lui scurt printr-un semn din cap.
- Am înţeles că soţia mea are motive pentru care să-ţi fie recunoscătoare. Vreau să te răsplătesc pentru efort.
Sabran respinse oferta fluturând din mână dispreţuitor.
- Nu am nevoie de banii tăi.
Sabran o fixă pe Sara cu o expresie curioasă, apoi se întoarse înspre Charles. Un licăr abia perceptibil de uimire îi lumină chipul însoţit de un zâmbet cu jumătate de gură care Sarei i se păru în batjocură. Urmă o plecăciune exagerată, aproape sarcastică, când Sabran flutură din mână în faţa ei de parcă ar fi fost un curtezan, orbind-o cu un diamant galben imens, neşlefuit, montat în aur greu pe care îl purta pe inelar.

în mod obişnuit, Sarei nu-i plăceau bărbaţii care purtau bijuterii, i se părea că-i efeminează şi că este un semn clar de vanitate, dar, pe mâna lui, tăietura aceea primitivă a pietrei părea doar să contribuie la aerul lui misterios asemenea baghetei cu care un vrăjitor şi-ar fi hipnotizat victimele.
Sara îi surprinse un zvâcnet de surpriză şi, totodată, de aversiune. Era şocată să constate că bărbatul nu o admira, ba din contră, era posibil chiar să o displacă.
- Doamnă, am venit să vă spun că voi lua eu copilul. Şi cu asta basta! anunţă el.
Apoi, făcând din nou o plecăciune în direcţia Sarei, pocni din degete înspre suita lui.
-Haideţi!
- Vă rog să mă iertaţi, *monsieur*, dar nu sunt atât de sigură.
Mai întâi zări sclipirea vagă a unor dinţi de un alb imaculat, în încercarea politicoasă, dar eşuată de a acoperi un mârâit, apoi, în timp ce o privi din cap

până-n picioare cu nişte ochi întunecaţi şi enigmatici, plini de o aversiune nedisimulată de data aceasta, plesni din degete, iar alaiul său se aşeză din nou în poziţie de drepţi.
Charles o prinse de mână şi o trase deoparte.
- Cred că problema s-a rezolvat în cele din urmă, draga mea.
- Dar bătrânul voia ca eu să am grijă de ea. îşi duse vârfurile degetelor la inimă ca să întărească adevărul vorbelor ei. Nu încape nici o îndoială! Şi a murit în pace pentru că a crezut, într-un fel, că eu voi avea grijă de nepoata lui.
în urma dezlănţuirii pasionale a Sarei, se lăsă o linişte incomodă şi nici măcar Charles nu mai spuse nimic până când, într-un final însă, se simţi obligat să intervină şi să reinstaureze ordinea.
- Fata mea dragă, ai dat frâu liber imaginaţiei. Lasă-l pe domnul Sabran să o ia! Alături de el, cel puţin, va fi cu cineva de nivelul ei.

Sabran avu din nou nevoie de toată stăpânirea de sine de care putea da dovadă pentru a-l ignora pe Charles şi a i se adresa Sarei pe o voce calmă:

- Englezii ne-au luat totul. Trebuie să ne lăsaţi măcar copiii în pace.

Sara rămase cu privirea pironită asupra lui. Nu mai putea spune
altceva după ce îşi dăduse seama de adevărul cuvintelor sale.

- Dar puteţi să veniţi să o vizitaţi oricât de des, spuse el pe un ton mai blând. Veţi fi mereu bine-venită.

Vocea lui puternic hodorogită o învălui asemenea unui voal din mătase grea. Privi înspre Charles ca să vadă cum va primi invitaţia şi era în mod evident mulţumită să-l vadă iritat şi dregându-şi din nou glasul:

- Vreau să vă asigur că nu o voi trata rău, adăugă Sabran, râzând încetişor. Acum! îşi plesni palmele una de alta şi toată lumea sări din nou.

Trebuie să plec şi la fel şi voi. Chestiunea e rezolvată.
Aflată încă sub efectele manifestării subite a farmecului lui, Sara privi cum un funcţionar care aştepta ridică deodată copila şi o ţinu atârnând la o lungime de un braţ.
- Nu fi prost! Dă-mi-o mie!
Sabran aproape că smulse copilul din mâinile servitorului, făcu o ultimă plecăciune înspre Sara, apoi, cu o privire dispreţuitoare înspre Charles, se îndepărtă purtând copilul, care acum plângea zgomotos, îndesat sub braţul său asemenea unui colet, urmat de alaiul care mergea grăbit în urma sa.
Sara trebui să-şi ascundă zâmbetul când îşi luă la revedere la rândul ei. Apoi, ca şi cum îşi dăduse seama că vrea să mai spună ceva, strigă:
- Stai! Care e numele ei? Ce ştiţi despre ea? Chiar nimic?

Se uită la oamenii care mai erau acolo şi care o fixau cu priviri inexpresive.
Sabran se opri din drum; copila făcuse pe ea şi lăsase o dâră jilavă pe bluza lui curată din in. Se răsuci şi îi aruncă Sarei o privire aspră; răbdarea lui ajunsese evident la capăt.
Charles rosti printre dinţi:
- Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea... Cât de încăpăţânată ai devenit! Lady Palmer e furioasă; te rog, încearcă să înţelegi poziţia în care mă aflu.
- Doar un minut, Charles, te rog... iartă-mă! Nu e vorba despre vreun câine de pripas, e totuşi un copil.
Sara îi înfruntă privirea cu ochii ei minunaţi şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, Charles se mai îmbună.
- Ai dreptate, bineînţeles. Trebuie să aibă un nume, *monsieur* Sabran...
- Trebuie, mă gândesc, spuse el, mormăind apoi un şir de cuvinte în franceză pe care le rosti prea

repede ca ea să le poată descifra, deşi Sara era sigură că nu erau măgulitoare la adresa ei. Cum vi se pare Prema? Faţa îi încremeni într-o grimasă rigidă. A fost numele bunicii mele. Sunteţi mulţumiţi?

- Prema! E imposibil! Imposibil!

Se clătină şi pentru o clipă avu senzaţia că va leşina.

Sabran întinse un braţ ca să o sprijine, dar Charles se mişcă rapid avertizându-l din priviri. Sabran lăsă mâna în jos, nu fără a afişa însă zâmbetul lui secret şi zeflemitor.

- Este numele pe care l-a strigat bătrânul, chiar înainte de a... Vocea ei şovăi, răguşită din cauza lacrimilor cărora încerca să nu le dea frâu liber. Aşa a spus: Prema! Sunt sigură acum. Trebuie să fie un semn... Prema... acesta este numele tău?

Sara se aplecă ca să privească în ochii copilului, iar bebeluşul întoarse capul şi schiţă un zâmbet ca şi cum ar fi dat un răspuns: Este!

Sara se holbă la Sabran cu chipul strălucitor, cerându-i să-i împărtăşească uimirea şi minunea absolută a acestei descoperiri. Ochii lui străfulgerară de ceea ce ea crezu că ar putea fi un dram de teamă.

- Atât de superstiţioasă, doamnă, şi vă aflaţi pe ţărmurile noastre de o oră... dar apoi, atât de multe lucruri care se întâmplă în India sunt inexplicabile. îl voi întreba pe guru despre ele.

Chipul lui era întunecat şi încruntat, ca şi cum întreg incidentul ar fi luat o nouă întorsătură, însă chipul Sarei era liniştit şi strălucitor.

- Ei bine, atunci... prenumele bunicii dumneavoastră mă face să fiu încredinţată că va fi în siguranţă la dumneavoastră.

- Mulţumirile mele cele mai sincere, doamnă.

Starea de spirit i se schimbă din nou şi era evident că râdea de ea.

- Stai! Ce înseamnă numele în engleză? Nu îmi mai aduc aminte.

- înseamnă „dragoste".
Charles pufni în batjocură, dar Sara căzu pe gânduri şi se întristă. Imaginea bătrânului care se înecase îi străfulgeră prin minte.
- înseamnă că cineva a iubit-o foarte mult ca să-i dea numele acesta.
I se păru că buzele lui Sabran se strânseră de parcă ar fi avut de gând să zâmbească, însă doar ochii îi străluciră în timp ce-i flutură din nou inelul cel hipnotic prin faţa ochilor.
- Aştept cu nerăbdare să veniţi în vizită, doamnă. Nu se întâmplă foarte des să avem o prezenţă atât de fermecătoare pe ţărmurile noastre barbare.
- Dar unde locuiţi? Trebuie să-mi daţi adresa dumneavoastră.
- Fitzroy ştie unde stau. Toată lumea îmi ştie casa, deşi unii ar putea susţine altceva. Se uită din nou la Charles cu o privire ironică. Este „Sans *Souci*" sau, dacă preferaţi varianta engleză, „Fără Griji".

Dispăru apoi, sunetul slab al râsului său răsunând în depărtare

.Capitolul 4

O tăcere incomodă se aşternu peste pasagerii trăsurii, care se îndepărta de haosul dogoritor, prăfuit şi zgomotos al portului. Lady Palmer stătea cu buzele strânse ferm într-o grimasă dezaprobatoare, uitându-se din când în când la Sara şi pufnind zgomotos, în timp ce Cynthia se lăsase pe spate sub umbrela de soare, cu ochii închişi, răcorindu-şi faţa cu un mic evantai. Charles îşi ţinea privirea aţintită drept înainte ca şi cum nici n-ar fi fost conştient de prezenţa Sarei lângă el. Fata se uită pe furiş la faţa lui distantă, după care îşi strecură degetele printre ale lui.

O privi insistent o dată şi încă o dată, cu o expresie de uimire şocată pe chip.

Era ca şi cum aproape uitase de prezenţa ei.

Intrară pe o stradă largă, mărginită de arbori de tamarin vechi de secole, cu ramuri întunecate şi

sinuoase care se întâlnesc deasupra şi se întrepătrund pentru a forma un refugiu împotriva arşiţei stăruitoare a soarelui.

Civilizaţia, sub forma stăpânirii engleze, se manifestase prin clădiri prospere, în cea mai mare parte construite recent. Trecură prin dreptul Curţii Supreme cu farul acela straniu construit deasupra.

- Acesta este locul unde sper să am influenţa supremă într-o bună zi.

Charles îşi ridică bărbia, iar pentru o clipă, Sara se gândi că ar putea chiar să dea onorul. Până acum nu se gândise prea mult la munca lui de magistrat districtual, dragostea orbind-o atât de tare încât nu i-a păsat cum îşi câştiga existenţa, dar acum îşi dădu seama cât de importantă era munca pentru el. Era ambiţios şi, îşi dădu ea seama cu o mică tresărire care o trezi la realitate, se aştepta ca şi ea să fie ambiţioasă.

Minarete sub forma unor râşniţe pentru piper ornau numeroase alte clădiri, strălucind în soarele

dimineţii şi învăluind oraşul într-un sentiment vesel de familiaritate şi o senzaţie de siguranţă în comparaţie cu întinderea nemărginită a Indiei. Cu toate acestea, în ciuda solidităţii monumentale a clădirilor şi a europenilor puşi la patru ace mergând la cumpărături însoţiţi de servitori, exista un sentiment straniu permanent cum că înţelegerea era fragilă şi putea dispărea cu totul într-o fracţiune de secundă ca şi cum un duh ar fi transplantat o lume străină într-un peisaj incompatibil. Până şi culorile naturii aveau un aer nepământean. Părea imposibil că astfel de nuanţe pot exista în afara raiului, în ciuda stratului subţire de praf gălbui care reducea peisajul la o pictură în acuarelă.

- Mă simt de parcă aş fi într-o poveste din *0 mie şi una de nopţi*, spuse Sara strângându-l de mână şi uitând că trebuie să-şi exprime fericirea cu timiditate. Nu am ştiut că este atât de frumos.
- Mount Road, spuse Charles când trecură pe lângă o arteră largă ce ducea înspre vestul oraşului.

Bineînţeles că nu era nimic aici înainte să venim noi, britanicii.

îşi desfăcu larg braţele ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze întreaga stradă. Ca şi cum ar fi construit-o chiar el.

- Da, bineînţeles, spuse ea încruntându-se şi încercând să invoce o amintire. Numele era acolo undeva în trecutul ei neclar, deşi drumul se schimbase dramatic de la cărarea odată prăfuită pe care şi-o amintea vag din copilărie.

Ochii i se îngustară în strălucirea soarelui. Acolo, la mare distanţă, lucind prin praf, se zărea o colină joasă.

- Muntele Sfântul Thomas, spuse Charles citindu-i gândurile.

- O, da. Sara îşi aminti acum. Nu e locul în care se crede că sfântul a fost omorât după ce a fost trimis de Dumnezeu să convertească India la creştinism?

-O grămadă de aberaţii, bineînţeles, spuse Charles zeflemitor, dar indienii cred că totul e adevărat. Susţin că în biserică se află rămăşiţele degetului sfântului.

Sara zâmbi ca pentru sine când îi reveni în memorie, cu o limpezime neaşteptată, momentul când tatăl ei o dusese la biserica înălţată pe locul unde Sfântul Thomas fusese martirizat şi văzuse crucea pe care se credea că o ţinuse strâns la piept în momentul morţii. Crucea căpătase faima de a elimina sânge din când în când, dar obosită de la atâta privit şi de la atâta aşteptare ca fenomenul să se producă, căzuse leşinată pretinzând că avusese o viziune şi făcând o impresie foarte puternică asupra pelerinilor adunaţi acolo.

Acum însă, când privea în jurul ei, Sara nu simţi nici un fel de influenţă a creştinătăţii, în ciuda bisericilor protestante construite de britanici. Căldura însăşi părea concepută pe o religie bazată mai mult pe natură decât pe orice altceva invocat

de om. Chiar şi formele primitive şi întortocheate ale arborilor păreau că reflectă animismul religiei hinduse, îşi întindeau ramurile groase, asemenea unor lujeri, prin aer şi şerpuiau pe pământ formând mici arbori decoraţi cu fâşii de mătase şi flori în care se cuibăreau mici figurine reprezentându-l pe Ganesha, zeul elefant, şi Hanuman, regele maimuţelor, sau însuşi Shiva, maestrul dansului, în ciuda formei lui umane, ornamentate cu oroarea miriadelor de braţe asemănătoare unor şerpi.

Dedesubtul acoperişului umbros, oamenii acestei lumi subterane îşi instalaseră locuinţele şi afacerile, mici adăposturi temporare conţinând lumi întregi de vieţi domestice şi hărnicie. Licăriri de viaţă domestică umilă li se derulară prin faţa ochilor. Un copil stătea dezbrăcat în faţa casei sale construite din tablă ruginită, în timp ce mama lui, cu braţele pline de brăţări zăngănitoare, stătea ghemuită în ţărâna din faţa lui săpunindu-l din cap până-n picioare la doar câţiva centimetri de un

pârâiaş de deşeuri urât mirositoare. Un sari decolorat legat de un copac se ridica în briza uşoară dezvelind culcuşul unui grup de copii mici, supravegheaţi de bunica lor care pregătea lipii pe un foc într-un colţ.

*

Adăpostită sub o umbrelă care o apăra de soarele deja dogoritor, Sara se bucura de peisaj în ciuda faptului că se simţea puţin detaşată de realitate cum stătea lângă Charles într-un landou din trestie împletită, o relicvă de la începutul secolului al nouăsprezecelea, tras de o pereche de cai viguroşi. Era încă zdruncinată nu doar de senzaţia neobişnuită de a putea atinge din nou pământul după săptămânile petrecute pe mare, dar şi de emoţiile contradictorii ale întâlnirilor ei dramatice din ultima oră. Apoi punctul culminant întruchipat de Ravi Sabran, care se făcuse nevăzut ţinând copilul la şold, urmat de servitorii care alergau în spatele lui încercând să facă faţă pasului său încordat. Părea că, deşi era de abia o oră pe

pământ indian, i se întâmplaseră mult mai multe lucruri decât în toţi anii pe care îi petrecuse în Anglia.

îi reveniră în minte cuvintele pe care le rostise Sabran la despărţire: *„Sans Souci".* Un nume aproape frivol pentru o casă, dar şi ademenitor; va merge în vizită cât de curând posibil.

Din când în când, arunca câte o privire la faţa distantă a lui Charles şi aproape că nici nu-i venea să creadă că era în cele din urmă împreună cu el.

Se posomori dintr-odată, cuprinsă brusc de un spasm brusc de anxietate. „Cine e omul acesta cu care m-am căsătorit? îl mai iubesc?"

O rază de soare îşi făcu loc printre ramurile întrepătrunse de deasupra şi ilumină scena dinaintea ei.

Era zi de festival şi braţe întregi de flori multicolore şi strălucitoare erau împletite în ghirlande pentru a fi depuse ca ofrande la temple. O tânără fată, de o frumuseţe aproape mitică,

înfăşurată într-un sari siclam, stătea ghemuită în praful strălucitor de pe marginea drumului, împletind ghirlande din gălbenele şi tuberoze. Cânta în timp ce muncea, voce ei cadenţată şi misterioasă părând că se întrepătrunde cu mişcarea degetelor pricepute care transformau florile în coliere parfumate.

Charles aruncă o privire înspre Sara şi se simţi copleşit de nevoia de a face un gest galant. Strigă să oprească trăsură, apoi aruncă câteva rupii înspre fată care le prinse cu dexteritate alegând apoi o ghirlandă din iasomie albă cu un parfum intens şi aranjând-o în jurul gâtului Sarei. Fata îşi ridică mâinile zvelte la frunte într-un gest de binecuvântare veselă. Nu exista nici un semn în ochii ei că ar aştepta vreo altfel de recompensă; binecuvântarea fusese dată liber, din puritatea inimii ei inocente. Charles avusese acelaşi sentiment şi spuse impresionat:

- Pare o fiinţă mică şi amabilă.

Sara zâmbi, mişcată de gestul lui. îi păsa de ea totuşi, iar totul ar fi în regulă.

Din depărtare se auzi apoi bubuitul unor tobe, discordant şi sinistru, iar oamenii se grăbiră să se dea la o parte din drum ca să privească.

O procesiune venea înspre ei şi, dintr-odată, în faţa lor îşi făcu apariţia o ceată formată din bărbaţi care dansau de parcă ar fi fost în transă, stârnind praful gălbui de pe drum şi contorsionându-şi trupurile în mişcări sălbatice, aproape obscene, cu ochii căscaţi şi nebuneşti.

Purtau un catafalc umbrit de perdele şi decorat cu crăiţe, dar, când briza îşi schimbă direcţia şi draperia se dădu puţin la o parte, lăsă la vedere un cadavru încremenit de *rigor mortis* într-o poziţie şezândă aproape sfioasă, deşi cu un picior zbârcit şi învineţit ieşit direct în spaţiul aparţinând oamenilor vii.

Pe măsură ce procesiunea se apropia, capul grotesc şi pipernicit, legat într-un turban alb decorat

cu imitaţii ieftine de rubine, putea fi văzut zdruncinându-se la un moment dat pe ritmul muzicii şi al picioarelor celor care îl purtau, cu gura înţepenită într-un zâmbet sinistru de parcă s-ar fi bucurat de acest ultim voiaj macabru către rugul funerar.

Cynthia duse rapid o mână la nas. De deasupra batistei, ochii ei transmiteau o expresie de profundă oroare, deşi Sara era uimită de cât de rapid i se evaporaseră propriile sentimente de repulsie. Nu existau sentimente persistente de tristeţe; moartea era acceptată ca fiind inevitabilă şi înfruntată pieptiş asemenea unei părţi naturale din viaţă. Se cutremură când îşi aminti de înmormântarea mătuşii ei, ploaia îngheţată care se revărsa în mormântul noroios şi sunetul gol al bolovanilor de pământ pe măsură ce se prăbuşeau pe capacul sicriului.

în acel moment, Charles o luă de mână şi o ţinu aproape, învăluind-o cu a lui. îi zâmbi.

- Eşti bine, da? Nu e prea oribil.

- Nu... cumva pare preferabil unui mormânt sigilat etanş.

îi aruncă o privire ciudată.

- Bineînţeles, dar nu cred că ar fi indicat ca noi, englezii, să urmăm aceeaşi traiectorie. Cam lipsit de demnitate, nu crezi?

Sara râse rezervat crezând că glumeşte, deşi, când îi examină chipul, îşi dădu seama că vorbise extrem de serios.

Respectabilele construcţii din piatră ale oraşului făcuseră loc aproape în totalitate unor clădiri mici şi şubrede, precum şi templelor somptuoase ale populaţiei indiene, înghesuite una într-alta, un amestec de locuinţe şi prăvălii, iar aleile se transformaseră în nişte vizuini care duceau către un amestec seducător de magazine unde se vindeau mirodenii îndesate cu vârf în conuri multicolore, la bordeluri unde tinerele fete stăteau pe perne brodate la ferestrele deschise, cu formele lor

copilăroase împovărate cu bijuterii ieftine din aur şi sariuri din bumbac strălucitoare, ochii neliniştiţi pictaţi cu dungi negre de kohl în încercarea de a le face mai seducătoare pentru trecători.

Cynthia scoase dintr-odată un ţipăt de groază când un ascet, aproape complet dezbrăcat, cu excepţia părului încâlcit care îi ajungea până la călcâie, mânjit din cap până-n picioare în cenuşă gri, se aruncă în faţa trăsurii ca să ceară de pomană. Era imposibil să nu-i observi penisul cel lung şi flasc, acoperit ca şi restul trupului în praf cenuşiu şi ascuns pe jumătate dedesubtul ţesăturii din bumbac care atârna de talia bărbatului. Era primul bărbat pe care Sara îl văzuse dezbrăcat şi de-abia mai putea să-şi ia ochii de la jumătatea inferioară a trupului său.

îi aruncă o privire curioasă şi fugitivă lui Charles, după care îşi întoarse privirea, aranjând fără rost mănuşile pe care le ţinea în poală ca să-şi mascheze temerile. I se părea atât de straniu că,

din cauza unei ceremonii care avusese loc în Anglia acum mai bine de un an, trebuia să împartă patul cu acest bărbat şi să facă împreună lucrurile intime pe care le fac oamenii căsătoriţi. Se gândea cum va fi în stare să meargă până la capăt întrebându-se dacă el va insista ca ea să doarmă în patul lui chiar în noaptea aceea.

- Dă-i înainte, Shakur, neghiobule! De-a ce crezi că te joci acolo?

Era evident că Charles era la fel de stânjenit ca şi ea şi încerca să mascheze prin furie, deşi, în opinia ei, cel mai bine ar fi fost, de fapt, să râdă.

Shakur trase de frâie, dar caii refuzară să se mişte, prelungind disconfortul tuturor.

- Vă rog să mă iertaţi, domnule! Omul acesta vrea bani, dacă îi va primi, se va da din drum.

Charles aruncă grăbit o monedă înspre bărbat.

- îmi pare rău, doamnelor, bolborosi el înroşindu-se.

Sadhu merse în urma lor, torturându-i din nou cu goliciunea lui, binecuvântându-i pe toţi cu înflăcărare de mai multe ori, în timp ce lady Palmer încercă să-l alunge ţinând cealaltă mână peste ochii fiicei sale.

Sara era cât pe ce să izbucnească în râs şi stătea aplecată încercând să- şi reţină chicotele.

Şocul imaginii primului trup de bărbat dezbrăcat dispăru cu o rapiditate aproape la fel de indecentă pe cât apăruse, iar curiozitatea îi fu stârnită de noile scene de viaţă care roiau în jurul trăsurii ce înainta cu dificultate.

Mici turme de vite cu coarnele pictate în culori vii şi împletite cu flori stăteau în mijlocul drumului în pâlcuri de culoarea caramelului. Trăsura trebui să oprească din cauza unui viţel nou-născut care se zbătuse să vină pe lume pe drumul care se întindea în faţa lor.

Viţelul se ridică, trăgând după el prin ţărână cordonul ombilical în timp ce mama lui îl înghiontea

delicat să se ridice în picioare, o imagine a devoţiunii materne placide în tumultul din jurul lor. Sara şi Cynthia se uitau una la cealaltă într-un moment rar de conexiune sinceră. Era pentru prima dată când fiecare dintre ele asista la momentul naşterii.

Se strecurară lent dincolo de porţile unui templu uriaş unde mulţimi de oameni îşi aşteptau rândul pentru a fi primiţi în audienţă la preoţii brahmani, gata să plătească o rupie sau două pentru o *puja*$_y$ *o* binecuvântare, ca să-şi îmbunătăţească şansele de succes în dragoste sau noroc.

Aceşti bărbaţi, care aparţineau castei de cel mai înalt rang, erau de cele mai multe ori durdulii şi bine îngrijiţi, asemenea unor concubine răsfăţate de bogătani. Leneveau pe treptele templului, bârfind şi râzând, cu trupurile înfăşurate în robe dintr-o ţesătură albă şi imaculată, cu gâturile grase şi lucioase încercuite de ghirlande din crăiţe.

Şiruri de schilozi şi diformi stăteau pe poziţii în faţa intrării pentru a capta mila mulţimii care trecea prin dreptul lor. Sara se dădu înapoi cu un nod în stomac la vederea unei diformităţi care în mod sigur nu avea cum să fie creată doar de natură. Un bărbat tânăr, cu picioarele şi braţele îndoite într-o formă grotescă, stătea răbdător pe un cărucior din lemn pe care îl făcea să se mişte cu ajutorul unui băţ, capul lui frumos cu aspect angelic fiind singura parte din corpul său care nu fusese profanată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-i nişte bani! exclamă Sara.

Nici Charles nu rămase indiferent la această oroare ieşită din comun şi îşi vârî grăbit mâna în buzunar aruncând grăbit, la nimereală, monedele în direcţia băiatului. Când privi în urmă, îi văzu pe alţii, mai puţin diformi, adunând monedele şi îndesându-le în sacul decolorat din pânză pe care băiatul îl purta la gât. Chiar şi cei mai disperaţi recunoşteau

dezonoarea de a fura de la o fiinţă atât de bătută de soartă.

Merseră în continuare de-a lungul ţărmului până când zidurile înalte din piatră cenuşie ale fortului St. George încununat cu steagul britanic care flutura de pe parapet se profilară ameninţător în faţă, agăţate pe o latură de marginea apei şi protejate în partea sudică de un râu lat şi tulbure. Trecură pe la periferia unei aşezări înţesate de străzi şi depozite, care se sprijineau de zidurile fortului creând aspectul unui bazar arăbesc. Acest loc îi trezea un sentiment vag familiar, iar Sara zâmbi delicat. Trebuie să fi fost o amintire fericită.

*

Populaţia deveni mai diversă, iar familiile musulmane îşi deschiseseră tarabe alături de chinezi, hinduşi, tamili şi parşi. Femei purtând vălul şi europeni înghesuiţi unul în celălalt pe aleile înguste târguiau şi se tocmeau zgomotos în limbi străine.

Când trecu prin dreptul lor, Sara recunoscu frânturi de franceză şi spaniolă, iar la un moment dat, în timp ce doi bărbaţi se dădură la o parte ca să lase trăsura să treacă, auzi în şoaptă, dar distinct: *„Cochons Anglais|".* Cuvintele fuseseră rostite cu o asemenea ferocitate, încât Sara păli, iar când se uită înapoi, îl văzu pe unul dintre bărbaţi înclinându-se în direcţia ei într-o manieră insultătoare şi zeflemitoare.

- E Blacktown! spuse lady Palmer scuturând dispreţuitor din cap. Şi ce bine i se potriveşte numele! încercăm să ne prefacem că locul acesta nu există, deşi mă gândesc că este un rău necesar. Catolici şi musulmani şi Dumnezeu mai ştie ce altceva!

Sara se gândi că e mai înţelept să nu răspundă şi îşi întoarse privirea abia când lady Palmer o împunse în braţ cu vârful umbrelei de soare, indicând înspre un pâlc de case frumos pictate care dădeau spre fluviu.

- Casa aceea vulgară, cu obloanele verzi, aparţine familiei McKenzie, o familie anglo-indiană. Nu socializăm cu ei.

Accentuă suplimentar cuvântul „ei".

Sara îi aruncă lui lady Palmer o privire cercetătoare, dar femeia se cutremură ridicând imediat mâna pentru a risipi alte întrebări.

- Când o să-i vezi, o să înţelegi. Mama şi fiica sunt foarte negre. Tatăl era scoţian, dar nu mai trăieşte, din fericire, iar mama este indiană, la fel de urâtă ca un gnom. S-ar putea să-i vezi pe stradă, dar cel mai bine e să-i ignori dacă încearcă să-ţi vorbească. îndeosebi fata este prezentă deranjant de mult în lumea bună engleză, în ciuda tuturor eforturilor de a o descuraja.

Sara îşi spuse în sinea ei că trebuie să aibă grijă să nu-i umilească în cazul în care ar întâlni cumva această familie izolată, în timp ce antipatia pentru lady Palmer ajunse pe noi culmi.

Sara scrută peisajul din faţa ei cu interes. Fiecare casă pe lângă care treceau ar fi putut fi cea în care copilărise, deşi nici una nu-i declanşa vreo amintire familiară. Casa pe care şi-o amintea avea o verandă amplă, cu coloane înalte şi albe şi era înconjurată de o grădină luxuriantă. Nici una dintre casele pe lângă care trecuse nu era la fel de mare, iar grădinile erau aproape inexistente în zona aceea atât de aglomerată. Părea o sarcină imposibilă.

Ajunseră în cele din urmă în dreptul zidurilor înalte din piatră ale fortului St. George şi se opriră la intrarea din punctul cel mai sudic. O santinelă salută şi ridică bariera pentru a le permite să treacă.

- Mereu vei fi în siguranţă aici, draga mea. Charles salută santinela cu un gest arogant din cap. în Oraşul Alb se află doar englezi creştini şi nu este permisă intrarea nici unui indian, cu excepţia negustorilor şi, bineînţeles, a servitorilor noştri.

Sara privi în spatele ei, la străzile ticsite şi simţi un puseu puternic de nostalgie. Simţea ca şi cum lăsaseră în urmă viaţa şi pătrunseseră într-un fel de mormânt bine conservat închinat unei ţări aflate la mii de kilometri depărtare.

Odată intraţi în fort, în faţa lor se aşternu o lume ordonată, alcătuită din drumuri acoperite cu var şi case din piatră şi cherestea albă de diferite dimensiuni, potrivit statutului social al oamenilor care locuiau acolo, mărginite cu flori englezeşti dichisite şi pajişti bine udate. Trecură prin dreptul unei biserici albe şi elegante înconjurată de tufe de trandafiri care se zbăteau să crească şi ferestre joase şi largi deschise către aerul de afară, cu obloane groase capabile să blocheze până şi un taifun. Un preot de vârstă mijlocie, purtând o pălărie neagră din paie şi care era pe cale să intre în biserică, se opri pentru un moment şi flutură din mână.

Lady Palmer îl strigă, iar Sara se amuză să constate cât de rapid răspunsese chemării. După un prim schimb de politeţuri, Sara a fost prezentată.

- Veţi avea o faţă nouă în biserică duminica aceasta, domnule Hobson. Doamna Fitzroy, soţia lui Charles.

Preotul mic de statură îşi ridică privirea şi se uită cruciş prin ochelarii cu ramă de baga.

- Bun venit în mica noastră parohie, doamnă Fitzroy! ciripi el. O să vedeţi, cred eu, că activităţile noastre vă vor ţine la fel de amuzată ca atunci când eraţi în Anglia. Servim ceaiul cu celelalte soţii în fiecare miercuri la ora trei, ne veţi fi de mare folos dacă veţi participa la lecturile din Biblie alături de convertiţi în fiecare joi de la zece şi mai e şi grupul pentru cusut, unde confecţionăm articole pe care să le vindem în scopuri caritabile, la care sunt sigur că veţi reuşi să participaţi...

Sara înclină din cap şi zâmbi, însă cu cât se străduia mai mult să fie atentă la ceea

ce-i spunea bărbatul, cu atât se trezi amintindu-şi cu neplăcere de ritualurile sufocante cu care îşi petrecuse mare parte din viaţă în Anglia. Probabil că totuşi nu e chiar atât de uşor să evadezi din atmosfera rigidă a parohiilor

.Capitolul 5

Deşi era nerăbdătoare să vadă cum arăta propria casă, servirea prânzului la lady Palmer amână puţin inevitabilul moment când ea şi Charles vor rămâne singuri, orice ar fi însemnat acest lucru. I se părea că şi el simţea la fel, căci nici măcar nu încercă să găsească vreo scuză când lady Palmer insistă ca ei să i se alăture pentru prânz.

Palatul din piatră albă al familiei Palmer semăna mai degrabă cu o instituţie publică decât cu o locuinţă, instalat cu o grandoare maiestuoasă în centrul unei pajişti verzi tunse impecabil şi dominând impunătoare casele dimprejur ale unor oficialităţi cu rang inferior.

Mai mulţi câini mops le ieşiră în întâmpinare după ce coborâră alergând treptele din faţă şi, pentru prima dată, Sara detectă semne de sinceră afecţiune cuprinzând trăsăturile arogante ale lui lady Palmer în timp ce se aplecă să le sărute boturile umede şi pufăitoare.

Lady Palmer prezidă asemenea unei regine asupra personalului de cel puţin o sută de servitori şi, chiar dacă susţinea că urăşte faptul că se reîntorsese în Madras, era foarte vizibil că posibilitatea de a exercita o astfel de putere asupra unui număr atât de mare de oameni era o consolare enormă pentru ea.

Câţiva servitori care se foiau prin spatele ei se uitară unul la celălalt ca şi cum ar fi vrut să pună la cale o evadare.

Sara îşi reţinu un zâmbet. Charles servi ceaiul cu mintea în altă parte până când, la un moment dat, nu reuşi să-şi mai stăpânească gândurile şi izbucni:

- Mi s-a părut că Sabran te-a copleşit cam prea tare cu complimentele, Sara, draga mea. Charles imită tonul cu un pronunţat accent străin al lui Sabran. „Nu se întâmplă foarte des să avem o prezenţă atât de fermecătoare pe ţărmurile noastre barbare." Aproape că-mi venea să râd cu gura până la urechi.

Sara se foi stânjenită pe scaun. îşi dădu seama cât de naivă fusese lăsându-se atât de rapid impresionată de un farmec fals.

- Coincidenţa este remarcabilă totuşi, Charles. Bunica lui avea acelaşi nume cu cel al copilul. Cred că îţi dai seama de asta, nu-i aşa?
- Mai mult ca sigur că a fost o invenţie de-a lui. Probabil că ştia deja numele copilului şi mi-a dat senzaţia că flirta cu tine. Ce pungaş!

Sara rămase tăcută o vreme, după care, simţind un mic imbold în inimă care îi spunea că el este nedrept, îi răspunse:

- E francez, totuşi. Poate aşa crede că se aşteaptă lumea să se poarte.
- Ei, oricum, pe jumătate francez; restul e sută la sută indian. Cu toate implicaţiile care decurg de aici.

Ridică puţin tonul, cât să arate cât de convins era de adevărul spuselor lui.

- A fost amabil... a luat copilul...

Cuvintele ei erau în van. Charles o asculta pe Cynthia povestind ceva despre Paris, dar o mângâie pe braţ ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles că a încheiat subiectul. Sara era bucuroasă că schimbaseră subiectul întrucât nu era sigură că îşi va putea reţine enervarea, deşi nu avea nici o scăpare de gândurile persistente care îi zumzăiau în cap asemenea unei muşte prinse în capcană.

Ar fi trebuit să iau copilul... ar fi trebuit să o iau...

Bătrânul a vrut ca eu să o iau...

Lady Palmer se ridică şi îşi ţuguie buzele.

- Nimeni nu ştie de unde are Sabran bani; dar e cel mai vulgar... A cumpărat o casă care poate fi deţinută legitim doar de cei cu sânge englez.
- Cred că a cumpărat-o doar ca să ne facă în ciudă, pufni Cynthia.

Sara se trezi în cele din urmă că întreabă:
- Aţi fost la casa lui? E departe de aici?
- Sub nici o formă nu m-aş fi dus la el acasă. Şi nu aş merge acolo, nici dacă m-ar ruga... dar cei care l-au vizitat spun că este teribil de grosolan şi că ţine tot felul de oameni deplorabili... indieni şi Dumnezeu ştie ce alte naţii.

Sara nu se putu abţine.
- Bine, până la urmă, suntem în India.

Cynthia îşi ţuguie buzele, iar pentru o secundă semănă foarte puternic cu mama ei.
- Chiar şi aşa, are o reputaţie proastă. Se zvoneşte că ţine un grup de dansatoare... care să-l distreze zi şi noapte.

Fata păru atât de încântată de perspectiva acelor spectacole indecente, încât Sara izbucni în râs.

- Sunt sigură că exagerezi. Trebuie şi el să doarmă cândva. Săracul om, probabil că e epuizat.

Lady Palmer se repezi să sară în apărarea fiicei sale.

- Fiica mea nu exagerează!

Charles îi oferi în şoaptă o explicaţie pentru atitudinea neobişnuită a lui Lady Palmer.

- Este o problemă de care lady Palmer s-a ocupat în mod deosebit. Crede că dansatoarele sunt răspunzătoare pentru criza morală în rândul unora dintre bărbaţii noştri tineri şi celibatari.

Buzele lui Lady Palmer se micşorară până deveniră aproape cât o linie subţire.

- Da, bineînţeles. Felul în care se unduiesc, practic dezbrăcate, în faţa băieţilor noştri... E scandalos!

Sara simţi un ghiont de avertisment din partea lui Charles, dar se simţi dintr-odată mânată de un avânt interior.

Râse din nou, încercând să nu pară că dă prea mare importanţă situaţiei.

- Ei bine, presupun că voi afla cum stă treaba când vom merge să vizităm copilul.

Se auzi zgomotul puternic al unei ceşti de ceai trântite pe farfuriuţă.

Charles îşi drese glasul şi se pregăti să vorbească, însă lady Palmer i-o luă înainte.

- Nu cred că vorbeşti serios, draga mea. Nu o poţi vizita... niciodată, şi în nici un caz singură.

- Dar, lady Palmer, vremurile s-au schimbat. Ei bine, acum în Londra nu mai e atât de neobişnuit ca o tânără domnişoară să meargă neînsoţită în vizite sau să muncească sau chiar să aibă propria cameră.

- Ei bine, în acest caz, mai mult ca sigur nu este o doamnă! spuse lady Palmer pe un ton categoric.

Sara se întoarse către soţul ei pentru a-i cere sprijinul.

- Ei bine, sunt sigură că Charles mă va însoţi ca să mă apere de complimentele lui *monsieur* Sabran.
Zâmbi, încercând să nu pară prea veselă, sperând să o încurajeze pe lady Palmer să-i întoarcă zâmbetul, dar femeia pufni dezaprobator.
Sara se uită spre faţa distantă a lui Charles, dar nu descoperi nici o reacţie.
- Charles?
- Sabran nu este primit nicăieri, spuse în cele din urmă. în nici o casă decentă, cel puţin. îşi coborî vocea până la şoaptă. Se ţine cu o femeie şi, în loc să fie discret, se făleşte cu ea, iar ea este deja căsătorită... Era cu Sabran astăzi.
îşi aminti de chipul acela frumos, greu de uitat deşi îl întrezărise doar o secundă.
- Soţul ei este un foarte important maharajah, care ne este de mare folos la colectarea taxelor de la fermierii din districtul său. Aşa că vă daţi seama în ce poziţie delicată mă aflu. A insistat să-l ajut să-

şi recupereze soţia, chiar dacă este cea mai puţin importantă din harem.
- Cea mai puţin importantă dintre soţiile sale! Cât de crud! Dacă este atât de puţin importantă pentru el, atunci ar trebui să o lase să plece.
- Din punctul lui de vedere este o problemă de onoare şi nu e treaba mea să am o părere pe acest subiect.
- Poate a fost sever cu ea, insistă Sara.
- Vreau să-ţi povestesc mai multe despre Paris, Charles...
Cynthia se trase puţin mai aproape, sperând să fie iarăşi în centrul atenţiei.
Charles murmură o scuză, după care se întoarse din nou înspre Sara.
- Nu este treaba noastră. Datoria mea este să o duc înapoi soţului ei, iar Sabran refuză categoric.
- înseamnă că o iubeşte foarte mult.
- Iubire! Eşti o romantică incurabilă, draga mea! îşi poate permite o sută de astfel de femei. 0 ţine ca

să îmi facă mie în ciudă. Pe scurt, despre asta e vorba. Omul acesta este un arogant din cale-afară şi nu se ştie cu siguranţă de unde şi-a procurat averea... Bănuim că obţine ceva profituri de pe urma opiului...

- Opiu! De data aceasta, Sara a fost cea care a lăsat ceaşca de ceai să cadă zgomotos pe farfurioară. Dar dacă e un om atât de rău, de ce şi-ar mai bate capul cu un copil de pripas?

- Ei bine, nu e ca şi cum o să-l mai vadă vreodată... 0 să fie plasat în grija uneia dintre servitoarele sale. E la fel de bogat ca regele Cresus şi are mare grijă să se asigure că noi, britanicii, nu vom vedea nici o lăscaie.

Simţi din nou cum o cuprinde frustrarea.

- Chiar şi aşa, trebuie să mai văd o dată copilul, doar ca să mă asigur. După care, voi considera că mi-am făcut datoria.

Charles îi răspunse înşiruind cuvintele lent ca şi cum ar fi vrut să confere o mai mare importanţă spuselor sale.

- Draga mea, nu trebuie să mergi niciodată să-l vizitezi. Lucrurile sunt diferite aici, e o comunitate mică, iar oamenii vorbesc. Reputaţia unei femei este foarte importantă, mai mult chiar decât în Anglia şi, nu uita, eşti soţia magistratului districtual. Trebuie să fim un exemplu pentru băştinaşi, altfel îşi vor pierde respectul pentru noi. Oricum, cred că a şi uitat de tine până acum. Promisiunile tale nu înseamnă nimic pentru cineva cum e Sabran.

- Nici el nu pare să te placă prea tare.

- Nu are nici un motiv să mă placă. Am intrat deseori în conflict pe diferite subiecte juridice. Pur şi simplu nu vrea să accepte dreptatea în stil englezesc... se luptă din toate puterile ca să apere situaţii imposibil de justificat. Dar nu vreau să vorbesc despre el. Aş prefera să vorbesc despre tine. Se aplecă din nou să o sărute, învăluind-o

totodată într-o privire tandră. Dar câteodată nu putem evita întâlnirile cu el, chiar dacă aş prefera mai degrabă să-l ia dracu. A reuşit să-şi ducă echipa de polo în finală. Ultimul meci din acest sezon va avea loc în câteva săptămâni, iar eu intenţionez să-l nimicesc ca pe un animal.

- înseamnă că joacă bine atunci, nu?

-Prea bine. Până acum, nu am reuşit să-l înfrângem... Dar de data aceasta... Charles dădu cu pumnul în masă, iar ceştile de ceai începură să tremure.

Sara rămase şocată de furia din vocea lui. Părea animat de o încrâncenare aproape obsesivă.

- E chiar atât de important să-l învingi? Pe bune, Charles, chiar contează atât de mult?

îi răspunse înclinând în tăcere din cap, după care se întoarse cu spatele şi puse punct conversaţiei.

Când Charles se ridică şi i se alătură Cynthiei în cealaltă parte a încăperii, Sara se întristă. Duse

inconştient mâna la gulerul bluzei în timp ce se uita de jur împrejurul sufrageriei ticsite de mobilă a lui Lady Palmer. Ziua aceea strălucitoare îşi pierduse frumuseţea şi ceea ce până de curând i se păruse interesant şi exotic căpătase acum un aer învechit, urât şi plictisitor.

Se juca cu ghirlanda din iasomie pe care i-o dăruise Charles şi pe care o vârâse la cingătoare ca să o poată admira mai bine. Se făcuse maro deja şi atârna lipsită de viaţă, iar parfumul său, odinioară îmbătător, era acum dulceag şi rânced

.Sara se dispreţuia pentru că nu reuşise să-i placă locuinţa cea nouă şi, dacă era una dintre cele mai mari şi mai bine construite din comunitate, când dăduse cu ochii de ea pentru prima dată, trebuise să facă un efort pentru a-şi ascunde consternarea, în ciuda evidentei mândrii care se citea în vocea lui Charles.

- Cum ţi se pare? Mi-ar plăcea să o considerăm micuţa noastră bucăţică de Anglia.

Casa era o versiunea extravagantă a unei căsuţe de ţară din Surrey, împovărată atât cu trăsături care imitau stilul Tudor, cât şi cu un gărduleţ dichisit. Avea însă un aer ridicol, asemenea englezului pe care Sara îl cunoscuse pe vapor şi care, în ciuda căldurii, purta mereu pantaloni groşi şi avea mereu o umbrelă la el.

0 potecă elegantă, mărginită de trandafiri pe jumătate uscaţi, şerpuia din dreptul verandei, traversând apoi o pajişte gălbuie până când ajungea la gardul din faţă. Era cu siguranţă mândria şi bucuria soţului ei, care se opri în dreptul intrării principale contemplând solemn iarba şi împungând straturile goale cu bastonul.

-Acasă, spuse ea în şoaptă, însă chiar şi pentru propriile urechi cuvintele răsunau melancolic.

Servitorii îşi făcură apariţia ca să le ureze bun venit, râzând şi oferind cu generozitate

binecuvântări pentru noua lor stăpână. O împinseră către casă aruncând flori parfumate în calea ei. O singură servitoare rămase în spate, fără să schiţeze vreun zâmbet, vigilentă, cu privirea fixată asupra Sarei. însă nici măcar maroniul şters al sariului ei nu putea umbri faptul că arăta minunat şi că ieşea în evidenţă în mijlocul tuturor celorlalţi servitori.

Charles părea că nu-i remarcă frumuseţea. Prezenţa ei părea că îl inspiră doar ca să-şi manifeste furia.

- Aici erai! Repede! Vino imediat aici şi fă cunoştinţă cu stăpâna ta.

Fata se târî înainte şi se ploconi în faţa lor, după care îşi ridică lent

ochii făcuţi cu kohl, cu o expresie amestecată de teamă şi curiozitate. Aruncă o privire în direcţia lui Charles ca şi cum ar cere permisiunea de

avorbi. în ciuda inelului din aur masiv pe care îl purta în nas şi care îi acoperea aproape jumătate de faţă era evident că nu este din India de Sud. Pielea ei palidă şi nasul uşor coroiat erau dovada unor origini arăbeşti.
Charles îi dădu permisiunea de a vorbi.
- Eu sunt Lakshmi, *memsahib.*
Ochii ei imenşi în formă de migdală străluciră pentru o fracţiune de secundă, după care îşi coborî din nou privirea.
- Lakshmi, ce nume frumos... înseamnă zeiţa norocului, nu-i aşa, Charles? Sper că vom fi bune prietene, Lakshmi.
Fata aruncă o nouă privire pe furiş înspre Charles înainte de a îndrăzni să vorbească.
- Mulţumesc, *memsahib.*
- E suficient. Aşteaptă acolo!
Charles se enervase din nou, iar Sara nu înţelegea care era motivul.
- S-a întâmplat ceva?
îi răspunse în cele din urmă, vorbind de parcă se adresa unui ţânc căruia trebuie să-i faci pe plac.
- Draga mea, nu trebuie să te împrieteneşti cu ea, dar de acum încolo Lakshmi te va ajuta la toate treburile.
- N-am fi putut să mai aşteptăm puţin? Aş fi preferat să-mi aleg singură slujnica. Poate nu ne potrivim.
- Scumpa mea, ştii că nu poţi intra în propria casă fără o slujnică; servitorii te vor desconsidera. Oricum, nu e treaba ei să decidă dacă vă potriviţi sau nu. E aici ca să îndeplinească ceea ce îi ceri; atât şi nimic mai mult.
- Aş vrea să fie fericită totuşi.
- Cum am spus, nu se pune problema fericirii. Este o fată muncitoare, asta e tot ce contează, şi a fost instruită chiar de lady Palmer. Ţi-a fost oferită ca dar de nuntă şi eşti foarte norocoasă că o ai.
- Dar de nuntă? Credeam că sclavia este ilegală.
- O plătim, să ştii, spuse el cu o umbră de nerăbdare în voce. Ba chiar foarte generos, iar ea este fericită să aibă slujba asta, te asigur.
- Atunci îi voi mulţumi personal lui lady Palmer când o voi întâlni, răspunse ea cu o uşoară inocenţă, deşi i se putea citi resentimentul în priviri. E foarte drăguţă.
- Este? Nu am remarcat. Nu te poţi gândi la o femeie din India ca fiind drăguţă... dar presupun că e destul de atractivă în felul ei.
Sara îi răspunse cu un zâmbet din dorinţa de a mai îmblânzi atmosfera rigidă dintre ei.

- Are vreun iubit?
- Bineînţeles că nu... bolborosi el scuturând din cap aproape violent de parcă o asemenea idee ar fi fost de neconceput. Bărbaţii nu o doresc... Nu are familie şi nici zestre.
- Sărmana fată... Acesta să fie motivul pentru care pare atât de nefericită?

Charles se încruntă, semn că răbdarea îi ajunsese la capăt acum.
- Sara, draga mea, ai într-adevăr o imaginaţie prea bogată. Cum ai putea să spui că e sau nu fericită când nici măcar nu o cunoşti pe fata aceasta?

Patima cu care îi răspunse o descumpăni pe Sara, iar Charles, când îi zări expresia şocată de pe chip, se grăbi să o consoleze imediat ce servitorii au fost trimişi din încăpere.
- îmi pare rău... Iartă-mă! Doar că, după atâta vreme, este dificil pentru amândoi, adăugă el, luându-i mâna ca să o sărute. Nu sunt obişnuit să fiu în compania unei fete atât de adorabile şi desăvârşite. Am uitat cum trebuie să mă port.

Tonul blând al vocii sale o mai îmbună puţin şi nu se împotrivi când el îşi puse braţele în jurul ei.
- Nu-mi vine să cred că eşti în cele din urmă aici cu mine.
- Aş fi venit mai repede dacă m-ai fi chemat.

Tonul ei era distant. Trebuia să accepte că nutrea resentimente secrete în privinţa lui. 0 chinuia un gând iritant şi dureros: dacă i-ar fi păsat într- adevăr de ea, nu ar fi existat nici o întârziere. Simţea în inima ei că ar fi trebuit să o ia în braţe şi să insiste să îl însoţească pe vapor în ciuda bolii subite a mătuşii ei. Cu toate acestea, deşi îi trecuse prin minte, îi studie chipul şi înţelese adevărul. în ciuda exteriorului romantic, nu era felul lui de a fi impulsiv.
- Ei bine, eşti acum aici şi ne vom petrece restul zilelor împreună. Oricum, nu-mi puteam permite riscul ca tu să te îmbolnăveşti. Trebuie să ai încredere în mine. Am pierdut doi membri ai comunităţii din cauza holerei la ultimul focar, una dintre ele era o fată tânără cam de vârsta ta...
- Atunci înseamnă că ţii totuşi la mine? întrebă ea zâmbind.
- Bineînţeles, poate chiar mai mult decât înainte.

Charles întinse o mână şi îi atinse părul.
- Nu-mi aduceam aminte că eşti atât de drăguţă. A fost un fel de şoc pentru mine.
- Atât de mult m-am schimbat?

îşi ridică faţa spre el în timp ce ochii lui Charles zăboveau pe forma ispititoare a buzei de sus. Se întrebă de ce nu o observase niciodată până acum.

- După cum spuneam, arăţi de parcă nu mai eşti aceeaşi persoană. Nu eram sigur dacă mă mai iubeşti. Vocea lui deveni aproape aspră acum. Cred că am nevoie să-mi fii devotată. Aşa cum are nevoie orice soţ.

-Ei bine, îţi sunt fidelă. Râse uimită de intensitatea lui. Şi sunt pregătită să te iubesc chiar mai mult decât te iubesc deja dacă îmi dai o şansă.

El îi studie chipul în timp ce ea îl privea insistent. Era imposibil să nu vezi cât de dornică şi sinceră era.

Charles încuviinţă printr-un gest din cap, satisfăcut în cele din urmă. în realitate, era puţin dezamăgit să descopere că se căsătorise cu o fată atât de frumoasă. Nu fusese niciodată intenţia lui să se căsătorească pentru frumuseţe. Credea că o soţie era de aşteptat să fie o soţie, nu un ornament. Se simţea inconfortabil să creadă că alţi bărbaţi ar putea-o privi cu ochi lacomi. Puterile ei asupra lui sporiseră, iar lui nu-i plăcea să fie în dezavantaj. Schimbă imediat subiectul căci nu dorea să zăbovească asupra unor gânduri neplăcute.

- Am aranjat să mergem la Tanjore de îndată ce pot să plec din oraş.

- Tanjore?

- E la sud de locul acesta. 0 să-ţi placă. 0 să avem şansa de a ne cunoaşte mai bine departe de privirile indiscrete. în Madras, nu poţi niciodată să fii singur.

Privirea lui zăbovi pe trupul ei, apreciindu-i fără grabă forma bine proporţionată. Sara îşi încrucişă în mod inconştient braţele peste sâni simţind în acelaşi timp o senzaţie de freamăt în piept. Aceasta era realitate, la urma urmei. Era într-adevăr măritată cu bărbatul care stătea în faţa ei, iar el avea dreptul să se uite la ea în acel fel.

- Luna noastră de miere... Bineînţeles, aproape că uitasem.

Se îmbujoră şi privi în altă parte.

- Nu ştiu de ce pari atât de şocată. Charles izbucni în râs dând pentru prima dată dovadă de simţ al umorului. Doar ştii de ce eşti aici, nu? Să iubeşti, să cinsteşti şi să te supui.

Sara îşi muşcă buzele şi îşi pironi privirea în jos, întrebându-se ce să mai facă acum. Apoi, înainte să apuce să le oprească, cuvintele i se rostogoliră din gură.

- Te voi iubi şi te voi cinsti, dar nu am nici cea mai mică intenţie să mă supun, Charles, decât dacă voi dori eu acest lucru, bineînţeles.

El o fixă cu privirea un moment îndelungat ca şi cum şi-ar fi cântărit cuvintele şi s-ar fi luptat cu propriile gânduri, apoi se apropie cu hotărâre şi o trase înspre el, sărutând-o cu putere pe buze.

Era pentru prima oară când se sărutau cu intensitate, iar ea nu putea spune cu siguranţă dacă fusese sau nu ceva plăcut întrucât transformarea lui de la pragmatism la pasiune o luase cu totul prin surprindere.

- De-abia aştept. De-abia aştept să fii a mea, spuse el cu sufletul la gură.

Sara îi simţea inima bătându-i cu putere în timp ce o strângea aproape violent la piept. Simţi apoi căldura degetelor lui care i se furişau pe ceafă, răsfirându-i firele de păr şi trăgându-i capul pe spate ca să o sărute din nou.

Sarei îi scăpă un mic strigăt. Avea senzaţia că în faţa ei se afla un bărbat diferit. Apoi, pentru o fracţiune de secundă, văzu un crâmpei din sufletul lui. îşi ţinea sentimentele ferecate şi nu le lăsa la vedere decât arareori. Acesta era sensul căsătoriei; trebuia să încerce să-l înţeleagă, iar odată cu această înţelegere va urma o dragoste mai adâncă. Se simţea atât de uşurată, era aşa de uşurată să îşi dea seama, în adâncul sufletului, că nu se înşelase totuşi în ceea ce-l privea.Deveni în curând foarte clar că, în afara climei, existau doar puţine diferenţe între viaţa pe care Sara o lăsase în urmă şi societatea în care ajunsese acum. Singura diferenţă era că aici codurile de comportament erau încă şi mai rigide pentru femei în comparaţie cu bărbaţii.

Chiar şi legile erau îngheţate din vremurile timpurii ale epocii victoriene, la fel de antice precum sofaua din păr de cal pe care stătea aproape în fiecare seară în sufrageria lui lady Palmer din vila aceea înţesată de mobile dezgustătoare.

La o altă adunare la care prezenţa sa a fost considerată esenţială, se uită înjur la oaspeţii sosiţi, încercând să discearnă semne de disconfort pe chipurile celorlalte femei. Şi ele se luptau cu regulile nenumărate de comportament care le erau impuse? Dar pe chipurile lor nu puteai citi decât mulţumire, chiar mândrie în timp ce-şi făceau vânt cu evantaiele împotriva căldurii insuportabile şi priveau bărbaţii jucând cărţi.

Multe dintre femeile pe care le cunoştea proveneau din clasa mijlocie inferioară din Anglia şi făcuseră odinioară parte din „flota de pescuit" a ultimilor ani. De obicei îşi găseau soţi fie printre comunitatea de funcţionari publici minori, fie în rândul armatei, iar acum se aflau într-o companie la care nici nu ar fi sperat în Anglia.

Aici, în Madras, chiar şi cei din cele mai umile familii aveau pe puţin o duzină de servitori care le permiteau să trăiască complet eliberaţi de servitutea domestică.

Erau mândri de statutul lor şi nu se puteau abţine să nu se dea mari, iar câteodată Sarei i se părea un spectacol aproape vulgar de aroganţă la adresa nativilor indieni. Compatrioţii ei erau mai mult decât fericiţi cu poziţia pe care o deţineau şi era puţin probabil că se vor opune sistemului din care aflaseră recent că fac parte

.în capătul îndepărtat al sălii, un grup de bărbaţi fredonau un cântecel cu o reputaţie îndoielnică la modă într-una dintre sălile de muzică din îndepărtata Londra. încercase să fie indulgentă întrucât era destul de inofensiv, dar îi displăcea faptul că bărbaţilor li se permitea să fie ridicoli şi zgomotoşi, să bea prea mult şi să petreacă toată noaptea fără ca nimeni să-i acuze de ceva, în timp ce ea trebuia să fie reţinută şi încorsetată, la fel de rigidă şi fără emoţii ca o mumie în mormânt.

Faţa ei era senină la exterior, dar în mintea ei gândurile erau în dezordine parcurgând lista nesfârşită de reguli pe care trebuia să le respecte o englezoaică în India.

O doamnă nu avea voie să fie văzută singură pe stradă fără să fie însoţită de cel puţin un servitor. O doamnă nu trebuia să pară niciodată prea îndrăzneaţă în compania unui domn sau să discute politică cu aerul că s-ar pricepe la aşa ceva. O femeie trebuie mereu să recunoască autoritatea unui gentleman, chiar dacă crede că nu are dreptate. O doamnă nu trebuie să întrerupă un gentleman în timp ce acesta vorbeşte. Şi, mai presus de toate, nu trebuie să fie văzută că se amuză sau că este interesată de compania unui bărbat indian, dacă va întâlni vreodată unul, indiferent de statutul său. Trebuie să fie mereu conştientă că orice relaţii dintre rase trebuie păstrate la distanţă.

Până acum, încălcase aproape toate aceste reguli chiar din prima zi a sosirii în India şi fusese obligată să plătească pentru purtarea ei neconvenţională, suportând priviri viclene de cenzură şi uitături dispreţuitoare, în special din partea lui lady Palmer.

Sara simţea cum o ia ameţeala şi experimenta o senzaţie familiară de sufocare de fiecare dată când se afla în sufrageria lui lady Palmer.

Mese pentru jocul de cărţi, alte măsuţe, vaze cu flori uscate şi buchete înalte de culoarea alamei cu pene de păun, rame argintii pentru fotografii, statuete de mari dimensiuni din bronz şi exemplare de păsări locale păstrate sub o cupolă din sticlă, cu penajul lor odinioară minunat, acum zdrenţuit şi prăfuit. Erau îndesate unele într-

altele şi concurau pe pereţi cu peisaje jilave şi mohorâte din Highlands, din Scoţia, şi scene ale unor sate englezeşti demodate aduse de „acasă".

Casa în care locuia Sara fusese decorată cam în acelaşi stil, iar Charles mărturisise că mobilierul se datora influenţei lui lady Palmer. în prima lună însă, Sara renunţase la toate bibelourile prăfuite şi trimisese toată mobila masivă victoriană într-o magazie. Vopsise pereţii în alb, iar la geamuri atârnă draperii de un bleu turcoaz viu, decorând camerele cu antichităţi rafinate şi cu ţesăturile pe care le cumpărase din piaţă pentru o sumă derizorie. Rezultatul final deveni elegant şi, mai presus de toate, unic, în ciuda obiecţiilor lui Charles care a descris decorul ca fiind o bagatelă boemă. El îşi făcea griji de reacţia lui lady Palmer dacă va afla. Dar cum momentan era fascinat de minunata sa soţie, se adaptă rapid schimbărilor, păstrând doar căpăţâna împăiată a unui tigru în biroul lui şi cea mai mare dintre picturile de la lady Palmer, o natură moartă sumbră, înfăţişând o colecţie de animale fără viaţă aranjate pe un covor din tartan după o vânătoare, şi care ocupa cu mândrie un loc deasupra patului îngust din garderobă, făcând-o pe Sara să scoată un mic icnet de teamă de fiecare dată când trecea prin dreptul lui.

Un servitor ducând o tavă cu sendvişuri umplute cu castravete veştejit o trezi la realitate. Luă o îmbucătură dintr-un sendviş după care îl puse imediat jos; era călduţ şi avea un vag gust de unt rânced. Un vuiet brusc, asemănător unui râs aspru, care se auzi din partea opusă a încăperii, o făcu să tresară.

îşi dorea să fie singură, dar ştia că Charles va fi dezamăgit dacă îi va cere să plece înainte să se termine. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să fie în centrul unei mulţimi unde ştia că este respectat şi admirat. El era acasă, printre ai lui, şi, pentru câteva secunde de confuzie, Sara se temu că ea nu se va mai simţi niciodată în felul acela. Dar îşi spuse că sentimentele acestea de nelinişte erau o absurditate. Trecuseră doar câteva săptămâni şi era normal să fie şi greutăţi la început, dar, odată cu trecerea timpului, îşi va trasa propria nişă în această lume nouă.

începuse însă să se întrebe la ce fel de viaţă se înhămase oare.

Unde era aventura la care tânjise atât de mult? Nu era nimic aventuros în a traversa jumătate de lume pentru a te plimba apoi dintr-o sufragerie într-alta.

Timp de o fracţiune de secundă îşi dori să nu fi fost un tabu să fie singură cu un bărbat înainte de căsătorie, chiar dacă doar pentru

câteva ore, doar ca să afle ce se întâmplă în dormitor înainte ca mirii să fie legaţi pe viaţă.

Pentru a o pregăti pentru aceste ritualuri necunoscute, mătuşa mormăise câteva cuvinte incoerente, însoţite de îmbujorări chinuitoare şi de o vânzoleală atât de tulburătoare pentru ea, încât Sara se simţi obligată să o scutească de orice agonie viitoare şi să-i pună imediat capăt.

- Sunt lucruri pe care nu vei vrea să le faci, reuşi în cele din urmă mătuşa să bolborosească, dar este destul de normal.

Cuvintele acestea, însoţite de un tremur de groază, reprezentau totalitatea cunoştinţelor sale despre faptele vieţii. închise ochii încercând să-şi alunge astfel de gânduri din creier. Nu dorea să îşi imagineze ce se va întâmpla când ea şi Charles vor fi împreună în pat.

Prima noapte din viaţa ei de femeie măritată o petrecu cuibărită într- unui dintre colţurile patului privindu-l cum doarme şi întrebându-se cum de poate după un astfel de eveniment important. Cumva îşi imaginase mai multă tandreţe şi afecţiune.

Nu anticipase atacul aproape sălbatic prin care o ţintuise de pat, îi îndepărtase cu brutalitate picioarele cu genunchii şi o pătrunsese cu forţa în timp ce Sara se chircea cuprinsă de durere. Chipul său gâfâitor se profila ameninţător deasupra ei cu o expresie pe care nu-i era uşor să o descifreze. Era ca şi cum aproape ar fi urât-o.

Când ajunse la final, cel puţin i se făcu milă de faţa ei confuză.

- Sărmană fată! Nu ţi-a spus nimeni ce se aşteaptă de la tine? Nu-ţi face griji, în curând te vei obişnui.

I se păru că cineva o urmăreşte cu privirea şi, când ridică ochii, zări un bărbat mic de statură, cu o faţă roşie şi nişte ochi palizi mai degrabă sfredelitori şi un gât gros în cealaltă parte a încăperii, aplecat deasupra pianului. Ridică paharul în cinstea ei şi o salută cu un zâmbet lasciv.

George Perry o făcea mereu să se simtă stânjenită, dar era cel mai apropiat prieten al lui Charles, iar Sara bănuia că era întru câtva atras de ea. Era curtenitor până în punctul în care devenea aproape o pacoste, dar era clar că Charles îl admira, aşa că ea accepta atenţiile lui cu o graţie moderată.

La început, Sara a fost dispusă să-i ierte imperfecţiunile până când, într-o seară, l-a găsit beat în bibliotecă bătându-şi servitorul cu cravaşa peste cap pentru că vărsase nişte coniac pe pantalonii stăpânului. Când strigă la el şi insistă să se oprească, Charles încercă să facă o glumă, dar de atunci înainte nu-l mai putu vedea decât ca pe un tiran care trebuia evitat pe cât de mult posibil.

Toţii bărbaţii beau mai mult decât ar fi fost benefic pentru ei şi chiar şi soţul ei, care de obicei avea atât de mult control de sine, avea o privire aspră şi o limbă ascuţită când consuma prea mult brandy. Era acceptat ca fiind ceva inevitabil ca bărbaţii să recurgă la alcool. Climatul îi încuraja.

Chiar şi femeile lăsau să se vadă feţe îmbujorate şi chicote piţigăiate pe când îşi sorbeau ginul şi chinina în spatele evantaielor. Se întâmplase de mai multe ori ca o doamnă să fie văzută plecând din cameră clătinându- se pe picioare, sprijinită din ambele părţi şi condusă afară pentru a lua câteva guri de aer proaspăt pe terasă sau pentru a vomita discret printre arbuştii de hibiscus. Era însă considerată o lipsă de manieră să observi astfel de lucruri, darămite să vorbeşti despre ele.

Era ceva nou pentru Sara, căci nu mai văzuse vreo femeie bând nici măcar o gură de alcool până acum, decât ca revigorant în cazuri de leşin.

După o noapte de consumat alcool lent, dar constant, atmosfera devenea mai ameninţătoare, iar bărbaţii, din plictiseală, recurgeau la un fel de violenţă şcolărească pentru amuzament. Mai asistase la astfel de scene înainte şi îşi dori să plece înainte ca jocurile să înceapă.

Privi în sus şi, întâlnind privirea lui Charles care se afla în cealaltă parte a încăperii, îi făcu un semn din ochi să vină la ea. încruntându-se puţin, Charles ridică o mână şi o opri pe Cynthia, care tocmai îi şoptea ceva în ureche, la mijlocul propoziţiei, croindu-şi apoi drum către locul unde Sara stătea pe canapea.

- Ce s-a întâmplat, scumpa mea? Arăţi destul de supărată, spuse Charles aplecându-se spre ea şi vorbind împleticit.
- Vreau să plec. Sunt destul de obosită... Probabil din cauza căldurii.

De aproape, obraji lui arătau de un roşu strălucitor, iar ochii, de un albastru palid, aveau un licăr dur şi familiar.

- Nu încă, draga mea. Nu ar da bine să plecăm atât de repede. Se aşteaptă să mai stau.
- Atunci o să-l pun pe Shakur să mă ducă acasă.

Sara se ridică în picioare, dar Charles se aplecă aproape de faţa ei şi îi vorbi printre dinţii încleştaţi, forţând-o să se aşeze înapoi pe divan.

- Am spus *nu acum*. Lady Palmer va fi ofensată. Dacă ai face şi tu un efort, poate chiar ai descoperi că-ţi place.

0 voce răsună din cealaltă parte a camerei făcându-i pe amândoi să tresară.

- Alegeţi-vă caii! Ne vom antrena puţin înainte de meci.

Charles izbucni în râs, furia dispărându-i fără urmă. Nu mai avea privirea aceea severă şi o bătu cu palma pe braţ ca şi cum ar fi vrut să o liniştească înainte de plecare. Sara privi în urma lui Charles, care se îndrepta înspre prietenii lui. 0 dăduse deja uitării.
Câteva minute mai târziu, servitorii bărbaţi au fost chemaţi din hol şi strânşi laolaltă pentru a fi aleşi în echipe.
Sara se ridică şi părăsi încăperea îndreptându-se spre liniştea relativă de pe terasă. Cel puţin acolo nu va trebui să fie martora umilinţelor ce vor urma.
Unul dintre jocurile preferate ale bărbaţilor era să călărească în jurul camerei pe spinările servitorilor prefăcându-se că joacă polo, iar pe măsură ce deveneau mai entuziasmaţi, călăreţii beţi îşi băteau servitorii forţându-i să se năpustească de colo colo pe podea în urmărirea mingii. Sara se întreba de ce ei oare nu i se părea la fel de amuzant pe cât li se părea, în mod evident, celorlalţi spectatori, care îşi dădeau capetele pe spate în istericale incontrolabile, chiar femeile fiind cele care ţipau de pe margini şi pariau pe câştigători.
Cynthia o urmă pe terasă cu atitudinea sa obişnuită de stăpână pe sine, deşi ochii îi trădau o curiozitate înflăcărată deghizată în preocupare.
- Ce faci aici singură, Sara? Nu te simţi bine?
Sara era întoarsă cu spatele întrucât nu dorea să lase să se vadă lacrimile strălucitoare din colţurile ochilor.
- Nu mai suportam să privesc. Este atât de umilitor.
Nu era în cea mai bună dispoziţie pentru a se destăinui şi nu dorea să-şi trădeze emoţiile de faţă cu Cynthia, care nu prea ştia să-şi ţină gura.
Printr-un gest care devenise un obicei, Cynthia o pocni pe Sara cu evantaiul peste braţ. Se dorea un gest jucăuş, dar conţinea şi un reproş real.
- Vorbeşti de parcă ai fi guvernanta mea! Au parte de puţine lucruri distractive, iar sărmanii băieţi sunt atât de departe de preocupările obişnuite ale unor gentlemeni.
- Ei bine, asta e şi părerea mea... Sara vorbi cu o voce aproape răstită, uitând de educaţia strictă pe care o primise şi aflată acum în imposibilitatea de a-şi ascunde resentimentele. Este sub demnitatea lor să se poarte în felul acesta.
- Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un joc, iar servitorii se distrează şi ei. Eşti prea severă, hai şi tu alături de ceilalţi. Sărmanii băieţi... Dacă ar avea parte de o mică vânătoare de vulpi, poate... Ar fi destul de cinstit, acum că tigrii par să fi dispărut cu toţii.

Sara se gândi că ar putea răspunde, dar simţi că orice ar spune în apărarea tigrilor nu ar avea alt efect în afară de a produce enervare. Schiţă un zâmbet, apoi îşi luă şalul de caşmir de pe scaunul de lângă ea.

- Spune-i lui Charles că am plecat acasă.

Plecă imediat, lăsând-o pe Cynthia să se gândească de ce Charles o fi dorit să se căsătorească cu cineva atât de nepotrivit, căreia părea să-i facă plăcere să strice pofta de distracţie a tuturor celorlalţi

.Partida de polo avu loc în cea mai răcoroasă perioadă a după-amiezii, când razele soarelui aruncau umbre prelungi şi mov de-a lungul pajiştii vaste.

0 platformă mai înaltă se afla într-un colţ al câmpului, decorată excesiv de generos cu ghirlande de flori uimitoare şi fanioane reprezentând culorile Imperiului Britanic. Un şir de fotolii din trestie fuseseră instalate pe platformă pentru cei mai de seamă demnitari, printre care lady Palmer şi fiica ei. Şi Sara avu un loc de onoare, ridicat deasupra celorlalţi invitaţi, în calitate de soţie a căpitanului echipei britanice.

Ar fi preferat să fie printre mulţimea de jos, care îşi instalase propriile picnicuri la umbra copacilor sau sub mici corturi festive, dar Charles era nerăbdător atât să-i arate Sarei cât de priceput era la călărie, cât şi să-şi etaleze soţia cea nouă şi frumoasă prin faţa cât mai multor persoane posibil.

Femeile purtau cele mai elegante haine din garderobă, inclusiv Sara, care se îmbrăcase într-o rochie din cel mai fin in brodat, asortată cu o pălărie din paie cu borul ridicat în partea din faţă şi decorată cu o panglică lată de culoare verde. Borul îi umbrea jumătate din chip, iar cerceii masivi confereau ochilor ei de culoarea topazului o anumită strălucire, de parcă ar fi stat lângă flacăra unei lumânări. Cerceii îi aparţinuseră mătuşii ei şi, chiar dacă relaţia lor mai avusese şi momente dificile, îi simţea prezenţa aproape atunci când îi purta şi îi ducea dorul în pofida tuturor celor întâmplate. Şi mai ales acum, când doar după câteva săptămâni de mariaj era frământată de gânduri contradictorii. Scutură din cap ca şi cum ar fi încercat să scape de îndoielile sâcâitoare, iar cerceii dansară. îşi spuse că cel mai bine ar fi să nu se gândească şi îşi întoarse din nou atenţia la ceea ce se întâmpla în jurul ei.

în depărtare, după ce pajiştea se termina, văzu echipele de cai aşteptând alături de dresorul aferent. Caii pursânge ai britanicilor erau de o parte, iar caii arabi

aparţinând echipei indiene, de cealaltă parte. Remarcă o ceremonie curioasă care se desfăşura în faţa echipei indiene

.Un preot brahman oficia o *puja* pentru noroc, iar parfumul dulceag şi acru de tămâie pluti prin aer până la ea, însufleţind-o şi făcându-i inima să tresară cuprinsă de fiorul spectacolului. Englezii stăteau într-o parte, cu mâinile în şolduri sau păşind înainte şi înapoi aşteptând ca ritualul să se sfârşească, iar ea le simţea, chiar de la o atât de mare depărtare, dispreţul pentru un comportament atât de primitiv. După evenimentele bizare din ziua în care ajunsese în India nu putea împărtăşi un astfel de dispreţ, doar un sentiment neclar de teamă şi uimire în ceea ce privea misterul Indiei.

Un bărbat cu părul lung şi negru, purtând o cămaşă albă şi pantaloni de călărie crem, mergea cu paşi lungi, aproape languroşi către locul în care se ţinea *puja.*

îşi înclină capul ca să primească o ghirlandă de crăiţe proaspete şi o binecuvântare, după care se îndreptă de spate, îşi pieptănă cu degetele părul care îi atârna peste chip şi îşi înfăşură un turban alb în jurul capului şi al feţei.

Sara ştie că acela trebuia să fie Ravi Sabran. Nu mai era nimeni în Madras cu bărbia ridicată atât de mândru şi cu aerul acela de dramă iminentă.

Se simţi cuprinsă de un frison ciudat care aproape îi anestezie întreg trupul.

Nu era sigură ce însemna acel sentiment ciudat - să fi fost oare teamă? - căci avea de gând să-l întrebe când îl va putea vizita, în ciuda interdicţiei pe care o primise. Ea ştia însă că trebuie să vadă fetiţa şi să se preocupe de fericirea ei până când va fi suficient de mare ca să-şi poarte singură de grijă. Simţea că îi este datoare bătrânului care se înecase şi nimic şi nimeni nu îi va sta în drum pentru a-şi duce datoria la îndeplinire.

Servitori purtând tăvi pline cu mâncăruri parfumate şi cocktailuri răcoritoare mişunau de colo colo, acordându-i o atenţie deosebită lui lady Palmer, care se desfăta în rolul de regină a balului. Un mic trofeu aurit aştepta pe stativul de lângă ea pentru a-i fi înmânat învingătorului, iar Charles o încredinţă că, de data aceasta, el va fi câştigătorul.

Cynthia se lăsă pe spate în scaun, fluturându-şi evantaiul din mătase roz pentru a scăpa de căldură. Arăta enervată şi obosită şi din când în când arunca o privire plină de resentimente în direcţia Sarei. Nu i se părea corect să fie nevoită să împartă luminile rampei cu o altă fată, în special cu o persoană pe care o considera de rang inferior şi posibil chiar mai atrăgătoare decât ea.

O fanfară cântă şi mărşălui mai întâi până în capătul pajiştii, apoi din nou înapoi, oferind semnalul de începere a meciului.

Porniră mai întâi membrii echipei britanice galopând de-a lungul câmpului în jachete şi pantaloni de călărie scrobiţi impecabil de culoare kaki. Se opriră înaintea podiumului şi îşi ridicară ciocanele pentru a-şi arăta respectul faţă de lady Palmer, aşteptând în schimb să primească binecuvântarea ei regală. Cynthia se entuziasmă pentru prima dată pe ziua aceea, aplecându-se în faţă şi strângând plină de avânt braţele scaunului.

- Ai grijă să-i învingi, Charles! Trebuie! E o datorie de onoare.
- Aşa voi face! strigă el înapoi. Stai fără nici o grijă!

Charles îi trimise Sarei o sărutare, după care îşi scoase casca albă şi făcu o plecăciune în direcţia ei. Sara se gândi că niciodată nu arătase atât de chipeş, cu părul ca aurul alb strălucind în lumina blândă a serii.

-Noroc, dragul meu! îi strigă ea, aruncând înspre el o floare de tuberoză pe care o purta la cingătoare.

El o sărută şi şi-o prinse la butonieră, după care porni la galop alături de oamenii săi.

Porniră apoi Ravi Sabran şi echipa sa. Toţi bărbaţii cu excepţia lui Sabran purtau pantaloni largi şi un fel de veste haioase cu broderii peste cămăşi lejere din muselină. Purtau turbane groase înfăşurate în jurul capetelor şi bărbiilor care să-i protejeze asemenea unor coifuri, oferindu-le aspectul unor arabi jefuitori.

Ochii lor întunecaţi şi fioroşi săgetau peste tot, nerăbdători să înceapă şi hotărâţi să câştige.

Porniră mai întâi într-o cursă nebună în jurul câmpului ridicându-şi ciocanele sus în aer, asemenea unor baionete şi făcând apoi o pauză în dreptul rotondei unde salutară precipitat, după care galopară mai departe pe pajişte în strigătele puternice de încurajare dinspre mulţimea de indieni.

Doar Sabran descălecă clătinându-se de pe armăsarul său arab cu mişcări graţioase şi relaxate. Un servitor se repezi să ţină hamurile în timp ce el se îndrepta către podium.

Lady Palmer îl primi cu un gest din cap nepoliticos şi grăbit, dar Sara se ridică din scaun şi coborî treptele ca să-l întâmpine. Din spatele său, auzi cuvintele:

- Doamna Fitzroy, e nenecesar.

Când se apropie de el, îi remarcă cămaşa din in alb deschisă la gât şi pantalonii de călărie imaculaţi şi cu o croială impecabilă. Se întrebă de unde puteau fi cumpărate oare astfel de haine, căci tot ce văzuse în Madras până acum avea un aspect ponosit şi nefinisat. Se simţi cuprinsă de un vag sentiment de dispreţ, gândindu-se că cel mai probabil avea de-a face cu un bărbat vanitos şi arogant.

Aroma abia perceptibilă de mosc amestecată cu santal care se desprindea din veşmintele lui Sabran îi aduse fetei limpede în memorie amintirea neaşteptată a tatălui ei, atunci când, în copilărie, o ridica în braţe ca să o sărute. Amintirea era atât de puternică încât pentru o fracţiune de secundă uită unde se afla şi trebui să facă un efort pentru a reveni la realitate şi a da ochii cu Sabran.
îi era dificil să-şi dea seama dacă Sabran zâmbea sau nu. Simţea însă că nu era un zâmbet. Ochii îl trădaseră.
Asemenea celorlalţi oameni din echipa lui, purta un turban alb înfăşurat în jurul capului şi al gâtului de parcă ar fi fost un beduin. Doar ochii îi mai rămăseseră la vedere, amintindu-i Sarei de privirea unui şoim pe care îl văzuse cu prilejul unei excursii în Scoţia, dresat să ucidă vrăbii la comandă. Păsările acelea erau precaute şi, în acelaşi timp, alerte şi poate chiar nemiloase.
îşi desfăcu eşarfa care îi acoperea faţa. Ieşi din nou la iveală nasul acela proeminent şi gura roşie modelată cu trăsături ferme, dar şi expresia aceea pe care şi-o amintea de la prima lor întâlnire, dându-i sentimentul că se află în faţa unui mare prinţ care se umilise pentru a vorbi cu unul dintre supuşi.
- Doamnă Fitzroy! Ne întâlnim din nou, spuse el cu unul dintre colţurile gurii ridicat într-o expresie care aducea cu un zâmbet, suficient cât Sara să prindă curaj de a se apropia mai mult de el.
- *Monsieur* Sabran, sperasem să vă văd. Ce mai face Prema?
Păru întru câtva insultat de întrebare şi răspunse pe un ton aproape oţărât:
- Copila e bine, desigur.
Cu toate acestea, când Sara sări cu uşurinţă peste treapta cea mai de jos, îi luă mâna şi i-o duse înspre buze în stil franţuzesc învăluind-o cu una dintre privirile sale enigmatice.
0 cercetă din priviri. Se gândi că arată mai slabă şi nu mai era chiar la fel de înfloritoare ca în prima zi după ce ajunsese în India. Vagi umbre vineţii îi apăruseră sub ochi şi o urmă de ceva asemănător depresiei se ascundea în frumuseţea ei.
Apoi, ca şi cum ar fi interpretat un rol, atitudinea sa se transformă în cea a unui perfect gentleman francez.
- Ce pălărie fermecătoare purtaţi, *madam*! Absurdă, dar fermecătoare.
- Oh, mulţumesc, *monsieur*. Mi s-a părut că este la modă. Iertare!
Apoi izbucni în râs ca să-i arate că nu-i păsa de părerea lui, iar el chicoti la rândul lui, uitând pentru un moment că nu o plăcea.

O tuse zgomotoasă şi dezaprobatoare îi făcu pe amândoi să se întoarcă şi să dea cu ochii de lady Palmer, care stătea cu buzele strâns apăsate, scuturând din cap şi arătându-şi nemulţumirea făţişă.
Sara schiţă o strâmbătură pe care o văzu doar Sabran şi care lăsa să se înţeleagă foarte clar că nu avea nici o intenţie de a asculta de această femeie, iar simplul gest îl făcu să o placă puţin mai mult.
- Vreau să o vizitez pe Prema. Când aş putea veni?
Vocea ei era şoptită şi delicată, cu o uşoară inflexiune răguşită. Sabran îşi dădu seama că îi place şi trăsătura aceasta şi că, din punctul lui de vedere, sunetul vocii unei femei era mai important decât frumuseţea ei.
- O să fiu plecat o săptămână sau două, dar după aceea puteţi veni... Sunteţi suficient de curajoasă ca să vizitaţi locuinţa faimosului Sabran? Cred că nici nu ar trebui să-mi vorbiţi... Până la căderea nopţii, toată lumea din Madras va fi la curent cu purtarea dumitale.
- Voi veni fără doar şi poate. Trebuie.
Vocea lui lady Palmer răsună pe un ton care trăda acum nerăbdarea.
- Ţineţi jocul în loc, domnule Sabran. Aveţi, vă rog, amabilitatea să terminaţi conversaţia cu doamna Fitzroy şi apoi mergeţi.
Sabran şi-ar fi dorit să o ignore, dar nici măcar antipatia pe care o simţea pentru ea nu era suficientă ca să-l facă să nesocotească privilegiile datorate unei doamne.
- îngăduiţi-mi o singură clipă, *madam.*
îi zâmbi, iar Sara observă că însăşi lady Palmer a fost pentru o clipă buimăcită de farmecul lui. îşi strigă servitorul să se apropie şi să-i aducă frumosul armăsar.
- Vreau să vi-l prezint pe Sultan. Este un prinţ printre cai.
După ce atinse animalul foarte uşor pe unul dintre picioarele din faţă, calul execută o plecăciune delicată în direcţia Sarei. Gestul o fermecă de-a dreptul.
Nu se putu abţine şi, mânată de impuls, sărută fiinţa aceea minunată pe grumaz, aşezându-şi obrazul pe crupa lui mătăsoasă şi se delectă cu pulsul puternic şi plin de viaţă de sub pielea caldă.
Se lăsă dusă de val pentru o clipă şi scoase un oftat cu voce tare de plăcere.
- O, este adorabil. Mi-aş dori să-l pot călări. Vă invidiez.
Sabran rămase surprins de expresia de bucurie pură care lumină faţa Sarei şi trebui să recunoască fără tragere de inimă că o făcea frumoasă. A fost pentru o clipă transfigurat de degetele ei lungi şi fine şi de încheietura delicată decorată cu o brăţară îngustă din aur care se odihnea pe spinarea animalului.
- Nu vă e teamă?

îi studie chipul şi se încruntă, interesul lui pentru ea începuse să crească.

-Nu, bineînţeles că nu mă tem, spuse ea aproape zeflemitor. Ador călăria. Era aproape singura plăcere de care aveam parte la internatul acela hidos şi singurul prilej, cu excepţia lecturii, când reuşeam cu adevărat să evadez. Deşi mereu dădeam de necaz căci atunci când călăream nu reuşeam să mă întorc la timp... dar... oh, vreau un cal exact ca acesta... Poate mă sfătuieşti de unde aş putea cumpăra şi eu unul. Aş putea călări în fiecare zi...

-Nu vei găsi un cal ca acesta. Este o combinaţie dintre o rasă din Manipur şi pursânge arab. Britanicii iau în derâdere rasa aceasta, considerând-o corcitură; preferă caii pursânge, aşa că probabil soţul dumneavoastră ar considera această rasă o alegere nepotrivită pentru o doamnă englezoaică.

Era din nou sarcastic. îşi putea da seama după licărul malefic abia perceptibil din privire.

- Mereu joc ultima repriză împotriva lui; nu pierde niciodată.

Sultan a fost tras pe margine ca să-şi aştepte rândul pentru a intra în joc. Păşea la fel de graţios ca un dansator, iar Sara îi admiră cu invidie pură gâtul proeminent şi arcuit, precum şi pasul măreţ.

Răsună un sunet de trompetă care semnaliză începutul jocului, iar Sabran se pregăti de plecare salutând-o cu obişnuita-i plecăciune adâncă.

Sara întinse o mână ca să-l oprească, iar lady Palmer scoase un horcăit zgomotos de protest.

- Iertaţi-mă, *monsieur*, dar trebuie să ştiu... este adevărat? Polo se juca la început cu capetele duşmanilor făcuţi prizonieri?

El râse.

-0 întrebare atât de nepotrivit pentru o doamnă. Istoria spune că femeile sunt cele care au jucat pentru prima dată jocul acesta. Bărbaţii le mai aruncau câte o căpăţână după vreo bătălie ca să le distreze.

- Ce oribil! Nu vă cred... 0 femeie nu ar putea sub nici o formă să fie atât de barbară.

-Ei bine, doamnă... 0 privi direct în ochii, tulburând-o din nou şi făcând-o să se dea un pas înapoi. Nu sunt de acord; în jocul iubirii, mulţi bărbaţi şi-au pierdut capul şi onoarea în încercarea de a satisface toanele unei femei frumoase... aşa cum sunteţi dumneavoastră.

La început, complimentul îi produse o senzaţie de exaltare, după care se înfurie pe ea pentru că îşi permisese să-şi lase gândurile să rătăcească astfel; comportamentul lui Sabran devenise predictibil şi o dezamăgise acum. îşi aminti cuvintele pe care i le spusese soţul ei şi cum râsese de ea pentru că cedase farmecului fals al lui Sabran. Nu se va mai lăsa înşelată.

- Cred că vă amuzaţi pe seama mea, *monsieur*, şi îmi insultaţi inteligenţa.

Sabran ridică din sprâncene la auzul vorbelor ei. Nu era obişnuit ca o femeie să-i pună sub semnul întrebării complimentele.

- Iar dumneavoastră, doamnă, îmi insultaţi onoarea; nu spun niciodată lucruri pe care nu le cred.

Răspunsul ei îl derută. Vorbise sincer şi se aştepta ca ea să-i răspundă cu o cochetărie, aşa cum ar fi făcut o franţuzoaică, însă Sara nu făcu decât să-şi ridice bărbia şi să-i arunce o privire dispreţuitoare.

Jocul acesta începuse deja să-l obosească. Ea se dovedise a fi aşa cum crezuse când o cunoscuse: o englezoaică pudibondă, căreia nu merita să-i acorde nici cea mai mică atenţie.

Vocea lui lady Palmer răsună din nou.

- Domnule Sabran, vă rog... Am venit aici ca să urmărim partida...

Drept răspuns, Sabran îşi răsuci capul cu mişcări do moale şi insolente ca să privească echipa britanică călărind neliniştit în cercuri în mijlocul pajiştii. Charles descălecă şi rămase cu braţele încrucişate la piept, încerca în mod evident să-şi reţină furia, iar Sabran ştia că motivul era mai degrabă soţia lui decât întârzierea jocului pentru un minut sau două. Situaţia îl umplu de un sentiment de satisfacţie. Când se întoarse să-i vorbească din nou Sarei, pe buze i se mai puteau descifra urmele vagi ale unui zâmbet batjocoritor.

- Trebuie să plec. Se pare că domnii sunt nerăbdători să mănânce bătaie.

- Eşti foarte sigur de dumneata, *monsieur.*

- Nu atât de sigur pe cât ai crede. Brahmanul mi-a prezis că azi va fi o zi nefastă... Mi-a spus că n-ar trebui să joc, dar poate, dacă îmi veţi ura succes, mi se va schimba cursul destinului.

Vorbele lui îi dădeau din nou senzaţia aceea de flirt în care nu avea deloc încredere, aşa că îi răspunde pe un ton rece.

- V-aş ura succes, bineînţeles, dar îmi doresc să câştige soţul meu, fireşte.

Răspunsul ei îl înfurie şi-l ambiţionă cu atât mai mult să câştige.

Apoi râse în sinea lui. De ce şi-ar dori aprobarea acestei femei? Nu însemna nimic pentru el. I se părea amuzant totuşi să... Care era expresia potrivită?... A-şi băga nasul acolo unde nu-i fierbe oala.

îşi înfăşură pânza turbanului în jurul feţei şi sări pe cal fără să mai arunce nici o privire înspre ea, apoi galopă către pajişte. Urmă unzgomot de copite şi o izbitură puternică, un nor de praf, iar jocul se puse în mişcare. Mai târziu, când ajunse în sfârşit acasă, Sara făcu un lucru pe care nu-l făcea aproape niciodată. îşi turnă un pahar mare de coniac pe care îl bău aproape pe nerăsuflate. Bărbaţii procedau aşa tot timpul ca să scape de o amintire neplăcută şi se gândi că ar putea funcţiona şi în cazul ei.

Partida fusese palpitantă, inima îi bătuse nebuneşte cuprinsă de entuziasm şi se ridicase în picioare ovaţionând echipele care treceau cu viteza luminii luptându-se pentru minge cu o nesăbuinţă aproape nebunească.

Oamenii lui Sabran fuseseră deosebit de neînfricaţi. îşi călăriseră armăsarii de parcă porniseră o luptă pe viaţă şi pe moarte şi nu doar o dată zări semne fugare de alarmă pe feţele echipei britanice când oponenţii înaintau cu viteză înspre ei.

Charles călărea bine, atât cu hotărâre, cât şi cu pricepere, aşa cum făceau şi ceilalţi din echipa lui, dar ea simţea că doar el era împins de o dorinţă de a câştiga care mergea dincolo de normalitate. Ajunseseră la ultima repriză, iar echipele erau la egalitate, după care mingea ajunse la Sabran, care alerga către victorie când mai rămăseseră doar un minut sau două până la terminarea reprizei.

Frumosul Sultan trecu cu viteza fulgerului prin dreptul podiumului cu coama fluturând în vânt.

Privirea lui Sabran era fixată asupra mingii, strălucind cu conştiinţa unei victorii sigure. Ridică ciocanul în aer ca să aplice lovitura ce s-ar fi transformat cu siguranţă într-un gol.

Charles fulgera alături, flancurile calului său fiind periculos de aproape.

Prea aproape. Apoi, în timp ce privea, inima Sarei tresări simţind cu o certitudine teribilă că urmează să se întâmple ceva dezastruos.

întrezări faţa lui Charles când trecu în goana calului pe lângă ea, cu ciocanul ridicat ca pentru ofensivă, iar înfăţişarea lui o înspăimântă. Zâmbi, dar era un zâmbet rece, distorsionat de o intenţie furioasă.

Apoi se întâmplă. Ciocanul lui Charles se prinse între picioarele din faţă ale lui Sultan, iar calul se prăbuşi cu un urlet teribil.

Sabran era la pământ, prăbuşit la mijlocul terenului, cu turbanul desfăcut, iar faţa la fel de albă aşa cum fusese înainte cămaşa sa imaculată. Sări în picioare, cu o mână tremurândă pe inimă şi, înainte să se poată abţine, comise fapta de neiertat de a ţipa cu voce stridentă.

Tot felul de gânduri îi zburaseră prin creier. Bărbatul acesta ciudat şi puternic, care părea că nu împărtăşeşte acelaşi destin cu restul

muritorilor de rând, să fie doborât înainte de a avea şansa de a-l cunoaşte?

Sabran se ridică în scurt timp în picioare clătinându-se, acoperindu-şi cu mâinile suferinţa de pe faţă, apoi, câteva minute mai târziu, după ce mulţimea deveni tăcută, un grup de bărbaţi se adunară ca să organizeze actul ce avea să urmeze. Se auzi explozia unei arme, iar biata creatură care ţipa a fost redusă în cele din urmă la tăcere. Apoi, când cortina din jurul scenei se ridică pentru un scurt moment, scoase la iveală o parte groaznică a lui Sabran, aproape înnebunit în durerea lui, aplecat peste trupul calului, cu faţa îngropată în greabănul animalului pe care îl iubise atât de mult. Din locul unde se afla pe podium, Sara îi zări trupul tremurând violent, dându-şi seama că încearcă să-şi suprime lacrimile.

Sabran făcu apoi un salt în picioare şi se aruncă asupra lui Charles cu intenţia clară de a-l ucide. A fost nevoie de patru oameni ca să-l îndepărteze în timp ce Charles stătea în faţa lui cu braţele larg deschise ca şi cum ar fi vrut să-şi declare nevinovăţia, dar cu o privire care era în acelaşi timp şi zeflemitoare, şi ameninţătoare.

Cu un efort enorm de a se pune din nou în mişcare, Sabran insistă să termine ultima *chukka,* jucând acum cu o şi mai mare ferocitate, cu faţa albă de mânie, cu părul negru fluturând în dezordine până când echipa sa câştigă, iar Charles trebui să îndure umilinţa de a-l vedea pe Sabran primind cupa de la lady Palmer fără să rostească nici un cuvânt, azvârlind-o apoi dispreţuitor înspre mulţime şi anunţând, totodată, că nu va mai juca niciodată împotriva vreunui englez.

Deşi căldura coniacului îi amorţi simţurile, Sara se plimbă încoace şi încolo prin încăpere, astupându-şi urechile cu mâinile în încercarea de a bloca sunetul acela teribil şi expresia de pe chipul soţului ei în timp ce urmărea mingea

.Un nor de praf învăluise terenul, dar într-un scurt moment când se luminase, iar jucătorii trecură în viteză prin dreptul podiumului unde se afla Sara, i se păru că-l văzuse pe Charles aplecându-se mult în faţă ca să pună piedică în mod intenţionat calului, deşi el se jurase că alunecase din şa şi nu avusese cum să evite accidentul. începu să creadă că probabil fusese doar în imaginaţia ei, dar, cu toate acestea, teribilul gând nu-i dădea pace.

Nimeni nu mai ridicase vreo suspiciune în afara lui Sabran. Charles avea reputaţia unui gentleman, dar, din păcate, şi caii mor câteodată. Sara se uita la soţul ei cu o prudenţă pe care nu o mai simţise până atunci, căutând semne care i-ar fi putut trăda vinovăţia, deşi comportamentul lui nu se

schimbase când subiectul revenea în discuţie. Rămânea impasibil, iar în anumite momente aproape înspăimântător de absent; singurul comentariu pe care îl făcuse despre întregul incident era că, bineînţeles, îi părea rău pentru tot ceea ce se întâmplase, dar caii corciţi nu au rezistenţă, iar Sultan se împiedicase din cauza epuizării

.Când Sara se căsătorise cu Charles, simţise că este pentru tot restul vieţii; crezuse cu adevărat în expresia „uită de restul lumii", deşi, după doar câteva săptămâni de mariaj, între ei se căscase o prăpastie din ce în ce mai adâncă. Sara nu reuşea să dea uitării incidentele din ziua meciului de polo şi trebuia să lupte constant cu acele suspiciuni care îi întunecau relaţia. Imaginea lui Sultan în ziua morţii continua să o bântuie. Coastele acelea mătăsoase şi puternice pe care le mângâiase atât de afectuos nu erau cele ale unei rase cunoscute doar pentru frumuseţea sa şi ştia că Sabran nu ar fi riscat niciodată să-şi piardă calul preferat împingându-l dincolo de limitele sale. Devenise evident pentru ea că Charles căuta scuze ca să-şi reducă povara vinovăţiei, dar cel mai mult o neliniştea comentariul pe care îl făcuse despre cal, când spusese că era o corcitură, întrucât bănuia că este o insultă voalată la adresa unor persoane anglo-indiene precum familia McKenzie.

îi scrisese lui Sabran pentru a-şi exprima compasiunea şi pentru a-l întreba din nou când ar putea-o vizita pe Prema, dar nu primi răspuns şi presupuse că nu avea nici o intenţie de a mai da vreodată ochii cu soţia lui Charles Fitzroy.

Cu toate aceste, ieşise şi ceva bun în urma acestor evenimente teribile; cumpărase o iapă minunată, pe care o instalase într-un grajd de pe un câmp învecinat ca să o poată călări în răcoarea dimineţii şi să facă mişcarea după care tânjise atât de mult. Dar, mai presus de toate, îi oferea libertatea şi solitudinea de care avea nevoie.

Se aşteptase ca Charles să se împotrivească şi bănuise că acceptase doar pentru a-i amorţi îndoielile pe care Sara încă le mai avea despre rolul lui în moartea lui Sultan. O rugase să nu depăşească însă limitele Oraşului Alb şi nici drumurile principale din Madras ca să evite astfel vreo întâlnire nefastă cu vreun bărbat indian

.Charles se gândi că va fi în avantajul lui să aibă o soţie care călăreşte bine şi care arăta atât de bine în ţinuta de echitaţie. Avea un aer aristocratic când se urca în şa, care o făcea să pară superioară celorlalte femei din comunitate. Dar acest fapt începu în curând să aibă urmări negative şi să dea naştere unor gelozii, mai întâi şoptite prin colţurile

saloanelor, apoi rostite cu voce tare, în special de lady Palmer, care o considera pe doamna Fitzroy o ameninţare pentru standardele ei.

Bârfele ajunseseră şi la urechile Sarei, iar din acest motiv începu să evite locurile publice frecventate de britanici şi să călărească la distanţe mai mari. Se strecura afară din pat în zorii zilei, când Charles dormea, ştiind că are la dispoziţie două ore de libertate înainte ca el să se trezească, iar ea să-şi reia rolul de soţie. Dădea apoi o fugă până la cea mai apropiată plajă pentru un galop sălbatic pe nisip sau o bălăceală în valurile delicios de răcoroase, înainte ca vreun membru al comunităţii de englezi să se trezească şi să înceapă să bârfească din nou.

La primele ore ale dimineţii, atmosfera era încărcată de fumul de la miile de focuri de excremente de animale, iar cerul era de un turcoaz magic, combinat cu un roz inocent. Sara era însă deseori cuprinsă de o senzaţie de nelinişte în special dacă dădea din întâmplare peste grupurile de preoţi care-şi făceau ritualurile stranii în numeroasele temple înşirate pe malurile apei. Trecea încet călare prin dreptul lor, iar ei îşi ridicau înspre ea nişte ochi goi, pictaţi cu kohl, privind-o încremeniţi în timp ce fumau lungi conuri cu ganga, cu trupurile lor atrofiate, mânjite cu cenuşă, împodobite cu mătănii şi talismane care atârnau grele. În ciuda sentimentului de pericol pe care îl simţea prezent, se simţea atrasă de acel loc şi nu putea sta deoparte, iar de fiecare dată, explorările ei deveneau şi mai aventuroase.

La capătul îndepărtat al plajei zăceau pietre albite de soare punctând linia ţărmului asemenea unor balene monstruoase naufragiate. Pietrele din gresie purtau inscripţii străvechi, iar în locul acela se adunau de obicei sacerdoţii, binevoitori şi recunoscători pentru monedele pe care le primeau în dar. Nu simţea nici un fel de teamă faţă de aceşti sacerdoţi, dar atmosfera care penetra zona era încărcată de o spiritualitate ciudată, aproape hipnotizatoare, care o făcea câteodată să se simtă ameţită ca şi cum se afla sub efectul unei vrăji. Chiar şi curgerea ritmică a valurilor şi atingerea mângâietoare a vântului pe faţă păreau să-i copleşească voinţa. Avea sentimentul că este ispitită acolo de ceva necunoscut şi înspăimântător.

Într-una dintre dimineţi, când în Madras avea loc un important festival sfânt, locul era aproape pustiu cu excepţia unui comerciant de *chapati* instalat în apropiere ca să profite de vadul de la primele ore, aşa că descălecă să arunce o privire mai de aproape la sculpturi.

Văzu lucruri care o făcură să simtă că-i fuge pământul de sub picioare.

Pe pietrele uriaşe erau întruchipate trupurile goale întrepătrunse, cu ochi prelungi, ciopliţi cu delicateţe, plini de abandon şi pasiune,

asemenea fantomelor unor fiinţe care au fost în viaţă odinioară, încremenite în piatră de-a lungul trecerii timpului.

0 fată frumoasă, cu trupul rotunjit, la fel de voluptos ca o natură moartă cu piersică coaptă, deşi parţial erodată de vânt şi de nisip, stătea pe vârfuri sărutând un zeu arătos care începuse să se dezintegreze şi care avea un penis uriaş în erecţie. în braţele sale musculoase ţinea o altă fată, aplecată pe spate în îmbrăţişarea lui, cu coapsele împinse înainte, expunându-şi fiinţa goală cu o nepăsare neglijentă. Un alt bărbat, aşezat în genunchi în faţa fetei, cu o expresie de exaltare senzuală pe chip, avea de gând să-i ofere plăcere într-un fel pe care Sara nu şi l-ar fi putut imagina niciodată.

Oriunde privea, dădea de imagini de un şi mai mare erotism, replicat iar şi iar, strat după strat, toate figurile fiind surprinse în momentul extazului care dura până când se prăbuşeau şi se transformau în ţărână, aşa cum se întâmplase şi cu modelele originale ale lucrării, cu mii de ani înainte.

Simţi un val puternic de plăcere iradiindu-i prin tot corpul, făcându-i picioarele să tremure şi faţa să se înroşească. Se uită de jur împrejur întrucât era sigură că reacţia ei era atât de puternică, încât ieşea foarte clar în evidenţă şi toată lumea o va putea vedea.

Nu ştiuse că oamenii făceau astfel de lucruri, dar trebuia să măr-turisească că, în momentele de singurătate, se gândea că între un bărbat şi o femeie trebuie să existe mai mult decât ceea ce se întâmpla când era în pat cu Charles. Simţi însă instinctiv că Charles ar fi probabil dezgustat de un astfel de comportament. Era capricios atunci când făcea dragoste, de obicei se dădea jos din pat imediat după ce termina şi se spăla împroşcând apa în stânga şi în dreapta, lăsând-o pe Sara să se simtă murdară şi ruşinată, deşi ştia instinctiv că nu ar trebui să simtă nici o ruşine.

Când privi înjur, simţi ochii vânzătorului de *chapatti* fixaţi asupra ei cu un zâmbet bizar, aproape insolent şi o cuprinse teama de a mai zăbovi acolo prea mult. Primul ei gând a fost să plece înainte să fie văzută. Plaja începuse să se umple de oameni, iar în depărtare un călăreţ se îndrepta în viteză spre ea.

Se hotărî să rămână acolo unde era până când călăreţul ar trece mai departe dacă se întâmpla să fie cineva cunoscut. Trăgându-şi calul în spatele celui mai înalt bolovan, stătu nemişcată şi ascultă, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. După un moment, sunetele de galop se pierdură în depărtare aşa că încălecă rapid, îşi trase vălul cel negru peste chip şi se îndepărtă, bucuroasă că reuşise să nu fie văzută.

O văzuse totuşi cineva. Ravi Sabran auzise tropotul îndepărtat al calului ei şi o văzu pe tânăra doamnă Fitzroy, soţia detestatului său inamic, îndepărtându-se de ceea ce ştia că ar fi, cel puţin pentru doamnele englezoaice, o zonă interzisă. Cunoştea bine sculpturile acelea şi semnificaţia lor şi nu se putea abţine să nu se întrebe ce efect au avut asupra doamnei Fitzroy.

Descălecă fără să facă zgomot, silenţios ca un vânător, şi, la adăpostul bolovanilor giganţi, îşi conduse calul către locul din care Sara plecase cu foarte puţin timp în urmă. Zări în nisip conturul paşilor ei şi, mânat de un impuls bizar, îşi aşeză piciorul lângă urma piciorului Sarei.

Sara se oprise la câţiva metri depărtare, oferindu-i răgazul de a se bucura pe deplin de priveliştea siluetei ei zvelte în şaua calului. Sabran se gândi că arată foarte elegantă în consumul acela verde de călărie, asortat cu o pălărie neagră cu voal, la care avea prinsă o pană verde. Zâmbi în sinea sa; părea să aibă o pasiune pentru pălăriile absurde şi drăguţe.

Sara îşi ţinea spatele foarte drept în ciuda disconfortului de a călări într-o parte. Sabran se gândi că este o pedeapsă inutilă aplicată femeilor, pe cât de periculoasă, pe atât de egoistă. Nu înţelegea de ce societatea mergea atât de departe încât să-i nege unei femei plăcerea ocazională de a călări.

Sara avea unul dintre picioare prinse peste oblânc, iar vârful unei cizme îngrijite şi glezna zveltă i se furişau de sub fustă. Imaginea gleznei stârni în Sabran o senzaţie puternică pe care nu şi-o dorea şi pe care o înăbuşi imediat.

începu să se simtă asemenea unui *voyeur* şi se gândi să iasă din ascunzătoare, dar ştia că Sara se va simţi stânjenită să fie descoperită într-un astfel de loc, iar el putea cel puţin să o scutească de o asemenea situaţie.

în timp ce o privea, îşi dădu seama că devenise conştientă de prezenţa lui secretă. Sara începuse să se uite neliniştită înjur asemenea unui pui de căprioară speriat care adulmeca prezenţa prădătorului; calul ei făcu câteva mişcări agitate pe care le calmă cu mângâieri delicate pe grumaz şi cuvinte pline de blândeţe.

Apoi, dintr-odată, după ce aruncă o ultimă privire în jur, Sara porni într-un galop dezlănţuit şi neînfricat, cu fustele vălurite în spatele ei, lăsându-l pe Sabran să se lupte cu tot felul de sentimente contradictorii inclusiv dezamăgirea că a lăsat-o să plece fără să-i vorbească. îşi dorea să o dispreţuiască; nu putea decât să dispreţuiască orice femeie care alesese să se căsătorească cu un bărbat aşa acum era Charles Fitzroy.

Dar acum altceva înlocuise dispreţul, doar că nu era sigur ce anume sau cât de puternic ar putea fi acel sentiment. Poftele trupeşti nu-i erau

străine, dar de data aceasta era diferit; ştia doar că îl tulbură într-un fel care ar putea fi periculos.

îşi promise însă în tăcere să zdrobească acele sentimente. Avea nevoie de un cap limpede dacă voia să-i reuşească răzbunarea pe Charles Fitzroy şi nu va permite nici unui semn de sensibilitate să-i stea în cale

.Trecuse aproape o lună de la meciul de polo, iar viaţa socială îşi urma cursul şi, chiar dacă era în propria casă, prezenţa constantă a servitorilor făcea ca momentele de intimitate dintre ea şi Charles să fie dificile. Pereţii erau subţiri şi se pare că urechile erau atente la orice sunete care ieşeau din gurile stăpânilor lor.

Servirea meselor era un moment epuizant, supravegheate îndeaproape de alaiul de servitori care aştepta în spatele fiecărui scaun şi în fiecare colţ al încăperii. Vocile lor răsunau tare şi artificial într-un astfel de mediu, iar clinchetul de tacâmuri şi pahare din încăperea dureros de tăcută făcea conversaţiile dificile şi afectate. într-un fel însă, Sara era recunoscătoare, căci constrângerile ascundeau ceea ce de fapt zăcea dedesubtul aparenţelor: neîncrederea nerostită pe care Sara o purta soţului ei.

Până şi luna de miere fusese amânată de mai multe ori din cauza vremii din sudul ţării, însă părea că Charles nu se grăbeşte să plece din Madras, în ciuda dorinţei Sarei de a lua o pauză de la angajamentele sociale epuizante.

Charles se delecta în compania prietenilor lui şi urma în mod loial modelul de trai pe care îl dusese înainte de căsătorie; singura diferenţă era că acum avea avantajul suplimentar al unei soţii adorabile care îi stătea alături.

- Sunt un bărbat norocos, murmură el când intrară în sufrageria lui lady Palmer. Nimeni de aici nu se compară cu tine.

Sara îl privi cu o mirare amestecată cu teamă. în mod remarcabil, chipul lui nu purta semne ale consumului exagerat şi aproape constant de alcool, în afara unei umbre cenuşii şterse de sub ochii cei albaştri şi o pată trandafirie pe obraji, care părea, din contră, să-i îmbunătăţească aspectul

.Sara era conştientă că arăta mai bine ca niciodată. îşi dădea seama după felul în care el îi făcea în tăcere câte un semn aprobator din cap sau când îşi îndrepta umerii privind în jurul camerei ca să vadă dacă şi ceilalţi observau cât de bine arăta soţia lui. Charles îşi revenise din dezamăgirea de a o considera pe Sara prea atrăgătoare şi, în schimb, era interesat de

maniera prin care înfăţişarea şi felul ei de a fi fermecător l- ar putea ajuta să avanseze în carieră.

Sara adusese de la Londra şase cufere din stejar ticsite cu douăzeci de trusouri din cel mai fin batist, două duzini de cămăşi de noapte din mătase brodată şi cincizeci de rochii încă împachetate în hârtie protectoare alături de o duzină de seturi de lenjerie de pat din cel mai fin in, o sută douăzeci de pahare din cristal scoţian şi un serviciu de masă din porţelan de Worcester pentru douăzeci de persoane.

Ţinutele de seară şi rochiile de zi în diferite nuanţe şi din tot soiul de ţesături fuseseră comandate la un croitor francez de care nu ştia mult lume şi care înfiinţase un mic magazin în Chelsea, regiunea despre care mătuşa ei nu avea o părere foarte bună, considerând-o rău-famată şi absolut nefrecventabilă.

Moda nu o interesase foarte mult pe Sara până atunci, mereu fusese puţin mai băieţoasă şi îi displăcuse din toată inima ritualul complex care transforma un trup sănătos de femeie într-o plăsmuire legată de zorzoane şi corsete din balenă care o împiedicau să facă ceea ce-şi dorea cum ar fi să călărească sau să joace tenis.

Rochiile acelea erau însă diferite; îi veneau ca turnate pe trupul devenit de curând zvelt şi scoteau la iveală o feminitate înnăscută, făcând-o să-şi dorească, pentru prima dată în viaţă, să fie bine îmbrăcată.

Rochiile erau moderne, în stilul şi culorile care erau la modă în comunitatea artistică a femeilor din Chelsea şi nu veneau prea mult în conflict cu convingerile noii mişcări a „rochiilor raţionale", care promova libertatea de la constrângerile corpului feminin.

Rezultatul final însemna că garderoba ei era remarcabilă prin simplitatea ei. în timp ce alte fete îşi făceau apariţia la un dineu sau la un bal purtând rochii grele din mătăsuri, cu mâneci „picior de oaie" ornate din belşug cu dantelă şi voaluri absurde, Sara purta o ţinută cu o croială simplă, cu mâneci puţin bufante şi un mic decolteu. Prefera aproape în exclusivitate fustele drepte, care scoteau în evidenţă forma naturală a coapselor, şocând societatea din Madras pentru că nu purta perniţă pe sub rochie. Corsetele erau în noul stil franţuzesc, confecţionate din mătase, atât de uşoare că aproape nici nu-şi dădea seama că poartă corset, ceea ce îi permitea să danseze mai mult decât toată lumea fără să o încerce senzaţia de leşin. Purta puţine bijuterii, de obicei cerceii grei cu franjuri sau un simplu colier din aur şi un medalion gravat în care păstra fotografia în miniatură a tatălui ei de la tinereţe. îşi peria părul castaniu-închis până când căpăta un luciu intens şi îl prindea cu o pereche de piepteni din filigran din aur, cu un design spaniol, care odinioară aparţinuse mamei ei. îşi ţinea bărbia ridicată, scoţând în evidenţă curbura

unui gât frumos şi păşea cu o eleganţă rară, mişcându- şi şoldurile cu paşi lungi şi domoli. Mersul ei avea ceva care-i făcea pe bărbaţi să se întoarcă după ea, chiar şi atunci când erau alte chipuri, poate mai drăguţe, în încăpere.

Charles se pomenise vrăjit de frumuseţea ei, deşi îi mărturisise deseori că gusturile ei sunt cam neconvenţionale. Odată, când o privea îmbrăcându-se pentru cină, remarcase că rareori purta alte culori în afară de alb, verde, mov şi negru.

Sara stătuse puţin pe gânduri înainte să-i răspundă întrucât ştia că motivul real nu o să-i placă. Erau culorile mişcării sufragetelor şi un simbol al susţinerii ei secrete din ce în ce mai înflăcărate. Albul însemna puritate, verdele speranţă, iar movul, demnitate. Ştia că nu va fi înţelegător, dar spera că îşi va schimba părerea odată ce va afla mai multe despre mişcare.

Inventă, aşadar, o minciună cum că poartă culorile preferate ale mamei sale în semn de omagiu pentru amintirea ei. Negrul îl prefera pentru eleganţa sa, dar şi ca simbol al unui doliu etern pentru părinţii pe care nu-i va mai revedea niciodată.

Acum însă, când se gândea la seara care stătea să înceapă în salonul lui lady Palmer, începu să se simtă prinsă într-un fel de capcană, iar presiunea din partea lui Charles de a fi perfectă tot timpul începea să o împovăreze. Era plictisită de tot acel ritual, iar în acelaşi timp, copleşită când conştientiză că viaţa, aşa cum i se întindea acum în faţă, nu o va satisface.

O mână îi atinse braţul trezind-o la realitate.

- Sara, îţi place atât de mult să visezi cu ochii deschişi...
- Charles! îmi pare rău, cred că este de la căldură.
- Ei bine, grăbeşte-te, draga mea. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu nişte doamne.

Scoase un oftat destul de zgomotos, pe care reuşi să-l disimuleze într-o tuse. Fără să vrea, auzise discuţia dintre doamnele din dormitorul de lângă al ei, unde se retrăseseră ca să-şi tragă sufletul după călătorie. Una dintre voci reuşea să răsune dincolo de perete, acoperind sporovăiala şi chicotelile generale.

- Nu e nici un pericol... chicoti Cynthia. Am văzut-o când cobora la parter cu ceva vreme în urmă.
- Şi totuşi... cine e? Am auzit că e foarte diferită.

Cynthia răspunse cu precauţie.

- Ei bine, cel puţin e o doamnă, deşi nu întocmai ceea ce mi-aş fi dorit pentru dragul de Charles, dar îmi imaginez că, odată ce a fost prins în cursă, nu a mai putut da înapoi. El mi-a mărturisit însă că o găseşte

atât de schimbată încât nu mai e fata cu care se căsătorise, dar ştiţi doar că el este un om atât de corect...

Sara asculta din cealaltă încăpere şi nu-şi putu abţine un sentiment de dezamăgire la gândul că existaseră momente în care chiar o plăcuse pe Cynthia. Era imposibil totuşi ca ele să fie vreodată prietene cu adevărat. Sara ştia că ea nu era la fel de inocentă şi de lipsită de griji asemenea celorlalte tinere femei, iar uneori regreta că greutăţile din prima parte a vieţii ei îi sărăciseră partea aceea a personalităţii. Mai apoi însă, începuse să se simtă mândră că e puţin diferită faţă de restul lumii şi, în ciuda siguranţei pe care ţi-o oferă acceptarea, nu ţinea, cu tot dinadinsul, să se integreze, în special dacă acest lucru ar fi însemnat să renunţe la propria individualitate.

- Iat-o... soţia mea, cea mai minunată fată din Madras...

Sara se înfioră în momentul când Charles o prezentă femeilor care o ponegriseră cu puţin timp înainte. Nu-i plăcea deloc când vorbea aşa despre ea; o făcea să se simtă de parcă ar fi fost una dintre posesiunile lui.

- Doamnelor, vă voi lăsa să vă ocupaţi în continuare de aiurelile voastre, spuse el înainte să plece, iar cuvintele acelea o făcură din nou să tresară.

Expresiile de pe chipurile fetelor nu erau încurajatoare, iar privirile lor îi analizau chipul şi ţinuta asemenea unor săgeţi rapide şi calculate, iar una dintre ele, o fată plinuţă, cu o privire distrată, deschise discuţia menţionând un nume la care Sara ar fi preferat să nu se gândească.

- Toate v-am văzut la meciul de polo, doamnă Fitzroy, când vorbeaţi cu tipul acela Sabran. Trebuie să aveţi grijă cu el, indiferent cât de amabil se preface că este.

înainte să apuce să răspundă, o altă fată, care se prezentă ca fiind Milly, cu o înfăţişare la fel de plictisitoare, o întrerupse:

- Toţii bărbaţii indieni îşi doresc o femeie albă. Toată lumea ştie asta. Aşa că nu trebuie să-i priveşti în ochi pe nici unul, ar putea să-şi piardă cumpătul şi, înţelegi tu... Când rosti aceste cuvinte îşi dădu ochii peste cap chicotind, după care îşi coborî vocea până când deveni o şoaptă. Iar vicleanul acesta al nostru, *monsieur* Sabran, este cel mai rău dintre toţi... Dacă ai şti tot ce mi-au auzit urechile despre el ţi s-ar face părul măciucă... Nici nu-ţi poţi imagina...

Sara se uită de jur împrejur, căutând o cale de a evada. Nu-i plcuse niciodată bârfa, cu atât mai mult acum când ştia că subiectul celor mai multe dintre conversaţii era chiar ea.

- Nu... nu-mi pot imagina... Mie mi s-a părut cât se poate de fermecător.

- Ei bine, zvonurile spun că are cel puţin trei ţiitoare şi nu toate sunt indiene... Se aude că ar avea o actriţă franceză în Pondicherry...

Charles îşi făcu din nou apariţia şi o salvă pe Sara de la a afla şi alte bârfe, deşi trebui să recunoască cu invidie că povestirile fetei aceleia despre aventurile romantice ale lui Ravi Sabran îi stârniseră puţin curiozitatea.

Charles o prinse de braţ ca şi cum şi-ar fi revendicat o proprietate şi, cu aceeaşi hotărâre cu care ar fi abordat oricare altă problemă despre care credea că e sub controlul lui, o trase de acolo şoptindu-i ceva despre grădină şi despre dorinţa lui de a o săruta. 0 mână mică şi albă îl apucă însă de mâneca hainei, iar Charles se răsuci alertat cu o vagă nuanţă de iritare în voce:

- Sara şi cu mine tocmai ne pregăteam să facem o plimbare prin grădină...

- Nu se poate! Nu am terminat cu tine încă... Vreau să-mi explici ceva... Cynthia îi zâmbi Sarei cu tot farmecul de care era în stare şi înşfăcă ferm braţul lui Charles. Să nu te superi că ţi-l răpesc pe Charles atât de des; doar că mi-a fost de un mare folos în trecut şi ştii doar cât de tare am ajuns să mă bazez pe el pentru tot soiul de treburi...

Avea obiceiul să-şi coboare genele peste ochii albaştri, după care să-l privească cu un mic zâmbet de o falsă timiditate. Privirea ei părea să aibă efectul scontat, el rămânea înmărmurit, iar Sara se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă logodnicul Cynthiei nu ar fi fost un om bogat şi fiul cel mare al unui baronet.

- Nu, te rog, răpeşte-l, spuse Sara râzând. Am fost învăţată de mică să fiu generoasă.

Cynthia era iritată; nu primise reacţia la care s-ar fi aşteptat. 0 scrută rapid pe Sara din cap până în picioare aşa cum îi era obiceiul, întorcându-i apoi spatele.

Se răsuci pe călcâie şi se ciocni de un servitor care se ivise în faţa ei aducând o scrisoare. Cynthia profită de ocazie şi îşi vărsă năduful pe el, lăsând să i se vadă faţa mai puţin vizibilă a caracterului. Servitorul o călcase din greşeală pe tivul rochiei, iar ea îi smulse scrisoare din mână aruncându-i o privire de total dezgust.

- Acum va trebui să-mi pun altă rochie.

Vocea ei lansa o avertizare neprietenoasă care lăsa să se înţeleagă că va urma o pedeapsă viitoare, iar bărbatul înţelese imediat mesajul şi se ploconi adânc în faţa ei.

- Iertaţi-mă, *memsahib...* dar scrisoarea aceasta este foarte importantă. Mesagerul mi-a pus că trebuie livrată imediat.

Cynthia îl expedie printr-un gest din mână, iar el se grăbi să părăsească încăperea bucuros că putea evada la timp.

Deschise scrisoarea, o citit, iar pentru o fracţiune de secundă un licăr de interes îi lumină faţa înainte să-şi reia obişnuita privire arogantă.

- Se pare că maharajahul din Chittipore va organiza miercuri o chermeză. Ascultaţi la asta: „Mi-ar face mare plăcere dacă aţi putea lansa invitaţia şi soţiei mult respectatului nostru domn Fitzroy..." Cum de a ştiut prostul ăsta bătrân de prezenţa ei aici?

Charles o apucă pe Sara cu posesivitate de după talie şi zâmbi. Era în mod evident foarte încântat.

- Of, nimic nu rămâne secret în Madras... Toată lumea ştie de acum că în oraş a apărut un chip nou...

- Dar de ce a specificat atât de clar că doreşte să o invite pe Sara când alte fete care trăiesc aici de ani de zile nu au fost niciodată invitate? Serios, sărmana Millicent ar da orice ca să poată merge. Nu mi se pare corect.

Cynthia se bosumflă şi îi aruncă Sarei o privire înciudată.

Sara nu rămase indiferentă la maliţiozitatea acelei replici, dar, la fel ca şi până acum, cea mai mare parte a comentariilor Cynthiei o lăsau indiferentă, simţind că este sub demnitatea ei să dea importanţă unor astfel de toane copilăreşti. Invitaţia aceea neaşteptată îi stârnise însă curiozitatea.

- Iertaţi-mă, dar de ce ar trebui să mă simt atât de onorată?

Charles îşi frecă mâinile şi vorbi cu un soi de încântare în glas.

- Ei bine, invitaţia este un compliment la adresa mea, bineînţeles, iar maharajahul este dornic să o cunoască pe femeia aleasă de mine pentru a-mi fi soţie. E un lucru firesc. Indigenii manifestă o curiozitate avidă pentru vieţile noastre. O treabă destul de ridicolă. Prinţul e dintr-o mică provincie nordică şi vine mereu în Madras pe perioada verii. E al naibii de inteligent, recunoscut pentru excentricităţile sale... bijuteriile sale însă sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată... iar palatul în care locuieşte... se spune că merită să-l vizitezi.

Cynthia rămase cu gura întredeschisă, îndeajuns cât să lase să i se vadă dinţii şi limba umedă.

- Cu unul dintre cele mai bune diamante ale sale ai putea cumpăra un mic conac la ţară, în Anglia, dar mă enervează cum ne imită tradiţiile. O chermeză? Serios? Ar face pe oricine să se simtă stânjenit. Dar cred că trebuie să mergem, chiar şi doar pentru a admira diamantele bătrânului nebun.

Cynthia scoase un râs destul de răguşit pentru o doamnă de o educaţie aleasă, însă Sarei nu i se păru nimic comic.

Charles râse alături de ea. Amândoi păreau să găsească subiectul irezistibil de amuzant.

- Sunt încântată că întreaga situaţie vi se pare atât de amuzantă. Mi-aş dori doar să-mi împărtăşiţi şi mie poanta.

Devenind serios pentru un moment, Charles vorbi lent astfel încât Sara să beneficieze de efectul total al cuvintelor lui şi îi ridică bărbia ca să-i întoarcă faţa către el.

- Pentru că, adorabila mea soţie, el este extrem de mândru de ele şi este foarte important ca tu să le admiri. Aşa e rânduiala. Trebuie, aşadar, să le admiri; în caz contrar, o va considera drept o insultă personală.

Sara îi îndepărtă mâna. Nu-i plăcea când îi vorbea în felul acela. O făcea să se simtă asemenea unui copil neastâmpărat care trebuie învăţat o lecţie.

-Pare o pretenţie destul de stranie, dar, dacă îl va face fericit, presupun că nu am încotro.

Mă va face şi pe mine foarte fericit, draga mea, aşa că ai grijă să nu uiţi. Te-a remarcat şi îţi acordă o atenţie deosebită, iar asta înseamnă un compliment uriaş. Abia aştept, mai spuse el fără să ştie că Sara nu aştepta deloc cu nerăbdare

.Maharajahul închiriase mai multe camere la cel mai bun hotel din Madras, o invenţie de turnuleţe cu cupole aurite şi balcoane filigranate construit odinioară de un negustor englez de succes care făcuse o avere imensă în industria de ceai. Arăta puţin dărăpănat după mulţi ani petrecuţi sub nemilosul soare indian, dar chiar şi aşa, reuşea să dezvăluie un aer de măreţie rafinată în peisajul acela prăfuit.

La intrare, oaspeţi îmbrăcaţi elegant mergeau în şir indian către uşile duble deschise care duceau înspre coridoare răcoroase din marmură care, la rândul lor, se deschideau înspre curtea interioară acoperită cu un strat de iarbă şi ticsită de anturajul maharajahului. Femeile din suita lui stăteau însă ascunse vederii şi nu aveau voie decât să încerce să întrezărească splendoarea scenei de dedesubt privind printre vălurile care le acopereau faţa de după ferestrele cu obloane.

Mese acoperite cu feţe de masă din in scrobit, aranjate pentru servirea elegantă a ceaiului, punctau decorul, iar aranjamente de mari dimensiuni cu flori strălucitoare în vaze extravagante concurau din punctul de vedere al frumuseţii cu rudele lor care creşteau în pământul din grădină. Acolo unde nu existau copaci, umbrele uriaşe din mătăsuri viu colorate protejau de razele soarelui fotoliile instalate pentru confortul oaspeţilor. Rezultatul final era asemănător unei camere fără pereţi, dar atât de minunată încât părea aproape nepământeană.

- Mă bucur că am venit până la urmă, este minunat!

Ca întotdeauna atunci când se afla în prezenţa frumuseţii, ochii Sarei se umpleau de lacrimi.

Charles pufni în semn de desconsiderare.

- Probabil că a fost nevoie de o eternitate ca să instaleze toate lucrurile astea aici. De ce nu ţine pur şi simplu petrecerea în interior, cu geamurile deschise? Omul ăsta vrea pur şi simplu să se dea mare.

Sara alese să nu răspundă şi îşi întoarse privirea în altă parte. Era evident că Charles nu era prea vesel, reuşind să îi strice şi ei dispoziţia în ciuda acelei zile frumoase, însă Sara se înveseli rapid odată cu noile distracţii care i se perindau prin faţa ochilor

.Englezoaicele arătau toate la fel în mătăsuri şi museline albe, ascunzându-şi tenurile delicate sub pălării încărcate de panglici şi flori deplasându-se prin decorul acela exotic încercând să ţină la distanţă răul insidios al petelor de transpiraţie şi pericolul de a leşina de la corsetele prea strâmte. Bărbaţii, prezenţe discrete în negru sau gri, formau un contrast sobru cu decorul, deşi, din când în când, un temerar al ţinutelor bombastice puncta mulţimea cu un licăr de stacojiu şi auriu. în plan îndepărtat, o formaţie de muzicieni indieni cânta fals şi fără viaţă un amestec de piese clasice englezeşti. Farmecul acelei scene o făcu pe Sara să zâmbească şi privi înspre Charles sperând să poate împărtăşi cu el acest moment, însă soţul ei îşi ţinea bărbia ridicată şi ochii în altă parte, hotărât să nu observe.

Maharajahul stătea pe un podium ridicat în mijlocul unui divan verde ca smaraldul, protejat de o umbrelă roz şi înconjurat de o mică armată de servitori şi oficialităţi care stăteau în spatele lui, încurcând pe toată lumea, dar în acelaşi timp gata să-i sară în ajutor la cel mai mic semn.

Maharajahul stătea anevoie în căldura umedă, cu picioarele şi mâinile răsfirate, dând impresia că fusese nevoie de ceva efort ca să ajungă în poziţia aceea în care trebuia să stea până când va putea fi mutat. Picioarele grăsuţe îi erau strâns înfăşurate în moletiere din mătase crem, care îl făceau să se simtă şi mai inconfortabil şi să arate precum coconul unei omizi gigantice pe cale să explodeze în propria piele. în ciuda disconfortului fizic, părea să fie binecuvântat cu o fire binevoitoare şi le zâmbea senin tuturor, bătând darabana cu degetele pe ritmul muzicii. Ochii îi scânteiau însă la fel de perspicace ca ai unei vulpi, fără să piardă nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Bijuteriile pe care le purta erau extrem de spectaculoase, aşa cum spuneau zvonurile. Alături de bijuteriile care arătau rangul său, aşezat aproape asimetric pe turban, se afla un safir la fel de mare ca un ou de pasăre, iar pe umflătura enormă de la piept şi de pe abdomen, se odihneau diamante neşlefuite, smaralde şi rubine alături de o serie generoasă de nestemate, ametist, zirconiu şi topaz, toate montate într- un filigran aurit metalic, excesiv ornamentat.

Invitaţii se perindau prin faţa lui unul câte unul, iar la semnalul discret pe care îl făcea cu degetul arătător ridicat, intendentul se repezea în mulţime şi aducea dinaintea maharajahului câte un musafir care stătea apoi hipnotizat, asemenea unei hălci de carne care urmează să fie savurate.

Sara era prea departe pentru a auzi tot ceea ce se vorbea, dar, din când în când, un val de râsete discrete şi bine controlate izbucnea din mulţimea care mişuna în jurul maharajahului. Apoi, când farmecul şi isteţimea vizitatorului se epuizau, se retrăgea în mod discret cu spatele

înapoi în mulţimea de unde, după o perioadă adecvată, un sacrificiu proaspăt era solicitat pentru a veni în faţă şi a asigura buna dispoziţie.

- Trebuie să ne anunţăm sosirea, spuse Charles devenind brusc pragmatic şi dispărând brusc, lăsând-o pe Sara cu Cynthia.

Sara nu o văzuse niciodată pe Cynthia atât de tensionată şi crezu că starea ei este cauzată de supliciul care se desfăşura în faţa lor.

Stătea pregătită asemenea unui terier care luase urma unui iepure, iar semnalul de a sări la atac veni în persoana unuia dintre intendenţii maharajahului care păru să-şi facă apariţia ca din neant.

- Felicitări, draga mea, cea mai frumoasă dintre doamne! Bărbatul se aplecă atât de jos, încât turbanul aproape că-i atingea pământul. Majestatea Sa cere să sacrificaţi câteva momente din preţiosul dumneavoastră timp pentru a-l petrece în compania sa.

Se ploconi din nou, de data aceasta la picioarele Sarei.

- Este o onoare, răspunse Sara înclinându-şi capul şi era pe punctul de a porni spre maharajah, când Cynthia făcu brusc un salt înainte.

- încântată, spuse ea şi dispăru într-o secundă spre locul unde se afla maharajahul.

- O...! era tot ce putuse Sara să spună şi roşi nu atât pentru ea, cât pentru Cynthia.

Intendentul rămase fără cuvinte şi se mulţumi să zâmbească viclean şi atotştiutor, ridicând uşor din umeri.

- Se pare că v-a luat-o înainte.

Un râs cinic însoţi vocea pe care o auzi lângă ea.

Când se întoarse, dădu de Ravi Sabran. Luată prin surprindere, Sara făcu un pas în spate. Era îmbrăcat într-o ţinută europeană, dar, în locul costumului mai convenţional de dimineaţă, purta o haină cu o croială lejeră din in crem, asortată cu o pălărie decorată cu o panglică lată de culoare neagră în stilul unui francez care se afla în vacanţă în sudul Franţei. Părea un alt om.

Pentru moment, umbra întunecată a pălăriei care îi acoperea jumătate de faţă creă iluzia unor ochi făcuţi cu kohl, aşa cum purtau femeile indiene, făcându-i să pară de o densitate impenetrabilă în momentul în care Sabran îi întoarse privirea. Sara rămase transfigurată pentru o secundă şi atât de fascinată de privirea lui încât, la început, nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Iluzia se evaporă însă în momentul în care îşi scoase pălăria cu o plecăciune largă şi se înclină adânc în faţa ei. Privirea lui era la fel de ageră ca întotdeauna.

- *Monsieur* Sabran...

Ezită puţin în faţa atitudinii lui nemişcate. Vocea îi era calmă în ciuda agitaţiei interioare. Tonul ei coborî până aproape de şoaptă, dar nu reuşi să-i întâlnească privirea.

- V-am scris ca să vă spun cât de rău îmi pare de frumosul dumneavoastră Sultan, dar n-am primit nici un răspuns.
Sara îşi ridică privirea şi observă un licăr trecător de suferinţă în ochii lui, însă părea hotărât să nu o lase să-i citească vreun semn de suferinţă pe chip.
- Nu am primit nici o scrisoare, doamnă.
Tonul lui foarte distant o descurajă puţin.
- Ce ciudat! V-am scris acum câteva săptămâni. Probabil scrisoarea s-a rătăcit pe undeva.
- Ei bine, treburile nu merg întotdeauna ca pe roate în Madras. Indienii nu sunt la fel de eficienţi pe cât v-aţi dori voi, britanicii, să fie.
- Nici eu nu sunt foarte eficientă..., spuse ea zâmbind. Nu pot avea pretenţii de la alţii.
Nu-i răspunse, dar continuă să o privească în felul acela al lui enigmatic. Iar ea îşi cam pierduse răbdarea cu el.
- Copila o duce bine?
- Foarte bine. Am vizitat-o în dimineaţa aceasta şi am dat ordine stricte să i se facă toate poftele.
Sara observă cum colţurile gurii i se răsucesc uşor de parcă ar fi încercat să-şi controleze un rânjet.
- Speram să pot veni să o văd... Aşa cum planificasem... înainte de tragedia aceea teribilă.
Păli din nou şi era evident că nu-i făcea nici o plăcere să i se reamintească de acea zi.
- Nu va fi posibil... S-ar putea să fiu plecat o vreme...
-0...
Sabran citi în ochii ei dezamăgire şi puţină tristeţe, dar, de când o zărise pe plajă, se gândise la ea mai des decât şi-ar fi dorit şi îşi jurase că va zdrobi orice sentiment înainte să apuce să preia controlul.
- Am un cal al meu acum, o fiinţă minunată pe care am botezat-o Pansy... Călăresc deseori...
- Ştiu, spuse el fără să vrea.
- De unde ştiţi?
Sarei i se păru că îl vede tresărind, dar îşi recăpătă aproape imediat controlul.
- Nimic nu rămâne secret pentru prea mult timp în Madras. Ar fi trebuit să vă daţi seama până acum. Circulă un zvon cum că tânăra doamnă Fitzroy se expune la tot felul de pericole călărind singură... în locuri considerate nepotrivite... adăugă el cu o undă de răutate.
Sara se îmbujoră, la început cu o senzaţie secretă de disconfort, apoi cu revoltă în priviri.

- Şi crezi că sunt nesăbuită dacă îmi doresc să am parte de puţină libertate? Puţin timp departe de...?

Se abţinu la timp să spună „soţul meu".

- Nu, bineînţeles că nu. Din câte cunosc eu despre femei, sunt mult mai capabile decât li se permite să fie. Vieţile lor sunt năpăstuite de reguli ridicole...

Comentariul lui îi stârni Sarei curiozitatea şi şi-ar fi dorit ca discuţia să continue, dar au fost întrerupţi de o voce care răsună lângă el, iar în sinea lor, amândoi au fost mai degrabă uşuraţi.

-Dragul meu Ravi, trebuie să-mi faci cunoştinţă cu fiinţa aceasta adorabilă. Am admirat-o de la distanţă.

Sarei i se păru destul de straniu, chiar curajos ca cineva să i se adreseze lui Ravi Sabran cu „dragul meu" având în vedere cât de mândru lăsa impresia că este, deşi înfăţişarea excentrică a doamnei care vorbise era încă şi mai ciudată. Avea nişte ochi foarte strălucitori, machiaţi puternic şi în grabă, având în vedere petele de kohl de pe faţă. Urechile şi gâtul îi erau împodobite cu şiraguri din pietre de chihlimbar şi peruzele care îi atârnau până înspre talie peste o rochie care nu mai era de mult la modă şi într-o nuanţă care nu-i punea deloc în valoare tenul pământiu. Sara îşi dădu seama imediat că farmecul femeii consta în faptul că ignora cu desăvârşire efectul pe care îl crease, radiind prietenoasă de sub o pălărie ponosită.

Sabran luă mâna femeii şi o sărută cu căldură.

- Lucy, draga mea, credeam că eşti plecată din oraş.

Vocea lui deveni aproape ca a unui băieţel atunci când o salută. Apoi deveni mai formal când arătă în direcţia Sarei:

- Fiinţa aceasta adorabilă, cum ai denumit-o, şi aş fi nimic mai mult decât un ticălos dacă nu aş fi de acord cu tine, este soţia domnului Charles Fitzroy. Este doamna Fitzroy. Doamna Fitzroy, v-o prezint pe doamna Lucy McKenzie.

Femeia nu reuşi să-şi ascundă la timp expresia de surpriză de pe chip şi schimbul subtil de priviri dintre ea şi Sabran, dar reuşi să-şi recapete sângele-rece, cel puţin aparent.

- O tânără căsătorită deci. Asta explică strălucirea. Vă rog să primiţi felicitările mele. Păru să-şi răcească atitudinea aproape imediat, iar purtarea sa prietenoasă de dinainte deveni mai îndepărtată. Sunteţi englezoaică? Trebuie să recunosc că sunt surprinsă. Credeam că sunteţi franţuzoaică. Arătaţi atât de diferit de mulţimea care se perindă pe aici în mod obişnuit.

- Nici că mi-aţi fi putut face un compliment mai mare. Nimeni nu doreşte să arate ca toţi ceilalţi, cu atât mai mult eu. Sunt destul de încăpăţânată. E un lucru atât de greşit?

Zâmbetul Sarei era atât de sincer şi lipsit cu totul de vreo urmă de prefăcătorie, încât Lucy rămase fermecată.

- Atunci, dacă vrei cu adevărat să ieşi în evidenţă, spuse Lucy cu un licăr vesel în priviri, te invit să ne vizitezi pe mine şi pe fiica mea. I-ai putea arăta ce înseamnă o tânără cu adevărat elegantă. Ne găseşti acasă în fiecare miercuri după-amiază. Câteodată chiar *monsieur* Ravi catadicseşte să ne onoreze cu prezenţa, dar, având în vedere că este atât de grozav şi de popular în rândul doamnelor, îl descurajez pe cât de mult posibil.

- încerci să o şochezi pe *madam* Fitzroy. O s-o sperii şi o să dea bir cu fugiţii.

Vocea lui conţinea o provocare inconfundabilă, iar privirea pe care i-o aruncă Sarei era învăluită în mister.

Sara se simţi din nou cuprinsă de nelinişte, iar vocea ei deveni uşor tremurătoare când începu din nou să vorbească.

- în nici un caz *monsieur* Sabran nu va reuşi să mă ţină deoparte. Aştept cu nerăbdare să onorez invitaţia.

Lucy îi înmână adresa şi se opri pentru un moment ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie din partea Sarei.

- Nu este o adresă cu o foarte bună reputaţie. De fapt, Blacktown este considerat chiar rău-famat, dar pentru mine face parte din farmecul său.

- Trebuie să mărturisesc că am început să mă plictisesc de atracţiile aşa-numitului Oraş Alb. Iar numele e groaznic, nu vi se pare? Aş vrea să văd cum arată adevăratul Madras... Până acum, nu am dat de ceva ce nu aş fi văzut şi în Anglia.

- Atunci voi încerca să-ţi stârnesc interesul. Rămâne să ne vedem miercuri în jurul orei două. Trebuie să merg să mănânc ceva... sunt moartă de foame...

După ce rosti vorbele acestea, Lucy alunecă în mijlocul mulţimii, pălăria ei cea caraghioasă de culoare neagră clătinându-se în sus şi în jos în timp ce-şi croia drum către masa cu mâncăruri.

- Vei accepta invitaţia lui Lucy? Sabran o privi din nou cu atenţie, iar Sara simţi un frison coborându-i pe şira spinării când îl văzu aplecându- se spre ea ca să-i şoptească în ureche. Este considerată periculos de boemă în anumite cercuri.

Sara îşi aduse brusc aminte de ceva. „McKenzie..." Familia despre care o avertizase lady Palmer.

Deveni brusc precaută ridicându-şi bărbia şi aruncându-i o privire ostilă înainte să-şi deschidă umbrela cu un pocnet.

- Să ştii că pot lua şi singură decizii şi nu sunt atât de credulă încât ceilalţi oameni să mă poată influenţa atunci când eu nu vreau.

Sabran făcu ochii mari ţinându-şi o mână peste inimă.
- Vă rog să mă iertaţi, doamnă!
Sara îl scrută atent cu ochi îngustaţi, sperând că va putea întrezări o fărâmă din adevărata lui personalitate.
- Ce aţi vrut să spuneţi când mi-aţi zis că i-am permis domnişoarei Palmer să mă depăşească?
Sabran se încruntă aplecându-şi capul într-o parte şi cântărind-o din priviri.
- Chiar nu ştiţi?
- Ce motiv aş avea să mă prefac?
- Ei bine, speră că, dacă va ajunge prima la maharajah, îşi va putea alege prima bijuteriile?
- Nu înţeleg.
Sabran îşi închise pleoapele şi îşi analiză unghiile.
- Ei bine, dacă admiră o bijuterie, va trebuie să i-o dea ei; altfel va fi dezonorat.
- Atunci înseamnă că de asta...
Sara se îmbujoră din nou cuprinsă de o jenă profundă. Cât de umilitor ar fi fost dacă ar fi procedat aşa cum insistase Charles şi ar fi admirat bijuteriile maharajahului. Se gândi că nu ar fi fost mai presus de o prostituată de rând.
- Toate englezoaicele procedează aşa. Adică toate doamnele care au şansa de a o face... Ca şi cum ar fi hipnotizate de pietrele preţioase şi şi-ar pierde toată stăpânirea de sine când se află în faţa lor.
Sara aruncă o privire către bijuteriile de pe mâna lui.
- Se pare că sunteţi la rândul dumneavoastră o victimă a pietrelor frumoase.
- Ah! Ăsta... Vocea îi deveni mai blândă şi ridică bijuteria în lumină. Este mărturia dragostei nemuritoare şi din acest motiv nu mă pot despărţi niciodată de el.
Rămase o clipă pe gânduri admirând inelul, încât părea aproape că uitase de prezenţa ei. Sara se simţi ofensată şi îşi dori să-l trezească din nou la realitate.
- Şi de ce credeţi că mi-aş încălca principiile pentru un astfel de mărunţiş?
Sabran se întoarse cu faţa spre ea. Sara reuşise în cele din urmă să-i atragă atenţia, iar pentru prima dată, el remarcă cum ochii ei deveneau şi mai minunaţi atunci când erau aprinşi de un foc lăuntric.
Vocea lui căpătă un ton de parodie zeflemitoare la adresa burgheziei britanice.
- 0 tânără domnişoară nu ar trebui să accepte niciodată un dar de la un domn decât dacă îi e logodnic, spuse el continuând apoi pe un ton plin

de sarcasm. Deşi aţi avut parte de o educaţie temeinică, cred că, atunci când vă veţi confrunta cu un „astfel de mărunţiş", cum i-aţi spus, care valorează cât salariile soţului dumitale pe cinci ani, nu cred că vi se va mai părea la fel de dificil.
Sara îl săgetă cu o privire aspră. Avusese dreptate în privinţa lui de prima dată. Nu ar putea niciodată să-i placă un asemenea bărbat.
- Credeţi, aşadar, că oricine poate fi cumpărat dacă i se oferă preţul corect?
- Ei bine, în curând voi avea şansa să aflu. Iată că vine domnişoara Palmer. Şi pare foarte încântată şi este, cum altfel, escortată îndeaproape de soţul dumneavoastră.
Cuvintele lui o făcură pe Sara să tresară şi se răsuci brusc ca să-i privească. Ce voia să insinueze? Faţa lui devenise însă din nou de nepătruns, iar atitudinea aproape exagerat de curtenitoare.
- Dacă îmi veţi acorda câteva minute din timpul dumneavoastră după aceea, vă voi fi cel mai recunoscător.
O salută printr-un gest rapid din cap şi se retrase.
- Bineînţeles, dacă asta doriţi.
înainte de a se îndepărta, Sabran aruncă o privire rapidă înspre Charles, iar Sara nu se putu abţine să nu observe spasmul abia perceptibil al muşchilor de pe pieptul lui, sincronizat cu scânteia de ură pură din ochi. îşi simţi întregul corp cuprins de o senzaţie stranie asemănătoare sentimentului de frică pe care îl încerci când te afli în prezenţa unui animal sălbatic, priponit de un lanţ întins, gata să cedeze în orice moment.
Charles veni lângă ea privind în urma lui Sabran, care se îndreptă spre un grup de prieteni, râsetul lui mai degrabă caustic răsunând peste murmurul mulţimii.
Voioşia lui Sabran părea să-l irite pe Charles până la o furie iraţională.
- Ce dorea bărbatul acela? întrebă el printre dinţii încleştaţi.
- Nimic.
Charles îi aruncă o privire suspicioasă, care o făcu pe Sara să-şi piardă sângele-rece. Atenţia i-a fost însă distrasă de prezenţa Cynthiei, care veni grăbită înspre ei plină de un entuziasm copilăresc.
- A fost atât de uşor. Nu i-am spus decât că safirul este în nuanţa mea preferată de albastru, iar el mi-a zis că trebuie să fie al meu ca să se asorteze cu... ezită pentru o clipă, prea agitată ca să mai poată continua... ca să se asorteze cu ochii mei adorabili. Aşa mi-a zis. E magnific, ar putea avea cinci carate. Mi-l trimite mâine.
Cynthia făcu o pauză după care izbucni:
- Dar ce caraghioasă sunt...! Ar fi trebuit să-i admir diamantul de pe deget. Mi-l tot flutura prin faţa ochilor aproape ca şi cum ar fi vrut să mi- 1

dăruiască. Of, ce bine ar fi dacă nu ar fi considerată lăcomie să ai mai mult decât o bijuterie. Ei bine, poate data viitoare. Iat-o pe mama! Trebuie să-i povestesc despre safir.

Sara privi ochii fetei. Deci Cynthia avea totuşi o slăbiciune. Era posedată de pasiunea pentru pietre strălucitoare şi nu avea nici o problemă să-şi calce pe orgoliu ca să-şi satisfacă dorinţa. Sabran avusese dreptate.

Charles o strânse mai puternic de talie cu o furie tăcută. Sara văzu cum îl analizează din nou pe Sabran, care stătea acum tolănit sub umbra unui arbore de tamarin, sorbind dintr-un pahar de şampanie. îşi dădu seama că Charles era gelos, însă constatarea aceasta nu o făcea să se simtă flatată, ci mai degrabă de parcă ar fi fost una dintre posesiunile sale. încercă să se elibereze de strânsoarea lui, dar el o prinse cu şi mai multă fermitate şi îi şopti:

- Rămâi unde eşti, draga mea, te rog.

Când Sabran îşi dădu seama că este observat, îi întoarse un zâmbet mai degrabă zeflemitor şi ridică paharul în cinstea lui Charles cu un gest pe care reuşi să-l facă să pară asemenea unei insulte.

Sara simţi încordarea din braţul soţului ei, dar nu manifestă nici un alt aparent semn de furie. Când vorbi, vocea îi era calmă.

- Maharajahul mi-a cerut să i te prezint. Eşti pregătită?
- Chiar trebuie? spuse ea cu un tremur abia perceptibil în voce.
- Bineînţeles că trebuie. Cine ştie ce ar putea ieşi din asta.

Nu avea nici o cale de ieşire. Era evident că Charles se aştepta ca ea să primească darul atunci când i se va oferi.

Nu-şi putea scoate din minte zâmbetul atât de sigur pe sine al lui Sabran, atât de încrezător că se va dovedi că a avut dreptate. Se dojeni singură spunându-şi că este o fraieră, dar nu se putu abţine; nu putea suporta să aibă vreo obligaţie faţă de cineva, nici măcar faţă de maharajah.

în secunda următoare ajunse în faţa lui şi îl salută cu o plecăciune adâncă.

- Nu, nu, scumpa mea doamnă, spuse maharajahul de-a dreptul tulburat, eu sunt cel care trebuie să mă plec în faţa Domniei Voastre. Vă mulţumesc că aţi venit la modesta mea serată.
- Plăcerea e de partea mea, sire.
- Fermecătoare!

Zâmbi şi arătă spre scaunul din faţa lui. în ciuda atmosferei solemne, Sara se simţi în curând în largul ei căci văzu inteligenţă sau poate chiar bunătate în ochii lui, deşi maharajahul nu ascundea interesul pe care i-l purta.

îşi dădu voie să-i examineze îndelung şi amănunţit chipul şi silueta. îi admiră pielea albă şi părul roşcat-închis pe jumătate umbrit de pălăria cu boruri largi, spatele cel drept în timp ce stătea cu delicateţe pe marginea scaunului, rochia din mătase crem, strânsă pe corp, decorată cu câte o fundă verde-închis la gât şi la încheieturi. îi plăcea îndeosebi eleganţa braţului ei delicat odihnindu-se pe mânerul umbrelei asortate, îşi arătă aprobarea înclinând din cap, iar anturajul său se relaxă şi la fel şi Sara. Trecuse primul test cel puţin.

Cu un licăr în priviri, maharajahul se aplecă mai tare înspre ea.

- Am o slăbiciunea pentru petrecerile în grădină. E o pasiune pe care am deprins-o de la britanici alături de dragostea pentru Shakespeare al vostru.

- O, şi aveţi o piesă preferată?

- Măreaţa *Regele Lear*, desigur. Este suficient de tragică şi de violentă ca să fie o poveste a unui clasic indian. După cum vezi, nu sunt chiar sălbatic. Mă mândresc că sunt un bărbat modern. Nu sunt asemenea tatălui meu care era un despot absolut. Aşa se spune, nu?

- Da. Deşi îl judecaţi probabil prea aspru pe tatăl Domniei Voastre.

începu să se relaxeze puţin şi se lăsă pe spate în scaun.

- Poate, dar nu cred. Printre practicile sale cele mai nesărate, avea obiceiul de a folosi văduve pe post de momeală pentru tigri. îl plăcea să spună că sunt mai numeroase decât caprele, aşa că nu erau nici o pierdere.

Sara se arătă sceptică la început, crezând că probabil o tachinează, deşi expresia lui impasibilă îi demonstra contrariul.

- Era într-adevăr un despot şi poate chiar mult mai mult decât atât, remarcă ea, încercând să-şi reţină indignarea.

- O, nu-ţi face griji, draga mea! Observă cu ochii lui cei negri şi strălucitori cum obrajii Sarei se îmbujorară într-un roz aprins. Mereu împuşca tigrul înainte ca animalul să mănânce momeala.

- Sunt foarte uşurată să aud asta.

Sara îşi aţinti privirea asupra mâinilor ei, muşcându-şi buza şi încercând să nu zâmbească. Era sigură că o tachina, dar nu îndrăzni să-l întrebe.

în schimb, devie din nou conversaţia pe un teren mai sigur, cel al literaturii engleze, reuşind chiar să-i stârnească un chicot sau două prin observaţiile ei care întruniră aprobarea celor din suita maharajahului, înclinând din cap sau râzând în semn de încuviinţare, deşi nu aveau nici cea mai mică idee de ce anume râdeau. Sara începu să se simtă foarte mult asemenea lui Alice la curtea Reginei Roşii şi era foarte înclinată să se pună pe hlizit. Scotoci în minte după alte subiecte de conversaţie după care căzu din nou într-o tăcere inconfortabilă.

în mod evident, maharajahul aştepta ca ea să-şi continue tirada, dar, văzând că nu mai spune nimic, încercă să o impulsioneze.

- îţi plac bijuteriile, draga mea?

-Ei bine, da, câteodată, cu condiţia să aibă un design simplu, spuse ea mutându-şi umbrela ca să se protejeze de soare.

- Ce crezi despre acest inel? Nu-i aşa că este foarte frumos?

îşi ridică mâna durdulie în dreptul feţei ei. Pe arătător purta un diamant tăiat neregulat care trimitea străluciri aurii în lumina soarelui. Pentru un moment, se simţi hipnotizată de puterea seducătoare a tentaţiei, iar ochii ei îi urmăriră şovăielnic mâna care se îndrepta înspre ea. Trebui să se desprindă de puterea magică a nestematei ca să-şi poată recăpăta controlul de sine.

Uşor tremurată, vocea ei exprima doar un interes politicos.

- Este o bijuterie de familie? Pare foarte veche.

Maharajahul tresări, se vedea clar că fusese luat prin surprindere.

- Nu admiri nimic din ce-mi aparţine? Priveşte aici, simplitatea întruchipată, un smarald care se asortează cu... dacă îmi permiţi să spun... frumoşii tăi ochi... îşi atinse de mai multe ori abdomenul cu un smarald mare şi necizelat pe care îl ţinea cu vârfurile degetelor. Haide, haide... ceva care să-ţi aducă aminte de întâlnirea aceasta.

Complimentul trebuia, aşadar, să fie unul standard. Deşi era dezamăgită, i se păru mai lesne acum să nu cedeze tentaţiei. îşi ţinu privirea întoarsă în altă parte. Nu ar fi putut spune niciodată „Smaraldul, poate". Cu atât mai puţin acum. Se prefăcu că nu-l auzise şi privi insistent în depărtare.

-Este o după-amiază încântătoare. Sunt convinsă că va fi o amintire de neuitat.

Se foi puţin pe scaun ca să lase de înţeles că era pregătită să se retragă.

Maharajahul încercă să-i citească gândurile, încruntându-se ca şi cum ar fi încercat să-şi stoarcă o amintire din creier.

- îmi aduci aminte de cineva. Am mai văzut chipul tău undeva. Recăpătându-şi apoi o parte din şarmul său regal spuse: Probabil te-am văzut în vreunul dintre visele mele, asta cred că s-a întâmplat.

Sara izbucni în râs la auzul unei replici atât de scandaloase; nu-şi dorea decât să poată pleca pentru ca nu cumva să cedeze tentaţiei bijuteriilor. De data aceasta, când se foi din nou în scaun, maharajahul înţelese aluzia.

După ce se luptă o vreme cu povara dizgraţioasă a trupului său corpolent, îşi chemă servitorii care se grăbiră să se aşeze de-o parte şi de cealaltă. După o luptă comică, în timpul căreia Sara trebui să privească în jos ca să-şi ascundă zâmbetul, reuşiră să-l salte pe picioare.

- Trebuie să vii la palat într-o vizită mai lungă; vei fi tratată ca o regină.
Sara făcu o plecăciune ca atunci când fusese prezentată bătrânei Regine Victoria cu prilejul balului debutantelor, în seara când îşi făcuse ieşirea în societate. Maharajahul era vrăjit.
- Majestatea Voastră este atât de bun şi generos. Vă sunt recunoscătoare pentru onoarea pe care mi-aţi oferit-o.
- Onoarea este de partea mea.
Se ridică şi îi întinse mâna într-un gest care provocă un fior subtil în mulţime. Sara se retrase etalându-şi toată graţia de care era în stare, sperând să nu se împiedice în faldurile rochiei.
Când ajunse lângă Charles, acesta abia se mai putu stăpâni.
- Bătrânul nu are obiceiul să se ridice pentru nimeni; cred că e posibil să-l fi impresionat destul de tare.
- M-a invitat să stau la palatul lui.
- Nu ştiu dacă îţi este de vreun folos... Şi un dar... Ţi-a oferit vreun dar?
- Nu, nu mi-a oferit.
- I-ai admirat bijuteriile aşa cum te-am rugat?
- Am vorbit despre bijuteriile lui. Bineînţeles că era imposibil să nu vorbim de ele.
Sara se uită în altă parte ca să nu-i poată vedea privirea.
- E foarte ciudat. Poate va veni mâine... Asta e, va veni mâine... Nu va îndrăzni să mă insulte. Se întrerupse brusc, ceva îi distrase din nou atenţia. Ia priviţi la îngâmfatul acela, Sabran... lenevind cu maharajahul. Uită-te la ei, zici că sunt tovarăşi la cataramă şi probabil că şi sunt.
Sara privi înspre cei doi bărbaţi care îşi lăsaseră capetele în jos. Cineva aşezase un scaun pentru Sabran lângă maharajah, o onoare nemaiauzită pentru cineva care nu avea sânge regesc.

Sara se înroşi până în vârful urechilor şi era bucuroasă că pălăria cu boruri largi îi ascundea faţa de privirile lor. Sabran îl ştia deci pe maharajah... destul de bine se pare. Era bucuroasă acum că nu cedase tentaţiei.

Aruncară amândoi câte o privire în direcţia ei după care îşi reluară conversaţia aprinsă. Discutau despre ea. Era destul de clar. Sara simţi din nou cum îi iau foc obrajii.

Privirea lor nu-i scăpă lui Charles, care se lăsă cuprins de o furie iraţională.

- Serios acum, Sara... Ceafa i se coloră într-un roşu aprins. Am încercat să te avertizez. Acum Sabran crede că poate vorbi cu tine oricând crede de cuviinţă. Ce neobrăzare nemaipomenită din partea lui! Ar trebui să te străduieşti mai mult să fii mai puţin prietenoasă cu oamenii care nu merită băgaţi în seamă. Ştii că nu este bine văzut, iar dacă eşti

luată în vizor că vorbeşti cu el la sindrofii ca aceasta, nu vei mai fi invitată în viitor. Şi te-am văzut vorbind cu femeia aceea deocheată, McKenzie. Categoric nu este genul de persoană cu care îmi doresc să se întovărăşească soţia mea. Şi te-am văzut făcându-i reverenţe - reverenţe unei indience nenorocite, pentru numele lui Dumnezeu!

Sara îşi răsuci brusc capul ca să-l poată înfrunta. Nu-l iertase încă pentru că încercase să o pună într-o ipostază jenantă.

- Dacă oamenii sunt atât de meschini şi snobi, atunci nu cred că vreau să fac parte din comunitatea englezilor.
- Nu cred că vorbeşti serios.
- Bineînţeles că vorbesc serios. Altfel nu aş fi spus-o.

Charles rosti următoarele cuvinte cu o grijă atentă ca să se asigure că vorbele sale au impactul complet asupra ei.

- Nu cred că înţelegi cu adevărat cum stă treaba, draga mea. Când te-ai căsătorit cu mine, te-ai căsătorit cu viaţa mea. Oamenii aceştia fac parte din viaţa mea, împreună cu toate regulile care ne unesc şi am pretenţia să le respecţi cu sfinţenie.

Sara îl fixă cu privirea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, cuprinsă de o senzaţie de sufocare şi de regret, şi, înainte să le poată opri, vorbele i se rostogoliră de pe buze.

- Nu-mi vine să cred cât de preţios eşti! Sunt sigură că glumeşti.
- Nici prin gând nu mi-ar trece să glumesc despre un lucru atât de important pentru mine.

într-o strălucire de luciditate, Sara îşi dădu seama cât de nesăbuită fusese. Se căsătorise cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea şi pe care probabil nu-l iubise niciodată. îşi dădea seama foarte clar acum că dorinţa sa de a se întoarce în preaiubita ei Indie o făcuse în mod deliberat să fie oarbă la defectele lui, iar acum suporta consecinţele. îşi duse cu un gest precipitat mâna la gât, iar timp de o fracţiune de secundă, viitorul i se perindă prin faţa ochilor. Se gândea că, dacă va acţiona imediat, poate nu era prea târziu să se salveze de la ceea ce intuia că fusese o greşeală colosală.

Cuvintele înverşunate îi ieşiră degrabă.

- Ei bine atunci, poate căsătoria aceasta nu ar fi trebuit să aibă loc până la urmă şi ar trebui să ne reexaminăm jurămintele pe care ni le-am făcut unul altuia.

în afara unei pete albe în jurul gurii, nu arătă nici o emoţie. Chipul lui era la fel de nepăsător ca întotdeauna, deşi scană mulţimea din apropiere sperând să nu fi observat cineva lipsa de maniere.

- Eşti obosită. 0 să dau uitării că ai spus aşa ceva.
- Nu sunt deloc obosită. Şi nu vreau să uiţi.

Sara se îndepărtă, iar Charles rămase încremenit în acelaşi loc, îngrijorat să nu fi existat cumva vreun martor la cearta lor publică.

- Cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte?

Aproape că o podidise plânsul din cauza frustrării şi se refugie într-un colţ liniştit al grădinii, adăpostindu-se la răcoarea unei umbrele de mari dimensiuni, bucuroasă că este, în sfârşit, singură. Când i se oferi un pahar cu şampanie, îl acceptă şi îl sorbi dintr-o singură înghiţitură, în ciuda privirii dezaprobatoare a lui lady Palmer care remarcase din depărtare felul precipitat în care plecase de lângă Charles.

Simţi imediat că o ia ameţeala. Căldura copleşitoare amestecată cu bătăile nebuneşti ale inimii făcură ca şampania să i se urce direct la cap. îşi închise ochii ca să alunge din minte imaginea feţei şocate a lui Charles. Trebuia să ia în considerare prea multe aspecte; avea nevoie de timp ca să planifice ce să facă mai departe. Era imposibil să se întoarcă în Anglia, unde ar fi fost căinată şi dispreţuită asemenea unei ratate şi unde acum nu mai avea o casă la care să se întoarcă. Unchiul ei se obişnuise deja cu viaţa confortabilă de văduv, iar în cea mai recentă scrisoare pe care o primise de la el, îi dădu de înţeles că se gândea deja la căsătoria cu altcineva.

Se întrebă dacă nu cumva mai avea timp să-şi recupereze zestrea, deşi nu mai auzise nimic despre ea de la căsătorie. Charles părea să creadă că banii ei sunt ai lui şi îi împărţea banii de cheltuială aproape cu ciudă.

Calculă în minte suma de bani gheaţă care îi mai rămăsese în contul de la bancă şi cât timp ar putea spera să trăiască de pe urma lor când o siluetă îi umbri chipul, iar aerul din jurul ei se umplu de mirosul proaspăt de săpun din lemn de santal. Fără să fie nevoită să-şi deschidă ochii, ştiu că Ravi Sabran se afla lângă ea. Bărbaţii britanici pe care îi cunoştea răspândeau cu toţii un iz stătut şi nespălat sau impregnat cu o aromă puternică de tutun. Toţi cu excepţia lui Charles, care folosea mereu pentru păr şi corp apă de colonie Bay Rum, importată special din Barbados. Făcuse aproape o obsesie şi comanda zeci de sticluţe deodată, ca nu cumva să rămână fără.

- *Pardonnez moi*. îmi permiteţi?

îşi deschise brusc ochii şi se dădu la o parte ca să-i facă loc lângă ea pe divan. Sabran se lăsă pe spate ca să-şi aprindă o ţigară după care îşi lăsă unul dintre braţe să se odihnească relaxat şi lejer pe spătarul canapelei, mâna lui maroniu-aurie atingându-i aproape pielea de pe gâtul dezvelit. Un frison electrizant părea că iradiază din mâna lui coborându-i pe şira spinării, iar ca să-şi ascundă disconfortul, Sara îşi ţinu ochii plecaţi până când reuşi să-şi controleze din nou emoţiile. Aruncă pe furiş o privire la picioarele pe care le ţinea unul peste celălalt, unde muşchii coapselor

se iveau proeminent prin ţesătura fină a costumului din in de culoare crem. Era evident că meciurile de polo îl menţineau în formă, în ciuda eforturilor sale conştiente de a părea indolent şi inactiv. Suflă un nor de fum aromat în aer, iar ea îl privi fascinată în timp ce-şi savura tutunul cu o plăcere senzuală şi domoală. Se uită la ea cu ochii pe jumătate închişi acoperiţi de pleoape grele în timp ce adună o mică fărâmă de tutun de pe vârful limbii.

- Se pare că vă datorez nişte scuze. Aţi câştigat prinsoarea noastră.
- Sunt sigură că mă consideraţi cea mai mare fraieră, zise ea pe un ton răstit, uitând, într-un impuls de moment, să rămână rezervată. Ce femeie refuză o avere din cauza falsei mândrii? Sunt sigură că o să mă facă să-mi regret alegerea. Acum mai mult ca niciodată, adăugă ea în şoaptă.

îşi făcu apariţia un chelner aducând alte pahare cu şampanie. Luă încă un pahar şi-l dădu pe gât. Sabran o privea încercând să-i descifreze starea de spirit. Era evident că ceva o supărase.

- Dacă vă face să vă simţiţi mai bine, maharajahul nu poartă niciodată bijuteriile de primă mână la genul acesta de sindrofii; sunt nişte fleacuri de fapt. Safirul pe care foarte şireata domnişoară Palmer a reuşit să-l şterpelească are defecte. Dacă este tăiat, probabil se va sfărâma. El e foarte inteligent, să ştii. îşi dă seama ce se întâmplă.
- Dacă e atât de deştept, de ce îi lasă să scape nepedepsiţi? întrebă ea.

Sabran râse, dându-şi capul pe spate cu o încântare rece şi cinică.

- Ei bine, e obligatoriu să-şi etaleze averea în public; altfel ar fi dezonorat în ochii lumii. Cu toate acestea, îl amuză... îl amuză să-i vadă năpustindu-se asupra bijuteriilor lui. Este singura consolare a unui bărbat rănit în orgoliul său pentru că trebuie să se supună unei dominaţii străine. Acceptarea darului înseamnă o poziţie de inferioritate, iar el este cel aflat în avantaj.
- Atunci, cel puţin mă bucur că nu i-am permis să se distreze pe seama mea. Mândria mea valorează mult mai mult decât ceea ce am pierdut.

Pasiunea cu care vorbea îl uimi pe Sabran. Apoi văzu urmele de lacrimi în ochi.

Simţi o pereche de ochi aţintiţi asupra lui, iar când îşi ridică privirea îl văzu pe Charles Fitzroy uitându-se la ei din cealaltă parte a grădinii. Totul deveni limpede într-o secundă. Se certaseră. îi privi profilul întors şi o văzu în mod clar pentru prima dată.

Recunoscu că simţea o oarecare atracţie faţă de ea datorită stilului ei neobişnuit, căci nu mai văzuse niciodată o femeie cu nuanţa aceea de păr înainte, în special asociată cu sprâncenele întunecate şi pielea albă. Dar

atenţia pe care i-o acorda se datora în mare parte dorinţei de a-l irita pe Charles Fitzroy pe cât de mult posibil.

Folosise copilul acela tot ca pe un instrument de a-l umili pe Fitzroy. Ce conta un orfan în plus; casa lui era deja plină de astfel de prunci de pripas. Acum se vedea însă nevoit să-şi schimbe părerea despre ea. Se dovedise a fi o femeie cu principii şi personalitate, iar el se îmbună. Sara tremura cu o patimă înăbuşită frecându-şi mâinile una de cealaltă şi muşcându-şi buzele, căznindu-se să nu izbucnească în plâns. Sabran se trezi vorbind pe un glas şoptit, dar distinct.

- încercaţi să vă amintiţi că nimic din toate acestea nu sunt din vina dumneavoastră. Un bărbat ca acela nu poate fi soţul unei femei cum eşti dumneata.

Sara întoarse brusc capul, dar înainte să apuce să răspundă, Charles traversă pajiştea aproape alergând şi se înfipse în faţa lor.

- Am dori să rămânem singuri, spuse el fulgerându-l pe Sabran cu nişte priviri ameninţătoare.

Consumase alcool şi era pe punctul de a se da în spectacol. Poate unul chiar violent. Sabran decise că e mai bine pentru ea, dar şi pentru ceilalţi invitaţi să se retragă.

Cu toate acestea, nu se grăbi, ridicându-se de pe scaun într-o manieră aproape provocatoare, cu mişcări languroase şi ameninţătoare asemenea unui leopard înainte de atac de parcă s-ar fi putut hotărî în orice moment să se întoarcă şi să dea frâu liber unei părţi din ostilitatea înăbuşită pe care nu se obosea să o ascundă. Din locul unde stătea, aşezată între ei, Sara simţi tensiunea aproape electrică a urii pe care şi-o purtau reciproc. Era un moment stânjenitor, căruia Sabran îi puse capăt
după ce zâmbi ironic în direcţia lui Charles, făcu o plecăciune în direcţia Sarei şi apoi se îndepărtă.în după-amiaza următoare, Sara merse ca de obicei la biserică alături de restul comunităţii britanice. Ritmul monoton al predicii era întrerupt de şuierul abia perceptibil al unui evantai gigantic acţionat de mai mulţi *punkah* w*allahs* plictisiţi, cocoţaţi asemenea unor gargui pe grinzile de deasupra, cu trupurile lor cafenii, aproape dezbrăcate, strălucind pline de sudoare. Trăgeau de nişte funii înainte şi înapoi, aproape la fel de apatici ca oamenii privilegiaţi aflaţi dedesubtul lor, în bătălia pierdută de a ţine departe dogoarea sufocantă.

Sara dădu cu ochii de logodnicul Cynthiei, William, care sosise în cele din urmă de la Londra şi, deşi era palid şi slăbit, se ridicase din pat ca să ia parte la slujbă. Sara îi zâmbi, iar el se ridică în picioare, susţinându-se cu o mână de spătarul băncii, după care se prăbuşi imediat la loc în scaun. îi făcea impresia unui tânăr agreabil, deşi cu o fire la fel de slabă pe cât îi era de şubredă sănătatea.

Lady Palmer ocupa locul de lângă el; se aşeză şi înclină din cap cu o mişcare destul de rigidă. Până la ora slujbei, schimbaseră doar câteva cuvinte de dimineaţă, suficient însă cât Sara să-şi dea seama că femeia era furioasă pe ea pentru ceea ce considera o încălcare a etichetei la petrecerea maharajahului. Era hotărâtă însă să-i ignore faţa încruntată şi zâmbi amabil înspre ea.

Zâmbetul Sarei se evaporă însă la fel de repede pe cât apăru, iar panica începu să-şi facă loc în sufletul ei. O copleşise brusc sentimentul că nu era prima dată când se afla în biserica aceea. O umbră întunecată îi cuprinse simţurile şi era din nou copil, cu ochii aţintiţi asupra unui sicriu acoperit din abundenţă de flori tropicale

.îşi aduse aminte de greaţa tot mai copleşitoare după o vreme petrecută în mijlocul mulţimii sufocante şi care îi făcea picioarele fragile să-i tremure cuprinse de slăbiciune, de parfumurile bolnăvicios de dulci ale florilor care concurau unul cu celălalt pentru a ascunde mirosul de cadavru ce se strecura prin capacul coşciugului. Chiar şi după atâta vreme, în urechi îi răsuna clar sunetul mohorât al unui bocet dezlănţuit, era plânsetul vreunui indian probabil, căci nici un englez cunoscut n-ar fi bocit abandonându-se cu totul. Apoi mâna unui adult care o apucă ferm, fără să-i lase posibilitatea să se împotrivească şi care o trage afară din biserică.

Freamătul credincioşilor ridicându-se în picioare ca să intoneze imnul final o trezi pe Sara la realitate şi simţi cum, în ciuda căldurii sufocante, o cuprinde un frison. Mai mult ca sigur, viziunea ei trebuie să fi fost un semn, poate chiar un avertisment pentru ceea ce o aştepta în viitor. Râse în sinea ei; de când locuia în India devenise din ce în ce mai superstiţioasă. Chiar şi aşa, trebui să-şi înfrângă o pornire subită de a fugi din biserică şi de a nu mai privi niciodată înapoi.

îl prinse pe Charles de braţ ca să-şi recapete echilibrul ancorându-se de el de teamă să nu-şi ducă cumva la îndeplinire dorinţa secretă.

Se uită la Charles cum stătea acolo, lângă ea, cu capul plecat, mâinile împreunate în faţă şi părul auriu lucind în lumina soarelui, întruchiparea cucerniciei şi a blândeţii. Doar o pată roşie care îi apăruse pe ceafă şi un spasm din omoplat îi trăda adevăratele sentimente.

Tresări când simţi atingerea mâinii ei, furios pe sine însuşi că fusese nevoit să o implore să rămână cu el. Era umilitor, dar alternativa era de neconceput.

Aproape că auzea râsetele şi dispreţul prietenilor lui, în special al bărbaţilor. Să fie părăsit de soţie după doar câteva săptămâni ar fi fost de neimaginat. îi plăcuse să le aprindă gelozia şi dorinţele pe care nu şi le puteau ascunde. Aruncă o privire către profilul ei cum stătea aşa lângă el

şi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, se simţi cuprins de un val de mândrie. în lumina estompată a bisericii, i se păru că seamănă cu un portret de Rafael pe care îl admirase mai demult într-un muzeu londonez. îi admiră tentele de castaniu din părul aureolat de razele soarelui infiltrate prin vitralii, precum şi linia ascuţită a sprâncenelor şi genelor negre contrastând cu pielea albă. Părea că se face mai frumoasă pe zi ce trece asemenea unei orhidee transplantate din ţărâna uscată şi constrângătoare a unei sere într-un sol fertil dobândit prin moştenire.

Charles îşi încleştă dinţii. îi trecuse prin minte că ar fi avut dreptul să o mai pună la punct cu câte o palmă din când în când, dacă nu ar fi fost considerat un comportament lipsit de onoare şi inadecvat. Ştia cum să o manipuleze. îşi retrăgea afecţiunea atunci când îi convenea. îi controla firea înflăcărată cu o izbucnire de dispreţ rece care o făcea să se ofilească pe loc. Era un lucru uşor de făcut şi nu lăsa nici o urmă, cel puţin nu unele vizibile.

Din primul rând, Cynthia îi aruncă Sarei o privire plină de resentiment prin voaleta pe care o purta la pălărie. Sara ştia că era din cauza perlelor. Cynthia era distrusă când vedea colierul de la gâtul Sarei. îl primise de la maharajah în aceeaşi zi în care Cynthia îşi primise safirul, însă prin comparaţie, nestemata Cynthiei părea vulgară şi necizelată. Piatra însăşi părea să dezaprobe lăcomia Cynthiei prin mărimea sa grotescă, iar Sara aproape că auzea râsul maharajahului răzbătând din adâncurile sclipitoare ale bijuteriei.

Perlele însă, mari şi gălbui, înfăşurate de două ori în jurul gâtului Sarei şi, cu toate acestea, tot atârnându-i până în talie, erau o lucrare spectaculoasă, care aproape că atingeau perfecţiunea pe fundalul verde pal al rochiei din mătase. Cynthia aproape că plânsese de furie.

Şi Sara se gândea tot la perle, pe care le atinse în mod delicat cu degetele, încă nevenindu-i să creadă că îi aparţin cu adevărat. Se împotrivise spunând că nu poate accepta un cadou atât de preţios, dar biletul care le însoţise o pusese în imposibilitatea de a le mai înapoia şi, deşi nu-i plăcea să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi, era foarte încântată.

Ştiu că nu eşti genul acela de doamnă care acceptă cadouri, dar mi-ar face mare plăcere dacă ai primi acest mic dar. Cred că există un obicei englez care permite acceptarea unui dar de nuntă, iar din acest motiv, nu mă poţi refuza.

Charles nu-şi mai încăpu în piele de bucurie când le văzu, convins că este mai degrabă un compliment la adresa lui, decât la cea a Sarei. în ciuda faptului că erau foarte preţioase, fusese foarte impresionată de bunătatea cu care o tratase maharajahul. Când simţea greutatea perlelor

în jurul gâtului, nu se gândea la o bijuterie preţioasă, ci mai degrabă la un talisman, care să o protejeze împotriva ghinionului.

Un mesager de la curtea maharajahului îşi făcuse apariţia pe veranda casei ei chiar înainte de căderea nopţii şi, cu o plecăciune până la pământ, îi întinse o cutie din fildeş incrustată cu nişte modele splendide, aproape la fel de frumoase ca şi perlele dinăuntru, după care se retrase, dispărând în noapte la fel de silenţios ca atunci când îşi făcuse apariţia.

Când le scosese din cutie ca să le admire strălucirea în lumina apusului, Charles i le luase din mână şi i le răsucise în jurul gâtului.

- îmi pare rău, spuse el după care o sărută extrem de tandru pe ceafă. Mai oferă-mi o şansă şi mă voi schimba. Te iubesc atât de mult

.Regretele lui păreau sincere şi, deşi Sara era în continuare măcinată de îndoieli, simţea că nu avea de ales şi că trebuie să facă acest mariaj să funcţioneze. Cu excepţia unor circumstanţe extreme, divorţul era ceva nemaiauzit şi era puţin probabil ca Charles să accepte vreodată să i-l acorde.

în memorie îi reveni expresia de pe chipul lui Sabran când îi spusese: „Un astfel de bărbat nu poate fi niciodată soţul unei femei ca dumneata", iar pentru un moment, simţi un acces de antipatie împotriva lui pentru că o forţase să-i asculte remarcile acelea ranchiunoase. Totul era prea răscolitor şi nu îşi putea permite să lase şi mai multă neîncredere să i se strecoare în suflet când făcea şi aşa suficiente eforturi ca să-şi ţină gândurile sub control.

„O femeie ca dumneata..." Era clar că o considera întru câtva specială; altfel nu s-ar fi deranjat să-i caute compania. Dacă s-ar lăsa în voia sentimentelor, şi-ar da seama că este chiar puţin flatată, deşi, nu putea uita niciodată de lipsa profundă de încredere pe care o avea în Sabran. Când se uita la ea, privirea lui avea ceva aspru şi calculat care o făcea să tremure şi să stea trează nopţile, singură cu gândurile ei pe care Sabran i le invada mai des decât ar fi voit să-l lase. Şi ce însemna când spusese că Charles este „un astfel de bărbat". Era evident că îl ura pe Charles, dar oare asta era tot? Să fi ştiut Sabran vreun lucru despre soţul ei pe care ea nu-l cunoştea? Ceva care ar fi făcut imposibilă convieţuirea cu Charles?

Sara îşi promise solemn ca, pe viitor, atunci când va interacţiona din nou cu Sabran, să fie mai precaută şi să nu-l ia prea în serios. Era în mod evident maliţios şi duşmănos în ceea ce-l priveşte pe Charles, cu atât mai mult acum, după cele întâmplate în timpul meciului acela dezastruos de polo, şi era conştientă că soţul ei, indiferent

cum va evolua în viitor situaţia între cei doi bărbaţi, nu va fi niciodată iertat

.Sara conştientiză destul de repede că doar căsnicia nu-i era suficientă şi că va trebui să găsească o altă modalitate de a se simţi împlinită, dacă dorea cu adevărat să fie fericită. La început nu era sigură cum ar trebui să procedeze, însă o mică întorsătură de situaţie îi deschise calea către o nouă plăcere.

îi scria prietenei ei, Mary, din mişcarea sufragetelor, despre viaţa ei în India. Scrisoarea începea foarte simplu, cu o descriere a negustorilor care veneau aproape zilnic la locuinţa ei ca să-i vândă diverse bunuri.

Bărbatul care vinde pietre semipreţioase soseşte în fiecare vineri pe la ora cinci Este un om tare ciudat şi, deşi ai zice că e greu de crezut, aduce cu el aura fermecătoare a unui sentiment nepământesc, în ciuda naturii pragmatice a meseriei pe care o practică.

Are părul lung şi încâlcit, vopsit cu henna într-o nuanţă strălucitoare de portocaliu, cunoscută ca fiind o culoare norocoasă şi care ar putea să-l ajute să câştige favoruri de la zei. Ochii machiaţi cu kohl îl făceau să pară la fel de fioros precum demonii din mitologia indiană, deşi era mereu amabil şi blând. Are unghiile lungi, galbene şi curbate, asemenea unor gheare hidoase pe care îşi etalează marfa, de obicei inele împodobite cu diferite nestemate. Se aşază pe verandă încrucişându-şi picioarele asemenea unui yoghin, sprijinindu-şi capul de unul dintre stâlpi şi deschide apoi, una câte una, cutiile lăcuite pline de comori. E inutil să spun că nimeni nu are nevoie de nimic, însă el nu pleacă aproape niciodată fură să vândă măcar vreun mărunţiş I-am cumpărat unul dintre inele, făcut dintr-un coral de adâncime într-o culoare intensă; l-a frecat foarte energic de părul lui care, trebuie să spun, era destul de unsuros, ca să-i transfere o binecuvântare sacră; crede cu o atât de mare ardoare în puterile cu care e înzestrat, încât e aproape imposibil să nu-l crezi. Acum mi-e teamă să-mi mai dau jos inelul, ca nu cumva să abat ghinionul asupra mea...

Apoi, croitorul care vine să facă bluzele de purtat pe sub sari pentru servitoarele din casă... Reuşeşte să le ia măsurile fără să le atingă sânii sau talia: stă la o distanţă de cel puţin cincisprezece centimetri faţă de ele şi roşeşte din abundenţă, dar până acum, toate bluzele s-au potrivit perfect... Are chipul unui sfânt, dar şi o diformitate stranie... câte un mic deget suplimentar la fiecare mână. îşi foloseşte însă diformitatea în avantajul său pentru a manevra metrul de croitorie... şi a-i rămâne astfel libere mâinile cu care ţine pânza... E cel mai simpatic om pe care l-am întâlnit în viaţa mea...

îi mai scrise şi despre situaţia disperată a „celor de neatins", care erau consideraţi cea mai de jos castă, încât doar şi pentru că păşea în

umbra lor, o persoană devenea necurată, dar şi despre remarcabilii jainişti, oameni cărora le era frică să nu ucidă cumva chiar şi o insectă din greşeală, îşi protejau gurile şi lămpile cu bucăţi de muselină şi stăteau în case de la apus şi până în zori ca nu cumva să calce pe vreo furnică.

Prietena Mary era încântată de scrisori şi îi sugeră că ar putea să le vândă sub forma unei serii de povestiri sau adunate într-o carte şi se oferi să-i caute un editor. Ar urma să se numească *Jurnalul unei englezoaice în Madras.*

Până acum, nu-i pomenise nimic lui Charles, dar din instinct, ştia că este mai bine să-şi ţină planurile secrete mai ales că în scrisoarea pe care o terminase în dimineaţa aceea criticase nemilos comunitatea engleză şi atitudinea sa faţă de populaţia indiană. Ţara trecea printr-o foamete teribilă, care omorâse mii de oameni, dar, cu toate acestea, fermierii care abia se puneau pe picioare trebuiau să plătească în continuare taxe ca să crească vistieriile guvernului britanic.

Cu o seară înainte, se iscase o discuţie cu nimeni altcineva decât lady Palmer, care avea foarte puţină compasiunea pentru victimele foametei, spunând că, dacă oamenii ar fi atât de înfometaţi, ar trebui să sacrifice vacile sfinte ca să le mănânce.

Sara o înfruntase, scandalizându-l pe Charles şi o parte dintre invitaţii la sindrofie, sugerând că este mult mai cu rost ca vacile să rămână în viaţă.

îşi amintea ce îi spusese tatăl ei, că vacile erau considerate sacre dintr- un motiv foarte practic. Hoinăreau libere de la o familie la alta timp de mulţi ani oferind lapte copiilor care, fără aceste animale, nu ar fi avut parte de nimic. Laptele lor putea fi transformat în brânză pentru a adăuga proteine legumelor, iar balega uscată era folosită ca material de construcţie pentru locuinţe şi combustibil la gătit

.în încheiere, sugeră ca lady Palmer, care deţine o poziţie importantă în societate, în loc să critice poporul indian, ar putea avea în vedere ceva acţiuni practice pentru a ajuta. Comentariul ei a provocat exclamaţii de indignare din partea unora dintre invitaţi şi mormăieli pe furiş în semn de susţinere din partea altora.

Deşi reuşise să se facă remarcată, ieşise din graţiile invitaţilor, iar din acel moment, Charles o tratăcu răceală

.Lucy McKenzie îi deschise personal uşa de la intrare, un gest ne-maiîntâlnit într-o casă cu servitori, iar entuziasmul cu care o întâmpină o făcu pe Sara să se bucure că venise, în ciuda insistenţelor lui Charles de a nu da curs invitaţiei. Din seara când a mâniat-o pe lady Palmer cu opiniile

sale potrivnice şi s-a simţit atât de ostracizată de cea mai mare parte a comunităţii engleze, inclusiv de propriul soţ, era mai animată ca niciodată de dorinţa de a descoperi lumi noi, care să o ajute să umple golul din ce în ce mai mare care îi apăruse în viaţă.

Trebuia să recunoască că se simţea puţin rănită şi confuză de motivele pentru care versiunea ei asupra evenimentelor trebuia să fie respinsă atât de categoric, dar, în acelaşi timp, înstrăinarea îi trezea un sentiment bizar şi pervers de mândrie întrucât era ferm încredinţată că se afla de partea adevărului. Cu toate acestea, în ceea ce-l privea pe soţul ei, existau mai multe sentimente profunde pe care trebuia să le lămurească. 0 indigna profund faptul că Charles simţea că era mai important să-i dea dreptate lui lady Palmer în detrimentul propriei soţii, deşi probabil că ştia şi el că femeia aceea greşea. îl făcea să pară slab în ochii ei acum, iar gândul era atât de tulburător încât părea aproape insurmontabil.

Cum stătea aşa pe pragul interzis, răspunzând zâmbind la îmbrăţişarea afectuoasă a lui Lucy McKenzie, simţi o conexiune imediată şi promisiunea unui lucru pe care îl căuta.

- Te-am văzut de la fereastră şi am fost foarte surprinsă. Eram sigură că nu vei veni. După cum vezi... Lucy îşi frecă mâinile de sariul ei mai degrabă ponosit aşa cum recunoscuse chiar ea... Nu m-am schimbat încă. Iartă-mă!
- Ce locuinţă minunată! Sara admiră obloanele largi şi vesel colorate în mai multe nuanţe de albastru, deschise pentru a lăsa să intre briza după- amiezii. Am aşteptat cu nerăbdare să te văd toată săptămâna.

Femeia mai în vârstă înfăşură braţul Sarei pe după al ei şi o conduse într-un atelier aflat în spatele casei care dădea înspre o curte împrejmuită unde se afla o grădină luxuriantă năpădită de buruieni

.într-un colţ al încăperii era montat un şevalet scăldat în lumină, pe care se rezema portretul aproape terminat al unui prinţ indian în haine de gală din cap până-n picioare şi purtând bijuterii de protocol, iar lângă acesta, o masă pe care se găseau tuburi cu vopseluri în ulei.

- Nu ştiu cum a trecut timpul. Aşa mi se întâmplă mereu când lucrez, îşi adună cele câteva fire de păr rătăcite şi le prinse într-un nod. Doamne, ce m-am speriat!

Râse plină de voioşie, iar Sara chicoti împreună cu ea.

- N-am ştiut că eşti artistă. Sara veni mai aproape ca să-i admire pictura. Este forte bună. Eşti pricepută.

- E la modă acum ca membrii familiei regale să-şi facă portretele, dar nu la fel de la modă încât să mă şi plătească la timp. Râse din nou de parcă faptul că nu era plătită ar fi fost o sursă proaspătă de amuzament şi se întinse să-şi ia o ţigară lăsându-se apoi pe spate într-un fotoliu aşezat în dreptul ferestrei. Ia loc, te rog! Sara se aşeză în faţa ei. Te deranjează dacă fumez?

- Deloc. Mai degrabă îmi place. Mi se pare că te prinde cumva.

- Cât de nebunatic din partea ta să spui aşa ceva, doamnă Fitzroy! Mi se pare că deja sunt o influenţă negativă asupra ta.

Au fost servite cu ceai şi răcoritoare de o fată într-un sari albastru strălucitor, care i-a aruncat un zâmbet voios Sarei înainte să se îndepărteze.

- Obiceiul de a-i îmbrăca pe servitori în bumbacul acela maroniu şi tern mi se pare deplorabil. Simt nevoia să fiu înconjurată de culoare. în caz contrar, este atât de deprimant. Nu ţi se pare?

- Ba da, bineînţeles.

Charles insista ca servitorii săi să fie îmbrăcaţi într-o etamină maro, cea mai ieftină existentă. Acum i se părea că era un obicei egoist şi meschin şi îşi promise în sinea ei să-l schimbe cât de curând posibil.

- Iertaţi-mă că îndrăznesc, dragă doamnă Fitzroy, dar vă simţiţi bine? Păreţi puţin cam palidă... Sper că suportaţi bine canicula.

- Nu chiar la fel de bine pe cât mi-ar plăcea. Nu mă simt foarte rău, doar puţină greaţă din când în când, asta e tot.

- Sper că nu veţi deveni o „soţie iasomie", asemenea celorlalte doamne englezoaice care vin aici.

- Cum adică? Ce este o „soţie iasomie".

- Ei bine, pălesc foarte repede, se îmbolnăvesc şi se ofilesc asemenea iasomiei, imediat după ce este culeasă sau căsniciile lor slăbesc din cauza presiunii. Condiţiile din India sunt foarte dure.

Sara privi în ochii lui Lucy. Aflase oare ceva? Avea o privire inteligentă, dar şi înţelegătoare. Spera să-i poată mărturisi care sunt lucrurile care o
deranjează, dar ştia că nu va face asta. Era mult prea orgolioasă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lucy îi oferi Sarei un zâmbet radios şi neaşteptat.

- Dar, draga mea Fitzroy, termenul acesta nu poate fi aplicat niciodată la tine. Tu nu eşti o floare care se ofileşte. Ai un fel de aer regal şi, dacă îmi dai voie să spun, provocator. Nu vei fi niciodată strivită, deşi vor exista momente în care vei fi călcată în picioare. Vei înflori cu condiţia să capeţi puţină hrană, dar trebuie să fie o dragoste de un soi extraordinar, nu o dragoste călduţă şi şovăielnică, o dragoste căreia va trebui să-i răspunzi cu aceeaşi pasiune, căci altfel...

Ochii mari şi strălucitori ai lui Lucy purtau un avertisment, o profeţie aproape, iar Sara simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Se întreba cum de înţelegea atât de bine lucrurile. Se simţea de parcă ar fi ieşit la iveală propriile gânduri secrete şi nu era în stare să înfrunte privirea lui Lucy de teamă să nu se expună prea tare.

Simţi apoi un impuls de a se despovăra doar puţin, dar au fost întrerupte de o uşă care se deschise, iar înăuntru intrară câţiva oameni voioşi, care invadară salonul cu pălăvrăgeli zgomotoase şi saluturi mutuale. Printre aceştia, se afla un poet indian care traducea poeme de dragoste indiene în engleză, o călugăriţă franceză care muncea cu săracii din mahalale şi un naturalist şi activist scoţian care se documenta despre declinul populaţiei de tigrii indieni.

Erau prietenoşi şi primitori într-un fel pe care Sara nu-l mai întâlnise până acum în Madras. Râdeau tare, mâncau cu poftă mâncarea care le era pusă în faţă şi fumau ţigarete turceşti sau micile *bidis*, ţigarete indiene confecţionate din frunze de temburni înfăşurate în tutun, care umpleau încăperea cu o aromă grea şi înţepătoare.

Cineva adusese câteva sticle de vin franţuzesc, care însufleţiră şi mai mult conversaţia, devenită haotică şi, din când în când, înflăcărată, cu multe întreruperi şi replici răstite. La anumite intervale, cineva pomenea numele lui Ravi Sabran şi întreba la ce oră era aşteptat, dezvăluind câteodată mici anecdote despre apucături de-ale lui ca atunci când de Crăciun le trimisese călugăriţelor de la mănăstire şase duzini de şampanie franţuzească şi bani cât să le ajungă să hrănească toţi copiii de la mănăstire timp de un an.

Sara află că fusese educat la Sorbona şi că petrecuse cel puţin zece ani în Paris, locuind pe malul stâng al Senei, ceea ce explica accentul şi farmecul lui citadin.

Toate frânturile acestea de bârfă erau povestite pe un ton admirativ şi amuzant, iar Sara îşi dădu seama că până şi aceşti oameni din Madras, mai sofisticaţi şi mai cultivaţi, erau intrigaţi de personalitatea şi de şarmul lui exotic.

Pe de o parte, îi făcea plăcere să audă comentariile acestea generoase la adresa lui Sabran, deşi, pe de altă parte, o bulversau

puţin. Era o uşurare să ştie că era respectat pentru generozitatea şi bunătatea lui şi că nu părea să fie atât de malefic pe cât îl zugrăviseră britanicii. Cu toate acestea, nu era încă pregătită să se lase cucerită de farmecul său aşa cum se lăsaseră toţi aceşti oameni. Nu-i răspunsese la scrisoare, iar ea începuse să se simtă desconsiderată şi ignorată. Era totodată frustrant că o interesa ce credea despre ea, deşi el nu ar fi trebuit să aibă nici o putere asupra ei. Chiar şi aşa, aştepta aproape cu nerăbdare venirea lui Sabran ca să vadă cum se comportă în compania prietenilor.

Lucy nu se mai obosi să-şi schimbe sariul cel vechi şi nimeni nu păru să observe; mişuna de colo colo obligând pe toată lumea să mănânce, să bea şi să facă conversaţie. Când veni vremea de plecare, toată lumea se revărsă afară din încăpere într-un iureş de râsete şi zornăială cu promisiunea de a se vedea din nou săptămâna care urma.

Sara nu se mai distrase niciodată atât de tare până acum, iar când mai zăbovi după plecarea celorlalţi pentru a petrece un moment mai intim cu noua ei prietenă, sunetul unei uşi date de perete le întrerupse discuţia, iar o tânără fată dădu buzna în încăpere trăgând de panglicile de la bonetă. Aproape rămăsese fără aer de la atâta râs, iar la început nu o văzu pe Sara stând pe canapea.

- 0, iartă-mă, mamă! Nu mi-ai spus că ai musafiri.

Veni în faţa lor şi execută o mică reverenţă, timp în care Sara examină trăsăturile fetei. Era extrem de drăguţă în rochiţa aceea curată din muselină albă, ochii negri strălucind cu o bucurie interioară, iar Sara era fermecată. Sara îşi aminti comentariul lui lady Palmer despre cât de închisă la culoare îi era pielea, însă, cu toate acestea, pielea fetei era doar puţin mai închisă decât a ei.

- Permite-mi să ţi-o prezint pe fiica mea, Belle. Aceasta este doamna Fitzroy, draga mea. Ce ai făcut de eşti atât de înfierbântată?
- îmi pare bine de cunoştinţă, *madam.* îi dădu mamei ei un sărut rapid, după care se aruncă pe canapea lângă Sara. Am jucat tenis cu Harry Scott. Vine să servească ceaiul într-o secundă. Te deranjează, mama?
- Deloc. Acum, stai jos, te rog, şi poartă-te frumos!
- îl ştiu pe Harry şi pe părinţii lui, e un băiat drăguţ.

Sara îi cunoscuse pe părinţii lui şi pe el la una dintre seratele interminabile ale lui lady Palmer. Deşi îl plăcuse imediat pe băiat, simţi o atitudine subită şi tăioasă din partea părinţilor lui. Amândoi erau plini de prejudecăţi şi suspicioşi şi afişau o atitudine superioară faţă de orice persoană pe care o considerau de un nivel inferior faţă de al lor şi nu-şi putea imagina că ar fi de acord cu existenţa vreunei legături între fiul lor şi familia McKenzie.

Belle se îmbujoră toată atunci când Harry a fost condus în încăpere; era evident îndrăgostită de el, iar Sara era îngrijorată să ştie că fata va suferi mai mult ca sigur.

- Belle! De ce nu m-ai aşteptat? strigă el, după care se opri cu privirile aţintite insistent. Doamnă Fitzroy! Nu mă aşteptam...

Părea tulburat că o vede acolo, dar se aşează în faţa ei şi încercă să dea dovadă de bune maniere, deşi atmosfera în încăpere se schimbase. Băiatul se foia şi se vânzolea, incapabil să stea nemişcat în scaun pentru scurta perioadă care mai rămăsese, iar în curând timp găsi o scuză ca să plece.

- Tocmai mi-am amintit că trebuie să o iau din loc. îmi pare rău, Belle. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Fitzroy.
- Dar ai spus că vrei ceai...
- îmi pare rău, Belle. Voi veni altă dată...
- Te conduc, Harry.

Fata merse după el, cu o expresie de confuzie pe chip, lăsând-o pe Sara să poarte sentimentele de vinovăţie pentru că le stricase după-amiaza.

- Cred că se teme că l-aş putea da de gol mamei sale că l-am văzut aici. Bineînţeles că nu aş face aşa ceva.

Chipul lui Lucy căpătă dintr-odată o expresie neobişnuit de sumbră.

- într-un fel, mi-aş dori să faci asta, iar Belle să înceteze o dată pentru totdeauna să-şi mai facă speranţe deşarte. E surdă la orice sfat venit din partea mea. S-au logodit în secret împotriva voinţei mele căci nu am nici cea mai vagă îndoială că se va termina prost. Familia lui Harry se opune cu înverşunare unei căsătorii cu Belle din cauza culorii pielii ei, deşi Belle mă asigură că lui Harry nici nu-i pasă de astfel de lucruri. Cu toate acestea, părinţii lui sunt îngroziţi că ar putea avea nepoţi de culoare. 0 corcitură, aşa cred că este expresia aceea vulgară. 0 undă de amărăciune se strecură în glasul lui Lucy, iar Sara se simţi cuprinsă de o compasiune adâncă.

- Totul e atât de urât şi îmi pare rău pentru tot ce se întâmplă, dar lumea în care trăim este un loc crud şi limitat. îndeosebi lumea mică şi meschină în care locuiesc eu, condusă de lady Palmer şi de oameni asemenea ei.

Lucy o privea acum cu un interes renăscut şi conştientiză, din tonul vocii, că şi adorabila doamnă Fitzroy ar putea la rândul ei să fie victima
unei forme de opresiune diferite, deşi aproape la fel de sufocantă.

O slujitoare, care intră în încăpere aducând un bilet, le întrerupse convorbirea. Se aşternu tăcerea în timp ce Lucy citi mesajul.

- O... sunt dezamăgită. Domnul Sabran îşi cere iertare că nu poate veni astăzi. Destul de ciudat, nu lipseşte aproape niciodată de la întâlnirea noastră, decât dacă are treburi foarte importante. îţi transmite în mod special salutări, doamnă Fitzroy. Spune că nu poate veni din cauza unor treburi pe care trebuie să le rezolve înainte de a pleca din oraş pentru cel puţin o lună... Chiar şi aşa... nu-i stă deloc în fire.

O evita. Sara ştia asta instinctiv, iar pentru restul vizitei nu reuşi să scape de sentimentul că, într-un fel, o insultase, iar ea era mai afectată de insulta aceea decât ar fi trebuit să fie.Când se trezi, Sara o găsi pe Lakshmi aplecată peste patul ei. Nu avea de unde şti cu siguranţă, dar avea sentimentul că fata era acolo de ceva vreme, iar nesiguranţa o nelinişti. Mereu se simţise puţin incomod în preajma lui Lakshmi, trăind cu sentimentul că, poate cumva, fata nu o plăcea. Nu pentru că şi-ar fi arătat vreodată antipatia. Aşa ceva ar fi fost de neconceput.

Se mişca de colo colo prin casă pe picioarele ei mici, fără să facă zgomot, îndeplinindu-şi sarcinile cu o graţie neobişnuită în mişcări, zâmbind sau râzând doar rareori, spre deosebire de ceilalţi membri ai gospodăriei.

Shakur zicea că era aşa pentru că se trăgea din Kashmir, unde, pe când era doar o copilă, fusese găsită rătăcind singură pe străzi de un soldat şi adusă pe post de captură de război în Madras unde fusese vândută ca servitoare. Nu era de mirare că nu gusta lucrurile amuzante. Nu-i ştia nimeni numele real, dacă avea familie şi dacă aceasta mai trăia sau nu.

în dimineaţa aceea, culesese un buchet de tuberoze pe care şi le împletise în coada neagră şi groasă care îi ajunge până aproape de genunchi. Era rareori văzută fără să aibă părul împletit în maniera aceea modestă. Sara dăduse însă odată peste ea în grădină când îşi pieptăna buclele negre cântând pentru sine o melodie pe o voce ascuţită, la fel de fermecătoare ca o cobra care se unduieşte. îşi ţinea ochii cu pleoape grele pe jumătate închişi ungându-şi şuviţele, care îi ajungeau până în talie, cu ulei de patchouli, răspândind o aromă pătrunzătoare de mosc. Mişcările ei aveau un aer atât de senzual şi atât de voluptos, încât părea de necrezut să nu fi cunoscut niciodată atingerea mâinilor unui bărbat pe trupul ei. Sara văzuse însă cum reacţiona când bărbaţii din casă îi făceau orice fel de aluzie. Sărea ca arsă asemenea unui animal sălbatic, pentru a se asigura că nu vor mai îndrăzni niciodată. Aveau voie doar să o privească şi să o dorească de la depărtare.

Veni aproape de pat cu tava pentru micul dejun

.- Bună dimineaţa, doamnă, spuse ea cu o voce dulce, melodioasă, apăsându-şi palmele una de alta în salutul ei obişnuit. *Sahib* a plecat deja de acasă... Mi-a spus să nu vă trezesc.

- Mulţumesc, Lakshmi. Arăţi foarte drăguţ astăzi; cerceii pe care îi porţi sunt noi?

- Da, doamnă.

Mâinile îi zburară către picăturile din aur care atârnau de urechile ei perfecte, iar un zâmbet îi traversă buzele.

Sara ştia că femeile indiene iubeau aurul, dar, cu toate acestea, se mira cum de fata îşi putea permite astfel de lucruri frumoase, însă îşi dădu seama că nu avea pe ce altceva să-şi cheltuie banii întrucât nu avea o familie de întreţinut.

- A spus la ce oră se întoarce?

- Nu va veni acasă pentru prânz. A spus că o va vizita pe doamna Palmer, care nu se simte bine.

-O...!

Capul Sarei se prăbuşi din nou pe pernă şi oftă din adâncul pieptului. Un zâmbet viclean şi enigmatic se afişă pe buzele lui Lakshmi, iar Sara se simţi cuprinsă de o furie iraţională, pe care reuşi să o ascundă cu un zâmbet pe jumătate forţat. Nu era corect ca fata să fie atât de morocănoasă.

- Când o să se îmbunătăţească vremea, Lakshmi? E atât de cald!

- în curând va veni musonul, doamnă, şi totul va fi din nou verde.

Lăsă din nou să-i scape un oftat disperat. Era nefericită din multe motive; luna de miere pe care o aşteptase atât de mult fusese anulată. O invitaţie sosise cu o zi înainte de plecarea lor planificată, anunţând nunta Cynthiei şi a lui William care urma să aibă loc într-o săptămână. Se pare că William se pusese suficient de mult pe picioare pentru a îndeplini dorinţa Cynthiei de a se căsători înainte ca musonul să le poată întârzia călătoria înapoi în Anglia.

- Chiar trebuie să mergem? întrebase Sara deşi ştiuse tot timpul care va fi răspunsul lui Charles. Este atât de important să participăm? Având în vedere că este singurul răgaz pe care îl avem pentru călătoria noastră, sunt sigură că putem fi scutiţi.

Se îndepărtă de ea, mirat că îi poate cere o astfel de favoare imposibilă.

- Cum poţi spune una ca asta? Bineînţeles că trebuie să participăm. Cynthia nu m-ar ierta niciodată.

- Ştia că plănuim să plecăm în luna de miere; ar fi putut aştepta încă două săptămâni până ne întorceam. Câteodată mi se pare că Cynthia vrea ca tu să dansezi pur şi simplu aşa cum îţi cântă ea.

Charles n-o mai asculta, se gândea deja la altceva.

- Cred că face o mare greşeală că se căsătoreşte cu William. Are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea, nu de un papă-lapte. Băiatul acela
este un molâu; ia aminte la vorbele mele, Cynthia va ajunge văduvă nu peste multă vreme.

Aşa cum se dovedi ulterior, Charles avusese dreptate dintr-un anumit punct de vedere, căci în mai puţin de o săptămână, William muri.

Se pare că i se trăsese de la eforturile pe care le făcuse ca să nu o dezamăgească pe Cynthia. întrucât se sculase din pat deşi era în continuare chinuit de febră, se prăbuşi la pământ şi muri cu doar o zi înainte de nuntă, spulberându-i Cynthiei speranţele de a fi văduvă şi privând-o de titlul la care râvnea atât de mult şi de care o mai despărţeau doar douăzeci şi patru de ore.

Vocea dulce şi unduioasă a lui Lakshmi o trezi din nou pe Sara din gânduri. Visa cu ochii deschişi acum şi dormea de parcă se afla în comă în timpul după-amiezilor, ceva ce nu mai făcuse înainte, după care se trezea iritată şi tulburată. Se părea că suferea aproape constant de o durere de cap moderată şi de greaţă care o făcea să se simtă tensionată şi prost dispusă.

- Cu ce se îmbracă doamna astăzi?

Paşii fetei erau atât de moi încât Sara nu o auzea niciodată venind decât atunci când era deja lângă ea. Ochii cu pleoape grele priveau în pământ ca de obicei, îndeplinindu-şi rolul de servitoare devotată, deşi în spatele ochilor era altceva, ceva inaccesibil.

- Cu o rochie simplă din muselină, mulţumesc, Lakshmi... Nu cred că ies astăzi. E prea cald.

Sara o privi pe servitoare îndreptându-se spre garderobă cu mişcări încărcate de o graţie domoală şi seducătoare. Curbura spatelui deasupra coapselor care se unduiesc delicat, braţele subţiri acoperite de brăţări, talia firavă şi urma de rotunjime de pe pântec.

Urmărind-o pe fată cu privirea prin încăpere, Sara se simţi doborâtă de o letargie familiară şi o vagă nefericire, pe care încerca din răsputeri să le pună doar pe seama vremii.

Când Lakshmi aşeză rochia pe pat şi plecă din cameră, se simţi mai confortabil şi se întrebă dacă nu cumva fata avea puterea de a o nelinişti.

După o vreme, se ridică din pat şi încuie uşa dormitorului, traversând camera şi aşezându-se în dreptul unei oglinzi verticale.

Oare şi ea era la fel de atrăgătoare în ochii bărbaţilor precum Lakshmi?

îşi ridică braţele deasupra capului şi îşi scoase cămaşa de noapte din mătase.

Era seducătoare? Nu era sigură. Sânii îi erau ridicaţi şi fermi, deşi, trebuia să recunoască, nu erau mari, iar sfârcurile erau de un roz trandafiriu pe pielea deschisă la culoare. în ciuda zilelor în care nu se simţea bine, tenul ei era în continuare limpede şi luminos, iar oamenii îi remarcau deseori aparenta vioiciune, cu insinuări prefăcute despre beneficiile vieţii într-o căsătorie. Din nou, era copleşită de gânduri dureroase. Dacă măcar ar fi avut pe cine să întrebe. Dacă măcar ar fi fost permise discuţiile despre acest subiect.

Se îmbujoră când îşi reaminti evenimentele din noaptea trecută. Se tot gândise la sculpturile pe care le văzuse pe plajă şi la cât de multă plăcere păreau femeile să simtă, iar în timp ce Charles făcea dragostea cu ea, începuse să-şi mişte trupul, iar în timp ce se mişca, simţise plăcere pentru prima dată, pierzând controlul într-un extaz delirant până când Charles se răţoise la ea:

- Nu! Nu face asta! E dezgustător!
- Ce s-a întâmplat? spuse ea cu respiraţia întretăiată.
- Doar femeile necuviincioase fac asta... Cu siguranţă, ştii asta.

Se îndepărtă de ea ca şi cum atingerea ei ar fi fost o insultă. Ea îl privi în timp ce-şi aprinse o ţigară, suflând fumul în pufăituri scurte şi nervoase.

După o vreme apoi, se întoarse la ea, cu o atitudine mai îndulcită.

- Presupun că nu mă pot aştepta ca tu să fii ştiut. Dacă mama ta ar fi trăit, ţi-ar fi spus poate... Femeile cinstite nu pot simţi plăcere din asta... E un lucru doar pentru bărbaţi. Pentru tine e doar ca să poţi concepe copii.

Apoi o sărută pe obraz şi îi spuse în şoaptă că o iertase.

După ce Charles adormi, Sara rămase nemişcată timp de mai multe ore, îngheţată de jenă şi de furie, deşi în inima ei era încredinţată că nu ar trebui să existe nici o ruşine.

Sara intuia că plăcerea sexuală trebuia să fie un lucru normal sau era considerată normală doar pentru membrii populaţiei indiene? Ideea era ridicolă, bineînţeles, dar chiar şi printre prietenele ei din mişcarea pentru emanciparea femeilor, actul sexual în sine nu era niciodată adus în discuţie, ci doar importanţa de a aduce pe lume mai puţini copii. Nimeni nu pomenise vreodată acea parte secretă a anatomiei masculine, nici măcar când participase la o întâlnire interzisă pe tema mijloacelor de contracepţie, când se sugerase că o jumătate de lămâie îndesată până sus în vagin ar fi o modalitate eficientă de prevenire a sarcinii. Propunerea fusese întâmpinată în cea mai mare parte cu groază sau cu proteste şi, în acelaşi timp, făcuse dificil de imaginat că ar putea urma vreo plăcere după o astfel de procedură.

îi reveniră în memorie comentariile mătuşii ei cu referire la sex. „Sunt lucruri pe care s-ar putea să nu vrei să le faci, dar este perfect normal, dar pentru ei sunt perfect normale." Era evident că voise să spună că femeile cuminţi nu trebuie să găsească plăcere în sex, iar Sara se gândi că va fi considerată o femeie rea pentru că voia să se bucure.

Oamenii vorbeau despre femeile de moravuri uşoare, iar câteodată erau şi văzute rătăcind pe străzi din Londra şi pe aleile din Madras sărace, boite şi triste, aşa că era evident că sexul nu era o alegere fericită pentru ele.

Se gândi apoi la Ravi Sabran şi la relaţia sa clandestină cu soţia unui alt bărbat. Nu avea pic de ruşine, iar din câte se pare, se mândrea chiar cu dragostea sa. Se făcea cu ea şi nu făcea un secret din admiraţia sa pentru femei în general. Imaginile cu sculpturile de pe plajă îi reveniră din nou în minte, aţâţându-i trupul şi provocându-i un frison care îi coborî pe şira spinării. Ravi Sabran făcea lucrurile acelea considerate a fi rele? Ochii aceia ai lui, cu pleoapele căzute şi zâmbetul uşor senzual erau zugrăvite pe picturile acelea atât de evident de parcă chiar el ar fi pozat ca model. îşi folosise şi el buzele şi limba în acelaşi fel ca bărbaţii aceia? Se gândi la gura sa puternică şi roşie şi la strălucirea puternică a dinţilor albi şi la felul în care culesese bucata aceea micuţă de tutun care îi rămăsese pe limbă, atunci când o privise la petrecerea în aer liber, atât de lent, atât de apatic, cu ochii pe jumătate închişi...

Se trezi apoi la realitate, puţin şocată de felul în care mintea ei urmase o astfel de traiectorie imorală. Totul era atât de inutil de fapt, iar ea era încă şi mai nefericită când se gândea că e posibil să nu afle niciodată cum ar fi să experimenteze extazul reciproc şi pasional sau dacă acesta exista în cele din urmă.

îşi puse înapoi rochia de noapte şi se prăbuşi în scaunul din trestie de la fereastră privind dezolată straturile de flori ofilite, care îşi pierdeau rapid culorile pe măsură ce ceaţa dimineţii se transforma într-o lumină aspră şi supărătoare.

Undeva în fundal, printre zdrăngănitul tigăilor şi al oalelor, auzea servitorii sporovăind în bucătărie; vocile se ridicau şi se coborau, iar o explozie de râsete întrerupea din când în când pălăvrăgeala. într-un scurt acces de paranoia, se întrebă dacă nu cumva râdeau de ea.

în curând, Mutu o să dorească să discute cu ea despre meniul acelei zilei şi se trezi din nou oftând. Stilul lui de gătit era atroce; mai exact, felul în care gătea preparatele englezeşti era atroce, dar lui Charles nu părea să-i pese. Mereu susţinuse că sunt norocoşi să aibă totuşi un bucătar, căci cea mai mare parte dintre indieni erau vegetarieni şi erau revoltaţi la gândul de a atinge carnea roşie.

Charles insista să se gătească preparate simple, căci spunea că stomacul său nu tolera altfel de mâncăruri.
Sara se întrebă dacă Charles se bucura într-adevăr când mânca. Rareori îşi ridica privirea din farfurie în timp ce mesteca, dar câteodată se holba undeva într-un punct nu foarte îndepărtat, cu un zâmbet neatent, abia schiţat pe buze. Sara se juca cu mâncarea, împingând-o de colo colo prin farfurie şi făcând-o grămăjoare pe margine ca să creeze iluzia că mâncase mai mult decât în realitate. Deseori pleca nemâncată de la masă, deşi nu avea nici o dorinţă să mănânce. Ea devenise şi mai slabă, pe când el se îngrăşase, în special în jurul taliei odinioară zvelte.
îşi aduse aminte de dezastrul din ziua precedentă, când, ca de obicei, Mutu aşteptase ca ea să-i spună care sunt poruncile din acea zi. Când îi văzuse chipul neliniştit în timp ce planifica meniul potrivit pentru soţul ei, se grăbi să-i sară în ajutor.
- 0 să am nişte carne proaspătă, doamnă... Am cerut să fie sacrificată o capră tânără în această dimineaţă.
Mutu rostise cuvintele de parcă evenimentul ar fi fost unul fericit, deşi Sara ştia că este un vegetarian strict.
- Domnul va fi foarte mulţumit, cred. Faţa i se lumină dintr-odată. Pot face o tocăniţă irlandeză.
Pe Sara o cuprinse o senzaţie de greaţă. Un ied trebuia să moară în ziua aceea ca ea să-l poată mânca la masa de seară.
în acel moment, adierea unui miros delicios ajunse înspre ea de la bucătărie.
- Ce pregătiţi pentru cină, Mutu? Miroase atât de minunat.
- Nu v-ar plăcea, madam... E doar o mâncare simplă, indiană, kofta vegetală, *dhal* şi orez.
- Kofta? Aproape că uitasem. A fost felul meu de mâncare preferat în copilărie. Zâmbi când îşi aduse aminte cum, după ce-şi termina porţia, o implora pe Malika să-i mai dea cu linguriţa şi din farfuria ei. Poţi să-l prepari pentru seara aceasta? Nu-mi dau seama de ce nu ni l-ai mai servit până acum.
Mutu îşi frecă mâinile.
- Dar nu e mâncare englezească, doamnă... Pe chip îi apăru o expresie de extremă îngrijorare. Domnului nu-i va plăcea, aşa cred...
- Cred că mie îmi va plăcea şi sunt convinsă că şi domnului Charles.
- Da, doamnă, spuse el încântat, lăsându-se convins în cele din urmă. 0 să vă pregătesc ceva special, foarte special.
- încă ceva, Mutu...
- Da, doamnă?
- Spune-le să nu sacrifice căpriţa aceea... E o zi atât de frumoasă... Nimic nu ar trebui să moară într-o zi atât de frumoasă. De fapt, de

acum înainte, vom mânca mult mai puţină carne. Mi-am dat seama că nu mai este pe gustul meu.
Faţa lui Mutu se lumină din nou.
- Veţi câştiga binecuvântarea zeilor, doamnă.
Făcu apoi o plecăciune adâncă şi îi sărută poalele rochiei.
Charles nu spuse nimic atunci când mâncarea i-a fost aşezată în faţă, dar se jucă cu porţia de legume şi cu nucile de caju. Sara îl privi cu un zâmbet plin de speranţă pe buze, aşteptând o încuviinţare printr-un gest din cap care va veni cu siguranţă.
Mutu şi Shakur urmăreau la rândul lor din uşa sufrageriei, dându-şi coate şi rânjind. Mutu muncise toată ziua ca să producă cele mai rafinate arome.
Charles luă o înghiţitură, o plimbă prin gură cu o expresie de profund dezgust, după care îşi luă şerveţelul din poală şi îl aşeză în faţa lui înainte de a se rezema din nou pe scaun.
- Ce părere ai, Charles? Nu e prea fierbinte, cred.
Zâmbetul ei devenise mai degrabă o grimasă acum, iar stomacul începu încet-încet să i se strângă.
- Nu putem mânca ce mănâncă ei, spuse el cu o convingere deplină. Nu putem să-i lăsăm să creadă că ne place ceva din ce-i al lor.
- Dar este total absurd. înainte să se poată abţine, îşi ridică vocea în faţa servitorilor. Ştii prea bine că este delicios. Oricine poate vedea asta!
Charles îi aruncă o privire glacială şi îşi împinse farfuria deoparte.
- Nu are importanţă, chiar dacă are gust bun. 0 să creadă că mâncarea lor e mai bună decât bucătăria noastră tradiţională englezească şi apoi cine ştie ce se poate întâmpla? îşi pierd respectul pentru noi... Crede-mă, draga mea, aşa cum ţi-am mai spus de multe ori până acum, nu îi vei putea aduce niciodată pe drumul bun.
Sara se holbă la farfurie, fără să o vadă cu adevărat, cu furculiţa încremenită prosteşte în aer, mestecând mâncarea care se răcise deja.
- Ei bine, eu o mănânc. E delicioasă. Fă cum vrei!
- Te rog să nu crezi că exagerez, draga mea... spuse el schiţând un zâmbet odată cu acel cuvânt de afecţiune... dar, crede-mă, ştiu despre ce vorbesc. Nu uita de răscoalele din '57. Am fost prea blânzi cu diavolii ăştia atunci, iar ei ne-au răsplătit ucigându-ne femeile şi copiii în paturile lor. Povestea se poate repeta oricând! Shakur, strigă el, du asta înapoi la bucătărie, să nu mai rămână nimic! Doamna a făcut o greşeală. Găseşte- ne altceva!
Sara îşi încleştă mâinile pe farfurie refuzând să-i dea drumul, iar pentru un moment, între ea şi Charles avu loc o confruntare stânjenitoare. într-un final, întrucât servitorii îi priveau, Charles cedă,

iar ea mâncă preparatele în faţa lui, arătându-şi cu mândrie plăcerea, deşi avea senzaţia că mâncarea i se oprea mai degrabă în gât.

Din acel moment însă, Sara refuză să mai mănânce tocăniţe irlandeze şi alte amestecuri care se dădeau drept mâncăruri englezeşti şi începu să consume doar fructe şi legume, ridicând o nouă barieră între ea şi soţul ei.

Sara se ridică din scaun şi, în loc să o cheme pe Lakshmi ca să o ajute să facă baie, amână momentul indezirabil pentru încă puţin ca să scrie un nou capitol din *Jurnalul unei englezoaice în Madras.*

Gândurile o copleşiră însă, încâlcindu-i-se de cuvinte în timp ce scria până când, în cele din urmă, aruncă stiloul şi începu din nou să umble de colo colo prin încăpere.

Trecuseră patru luni de când trăia alături de soţul ei şi, în ciuda tuturor eforturilor, simţea în continuare că lucrurile nu erau aşa cum se aşteptase. Trăise câteva momente teribile în care regretase amarnic căsătoria, tânjind să fie din nou celibatară. Lumina albă şi orbitoare care se strecura printre obloane o copleşea, provocându-i deja dureri de ochi şi de cap. Avea în faţa ei o zi lungă şi solitară, căci până şi Lucy, cea care o ajuta să rămână cu minţile întregi, era plecată din Madras pentru cel puţin o lună.

Nu se ştie cum, dar vestea logodnei lui Belle ajunsese deja la urechile lui lady Palmer şi, deşi Harry îşi susţinuse dragostea eternă pentru ea, se prăbuşi curând sub greutatea dezaprobării generale. Fusese trimis în Egipt sub ameninţarea că va fi dezmoştenit dacă nu-i vine mintea la cap, iar Belle, ca să schimbe peisajul, a fost dusă în Delhi, să stea la nişte rude, pentru a o ajuta să uite de dezamăgirea amoroasă.

Lady Palmer îi spusese deja Sarei verde-n faţă că, în opinia ei, ea fusese cea care încurajase logodna doar prin faptul de a fi prietenă cu Lucy şi, drept pedeapsă, ea şi Charles au fost lăsaţi pe dinafară la un important dineu. Charles se înfuriase şi nu o lăsă pe Sara să uite că ea fusese cauza umilinţei suferite.

Fusese apoi din nou acceptat în grup, însă când Sara refuza câteodată să-l însoţească în unele seri, nu insista să fie şi ea prezentă şi deveni aproape oficial o proscrisă.

Orologiul din sufragerie bătu ora zece.

în curând va trebui să o cheme pe Lakshmi ca să o ajute să facă baie şi să se îmbrace, însă se temea deja de privirile insistente şi indiscrete ale fetei. Iniţial, insistase să se îmbăieze singură, dar pledoaria ei pentru intimitate crease rumoare în gospodărie, când ceilalţi servitori o acuzaseră pe Lakshmi că nu îşi îndeplineşte bine treaba. Charles dădu de faţa dezaprobatoare a lui Shakur imediat ce sosi acasă de la muncă.

- Avem necazuri în casă, *sahib...*

Privea în jos la picioarele sale desculţe în timp ce vorbea.

- Vorbeşte cu doamna.
- Despre doamna e vorba, *sahib.*

Charles îşi aruncă jacheta şi luă băutura care i se oferi.

- Bine atunci, zi despre ce e vorba!
- Doamna nu o lasă pe Lakshmi să o îmbăieze, iar Lakshmi crede că va fi concediată... A plâns toată ziua.

Charles merse în cămăruţa în care Sara se odihnea şi îşi azvârli mâinile în aer într-un gest de disperare. Era mai furios decât ar fi trebuit să fie.

- Draga mea, ce e prostia asta că nu o laşi pe Lakshmi să te ajute la baie? E de datoria ei să facă totul pentru tine.
- Nu suport felul în care mă priveşte atunci când sunt dezbrăcată. Mă face să mă simt incomod.
- Ce contează dacă se uită sau nu la tine. E doar o servitoare...
- Contează pentru mine, spuse ea hotărâtă să nu cedeze cu uşurinţă. Poate ar fi mai bine dacă i-am găsi de lucru în altă casă sau am lăsa-o să se întoarcă la lady Palmer.
- Este un dar, spuse el dând semne că-şi pierde răbdarea. Un cadou nu se dă înapoi indiferent cât de necorespunzător ţi se pare.
- Nu este deloc necorespunzătoare; de fapt, e chiar opusul. îşi face treaba aproape prea bine.
- Ei bine, atunci ar trebui să rămână. Lady Palmer întreabă deseori de ea şi nu-i pot spune că ne-am descotorosit pur şi simplu de fată. Astfel de probleme n-ar mai exista dacă ai învăţa pur şi simplu să tratezi servitorii ca şi cum nici n-ar fi prezenţi.
- Nu mă pot purta cu o persoană ca şi cum ar fi invizibilă. Dar nu sunt surprinsă că tu reuşeşti.

îşi întoarse faţa în timp ce vorbea. Fisurile din căsătoria ei se transformau în adevărate crevase, iar Sara simţea că i se frânge inima

.Nu mai auzise nimic de Ravi Sabran de mai bine de o lună, deşi îi scrisese din nou ca să-l întrebe dacă o poate vizita pe Prema. Lucy o informase că Sabran ratase constant seratele de miercuri după-amiază, un lucru foarte neobişnuit pentru el. Sara trebui să-şi înăbuşe furia la gândul că fusese insultată şi ignorată. La început, dăduse vina

Capitolul 1

pe funcţionarea defectuoasă a serviciului poştal, dar acum, când constată că alte scrisori ajungeau la destinaţie fără probleme, pretextul corespondenţei pierdute părea puţin probabil.
Se întrebă dacă ar fi fost considerat necuviincios să-şi facă apariţia neanunţată la uşa lui, dar trecuse destul de mult timp şi risca să devină un vizitator nepoftit.
Nu era treaba nimănui dacă dorea să o viziteze pe Prema, însă chiar şi aşa, când i se adresă lui Shakur, care lustruia argintăria, vocea ei păru nenatural de relaxată, iar pe chip avea o expresie plictisită, în acord cu starea ei de spirit.
- Cred că o să fac o plimbare astăzi... Mă poţi duce cu trăsura în oraş?

Shakur se opri imediat din lustruit, la fel de nerăbdător ca şi ea să schimbe atmosfera.
- îi voi spune lui Lakshmi că doriţi să vă însoţească.
- Nu, aş vrea să merg singură.

Nu o dorea pe Lakshmi şi nici zâmbetul ei plin de ascunzişuri.
Shakur se opri, iar pe chip îi apăru o grimasă plină de îngrijorare.
- Celelalte *memsahib* nu merg niciodată singure.

Sara tresări. Shakur îl imita pe Charles, iar Sara avu pentru moment senzaţia că e faţă în faţă chiar cu soţul ei.
- Aşa voi face, Shakur... Voi merge singură.
- Da, doamnă.

Shakur îi întoarse spatele, iar Sara putea citi dezaprobarea în felul în care îşi mişca trupul îndepărtându-se.
Se întoarse însă şi o confruntă.

- Nu puteţi merge singură... Nici una dintre celelalte doamne nu ies din casă neînsoţite. Trebuie să fiţi în compania unei femei. O să iasă zvonuri.Atunci o voi lua pe fata care curăţă pantofii... Cum o cheamă? Surinda... O voi lua pe Surinda să mă însoţească.
- Nu o puteţi lua pe ea. Face parte dintre cei „de neatins"... Nu puteţi lua pe cineva „de neatins" să vă însoţească. Nu o voi lua în trăsură.

Sara simţea că mai are puţin şi o să strige din toţi rărunchii: „Am voie să fac şi eu ceva?", dar reuşi să-şi ţină frustrarea în frâu.

- Atunci voi merge singură şi cu asta basta.

Shakur scutură pur şi simplu dezaprobator din cap şi părăsi precipitat încăperea.

Locuinţa lui Ravi Sabran era situată la capătul unui şir lung de case englezeşti impunătoare, aflate la o distanţă de câţiva kilometri de centrul oraşului Madras, însă separate de un canal şi de un spaţiu vast de junglă care scăpase neatins de încercarea de civilizare a oraşului. Trăsura înainta pe un drum întortocheat, mărginit pe ambele laturi de tufe masive de bougainvillea stacojie cu ramurile rostogolite până la pământ, care creşteau printre arbori străvechi de tamarin. Razele soarelui se strecurau cu greu prin pâlcul de vegetaţie şi chiar şi sunetul era înăbuşit de bolta deasă de verdeaţă.

Era o plăcere să simţi în sfârşit puţină răcoare, iar Sara se pierdu în bucuria momentului când, dintr-odată, o lovi un sentiment straniu de familiaritate. Senzaţia de déjà-vu era atât de puternică, încât îşi simţi stomacul încordat şi o cuprinse o vagă senzaţie de greaţă, deşi, dacă nu o înşela memoria, nu mai fusese niciodată înainte pe drumul acesta.

Drumul se transformă într-o alee care se oprea brusc în dreptul unui set de porţi din fier forjat fixate într-un zid din piatră, acoperit cu o plantă agăţătoare plină de flori care se infiltrase până şi printre dale. Sara aproape că sări din trăsură şi se aşeză în faţa porţilor, după care, dând la o parte cu mâna ei înmănuşată o liană, scoase la iveală o plăcuţă din alamă uzată cu inscripţia „Casa Tamarin" şi data când fusese construită, „1802".

- Casa Tamarin?

Şopti cuvintele iar şi iar. închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte. Cu siguranţă mai auzise numele acesta undeva.

- Eşti sigur că aici este casa domnului Sabran?
- Da, doamnă.
- Dar casa domnului Sabran este denumită „Sans *Souci".*
- Da, doamnă... dar şi aceasta este casa lui.

Shakur făcu o săritură pregătindu-se să deschidă porţile.

- O să le spun că aţi venit.

Sara ridică mâna.

- Nu. Te poţi întoarce să mă iei într-o oră sau două.
- Nu, doamnă... Shakur era de-a dreptul panicat. Casa aceasta are o reputaţie proastă. Nu puteţi intra singură.

în ciuda protestelor, Sara îşi dădu seama că Shakur ardea de nerăbdare să vadă interiorul casei, însă nu dorea să-i permită să ducă zvonuri înapoi celorlalţi servitori.

- întoarce-te să mă iei înainte să se întunece. Ia trăsura şi fă-i o vizită mamei tale. Se va bucura să te vadă.

îi zâmbi, sperând să-i mai îmblânzească aerul acela dezaprobator.

Shakur scutură din cap cu tristeţe şi se îndepărtă, privind peste umăr cu un oftat plin de reproş. Sara aşteptă până când servitorul dispăru din vedere, după care împinse poarta.

Se opri un moment, aşteptând ca servitorii să coboare şi să o întâmpine sporovăind aşa cum se întâmpla peste tot unde mai fusese în vizită în Madras, dar nu auzi nimic care să rupă tăcerea cu excepţia sunetului păsărelelor şi a unei vagi adieri a vântului prin copaci.

înaintă precaută de-a lungul aleii, luă o cotitură şi dintr-odată, ivită din haosul dezordonat al grădinii, în faţa ochilor ei apăru o casă adorabilă, în linii pure şi ordonate care aminteau de arhitectura secolului trecut.

Zece stâlpi susţineau o verandă largă, pavată cu lespezi, care se întindea pe toată lungimea şi lăţimea casei. Obloane largi din lemn, decolorate până ajunseseră turcoaz palid, erau închise pentru a nu permite luminii nepoftite să pătrundă înăuntru. Resturile unui covor din iarbă uscată atârna peste pervazul unui ferestre. Fusese odată verde şi dulce mirositor, proaspăt cosit de servitori şi păstrat la loc răcoros şi umed pentru a feri casa de căldura arzătoare. Un frison îi coborî pe şira spinării; avea aspectul părului încâlcit al unui *sadhu.*

0 plantă agăţătoare acoperită de flori roz şi lipicioase se întindea peste pietrele deteriorate ale verandei în sus pe ziduri izolând casa şi secretele sale de lumea de dinafară. La sunetul paşilor ei apropiindu-se, o mangustă cu un şobolan mort atârnându-i flasc şi însângerat din gură goni de-a lungul verandei şi se ascunse în tufişuri.

0 teamă de nedescris o împresură şi aproape că regretă că îl lăsase pe Shakur să plece, după care o învălui un val de ameţeală, care nu ştia dacă era provocată de frică sau de căldură.

De teamă să nu leşine, se ţinu cu putere de balustrada curbată din piatră în timp ce urcă scările, după care se opri transfigurată în faţa uşii de la intrare tocite, în centrul căreia atârna un ciocănel greu din alamă sub forma unei mâini de om înmănuşate. Din nou, un val

proaspăt de ameţeală ameninţa să o dezechilibreze. Mai văzuse undeva înainte exact ciocănelul acesta. Scutură din cap şi se încruntă în timp ce încerca să-şi împrospăteze memoria.
îşi aduse apoi aminte de senzaţia de a sta pe vârfuri şi de a încerca să ajungă mai sus, abia atingând cu degetele acelea de copil metalul rece.
- Cu siguranţă... nu e...?
Se clătină puţin şi aproape că se prăbuşi la pământ. Trebuia să gândească, trebuia să-şi amintească.
Apoi, ghidată de un instinct pe care îl credea demult amorţit, merse de parcă era hipnotizată pe lateralul verandei. Dacă avea dreptate, ar trebui să găsească acolo o mică marchiză cu ferestre din lemn sculptat pe jumătate ascunsă dedesubtul unui arbore de tamarin străvechi.
îşi ţinu respiraţia şi se aplecă peste unul dintre stâlpii de piatră ca să se sprijine. Da... acolo era, vopseaua albă se ştersese acum, dar rămăsese destul de solidă. Se jucase aici în copilărie. Era locul preferat al mamei ei în răcoarea dimineţii şi, uimitor, scaunul ei din răchită era tot acolo, ca şi cum ar fi aşteptat-o.
Puse un picior în faţa celuilalt cu mişcări mecanice de parcă ar fi fost sub efectul unei vrăji, apoi se opri în faţa uşii deschise.
într-un colţ al încăperii, era un mic altar dedicat lui Ganesha care purta încă resturile unui beţişor parfumat - cineva venise acolo ca să se roage. Se aşeză pe scaunul care odinioară fusese al mamei ei şi se abandonă unei dureri copleşitoare, suspinând fără să-i pese că cineva sau ceva ar putea-o auzi. Se legănă înainte şi înapoi în scaun, împresurată de fantomele trecutului. începu apoi să tremure de teamă. Melodia unui cântec de leagăn, un sunet obsedant şi înfiorat, o învălui. Era un cântec pe care şi-l amintea foarte bine.
Sunetul vocii se auzi mai aproape, după care amuţi. 0 umbră întunecată se ivi în pragul uşii urmată de o siluetă care păşi în încăpere, după care se opri. Un bocet de pe lumea cealaltă sparse tăcerea, iar silueta se prăbuşi la pământ, zăcând ghemuită, rezemată de peretele casei de vară şi ascunzându-şi capul sub sari.
Sara îşi regăsi vocea şi vorbi în hindi:
- îmi pare rău... Te-am speriat?
îşi întinse mâna către ea ca pentru a-i câştiga încrederea, dar la atingerea ei, femeia sări asemenea unui animal într-unui dintre colţurile încăperii şi aruncă o privire furişă şi precaută de după sari.
îşi găsi apoi curajul să vorbească:
- Eşti aievea?
- Da... bineînţeles.

Femeia se ridică şi veni mai aproape, întinzându-se apoi ca să atingă capul Sarei, luă în mână una dintre şuviţele roşcate şi o pipăi. Făcu apoi ochii mari.

- Sarianna!

Sarianna! Nu o mai strigase nimeni pe numele acesta de ani de zile şi doar o singură persoană l-ar fi putut şti.

- Malika!
- Da... eu sunt. Să fie oare posibil?

-Da!

Mâinile fragile şi cafenii mângâiară chipul Sarei şi îi neteziră părul. Lacrimile, pe care le reţinuse atât de mult timp, şiroiră eliberate în cele din urmă.

- Te-ai întors acasă... Te-ai întors acasă...
- Da, Malika... Sara plângea cu faţa schimonosită de sughiţuri. M-am întors acasă...

Cele trei morminte din spatele casei erau curăţate de buruieni, deşi inscripţiile de pe pietrele funerare se şterseseră sub soarele dogoritor şi ploile torenţiale. Sara urmări inscripţia cu degetul.

„Lillian Catherine Radcliffe... preaiubita soţie a lui William."

„Radcliffe! Bineînţeles, numele meu era Sarianna Radcliffe!" 0 apucă din nou plânsul, cu hohote intense şi dureroase care îi epuizară trupul, dar o făcură să-şi simtă inima mai uşoară.

Numele acela aparţinuse unor vremuri mai fericite, iar acum se simţea de parcă şi-ar fi regăsit din nou sufletul cel adevărat.

îşi trecu mâinile peste a treia piatră de mormânt. „Daisy Rose".

Jelise o soră pe care nu o cunoscuse niciodată, care murise atunci când ea avea doar doi ani. La baza fiecărei pietre de mormânt, Malika aşezase o mică figurină din piatră înfăţişându-l pe Shiva, ca şi cum adăugarea unei zeităţi ar garanta o doză sporită de binecuvântare pentru cei care ajung în ceruri. Sara privi în timp ce Malika şterse pietrele cu marginea sariului.

- De ce ai stat atât de mult...?

Luă mâna Malikăi într-ale ei în timp ce studia chipul acela mult iubit, cu mult mai în vârstă acum, părul odinioară negru şi strălucitor acum complet grizonant pe care-l purta într-un coc respectabil la ceafă. Cu toate acestea, ochii ei căprui, căprui-închis, erau neschimbaţi, plini de bunătate şi iubire.

- Nu am pe nimeni... Tu eşti familia mea...

îşi ridică din nou mâna către părul Sarei şi îl mângâie cu un gest plin de afecţiune, nevenindu-i încă să-şi creadă ochilor.

- Semeni cu tatăl tău. El avea părul de culoarea aceasta.
- Spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu cum au murit.

- Ea a murit prima, a fost foarte rapid şi nu a simţit nimic, dar zeii au fost foarte îndurători şi l-au luat şi pe el la scurt timp. Malika îşi trecu degetele peste numele inscripţionate pe pietre aşa cum făcuse de multe ori înainte. Nu ar fi putut trăi fără ea. Ochii i se întunecară pentru un moment, amintind de suferinţa din trecut. Apoi tu te-ai îmbolnăvit. Te- am luat din casă şi te-am îngrijit cu mâna mea.

-îmi amintesc...

- Apoi a venit doamna aceea englezoaică şi mi te-a luat... Faţa i se schimonosi dintr-odată la evocarea coşmarului din trecut. Erai copilul meu... al meu! Nu aveam pe nimeni altcineva. Când aveam nouă ani, părinţii mei m-au vândut unui bărbat destul de bătrân cât să-mi fie bunic... Când a murit, rudele lui au spus că ar trebui să ard şi eu pe rugul funerar împreună cu el...

Ochii femeii se căscară din cauza amintirii terorii, iar Sara simţi un acces brusc de milă pentru copilul înspăimântat care a fost odată Malika.

- Mama ta m-a descoperit ascunsă în grădină. Le-a dat bani rudelor mele ca să mă dea uitării. Timp de mai multe luni, m-a ţinut alături de ea, în cazul în care s-ar fi întors. Se înfioră şi se aplecă ca să cureţe mormântul de flori moarte şi împodobi cu o ghirlandă proaspătă de crăiţe pusă peste piatră. Nu o pot părăsi niciodată, nici când este cu Dumnezeul ei.

- Tot timpul acesta, tu ai fost aici... Dacă aş fi ştiut...

- Am spus că voi munci doar pentru hrană atât timp cât pot rămâne.

Apoi chipul i se însenină dintr-odată.

- Ceilalţi s-au întors în Anglia, iar casa a fost cumpărată de domnul Sabran. El ştie că nu pot pleca niciodată... Cine ar mai avea grijă de morminte?

- Dar nu poţi rămâne veşnic aici... Nu pot îndura gândul că eşti mereu singură aici...

- Nu sunt singură... Mai e un bărbat care se ocupă de grădină, dar, după cum vezi - îşi flutură braţul subţire peste stufărişul crescut din abundenţă -, este foarte leneş. Când domnul Sabran este aici, casa este plină de oameni. Dar se fac vreo trei luni de când n-a mai fost aici şi ne-a scris ca să ne spună că probabil nu se va mai întoarce pentru un timp îndelungat; spunea că ar putea vinde casa aceasta... şi că va trebui să muncesc pentru nişte necunoscuţi...

Sara privi în jos la morminte, copleşită de o senzaţie de teamă. Locatarilor celor noi ar putea să nu le facă plăcere faptul că erau acolo şi să se descotorosească de ele cumva. Exista o singură soluţie. Chipul i se lumină dintr-odată. Va cumpăra chiar ea casa.

- Unde se află domnul Sabran acum? întrebă ea, încercând zadarnic să-şi controleze entuziasmul din voce.
- Nu ştiu. Ar putea fi în locuinţa dumnealui din Pondicherry sau ar putea fi în Hills. Are o casă şi acolo, dar nu ştiu unde anume.
- Domnul Sabran era însoţit de o copilă atunci când a plecat?
- Da, un copil orfan. Câteodată se uita la ea şi spunea: „Ai grijă să-i dai să mănânce bine, altfel doamna englezoaică o să spună că nu avem grijă de ea". Apoi izbucnea în râs, dar nu părea foarte fericit atunci când vorbea aşa.
- Cred că l-am ofensat fără să-mi dau seama.
- Ce vrei să spui, Sarianna? Ce ştii despre copila aceasta?
- Nimic... Nu vreau să mai vorbim despre ea acum... Vreau să văd casa. Putem intra?

Malika o luă înainte ca să-i arate drumul şi intrară în bucătărie. Pe podea, lângă sobă, era o mică grămăjoară de lucruri împăturite cu grijă care indica locul unde dormea Malika.
- Nu suport gândul că tu dormi întinsă aici pe jos. De ce nu stai într-unui dintre dormitoare? Casa e pustie, n-ar afla nimeni.
- Nu pot, Sarianna. Nu se cade.
- Te rog, fă-o de dragul meu...

Malika scutură din cap.
- Mama ta m-ar vedea. Ea e încă aici.

Sara se simţi cuprinsă de un mic tremur. Avea într-adevăr senzaţia unei prezenţe inexplicabile, dar era prea raţională ca să dea crezare unor poveşti cu fantome indiferent cât de mult i-ar fi plăcut să poată comunica cu trecutul. Atmosfera tensionată era mai degrabă creată de amintiri dureroase şi de secrete nedezvăluite încă.

0 urmă pe Malika şi coborâră printr-un pasaj neluminat care dădea într-o sufragerie spaţioasă. Deschise uşile care dădeau înspre verandă, lăsând să pătrundă, în atmosfera înţepătoare încărcată de praf, o rază din lumina dimineţii care puse în evidenţă proporţiile elegante ale încăperii.

Totul era atât de familiar şi, mai mult ca sigur, canapeaua din piele uzată din dreptul ferestrei era aceeaşi pe care stătuse în copilărie când învăţa alfabetul englezesc. Simţea încă prezenţa mamei ei asemenea unui contur fantomatic, ţinând cartea în mână şi coşul cu uneltele pentru brodat alături în timp ce o asculta pe Sara pronunţând sâsâit literele.

Simţea încă în atmosferă aroma de *Attar ofRoses.* Malika avusese totuşi dreptate.

Găsi pe bâjbâite drumul către scară, simţind cum o copleşeşte din nou presiunea unui alt şir de lacrimi reprimate şi iureşul senzaţiilor

trezite la viaţă. îşi încleştă mâna pe balustradă târându-şi picioarele în sus pe scări. Simţise o pală de aer trecând pe lângă ea sau doar i se păruse? în copilărie, dădea buzna pe scările acelea, nerăbdătoare să ajungă afară şi să se joace cu păpuşile în grădină. în vremurile acelea, părea mereu fericită, iar casa era întotdeauna plină de oameni care veneau şi plecau, iar viaţa îşi ducea cursul pe negândite şi fără teamă.

Camera copiilor se afla la capătul culoarului.

Din interiorul încăperii, părea ca şi cum copiii plecaseră să se joace afară şi urmează să se reîntoarcă în orice moment. într-un colţ, se afla un pătuţ de copil cu vopseaua albă descojită care lăsa la iveală rugina de dedesubt, acoperit cu o plasă din fier proiectată pentru a ţine la distanţă şerpi şi insecte, deşi nimic nu putea ţine la distanţă boala care se strecurase nevăzută printre ochiuri şi omorâse atât de silenţios.

Malika deschise un dulap din colţ şi trase afară un cufăr deschizându-l cu o cheie pe care o purta în jurul taliei. Vârî mâna şi scoase un urs de pluş uzat şi o păpuşă îmbrăcată asemenea unei păstoriţe.

Sara îşi aminti că nu i se permisese să-şi ia cu ea în Anglia nici una dintre jucării sau cărţi de teamă să nu ducă boala cu ea şi trăi din nou sentimentul acela de absenţă care o cuprinsese când fusese nevoită să-şi lase în urmă jucăriile preferate.

- Cum de camerele acestea au rămas neschimbate? Pot să pun pariu că nu sunt pe gustul domnului Sabran.

- I-au plăcut. S-a gândit că, într-o bună zi, ar putea avea copii, aşa că a păstrat camerele... Dar nu va face copii cu Maya... Ştiu asta... Nu văd nici un copil în aura ei.

- Maya este... Ezită, neştiind cum ar fi mai bine să se refere la acea fată. Maya este soţia domnului Sabran?

- Maya este o femeie rea. Este frumoasă şi bună, dar tot o femeie rea rămâne. Malika dădea dovadă de intoleranţa de modă veche a oricărei femei hinduse. Nu cred că vor fi vreodată soţ şi soţie. Ea spune că se va căsători cu domnul Sabran după ce o să-i moară soţul, dar... nu ştiu ce se întâmplă... un lucru rău... Zeii îi vor pedepsi pentru că nu respectă legile...

înaintară fără să facă zgomot de-a lungul holului, mergând aproape pe vârfuri de teamă să nu trezească morţii şi, fără să fie nevoie ca cineva să-i amintească, Sara recunoscu uşa de la dormitorul mamei ei.

- îţi aminteşti, Sarianna? Acum este camera domnului Sabran.

Sara stătea în cumpănă. I se părea un gest indiscret să intre în camera unui bărbat străin, dar în acelaşi timp dorea să cunoască mai multe despre stăpânul casei. Un dormitor putea spune atât de multe despre ocupantul său, iar acesta nu reprezenta vreo excepţie. Camera

era decorată cu mobile impozante din mahon masiv şi, spre surprinderea ei, văzu că era plină de cărţi atât în engleză, cât şi în franceză. Erau peste tot, aşezate în teancuri pe noptieră şi pe pervazul ferestrelor.

Picturile de deasupra patului şi cele care decorau pereţii erau moderne şi nu semănau cu nici unul dintre tablourile pe care le mai văzuse până atunci. Radiau pline de culoare asemenea unei zile călduroase de vară, aproape orbitoare în strălucirea lor. Ca hipnotizată, Sara se aşeză în faţa tablourilor, absorbită de însufleţirea care radia dinspre pânză.

Pereţii locuinţei ei din Anglia erau decoraţi cu portretele întunecate ale unor rude decedate, îmbrăcate într-un negru posomorât şi afişând expresii ameninţătoare peste care se aşternuse patina prăfuită a vremii. Abia recent citise despre Manet şi ceilalţi pictori impresionişti şi despre cum stilul lor de artă şocase atât de mult academiile franceză şi engleză. Zâmbi ca pentru sine. Se pare că Ravi Sabran nu se temea de tendinţele moderne, ci le îmbrăţişa cu entuziasm. Chiar în faţa ochilor ei se aşterneau aluzii luminoase ale originilor lui franceze: scene adorabile ale vieţii câmpeneşti din Franţa şi străzi vesele din Paris. Culorile erau vii, dar în acelaşi timp odihnitoare şi, în mod straniu, se armonizau cu mediul din care făceau parte.

Se smulse cu greu din faţa tablourilor ca să admire priveliştea care se deschidea de la fereastră imaginându-şi cât de plăcut trebuie să fie să te uiţi printre arborii de cocos unde se putea zări o frântură de mare. Mâna ei se odihnea pe un fotoliu mare, plasat confortabil în dreptul ferestrei şi, ca şi în restul încăperii, masa de alături era înţesată cu cărţi de literatură.

Luă unul dintre volume, rămas deschis aşa cum probabil îl lăsase chiar el, şi văzu că autorul era un romancier francez controversat. îl lăsă să-i cadă din mână de parcă ar fi ars-o la degete amintindu-şi de momentul în care fusese surprinsă citind una dintre cărţile aceluiaşi autor pe când se afla la internat. Profesorul de franceză lăsase tomul la întâmplare şi, după ce parcursese câteva pagini, Sara fusese atât de tentată să afle continuarea încât ascunsese cartea sub pernă ca să citească după ce se dădea stingerea, dar, din păcate, fusese prinsă, iar scandalul care urmase încă o mai bântuia.

Chiar şi aşa, era încântată. Descoperise aici cealaltă faţă a bărbatului exotic, bombastic şi arogant pe care îl întâlnise doar de câteva ori. Acum bănuia că ar putea fi şi intelectual.

Creierul ei lucra rapid, spunându-i că ar trebui să locuiască din nou în vechea ei casă. Mângâie cu sentimentul posesivităţii cuvertura de pe pat şi ştiu că trebuie să aibă această cameră pentru sine şi să

doarmă în acelaşi pat în care dormise şi mama ei. Simţea că doar în casa aceea îşi putea recâştiga vechea fericire. Dispoziţia ei se lumină până la un nou nivel febril şi era dintr-odată consumată de energie.

- Voi merge să vorbesc cu el. Voi merge să vorbesc cu domnul Sabran şi să-l conving să-mi vândă mie casa.

încruntându-şi sprâncenele, Malika o fixă pe Sara cu privirea, după care îşi reluă vechiul ei statut de dădacă şi scutură din deget aşa cum făcea când Sara era mică.

- Nu e potrivit pentru tine să vorbeşti cu un astfel de bărbat. Trăieşte cu o femeie cu reputaţie îndoielnică.

Sara râse. Nici dacă Ravi Sabran ar fi trăit cu cincizeci de femei nu ar fi fost de ajuns să o împiedice să-l găsească şi să-l convingă să-i vândă casa. Trebuia să fie a ei şi va face tot ce-i va sta în putinţă ca să o obţină.Când Sara se întoarse la Charles, afară se întunecase. Se despărţise de Malika copleşită de teama că, atunci când nu o va mai vedea în faţa ochilor, va dispărea pur şi simplu în neant şi, odată cu ea, toată fericirea pe care abia o descoperise.

Iar casa aceea exercita un fel de dominaţie asupra emoţiilor ei. Pe măsură ce se îndepărta, simţea lujerii din jurul construcţiei agăţându-se de ea şi trăgând-o cu şi mai multă putere înapoi, până când, în cele din urmă, se rupseră şi o eliberară când ajunse în faţa micuţei vile în care singura ei existenţă posibilă era cea alături de Charles.

înainte să intre în casă, rămase o vreme pe aleea din faţa porţii principale, contemplând construcţia în stil Tudor şi ceea ce o aştepta dincolo de acele ziduri. Odată intrată pe teritoriul dominat de soţul ei, era convinsă că se va ofili la fel de sigur ca şi grădina care înconjura casa. Era ca şi cum îşi lăsa identitatea cea adevărată pe pragul de la intrare şi, după ce depăşea cadrul uşii, îşi asuma un rol care o deposeda de firea ei cea adevărată. Devenea la fel de ţeapănă ca o marionetă, rostind replici care nu îi aparţineau şi zâmbind atunci când nu dorea să zâmbească.

Era evident că aici nu avea cum să fie casa ei.

Sara avu nevoie de ceva vreme până când să-i spună lui Charles despre Malika şi despre casă. La început, i se păru dificil să deschidă discuţia din cauza entuziasmului, dar îşi dădu apoi seama că este vorba despre ezitarea de a-şi împărtăşi comoara, ştiind instinctiv că el va dori să-i distrugă visul de a deveni vreodată proprietara unei locuinţe.

Nu îi era încă teamă de el, deşi erau momente când întrezărea ce i s-ar putea întâmpla dacă l-ar fi nemulţumit vreodată.

Când, în cele din urmă, deschise subiectul, vocea îi suna de parcă nu ar fi fost a ei. Era uşoară şi voioasă de

parcă era o veste pe care trebuia să o dea cu blândeţe. îi aducea aminte de vocea pe care o folosea mătuşa ei atunci când îi cerea soţului ei să-i mărească suma de bani pentru cumpărarea de rochii

- .Charles... vreau să-ţi spun ceva important.
Charles continuă să-şi citească corespondenţa fără să-şi ridice privirea înspre ea. Vorbi într-un stil nonşalant.
- Ce s-a întâmplat, draga mea?
- Am găsit-o pe Malika... îţi aduci aminte... fosta mea dădacă... Ţi-am mai spus despre ea... Malika! Am găsit-o! Este cu adevărat uimitor!
Rosti cuvintele pe o tonalitate înaltă, plină de entuziasm, după care vocea îi deveni aproape şoptită când observă cum i se schimonoseşte gura.
- Fosta ta doică, eşti sigură? Ştii cât de şarlatani sunt oamenii aceştia, iar în plus, toţi arată cam la fel.
Un val de furie i se dezlănţui în trup.
- Charles, ştii şi tu că e ridicol ce spui! Bineînţeles că sunt sigură. Aş recunoaşte-o pe Malika oriunde. Mi-a fost ca o mamă.
Charles puse corespondenţa deoparte şi se holbă la ea.
- în locul tău, n-aş face astfel de afirmaţii sus şi tare. Nu se cuvine.
Sara îl confruntă imediat, dar el bătu în retragere.
- Şi de ce oare? Ce vrei să spui?
Luă un ziar şi se întoarse la citit fără să dea cu adevărat atenţie vorbelor ei. Sara îi privi o vreme creştetul capului, înţelegând că Charles nu voia să mai fie deranjat.
- Charles, te rog... Am atât de multe să-ţi spun...
îşi ridică în cele din urmă privirea, ţinând în continuare ziarul în mână.
- Trăieşte tot în casa părinţilor mei... Casa părinţilor mei! Am găsit casa părinţilor mei! Nu-i aşa că e o întâmplare nemaipomenită? Nu e minunat, Charles? Am aflat numele pe care l-a purtat tatăl meu atunci când a ajuns în India. Şi-a luat numele William Radcliffe!
Charles îşi ridică privirea, tulburat dintr-odată.
- Şi-a schimbat numele? De ce ar face asta?
- Ţi-am povestit că se certase cu familia lui, nu ştiu exact care a fost motivul.
Sara renunţă la orice încercare de a-i mai face pe plac lui Charles şi sări în apărarea tatălui său.
- Sunt mulţi oameni care îşi schimbă numele. Nu înseamnă nimic.
- Sper că ai dreptate. Nu ar ajuta dacă tipul ar fi ascuns ceva dubios. Dar, după cum spui şi tu, e puţin probabil. Era un absolvent de la Eton, totuşi.
Pe Sara aproape că o pufnise râsul crezând că glumeşte, dar îşi dădu seama în curând că Charles vorbea cât se poate de serios.

- Dar problema este, insistă ea, deşi văzu cum expresia de pe chipul lui Charles devine suspicioasă, că acea casă ar putea fi vacantă în curând.
Am putea să o închiriem sau chiar să o cumpărăm. O, Charles, este o casă atât de frumoasă şi...

- Sara, te rog, calmează-te! Cum să înţeleg ceva din ce spui când turui în halul ăsta? Acum stai jos şi spune-mi veştile cu calm. Cum de ai găsit casa şi cum de hoinăreşti prin oraş de una singură? Shakur mi-a spus că ai refuzat să o iei pe Lakshmi să te însoţească.

- Ei bine, m-am gândit că ar trebui să merg să o vizitez pe Prema, aşa că...

- Prema? Copila aceea indiană? Despre ea e vorba? Ai mers să o vizitezi?

- Da, dar ea nu era acolo. Nu era nimeni acolo. Şi atunci am dat de Malika, înţelegi. Se pare că lucrează pentru domnul Sabran.

- Am crezut că ne-am înţeles că nu poţi merge în vizită în casa acestui bărbat. Se ridică în picioare, fără să dea atenţie ziarului care căzu pe podea. Cunosc foarte bine casa lui Sabran. Una dintre cele mai frumoase în stilul vechi, trebuie să recunosc, dar, chiar dacă vila este disponibilă pentru închiriere, n-am putea avea niciodată un proprietar indian, mai ales un om care m-a atacat în faţa tuturor. Aş fi putut să cer să-l aresteze. E de neconceput.

- Nu fi ridicol, Charles! Nu te-a rănit în nici un fel şi e de înţeles căci era extrem de supărat. Şi contează atât de mult că e indian? Poate ne va vinde casa, iar apoi va pleca din Madras. Iar în cazul acesta, ar trebui să fii mulţumit, dacă te deranjează atât de mult prezenţa lui.

Charles îşi încordă muşchii de la o mână şi făcu o pauză pentru a-şi examina unghiile. Sarei nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte în faţa lui, asemenea unui copil care urmează să-şi afle pedeapsa şi simţi din nou cum o cuprinde mânia.

Charles oftă zgomotos, de parcă vorbele ei l-ar fi adus la capătul răbdărilor, deşi era hotărât să rămână în continuare calm.

- Şi de unde am face rost de bani? La asta te-ai gândit? Cred că tu îţi imaginezi că avem mai mulţi bani decât în realitate.

- Am perlele. Ai spus chiar tu că se poate obţine o sumă frumuşică pe ele.

- Nu cred că se cade din partea unei doamne să aducă vorba despre perle. Nici nu le-ai avea dacă nu ar fi respectul pe care îl impun în această comunitate. Refuz să mai am vreo discuţie pe tema asta. Cine ştie în ce stare este proprietatea după ce au locuit indienii acolo.

- Casa a fost bine întreţinută. Sara făcea eforturi acum ca să-şi reţină furia. Dacă ai şti cât de mult înseamnă casa aceea pentru mine, cât de fericită m-ar face... îşi pierdu şirul vorbelor de data aceasta, cu ochii
plini de lacrimi de indignare. Părinţii mei sunt înmormântaţi lângă acea casă... Sunt sigur că îţi dai seama...
- Da, da, cum să nu, înţeleg, spuse el cu o atitudine mai blândă. Aş putea vorbi cu pastorul despre strămutarea mormintelor în curtea bisericii, unde le-ai putea vizita. Pare un ritual destul de barbar că au fost îngropaţi pe terenul casei totuşi, dar regulile erau foarte laxe în vremurile acelea.
- Vreau să rămână acolo unde şi-au găsit pacea. Mi se pare greşit să-i mut.
Sara îşi dădu seama că Charles îşi pierduse deja răbdarea cu ea şi că nu avea nici un fel de înţelegere pentru ea. Odată conştientizat acest lucru, se simţi rece pe dinăuntru şi foarte singură.
- Charles? rosti ea fără să-şi mai ascundă răceala din voce.
- Da, draga mea, răspunse el cu un oftat.
- Serviciul poştal merge prost aici, în Madras, vreau să spun?
- Nu, e un serviciu foarte bun. E unul dintre lucrurile pe care am reuşit să-i învăţăm pe diavolii ăştia să-l facă bine.
- Atunci, nu înţeleg de ce nu am primit nici o veste de la domnul Sabran. I-am scris de mai multe ori şi nu am primit niciodată răspuns. Acesta este motivul pentru care am decis să-l vizitez acasă fără să fiu invitată.
- Ei bine, ţi-am zis să nu te aştepţi la prea multe din partea lor. Nu sunt ca noi.
- în mod sigur, nu sunt chiar aşa de diferiţi... iar domnul Sabran este un om educat...
Charles o întrerupse brusc.
- Poate, dar, cu toate acestea, are sânge indian şi este tot ceea ce contează.
- Vorbeşti de parcă tu ai fi un *sahib* perfect şi teribil de snob.
- Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Sara, şi poate aşa vei înţelege.
Un moment de furie pură ameninţă să pună stăpânire pe ea. Să fie tratată cu atât de multă aroganţă era insuportabil. Avu nevoie de toată puterea ca să nu plece imediat din casă, reuşi însă să se calmeze suficient ca să poată vorbi, deşi vocea îi tremura.
- Nu am nevoie să mă ajuţi să înţeleg ceva, Charles. De fapt, cred că ar trebui să îmi ceri imediat iertare.

Cuvintele ei reuşiră să-l surprindă destul de tare şi îşi dădu seama cât de mult o supărase.
- Draga mea, te rog, iartă-mă! Doar că nu vreau să îţi faci o părerea prea proastă despre mine. îmi pare rău, cu adevărat, dar acum pot continua?
Sara încuviinţă din cap, însă fără nici un entuziasm. în acest moment, cuvintele lui nu mai avea nici o semnificaţie pentru ea.
- Mai demult, am devenit amic cu un tip indian şi am acceptat invitaţia de a servi ceaiul la el acasă. Când a venit ora să onorez invitaţia, el nu era acolo. Am ocolit până în spatele casei şi l-am găsit acolo ascunzându-se în grădină. Se pare că nu ştiuse ce fel de răcoritoare să cumpere, aşa că se prefăcuse că nu este acasă.
- O, sărmanul! Trebuie să fi fost groaznic pentru el. Sunt uimită că nu ai arătat mai multă compasiune.
- Nu asta era ideea. Sunt diferiţi şi nu putem spera vreodată să-i aducem mai aproape.
- Probabil că ai dreptate, mă gândesc, spuse ea fără să mai facă eforturi să-şi ascundă tonul sarcastic, deşi el nu părea să fi remarcat.
- Ştiu că am.
îi zâmbi şi o mângâie pe mână.
Tresări când îi simţi atingerea şi se trase mai în spate. Acesta este jocul pe care se presupune că trebuie să-l joc, îşi spuse în sinea ei cuprinsă de amărăciune. Zâmbesc şi nu-l contrazic, iar el, în schimb, mi-ar putea oferi o favoare.
- Trebuie să o vizitez în continuare pe Malika. A început să îmbătrânească şi este singură.
- Malika? Frunzări din nou ziarul. 0, fosta ta doică...
- Este singura legătură pe care o mai am cu trecutul şi cu familia mea. Trebuie să o văd.
Inflexiunea vocii ei îl făcu pe Charles să îşi ridice privirea.
- Nu o poţi vizita acolo, dar, dacă asta te face fericită, o poţi aduce să locuiască aici cu noi. îi putem găsi undeva o cameră, îndrăznesc să spun.
- Nu va dori să plece de lângă părinţii mei, nu pentru mult timp în orice caz. Dar a acceptat să vină şi să stea cu mine o zi sau două dacă voi avea nevoie de ea. Asta bineînţeles, dacă nu te deranjează.
Charles se aplecă şi îi dădu un sărut sec pe obraz într-o manieră depreciativă.
- Ei bine, voi lăsa treaba asta în seama ta. Nu mai pot sta, am de lucru, aşa că, dacă vrei să mă scuzi...

La început, se simţi prea furioasă ca să poată răspunde. încercase cu sinceritate. Se va comporta aşa cum va crede de cuviinţă. Charles a fost cel care a învăţat-o să fie vicleană şi să joace aşa cum i se cânta dacă voia să obţină ceea ce-şi dorea.

- Charles, voi pleca câteva zile. Aş vrea să mai văd locuri din ţară, poate Pondicherry... Sună foarte interesant...

Charles îşi răsuci capul ca să o confrunte.

- Să pleci? Cum aşa? Şi dintre toate locurile, tocmai în Pondi? E plin de francezi. Nu eşti fericită aici?
- Nu asta este problema. Pur şi simplu, vreau să plec câteva zile.
- Dar ai sarcini de făcut aici, în casă.
- Voi pleca, Charles, fie că îţi place, fie că nu, dar aş prefera să fii şi mulţumit.
- Nu-mi place şi aş prefera să rămâi mai degrabă aici.
- Am plănuit să plec poimâine. E un tren...

Nu o lăsă să termine.

- Nu poţi pleca singură, dar, dacă insişti cu planul acesta prostesc, o voi ruga pe Cynthia să te însoţească... Sărmana fată! O să o ajute să mai uite de suferinţă.

Sarei îi stătu pe limbă să-i spună că, dacă Cynthia suferea într-adevăr, atunci nu prea o arăta în nici un fel. Cynthia părea mai degrabă furioasă decât tristă după moartea logodnicului ei şi se purta de parcă băiatul ar fi murit intenţionat ca să o dezamăgească şi să o lase fără titlu.

- Poate nu va dori să vină, spuse ea plină de speranţă. Nu mă deranjează să merg singură... O voi lua pe Malika cu mine.
- Cynthia va dori să meargă. A spus la un moment dat că are nevoie de o schimbare. O voi întreba.
- Dacă insişti, spuse Sara încruntată, dar el nu o auzi, mintea îi zburase deja la alte lucruri.

Mai târziu, înainte ca Sara să se retragă la culcare, Charles îi cuprinse faţa în mâini, ţinând-o ridicată în lumina lămpii, apoi, ca şi cum l-ar fi dezamăgit în vreun fel, îşi retrase mâna şi oftă, după care îi întoarse spatele.

Sara se retrase apoi în dormitorul ei şi se aşeză în faţa oglinzii, privindu-şi insistent propria reflexie în speranţa că poate va găsi acolo un răspuns la nefericirea ei. Se schimbase atât de mult? Privi mai de aproape. Vedea totuşi schimbări. Era palidă, într-adevăr, iar în ultimul timp părea că suferă de episoade moderate, dar constante de greaţă, şi mai erau şi semne de dezamăgire în jurul gurii şi o nouă tristeţe în ochi.

Luă peria şi începu să-şi pieptene părul, mai lent la început, apoi, copleşită de propria suferinţă, trase atât de tare, încât îşi provocă durere. Apoi, într-o agonie a disperării, aruncă peria de păr cu toată puterea pe care o avea în cealaltă parte a încăperii, unde se sfărâmă de oblonul ferestrei. Se auzi o agitaţie de voci în faţa ferestrei după care se estompară şi se aşternu din nou liniştea.
După o vreme, se ridică şi veni la fereastră ca să recupereze peria. Uitându-se printre stinghiile de cherestea zări lampa lui Charles arzând în căsuţa de vară din fundul grădinii unde se retrăgea deseori ca să lucreze. Umbra lui era aplecată peste birou, ignorând cu neştiinţă nefericirea ei.

Deschise obloanele şi păşi în noaptea călduţă. Mirosul de tămâie plutea prin aer, iar stelele străluceau în lumina lunii de un albastru regal. Locul acela era fascinant.

Se hotărî că va merge la el şi că va încerca cumva să recupereze ceea ce pierduseră sau poate nu avuseseră niciodată. Ieşi pe balcon unde aproape se împiedică de trupul adormit al lui Mutu, care stătea ghemuit pe un preş. Bărbatul sări ca ars, după care, dându-şi seama cine este, o salută cu o vocea răguşită, ca după somn.

- Aveţi nevoie să vă aduc ceva, doamnă?

Nu! N-am nevoie de nimic. Momentul de vrajă dispăruse, iar ea se grăbi se intre înapoi în cameră. De undeva din depărtare, auzi un râset delicat. Privi pe furiş printre stinghiile oblonului şi o zări pe Lakshmi, aşezată lângă iazul din grădină, pieptănându-şi părul cel lung şi cântând de una singură.în Pondicherry, Sara descoperi un fermecător orăşel francez de provincie, curat, prosper şi îngrijit, recreat într-un peisaj tropical luxuriant.

Iluzia părea desăvârşită, însă Sara simţi o nelinişte în atmosferă şi îşi dădu brusc seama că se afla într-un oraş izolat de restul Indiei. Avea senzaţia că localitatea era înconjurată de ziduri invizibile, iar cei care trăiau în interiorul lor erau hotărâţi cu orice preţ să păstreze iluzia vie. Europeni îmbrăcaţi îngrijit se plimbau pe străzile elegante sau se adunau în grupuri în faţa micilor cafenele care serveau prăjituri proaspete, atât de diferite de specialităţile indiene, considerate prea dulci şi exagerat de lipicioase pentru gusturile occidentale, şi unde aroma de baghete şi cafea proaspăt măcinată înmiresma aerul.
Iar dacă priveai cu mai multă atenţie, îţi dădeai seama că totul era acoperit de un strat fin de praf gălbui aşternându-se pe clădirile cochete din piatră, care căpătau un aspect auriu palid şi murdar. Praful, amestecat cu umiditatea şi cu mucegaiul, eroda zidurile

şi provoca în scurt timp crăpături prin care plantele agăţătoare invadatoare îşi afirmau cu tărie prezenţa, dovada de netăgăduit că natura primitivă şi neîmblânzită nu era niciodată prea departe. Părea că rezidenţii indieni erau şi ei ţinuţi la distanţă, ducându-şi viaţa la periferia oraşului sau reunindu-se în grupuri şterse şi prăfuite prin colţurile şi aleile care se deschideau din străzile politicoase. Era ca şi cum s-ar fi strecurat prin peisaj, încercând să se prefacă, de fapt, că nu sunt acolo, cerându-şi aproape iertare pentru faptul că nu se integrau în decorul acela artificial

.Cynthia stătea într-unui dintre colţurile trăsurii, făcându-şi vânt cu evantaiul pentru a-şi răcori faţa încinsă şi bosumflată de sub pălărie. Mereu îşi întorcea privirea când mergeau pe străzi spunând că vederea atât de multor oameni murdari o deprimă. Deşi chiar şi atunci când era convinsă să se uite la o privelişte neobişnuită sau la un peisaj de o frumuseţe neobişnuită nu avea aproape nici un efect asupra emoţiilor sale, iar Sara îşi dădu în curând seama că, pentru Cynthia, propria lume era mai mult decât suficientă şi orice se afla în afara acesteia o considera o distragere inutilă.

Lady Palmer stătea lângă fiica ei şi o mângâia în timp ce îi inspecta chipul, căutând semne de suferinţă. Cynthia spunea din când în când cu o voce arţăgoasă:

- Mamă, nu mai face atâta caz!

Sara nu putea fi decât de acord cu Cynthia, privind-o pe lady Palmer cu un dispreţ nerostit. Insistase în ultimul moment să le însoţească pe cele două fete, folosindu-se de scuza că este imposibil să se deplaseze printr- o societate străină nesupravegheate.

Intrară prin porţile largi ale hotelului Pondicherry şi poposiră ca să se odihnească în faţa uşilor unei mult mai mici şi mai graţioase Opere din Paris. La o analiză mai atentă însă, pe Sara o amuză să vadă semnele inconfundabile ale dibăciei indiene care se arătau în sculpturile minuscule ale zeului elefant, Ganesha. Era acolo, ascuns în colţurile clădirii în speranţa că va rămâne neobservat, trupul său întrepătruns cu amoraşii înaripaţi ai imaginaţiei europene. Era de neconceput să nu poată fi reprezentat dacă exista vreo speranţă că ar putea aduce noroc asupra clădirii şi a celor care stăteau în interiorul ei.

Steagul francez flutura mândru pe fiecare turnuleţ, iar sunetul muzicii interpretate de o orchestră nevăzută şi distantă pătrundea plutind dinspre firida clădirii.

Sara îşi scoase boneta de călătorie şi îşi trecu degetele prin părul jilav. Aerul era mai răcoros în Pondicherry decât în Madras, suficient de răcoros cât să aducă un val proaspăt de aer sărat agitând clopoţeii de bronz care atârnau de balconul hotelului. Muşchii ei încordaţi se relaxaseră în cele din urmă şi mici lacrimi de eliberare îi înţepară colţurile ochilor. Era şocată să descopere cât de încordată fusese, acceptând că durerea pe care o purta între umeri era normală şi un lucru cu care se obişnuise.

Aerul de veselie era molipsitor că până şi lady Palmer a fost atât de impresionată încât a exclamat: „Cât de plăcut!" în timp ce se fâţâia de colo colo dând ordine.

Pentru Sara, era o senzaţie aproape fizică a unei greutăţi care i se ridică de pe umeri. îşi dorea să-şi deschidă braţele către cer şi să râdă cu gura până la urechi, înăbuşind în acelaşi timp gândul vinovăţiei că buna ei dispoziţie se datora în întregime faptului că era departe de Charles.

Mai târziu în seara aceea, Sara stătu la uşa sufrageriei cuprinsă de un acces febril de entuziasm. îşi permise un moment calm înainte să se expună societăţii din Pondicherry care se aduna în grupuri elegante în jurul meselor la care lua cina. Chiar şi în acele câteva scurte momente îşi putea da seama că erau diferite de standardul englezesc cu care era obişnuită. Aici domnea un vag aer de nesocotinţă, un dram de dispreţ pentru ceea ce se cuvenea. Rochiile doamnelor expuneau mai multă piele, iar bărbaţii păreau mai puţin rigizi decât omologii lor englezi. Observă câţiva dintre ei aruncând priviri furişe în direcţia ei, ceea ce o făcu să-şi acopere în mod inconştient umflătura sânilor de deasupra rochiei cu decolteu pronunţat, prefăcându-se că se joacă cu medalionul.

Relativ departe de mulţime şi aplecându-se peste uşa deschisă de la balcon stătea Ravi Sabran, fumând o ţigară subţire turcească şi îndreptându-şi ochii spre ea în timp ce intra în încăpere. Părea că ascultă absorbit orchestra bătând încet cu degetele de la picior în ritmul muzicii, deşi expresia lui nu era deloc una relaxată.

Sara avu sentimentul că ceva anume îl nemulţumise din cale afară, deşi încerca să-şi menţină aceeaşi expresia impasibilă ca întotdeauna. De fiecare dată când se întâlnea cu el, Sarei i se părea că i se arată un aspect diferit al personalităţii lui. în seara aceea, juca rolul unui domn cultivat din Europa şi până şi culoarea pielii lui părea o

nuanţă mai palidă în comparaţie cu negrul intens al costumului pentru cină.

îşi purta părul dat pe spate astfel încât fruntea îi rămase liberă, arătându-i sprâncenele groase şi negre într-un contrast puternic cu nuanţa pielii. Pentru oamenii din afară, era la fel de elegant şi de cultivat ca orice alt bărbat din încăpere, dar, pentru o privire cunoscătoare, nu exista termen de comparaţie. Arăta de parcă ar fi fost îmblânzit pentru seara aceea, alungând aspectul mai exotic pentru a se putea integra printre cei din gaşca oamenilor obişnuiţi.

Nu a fost cu adevărat o surpriză să-l vadă acolo. Era aproape ca şi cum îşi dorise ca lucrurile să se întâmple astfel. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi putut să procedeze ca să-l găsească într-un oraş străin, dar cumva, în inima ei, simţea că el va găsi drumul către ea.

Mai avea puţin şi traversa încăperea ca să vorbească cu el când, simţind o smucitură puternică şi mâna Cynthiei care se agăţase de braţul ei, se trase înapoi dezorientată. Uitase pentru un moment. Charles va afla cu siguranţă, iar lady Palmer se va asigura să-l pună la curent cu toate detaliile.

- Dacă te duci acolo şi vorbeşti cu bărbatul acela, nu te voi ierta niciodată, şuieră Cynthia călăuzind-o către locul de unde lady Palmer le privea vigilent pe cele două fete.

Când parcursese deja jumătate din încăpere, Sara se opri, întrebându- se de ce ar trebui să dea dovadă de impoliteţe faţă de un bărbat care îi fusese doar de ajutor, în ciuda atitudinii sale tăioase. Singura lui greşeală a fost în ziua când a avut loc petrecerea din grădină, dar chiar şi atunci cuvintele sale se dovediseră, din anumite puncte de vedere, profetice.

în fiecare zi din viaţă era nevoită să fie politicoasă cu oameni pe care nu-i plăcea deloc, aşa că de ce nu putea extinde politeţea către cineva faţă de care, trebuia să recunoască, simţea o admiraţie ascunsă? în plus, avea nevoie de el ca prieten şi, mai presus de toate, îşi dorea ca locuinţa şi servitoarea lui să devină ale ei. îşi trase mâna din încleştarea Cynthiei.

- Nu fi atât de snoabă, Cynthia! 0 să creadă că sunt nepoliticoasă dacă nu merg.

Drumul de la un capăt la celălalt al încăperii i se păru că ţine o veşnicie, în spatele ei, auzea pufniturile distincte ale lui lady Palmer şi ale Cynthiei, iar în faţă, zâmbetul insolent al lui Sabran. Ştia că nu arătase niciodată mai elegantă şi cel puţin în această privinţă nu

trebuia să simtă nici o ruşine, deşi nu se putea abţine să nu se simtă stânjenită cu toţi ochii aceia aţintiţi asupra ei.

Oamenii se dădeau la o parte din calea ei, iar tocurile clincăiau pe parchet mai pronunţat decât s-ar fi aşteptat, când orchestra alese chiar acel moment pentru a face o pauză în program.

Din punctul de vedere al lui Sabran, văzu o fată înaltă şi subţire cu pometi pronunţaţi şi păr roşu-închis şi, chiar dacă acum părea mult mai palidă şi mai suplă decât ultima dată când o văzuse, înfăţişarea ei delicată o făcea întru câtva şi mai adorabilă. Se deplasa cu o graţie lentă şi atentă, cu capul ridicat în timp ce-şi ţinea fusta în mâna dreaptă ca să nu se împiedice. Rochia din sifon mov îi acoperea şoldurile îngustându- se la spate şi făcându-i talia să pară imposibil de subţire. Din punctul lui de vedere însă, punctul unde linia gâtului ei cel lung se întâlnea cu umerii goi era cea mai frumoasă trăsătură a corpului Sarei. Pentru un scurt moment, îşi imagină cum ar fi să facă dragoste cu ea, după care îşi opri gândurile fără să le lase să meargă mai departe. Se gândi că probabil băuse prea mult vin şi, oricum, nu avea încredere în ea. Fusese păcălit să creadă că preocuparea ei pentru copilă era sinceră, dar, până la urmă, ea nu era aşa de diferită de restul englezoaicelor pe care le cunoscuse.

Se dovedise nevrednică pentru că nu-i confirmase credinţa pe care o avusese la început în ea, în pofida faptului că era măritată cu un bărbat pe care Sabran îl dispreţuia. însă, în ciuda tuturor sentimentelor sale de antipatie, recunoscu că avea pentru ea o admiraţie secretă şi
ranchiunoasă, chiar dacă Sara îi ignorase scrisoarea în cel mai arogant mod posibil, iar acum nu avea de gând să o trateze cu nici un fel de respect special.

*

îşi îndreptă spatele când Sara ajunse în dreptul lui şi o salută cu o reverenţă graţioasă demnă de un curtezan. Era clar că sala de bal îl stimula să-şi etaleze manierele cele mai elegante.

- Doamna Fitzroy! îi rosti numele cu o uşoară urmă de dispreţ care o puse imediat în gardă. Ce plăcere neaşteptată!

Purtarea lui o dezamăgea. Era evident că întâlnirea nu-i făcea nici o plăcere. Se purta cu o politeţe forţată, ochii lui gri şi bizari ţâşneau de la stânga la dreapta, evitând să-i întâlnească privirile, de parcă ar fi vrut să termine cu politeţurile cât mai curând posibil.

- Soţul dumneavoastră nu vă însoţeşte?
- Slujba îl ţine în Madras.
- Probabil că nu vă este foarte greu să fiţi departe de el.

Părea sincer, dar în ochi avea un licăr zeflemitor.

Alese să nu dea curs provocării şi nu-i răspunse.
Apoi vocea lui atinse un nou nivel de indiferenţă.
- Când v-am întâlnit data trecută la chermeza maharajahului, am făcut o remarcă nefericită. Trebuie să-mi cer iertare. Nu era treaba mea. Mi- am dat seama acum că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră faceţi o pereche foarte potrivită.
Deşi tonul lui i se păru ofensator, nu lăsă să se vadă.
- Trebuie să o văd pe Prema, dacă îmi veţi permite. Este bine, sănătoasă?
- Este foarte bine şi se află aici, în Pondi. Gurul meu mi-a recomandat să ţin copilul aproape de mine. Crede că e un fel de semn de bun augur.
- Ce bizar şi superstiţios! Nu seamănă deloc cu gândirea unui om modern.
- Nu e atât de bizar dacă înţelegi India, doamnă.
Sabran aruncă o privire peste umărul ei. Ceva îi atrăsese atenţia.
- Aţi plecat din oraş fără să lăsaţi o adresă la care să vi se expedieze scrisorile, îi dădu ea replica, furioasă din cauza lipsei lui de interes.
Sabran se uită din nou spre ea, iar Sara aproape că îşi pierdu curajul sub privirea lui aspră.
- Draga mea doamnă Fitzroy... Mi se pare că încercaţi să mă amăgiţi... V-am scris adresa mea, dar nici de data aceasta nu am primit nici un răspuns.
- Trebuie să fie o neînţelegere la mijloc. Servitorul meu mi-a jurat că nu am primit nimic de la dumneavoastră.
Sara îşi muşcă buza, nedumerită. îi trecu prin cap că probabil cel care minte e chiar Sabran, deşi nu-şi închipuia ce motiv să fi avut ca să procedeze astfel şi aproape că-i dădea crezare lui Charles când îi spusese că Sabran o evita pentru că avea propriile motive de răzbunare.
îşi aprinse o altă ţigară, scanându-i rapid trupul cu o privire care Sarei i se păru insultătoare la fiecare ocheadă.
- Să ştiţi că am mai întâlnit englezoaice ca dumneavoastră înainte. Când ajungeţi în India, sunteţi pline de compasiune pentru tot ceea ce vedeţi în jurul vostru, după care, într-o săptămână, nu vă mai impresionează nimic. Am ştiut cum va fi şi în ceea ce vă priveşte.
Sara era destul de furioasă ca să mai poată vorbi, dar, amintindu-şi că trebuie să-i vorbească despre casă şi cât de mult şi-ar fi dorit să o cumpere de la el, îşi dobândi din nou controlul de sine.

- Eu nu sunt deloc aşa. îmi doresc din tot sufletul să vizitez copila şi tot ce-mi lipseşte este o invitaţie.
- Sunt gata să vă fac pe plac.

Se purta ca un gentleman desăvârşit, însă, după expresia de pe chipul lui, nu părea să se fi lăsat convins, iar Sara îşi dădu seama că trebuia să fie mai persuasivă.

Sara trase adânc aer în piept şi vorbi din nou.

- Sunt foarte bucuroasă că v-am întâlnit aici, *monsieur.* Vedeţi dumneavoastră, aş vrea să vă cer o mare favoare.

îşi aplecă capul într-o parte, dăruindu-i cel mai cuceritor zâmbet de care era în stare. Sara credea că avea o dantură bună pentru o doamnă din Europa şi, spre deosebire de multe dintre acestea, care îşi dezgoleau dinţii asemenea unor cai nechezând, atunci când zâmbea, buza ei superioară, cărnoasă, se ondula plină de farmec, lăsând să se vadă sclipirile albe ale dinţilor.

Sabran făcu o plecăciune adâncă.

- Nu sunt în stare să-i refuz unei doamne nici un favor. Despre ce anume e vorba?
- Aş dori să cumpăr vila pe care o aveţi în Madras, *monsieur.* îi spuneţi *Sans Souci*, dar eu o ştiu sub numele de Casa Tamarin. Vedeţi, a fost...

Sabran deveni imediat tulburat.

- Am lăsat plăcuţa cu vechiul nume, ar fi fost păcat să-l arunc... dar, înainte să mai spuneţi ceva... veţi locui împreună cu soţul dumneavoastră?
- Bineînţeles...
- Atunci răspunsul meu este nu. Nu vă voi vinde casa, sub nici o formă. Răspunsul meu este definitiv.

Imediat ce rosti aceste cuvinte se şi îndepărtă.

Sara îşi puse mâna pe braţul lui încercând să-l oprească, dar el îi aruncă o privire aspră care o făcu să-şi retragă imediat mâna şi să se dea un pas mai în spate.

- Dar am auzit că e posibil ca vila să fie de vânzare.
- E posibil. Nu m-am hotărât încă. Dar nu voi permite niciodată ca Charles Fitzroy să locuiască în ea.
- Din cauza întâmplării cu Sultan, nu-i aşa? Dar mi-a garantat că a fost un accident...
- Nu prea îmi vine să-l cred... Dar sunt multe alte motive, mai cu seamă pentru felul în care se comportă cu populaţia indiană. Legile crude pe care pare să le pună cu bucurie în aplicare, insistenţa cu care doreşte să o returneze pe scumpa mea Maya soţului ei, când ştie că

cel mai probabil va fi ucisă... Se opri pentru un moment, prea mânios ca să mai poată continua. Crezi că sunt un fraier? Nu-i voi permite niciodată bărbatului acela să trăiască într-o casă pe care o iubesc!
Cuprins de un acces de furie pe care acum nu se obosea s-o mai ascundă, rumeneala din obraji căpătă o nuanţă mai intensă şi doar teama de a încălca bunele maniere îl împiedică să ridice tonul.
- Şi încă ceva doamnă... Nu am primit nici măcar o singură scrisoare din partea dumneavoastră, mai spuse el după aceea.
îşi întoarse apoi faţa în altă direcţie. Audienţa luase sfârşit.
Sabran păstră tăcerea, iar ea rămase abandonată în faţa lui.
Sara privi pentru o secundă felul mândru şi hotărât în care Sabran îşi ţinea capul înclinat. Apoi, măcinată de propriile gânduri şi de adevărul spuselor lui, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.
Drumul până la lady Palmer şi Cynthia i se păru că durează o veşnicie, conştientă de privirea lui Sabran aţintită asupra sa în timp ce se retrăgea. Drept răspuns la furia de pe feţele lor, spuse:
- Mi-am făcut datoria. Nu vreau să mai vorbesc cu el niciodată.
Sara stătu pur şi simplu făcându-şi vânt cu evantaiul, atât de abătută de cuvintele pe care şi le spuseseră la despărţire încât abia auzi când Cynthia îi adresă un „Ţi-am spus eu".
Orchestra începu să cânte din nou, un vals de data aceasta.
îl afurisi pe Sabran în gând. îşi dorise atât de mult să se bucure de seara aceasta, iar acum mutra lui insolentă şi cuvintele ranchiunoase dansau în faţa ei secătuind-o de orice plăcere şi făcând-o să-şi piardă şi mai mult încrederea în soţul ei precum şi orice urmă de speranţă de a mai fi vreodată proprietara Casei Tamarind.

Când şi când, devenea conştientă de prezenţa lui în celălalt capăt al salonului. Părea imposibil de ignorat: asemenea unei feline impunătoare, mergea dintr-o parte în cealaltă a încăperii salutând pe unul sau pe altul cu şarmul lui extravagant. Sara se întreba de ce simţise nevoia să fie atât de brutal cu ea când era evident că putea fi şi agreabil atunci când dorea.

La un moment dat, purtă o conversaţie de vreo douăzeci de minute cu o foarte frumoasă franţuzoaică, după ce mai întâi îi sărutase mâna cu un gest persistent şi, judecând după chipul ei îmbujorat, îi complimentase în acelaşi timp frumuseţea remarcabilă. Cu toate acestea, mintea părea să-i fie în altă parte. îi aruncă o privire furişă Sarei, după care îşi răsuci imediat capul, concentrându-şi din nou toată atenţia la fata aceea şi dându-i Sarei impresia că pune în scenă un spectacol special pentru ea.

îl văzu apoi cum îşi trece mâna prin părul negru cu un gest încordat, cum aruncă ţigara cu un bobârnac într-un vas, cum îşi strânge pleoapele cu subînţeles şi cum porneşte de-a curmezişul încăperii către ea.

Când ajunse la jumătatea distanţei, păru că se opreşte, iar Sara se gândi pentru o secundă că va bate în retragere.

Apoi, dintr-o săritură zveltă, se înfipse în faţa ei, făcu o plecăciune exagerat de adâncă ţinându-şi mâna ridicată.

- îmi acordaţi plăcerea acestui dans?

Sara se pregătea să refuze cu o răsucire dispreţuitoare din cap, însă Sabran o prinse de mână şi o ridică de pe scaun.

îi strânse mâna atât de puternic şi o privi atât de hotărât, încât, dacă ar fi încercat să se opună, ar fi dat naştere unei încleştări jenante chiar acolo pe podeaua salonului de bal. Părea mai puţină bătaie de cap să danseze pur şi simplu cu el, în ciuda protestelor ofensate ale lui lady Palmer.

Ca să fie absolut sigur că nu îl poate refuza, Sabran îşi trecu cu fermitate braţul pe după talia ei, conducând-o către ringul de dans şi şoptindu-i la ureche. Sara îi simţea respiraţia caldă în rafale scurte şi ascuţite care îi gâdilau urechea într-un fel tulburător.

- îmi pare rău. Sunt profund ruşinat, într-adevăr. Am fost foarte nepoliticos. Mutra lui lady Palmer îmi stârneşte mereu reacţii bizare. E ca şi cum mi-ar fi făcut vrăji însăşi Gorgona.

Sara se abţinu să râdă, căci nu-l iertase încă.

- Aceasta este strategia dumneavoastră de a convinge doamnele să vă acorde un dans?

- De obicei nu, dar ştiam că mă veţi refuza, aşa cum şi meritam. Vă rog să mă iertaţi, sunt foarte smerit.

Sara îl aruncă o privire sceptică şi nesigură.

-Eu chiar v-am scris, şi nu numai o dată. Nu înţeleg. Servitorul meu jură că le-a trimis. Serviciul poştal funcţionează probabil foarte prost.

0 privi în ochi şi îi citi inocenţa. Se întrebă dacă nu ar fi mai bine să o lămurească, după care se răzgândi. Oricum nu l-ar crede, la cât de devotată îi era fraierului acela de soţ al ei.

în scurt timp, ritmul constant al muzicii, combinat cu mişcarea trupului ei acţionă asemenea unui drog asupra simţurilor ei. Uită că fusese furioasă pe el şi care era motivul. Uită chiar că avea un soţ. După o vreme, încăperea căpătă o calitate ca de vis, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când dansa. Nu mai exista nimic în afara nopţii tropicale dogoritoare, a încăperii luminate de lumânări şi a piruetele rochiilor doamnelor pe ritmul muzicii. Avea senzaţia că trupul

îi fusese eliberat de greutate şi plutea la mică distanţă deasupra pământului, doar mâna lui fermă în jurul taliei ei o ancora de pământ.

Schimbarea de pe chipul ei era profundă. Sabran îşi dădu seama, cu un şoc, că până atunci nu o mai văzuse niciodată fericită. Bineînţeles că o mai văzuse zâmbind şi spunând lucruri încântătoare, dar nu o mai văzuse strălucitoare înainte de seara aceea. îşi întoarse faţa de la el, examinarea lui atentă o făcea să se simtă inconfortabil. Oare ea putea citi în ochii lui ceea ce gândea? Sabran zâmbi în sinea lui. Era oare posibil să fie capabilă de astfel de pasiuni puternice încât să-şi facă singură rău?

Ritmul valsului îi spori îmbujorarea de pe chip, făcând-o să respire cu icnituri scurte în timp ce el o răsucea pe ringul de dans. Era cât pe ce să alunece, dar se aplecă în faţă căzând pe pieptul lui şi agăţându-se de sacoul lui. Muşchii tensionaţi de dedesubtul jachetei se încordară, iar ea se îmbujoră din nou înainte să-şi întoarcă capul în altă parte, ţinându-şi privirea pironită asupra părţii din faţă a cămăşii lui Sabran. Bolborosi o replică prostească, după care se vânzoli jenată de lipsa ei de rafinament, începuse să o enerveze puţin. Era vina ei în cele din urmă.

Era ceva în felul în care o privea care o făcea să-şi piardă echilibrul, atât cel fizic, cât şi cel psihic. Sabran îşi încleştă şi mai tare mâna în jurul taliei ei, iar în acel moment, simţi un frison puternic de dorinţă. Simţea căldura trupului ei prin ţesătura subţire a rochiei, iar timp de un moment sălbatic şi necontrolat, îşi imagină plăcerea de a-i desface corsetul fără grabă şi de a-i săruta pielea de dedesubt. Frisonul de anticipare din pieptul lui era aproape dureros. Sara se uită în sus la el, cu gura deschisă şi cu respiraţia întretăiată, în timp ce gura lui se contorsionă în efortul de a-şi menţine stăpânirea de sine. Se îndreptă de spate şi îşi flexă mâna cu care o ţinea de talie ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze senzaţia aceea de arsură.

Sara surprinse momentul în care Sabran roşi şi îşi muşcă buza.

- S-a întâmplat ceva?

Sabran încercă să-şi ascundă sentimentele cu un zâmbet abia schiţat.

- Iertaţi-mă! Un cârcel.

în momentul acela, muzica se opri, iar ei îşi descătuşară mâinile şi se aşezară unul lângă celălalt, amândoi uşuraţi că nu trebuia să se mai atingă. Sara întinse o mână ca să se sprijine de spătarul unui scaun, simţindu-şi picioarele lipsite de putere şi tremurând.

Atenţia Sarei i-a fost distrasă de un freamăt apărut la uşa sălii de bal în momentul în care un grup de muzicieni indieni şi dansatoare

desculţe, dar îmbrăcate în costume strălucitoare intrară în încăpere şi se strânseră laolaltă.
Femeile îşi scoaseră acoperămintele din voal, expunându-şi abdomenul şi rotunjimea plină a sânilor deasupra decolteurilor bluzelor de sari. Sânii lor păreau imposibili de rotunzi şi mari în comparaţie cu taliile slabe şi şoldurile pline. Sara crezuse întotdeauna că reprezentările clasice ale formelor femeilor indiene erau exagerate, dar acum, chiar în faţa ei, se afla dovada cunoştinţelor clare ale artistului.
Se întoarse înspre Sabran, cu ochii radioşi.
- Ardeam de nerăbdare să pot vedea un dans clasic.
Sabran râse zgomotos.
- De ce râzi?
- Nu şi dacă lady Palmer are câştig de cauză. Priveşte!
Femeia se ridică grăbită şi se năpusti spre locul unde administratorul hotelului stătea de vorbă cu liderul dansatorilor. Vocea ei stridentă răsună în întreaga încăpere.
- Spune-le să plece imediat! Imediat, ai auzit! Nu permit ca fiica mea să fie expusă unei astfel de obscenităţi.
Sara nu reuşi să-şi ascundă iritarea din voce.
- Ce Dumnezeu vrea femeia aceea să spună? îi alungă de aici?
Asta se întâmpla, într-adevăr. Ca să liniştească spiritele, administratorul îi alungă pe dansatorii consternaţi din încăpere.
- Nu voi accepta aşa ceva. Vă rog să mă scuzaţi...
Sara se uită la el în timp ce-şi croia drum către uşa de la intrare, mulţimea dându-se la o parte din calea lui.
După o scurtă discuţie şi câteva observaţii generoase adresate atât managerului, cât şi dansatorilor, se întoarse ţinând un ochi vigilent asupra lui lady Palmer.

întreaga încăpere se scufundă în tăcere când Sabran se înfăţişă în faţa lui lady Palmer.

- Mă veţi ierta, doamnă, sunt sigur, dar vă amintesc că sunteţi pe teritoriu francez şi, drept urmare, nu aveţi nici un drept să le spuneţi unor cetăţeni francezi ce să facă şi ce să nu facă.

Apoi se îndepărtă, trosnindu-şi degetele în aer, semnalul că dansatorii pot începe.

Furia lui lady Palmer îl făcu să se oprească din mers, iar vocea ei se înălţă deasupra zumzetului mulţimii.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe un asemenea ton? 0 să-i aduc la cunoştinţă soţului meu, lordul Palmer, purtarea ta de îndată ce voi reveni în Madras.

Tot farmecul lui se evaporă imediat. Se întoarse şi îi aruncă o privire care reduse mulţimea la tăcere. Lady Palmer păli şi se dădu un pas înapoi.

Nu mai rămăsese nimic din gentlemanul acela european. îi luă o vreme să se controleze, cu ochii aproape opaci de furie şi buzele palide tremurând.

- Dacă dansul vă ofensează, doamnă, fiţi amabilă şi părăsiţi încăperea ca alţii să se poată bucura.

De data aceasta, nu mai reuşi să articuleze nici un cuvânt, ci rămase nemişcată, cu gura deschisă, în timp ce el îi întoarse spatele.

Instrumentiştii începură să cânte, aruncând din când în când câte o privire spre locul unde se afla lady Palmer de parcă le-ar fi fost teamă că ar putea fi opriţi în orice moment, dar până atunci aveau să îşi dea toată silinţa atâta timp cât li se permitea.

După un început ezitant, dansatorii începură să-şi creeze momentul de magie. Din poziţia sa lângă fereastra deschisă, Sara părea fermecată de frumuseţea mişcărilor lor şi impresionată în secret de felul cum Sabran o înfruntase pe lady Palmer. Femeia îi privea cu o furie vecină cu isteria, dar nu mai putea interveni în nici un fel. Pondicherry era într-adevăr protectorat francez. Nu avea nici o putere în afara Madrasului şi tot ce putea face era să spumege de furie.

Aşezată lângă fereastră, Sara îl simţi mai degrabă decât îl văzu pe Sabran apropiindu-se. Simţurile i-o luaseră din nou razna, pielea îi tremura de aşteptare, iar trupul i se sincroniză cu mişcările lui când se aşeză lângă ea. Era atât de afectată de prezenţa lui încât îi era teamă să vorbească, ca nu cumva să i se simtă tremurul din voce.

Artiştii dansară într-o tăcere profundă, urmată de un ropot de aplauze. Părea că mulţimea felicita mai degrabă acţiunile lui Sabran decât dansatorii şi, ca şi cum ar fi conştientizat acest lucru, bărbatul se întoarse în încăpere şi execută o plecăciune. Se auzi un freamăt de râsete politicoase. Pentru mulţi dintre francezii din încăpere, englezii erau în continuare duşmanii din bătăliile purtate nu cu mult timp în urmă. Aceasta era o mică victorie care urma să fie savurată în saloanele din Pondicherry pentru multă vreme de acum încolo.

Sabran se aplecă spre ea, iar Sara îi simţi răsuflarea caldă pe obraz.

- Şi, draga mea doamnă Fitzroy, v-aţi simţit coruptă de priveliştea din faţa ochilor dumneavoastră?

Sara se uită drept în faţă, evitând să-l privească în ochi întrucât ştia că o va face să se îmbujoreze şi mai tare.

- Bineînţeles că nu. Femeia e nebună, după cum bine ştiţi.

-Crede că dansul e indecent, spuse el şoptit, rostind mai pronunţat cuvântul „indecent". Crede că dansul lor incită la pasiune şi îi ispiteşte pe sărmanii bărbaţi englezi la păcat.

Nu voia să-i răspundă şi îşi ferea ochii de privirea lui.

- Dar apoi, continuă el, hinduşii cred că stilurile de dans europene sunt cu mult mai rele. Ideea că o femeie şi un bărbat, care nici nu se cunosc, sunt încleştaţi într-o îmbrăţişare intimă, chiar dacă temporară, este ceva scandalos pentru ei. Valsul de care ne-am bucurat atât de mult şi eu, şi dumneata ar fi considerat peste măsură de provocator.

Când Sara îşi întoarse capul pentru a-l privi, faţa îi era roşie ca focul. Privirea lui o întâlni pe a ei pentru un moment, după care Sara se uită în altă parte, cuprinsă de o senzaţie de disconfort aproape insuportabilă.

Să fi fost o undă de răutate în vorbele lui?

Avea prostul obicei de a-i întoarce universul ei cel sigur cu susul în jos printr-o simplă propoziţie. Privi de jur împrejurul încăperii la celelalte cupluri care dansau. în nici un caz nu arătau vinovate. Ea de ce ar fi trebuit să se poarte de parcă ar fi fost?

Sara bătu în retragere şi schimbă subiectul.

- Cred că ar fi vremea să plec. Sunt ţinută sub observaţie şi sunt obligată să plătesc pentru curajul dumneavoastră de a o înfrunta pe lady Palmer, domnule Sabran.

Sabran îi urmări privirea şi dădu cu ochii de Cynthia şi de mama ei, care se prefăceau că mănâncă, aruncând în acelaşi timp priviri furişe în direcţia Sarei. Se aplecă apoi ca să-i şoptească la ureche, provocând un freamăt de dezaprobare care putea fi resimţit din cealaltă parte a încăperii.

- în nici un caz nu trebuie să vorbeşti cu vicleanul acela de Sabran. Onoarea ta nu este în siguranţă în prezenţa lui. Sabran îşi îndreptă spatele ridicând din umeri cu un gest plin de dispreţ. Este ca şi cum ai fi în *purdah.*

Sara îl luă la rost.

- Cum puteţi compara viaţa mea cu *purdah*? Sunt liberă pe deplin să fac tot ceea ce doresc.

Chiar în timp ce vorbea, îşi dădu însă seama de ipocrizia propriilor cuvinte.

- Atunci veţi veni să o vizitaţi pe Prema când sunteţi în oraş?

0 învălui cu ochii aceia întunecaţi, iar ei i se păru că detectează o vagă umbră de dorinţă în privirea lui, în ciuda atitudinii distante.

Sara se uită înspre locul unde se aflau Cynthia şi lady Palmer, care o priveau cu un aparent dezinteres, deşi ea era conştientă că-i analizau fiecare mişcare.

- Voi veni mâine dacă pot şi aş vrea să vă spun ceva despre casă, adăugă ea în şoaptă.

La rândul său, Sabran îşi coboară vocea de parcă erau doi conspiratori.

- Un secret? Ador secretele. Dar de ce nu-mi puteţi spune acum? 0 tachina cu un aer aproape copilăresc. Nu suport să aştept când ştiu că urmează să aflu un secret.

- Nu, nu aici. Vreau să vă spun în particular. E foarte important şi nu vreau să fiu întreruptă.

- Voi trimite pe cineva care să vă aducă la mine.

- Nu, nu, vă rog. Nu trebuie să afle nimeni. Voi veni eu.

De data aceasta, Sabran râse în gura mare.

- Aşadar, sunteţi liberă să faceţi tot ce doriţi atât timp cât nu află nimeni.

Voise s-o tachineze din nou, dar se opri când văzu cât de tare o speriară cuvintele lui. Sara se uită în jos la mâinile ei, evitând să-i întâlnească privirea. Atinsese o coardă sensibilă.

- Birjarul din faţa hotelului ştie unde stau. întreabă-l pur şi simplu cum se ajunge la casa mea. 0 veţi găsi la capătul Rue des Fleurs. Toată lumea ştie unde stau.

- Bineînţeles, toată lumea ştie unde locuiţi, *monsieur*, spuse ea râzând. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea dumneavoastră.

0 căutătură secretă şi impenetrabilă se ivi în ochii lui Sabran când întâlni privirea Sarei, al cărei chip adorabil învăluit de lumina lumânărilor părea şi mai frumos atunci când era veselă.

- Cred că voi pleca acum. Am zăbovit prea mult. *Au demain.*

De data aceasta, nu reuşi să-i mai întâlnească privirea. Părea din nou mânios pe ea.

Sara îl privi cum se îndepărtează şi observă că nu catadicseşte să-şi ia la revedere de la nimeni din încăpere. Trecu ca un vârtej pe lângă franţuzoaica aceea drăguţă căreia îi acordase atât de multă atenţie mai devreme, iar Sara se uită în urma lui vădit dezamăgită.

Şi ca de fiecare dată după o întâlnire cu Ravi Sabran, Sara se simţi cuprinsă de obişnuitele emoţii contradictorii de atracţie şi aversiune. Era într-adevăr un bărbat ciudat

.Sara nu a putut-o vizita pe Prema în ziua următoare. Au trebuit făcute cumpărături şi vizite de la care nu s-a putut sustrage şi abia seara târziu i-a trimis lui Sabran un bilet în care să-i explice ce se

întâmplase. Sabran îi răspunse printr-un alt bileţel în care o anunţa că va fi plecat din oraş cu afaceri câteva săptămâni şi că nu credea că o va mai putea vedea o vreme. Lăsase însă dispoziţie servitorilor să o primească.

Sara răsuflă uşurată. I-ar fi fost mult mai uşor dacă nu va trebui să dea ochii cu el. Era inutil să pretindă că prezenţa lui nu o neliniştea şi, cu siguranţă, un bărbat pe care era periculos să-l cunoşti, deşi ea îl considera o fiinţă exotică şi i se părea atât de improbabil ca el să facă vreodată parte din viaţa ei de zi cu zi, încât câteodată i se părea că nici nu are o existenţă reală.

întâlnirile cu el aveau magia pe care o simţea când deschidea un volum din *0 mie şi una de nopţi* şi petrecea câteva momente de vinovăţie în compania unui personaj de ficţiune. Cu toate acestea, dintr-un anumit punct de vedere era mai autentic pentru ea decât propriul soţ.

Vorbele lui îşi atinseseră din nou ţinta şi o făcură conştientă de propriile slăbiciuni mai mult decât reuşise vreodată trăncăneala nesfârşită a soţului ei. îi arătase cum se trădase pe sine şi cum în anumite momente fusese timidă şi nesigură când de fapt căsnicia ar fi trebuit să-i dea putere. îşi jură că, de atunci înainte, nu va mai permite tiraniilor meschine ale soţului ei să o înjosească. Niciodată de acum încolo nu-i va mai îngheţa inima când el va intra în cameră, niciodată nu-i va mai permite să o rănească cu vorbele lui. Din clipa aceea, va lupta pentru dorinţele ei.

Abia peste două zile reuşi în cele din urmă să se sustragă companiei Cynthiei şi a mamei ei. Părea că lady Palmer suspectează ceva. Era prezentă peste tot, urmărind-o pe Sara cu o privire suspicioasă de fiecare dată când ieşea din încăpere

.Când primiră invitaţie de la alte doamne pentru a merge la un pălărier popular reuşi să găsească o scuză ca să rămână acasă, pretextând că nu se simte bine. Ochii scrutători ai lui lady Palmer îi analizară chipul, gata să o contrazică, dar apoi, în mod neaşteptat, bătu în retragere. Putea lipsi doar de data aceasta, căci mai rămăsese foarte puţin spaţiu în trăsură atât pentru doamne, cât şi pentru cumpărături.

Nici nu plecară bine, că Sara şi ieşi din hotel şi ceru să fie condusă pe Rue des Fleurs.

- La casa domnului Sabran... Ştiţi unde este?
- Domnul Sabran, da, da...

Bărbatul râni, încântat să aibă un astfel de client important după care se îndreptă spre strada principală din Pondicherry, privind în stânga şi în dreapta şi fluturând din mână către negustorii pe lângă care trecea în timp ce înclina din cap către pasagerul de pe locul din spate, care încerca în zadar să se ascundă sub umbrelă. Se pare că vizitiul era hotărât să o facă să se remarce cât mai mult cu putinţă.

- Nu mai există nici un alt drum? îi strigă ea. Putem merge pe un drum mai pustiu?

Se întoarse să se uite la ea strunindu-şi căluţul chiar când lady Palmer şi Cynthia ieşeau dintr-un magazin de pălării de pe trotuarul de vizavi. Se feri ca să nu fie văzută cu sentimentul că acţionează ridicol, dar era deja prea târziu. Se uită pe furiş de sub umbrela de soare şi o văzu pe lady Palmer holbându-se în direcţia ei cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să strige ceva, cu mâna ridicată în aer.

Cel mai simplu ar fi fost ca Sara să pretindă că se răzgândise şi că încerca să le prindă din urmă, dar o scânteie de nesupunere o îndemnă să strige către birjar.

- Mai iute! Mai iute! Mergi mai departe!

Birjarul atinse uşor calul cu biciul şi în curând mutra enormă a lui lady Palmer se micşoră în depărtare.

Bărbatul mână şareta mai departe, iar Sara, copleşită de căldură, avu senzaţia că merg de ore întregi, deşi în realitate trecuseră doar câteva minute. Când era apoi cât pe ce să renunţe şi să ceară să fie dusă înapoi la hotel, trăsura prinse viteză pe o stradă prăfuită, oprindu-se în cele din urmă în faţa a două uşi înalte din lemn, fixate într-un perete văruit şi acoperit aproape în întregime de o plantă agăţătoare cu flori purpurii pe care se afla o plăcuţă din alamă anunţând-o că ajunsese la reşedinţa lui Ravi Sabran.

în ciuda sentimentului domestic şi sobru pe care îl inspirau zidul curat şi alb, precum şi plăcuţa elegantă, o senzaţie ameninţătoare se răspândea în atmosferă.

Un grup de bărbaţi sfrijiţi cu bărbi negre şi turbane decolorate şi bătute de vreme stăteau tolăniţi în faţa casei fumând ţigări subţiri şi puternic aromate sau stăteau ghemuiţi în praful străzii aruncând priviri neprietenoase şi încruntate către toţi cei care treceau prin faţa lor. Bărbaţii proveneau din nordul îndepărtat, din apropiere de Himalaya şi aveau reputaţia de a fi cei mai neînfricaţi luptători din India. Era de notorietate faptul că şi-ar fi dat viaţa fără ezitare în apărarea celei mai banale încălcări a onoarei şi trebuiau evitaţi cu sfinţenie dacă cineva ar fi avut vreodată nefericirea de a-i supăra cu ceva. Purtau puşti încărcate cu gloanţe din argint şi ornate cu incrustaţii alambicate, pantaloni bufanţi din bumbac de un gri murdar şi centuri late din piele asemănătoare cu cele ale piraţilor din secolul al optsprezecelea, deşi bărbaţii aceştia se deplasau pe nişte cai robuşti, de talie mică, şi nu cu corăbiile. Nu era greu să ţi-i imaginezi galopând prin stepele vaste, fluturându-şi puştile deasupra capului.

Câţiva dintre ei săriră în picioare când trăsura trase pe margine şi îi înconjurară pe Sara şi pe birjar, uitându-se la femeie cu priviri îndârjite şi curioase, sporovăind într-un dialect pe care ea nu-l înţelegea. Chiar şi în lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă simţi cum o cuprinde un frison. Aveau ceva crud şi nemilos, şi chiar dacă râsul lor părea inofensiv, Sarei i se păru că erau observaţii la adresa persoanei sale.

Vina ei era că era o femeie singură, neînsoţită de servitoarea ei, şi, chiar dacă era o doamnă europeană, putea ajunge ţinta dispreţului.

Nu putea face nimic, căci toate încercările de a se face înţeleasă au fost ignorate. Birjarul simţi că nu se puteau baza mult timp pe dispoziţia lor paşnică şi că se pot suci în orice clipă. Vocea începu să-i tremure şi reuşi să articuleze precipitat cuvintele în timp ce arătă înspre Sara.

- Domnul Sabran!

Bărbaţii se ridicară deodată în picioare şi îl plătiră pe birjar, care înşfăcă banii şi o luă la sănătoasa uitându-se mereu în spate de teamă ca ei să nu se răzgândească. Sara îşi croi drum către uşile din lemn şi zgâlţâi clopoţelul din alamă suspendat, în timp ce paznicii râdeau în urma ei.

Un servitor chipeş, îmbrăcat în haine curate şi albe şi împodobit cu un turban şi o eşarfă stacojie, culoarea purtată de servitorii acestei locuinţe, întredeschise poarte, iar Sara zări privelişte a tentantă a grădinii luxuriante din spatele zidurilor. Când văzu că în faţa lui stă o doamnă englezoaică cu faţa îmbujorată şi cu pălăria pusă strâmb, se prăbuşi imediat la picioarele ei, făcând plecăciuni şi învăluind-o cu binecuvântări. După ce îndreptă un potop de insulte înspre grupul de

bărbaţi sălbatici din faţa lui pentru că au făcut-o să aştepte, se dădu în lături ca să o lase să treacă, după care închise porţile în urma haosului prăfuit al lumii de dinafară.

Servitorul păşea grăbit în faţa ei, aruncând din când în când o privire în spate ca să-i ofere un zâmbet larg de parcă nici nu i-ar fi venit să creadă că ea exista cu adevărat. Sara îl urmă printr-o grădină deasă de palmieri de cocos şi o abundenţă sălbatică de flori tropicale. Frumuseţea locului era îmbătătoare, iar ea se trezi ţinându-se după el, ameţită de parfumurile grele ale grădinii, cuprinsă de vrajă de parcă ar fi hoinărit dintr-odată printr-un tărâm de basm dogoritor.

Era tentată să mai zăbovească acolo şi să se îmbete din frumuseţea locului, dar, când dădu cu ochii de casă, se simţi atrasă de ea asemenea unei somnambule. Era aproape un fel de Taj Mahal în miniatură, completat cu turnuleţe şi ferestre din filigran sculptat în marmură. Efectul era atât de fin şi de eteric încât părea aproape ca şi cum casa plutise până acolo. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Era o reflecţie atât de fidelă a proprietarului său. Aici puteai găsi frumuseţea barbară a prinţeselor din vremea Imperiului Mogul combinată cu eleganţa franceză, o construcţie splendidă din *0 mie şi una de nopţi.*

Sosirea ei făcu impresie. Un băietan care reteza măciuliile unor hibiscus imenşi, portocalii, se opri mai întâi ca să se zgâiască la ea, după care o luă iute în sus pe treptele de marmură până în casă, împrăştiind în urmă o dâră de flori.

- A venit o doamnă... A venit o doamnă englezoaică...

Urmă o serie de strigăte, apoi un răspuns asemenea unui ecou care se auzi din străfundurile casei. în curând apărură alţi servitori, care se uitau insistent, cu o curiozitate pe care nu încercau să o ascundă, împărţind, cu toate acestea, binecuvântări şi zâmbete calde, spunând în timp ce îngenuncheau în faţa ei:

- *Bonjour, madame, bonjour.* Veniţi, doamnă, intraţi, vă rog să veniţi...

De undeva din interiorul locuinţei, aranjându-şi părul şi netezindu-şi
sariul, îşi făcu apariţia o femeie indiană elegantă, care să fi avut puţin peste treizeci de ani. O întâmpină pe Sara cu o bucurie nereţinută, prinzându-i mâinile într-ale sale şi ridicându-le la frunte.

- Aţi ajuns în cele din urmă... *Monsieur* Ravi a spus că veţi veni.
- Iertaţi-mă că am dat buzna aşa... Sara se opri. Ar fi trebuit să trimit un bilet mai întâi.

Femeia flutură din mână ca şi cum ar fi vrut să alunge orice fel de împotrivire.

- Este o onoare să vă avem aici, în cele din urmă. Numele meu este Haria. Ştiu că dumneavoastră sunteţi doamna Fitzroy.
Se întoarse către un servitor şi, adresându-i-se ca şi cum i-ar încredinţa o misiune de extremă importanţă, îl trimise degrabă de-a lungul unui coridor lung din marmură, care se afunda şi mai adânc în cotloanele casei.
Intrară într-un fel de salon, deşi încăperea era departe de echivalentul său britanic, prăfuit şi scorţos. Nu îţi dădea sentimentul că te afli în interior sau că ar avea câtuşi de puţin pereţi şi se deschidea către o terasă largă, pe care stătea atârnată o boungainvillea deasă, de culoare purpurie. Podeaua şi zidurile erau din marmură albă imprimată cu un model floral delicat, realizat din sidef. Sara nu mai fusese niciodată atât de conştientă de originile ei, cum era aşa îmbrăcată într-o rochie vaporoasă din muselină de culoare albă, asortată cu o pălărie de paie cu borurile late. Când se privise în oglinda de la hotel, ţinuta ei i se păruse adecvată, dar aici, în casa aceasta, era la fel de deplasată ca un ghiocel într-o vază cu crini-tigru.
Se simţea urmărită de multe perechi de ochi, deşi, când se uită împrejur, nu zări decât câte o pată de culoare retrăgându-se cât ai clipi în spatele unei uşi, o frântură din nişte ochi întunecaţi şi timizi sau o explozie delicată de râsete.
Haria bătu iute din mâini şi nu se mai auzi nici un zgomot.
- Luaţi loc, vă rog! Am trimis vorbă să o aducă pe Prema, iar *monsieur* Sabran va veni imediat.
- Monsieur Sabran e aici? Am crezut că o să fie plecat cu afaceri.
- Nu a mai plecat până la urmă. S-a ivit o problemă care nu l-a lăsat să plece.
- 0, te rog, nu-l deranja! vociferă ea. Am venit doar să o văd pe Prema.
Sara plănuise să-i lase o scrisoare în care să-l întrebe despre Malika şi despre casă. Avea hârtia în mână chiar în acel moment, deşi acum nu mai avea cum să evite o întâlnire cu el.
- Nu. *Monsieur* Sabran se va înfuria foarte tare dacă vă las să plecaţi fără să vă vadă.
- îl cunoaşteţi pe *monsieur* Sabran de mult timp?
- Da, din copilărie. Suntem veri.
-Oh!
- M-a primit în casa lui când am fost alungată de familia soţului meu.
- Of, îmi pare rău.
- Când *monsieur* Sabran a auzit despre nenorocirea care mă lovise, şi-a trimis oamenii să mă caute şi să mă aducă aici.

Inspectă chipul Sarei, ridicându-şi sprâncenele ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

- Probabil că este un om foarte bun.
- Mi-aş da şi viaţa pentru el.

Rosti cuvintele atât de convingător, încât Sara nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că femeia vorbea foarte serios.

Chipul Hariei se întunecă după ce scană din nou faţa Sarei.

- Atunci înseamnă că sunteţi de părere că este persoana potrivită să aibă grijă de un copil cum este Prema?
- 0, am înţeles, zise Sara râzând. îmi spuneţi lucrurile acestea ca să-mi fac o părere bună despre el.
- Da, aşa este, răspunse ea zâmbind. Doar că tot ceea ce v-am spus este adevărat.

Râseră împreună, unite de secretul pe care îl împărtăşeau.

Se auzi apoi agitaţie pe coridor, sunetul unor paşi grăbiţi şi voci care şopteau pe ascuns, iar el apăru în faţa ei, trecându-şi degetele prin părul lung şi negru, încă umed. Era evident că îl deranjase de la baie. Chiar şi aşa, el îi prinse mâna într-a lui, sărutându-i vârfurile degetelor, mai galant ca niciodată.

- Bine aţi venit în casa mea!
- Iertaţi-mă că nu mi-am anunţat venirea. Nu am mai avut timp.

Sabran nu-i luă în seamă vorbele, după care se întoarse către Haria şi îi

vorbi în tamil, într-un ritm prea rapid ca Sara să-l poată urmări. Femeia se retrase cu modestie, lăsându-i singuri.

După o tăcere scurtă şi stânjenitoare, Sabran se repezi să deschidă conversaţia. Fusese luat prin surprindere şi nu se simţea încă în largul său.

- Haria a avut grijă de dumneata?
- Da, foarte bine. Mi-a povestit cât de generos sunteţi.
- Mă face să par foarte plictisitor.
- Plictisitor este ultimul cuvânt pe care l-aş folosi ca să vă descriu pe dumneavoastră, *monsieur*, zise Sara râzând.
- Acum m-aţi făcut curios, spuse, ochii luminându-i-se dintr-odată. Acum va trebui să vă întreb ce credeţi cu adevărat despre mine.

Sara se hotărî să nu-i ofere nici un răspuns, mulţumindu-se să-i zâmbească, iar el, în schimb, îi oferi întreaga energie a privirii lui indescifrabile în timp ce o conduse către un fotoliu confortabil.

Sabran aşteptă până când Sara se aşeză, după care se aruncă pe un scaun în faţa ei, încrucişându-şi picioarele sub el în stil indian. Era într-o ţinută de casă, o *kurta* din muselină albă şi pantaloni lălâi din in,

strânşi pe gleznă, unde o brăţară îngustă din aur atârna peste unul dintre
picioarele lui goale. Când o văzu uitându-se la piciorul lui, îl ascunse în grabă sub *dhoti>* dându-şi seama că un picior dezvelit nu era o privelişte potrivită pentru o lady englezoaică. îşi mască disconfortul jucându-se cu şiragul lung de mărgele din santal pe care îl purta în jurul gâtului, în timp ce se uita la pleoapele ei pe jumătate închise.

- Arătaţi foarte bine, mai bine decât ultima dată când v-am văzut. Sejurul în Pondi pare să vă priască.
- Da, sunt mult mai bine. Nu ştiu de ce, dar în Madras am mereu impresia că sunt bolnavă. Poate e din cauza aerului.
- Sunteţi mereu bolnavă?

-Probabil că e doar ceva trecător, căci mă simt minunat acum, îl încredinţă Sara cu un zâmbet.

Sabran o ascultă până la capăt, deşi chipul lui nu dezvăluia nici unul dintre adevăratele sale gânduri. Scoase o ţigară dintr-o cutie de argint cu filigran de pe masă şi o flutură prin faţa ochilor Sarei.

- Vă deranjează?

Fata scutură din cap, iar aroma delicioasă de fum amestecată cu condimente se strecura până la ea. Aroma era atât de seducătoare, încât pentru un moment îşi dori să încerce şi ea una. Sabran trase îndelung din ţigară şi se tolăni pe perne, suflând alene fumul în aer.

- Am fost la gurul meu în această dimineaţă. Am multe gânduri care nu-mi dau pace. Este o mare alinare pentru mine să primesc îndrumare spirituală, dar presupun că eşti de părere că misticismul indian este o aiureală, cum spuneţi voi, englezii.
- Cum aş putea, după tot ce am experimentat de când am sosit în India? îmi păstrez mintea deschisă pe acest subiect.

Sabran ridică din umeri, într-o atitudine care amintea din nou de originile sale franţuzeşti. Sara era fascinată de schimbarea lui bruscă de comportament după ce în urmă cu câteva minute fusese un indian până în măduva oaselor care îi ţinuse un discurs despre misticism. Observă însă că-şi schimbase totodată şi atitudinea faţă de ea. Era rece şi o trata aproape protocolar.

Sara nu avea de unde să ştie, dar Sabran era furios pe el însuşi pentru că cedase farmecelor ei când se văzuseră data trecută. Se simţea ruşinat întrucât credea că este atât de îndrăgostit de Maya, încât nimeni nu ar fi reuşit să-i sucească vreo clipă minţile. Era mândru de afecţiunea pe care i-o purta iubitei lui şi văzu greşeala sa de moment ca pe o slăbiciune ce trebuia zdrobită. îi dispreţuia pe bărbaţii din anturajul său care aveau mai multe amante. Ştia că un bărbat cu putere şi rang în India, aşa cum

era el, aşa ar fi trebuit să procedeze şi că devotamentul lui pentru o singură femeie risca să-i aducă dispreţul partenerilor. Dar nu era nimic de făcut, atunci când era îndrăgostit, era îndrăgostit şi gata, nu avea ochi decât pentru o singură femeie.
Cu toate acestea, Sara Fitzroy avea ceva captivant. Sabran scoase un oftat aproape deznădăjduit, iar Sara îşi înălţă capul ca să-l privească. Se uita la faţa ei în lumina dimineţii, căutând imperfecţiuni. Nu avea de gând să se mai lase amăgit. Sara arăta mai puţin obosită decât data trecută când o văzuse, iar umbrele vineţii de sub ochi îi dispăruseră.
Sabran recunoscu că îi plăcea foarte mult aluniţa neagră pe care o avea la baza gâtului şi sprâncenele ei negre arcuite, contrastând cu părul bogat castaniu-închis, chiar şi silueta ei prea suplă, care de obicei ar fi fost considerată lipsită de farmec pentru gusturile indiene. 0 admira pentru eleganţă ei, dar îşi spuse apoi că totuşi nu avea nimic special în afara unui farmec distant.
Sara simţi că era observată cu atenţie şi începu să-şi facă din nou de lucru cu mănuşile.
- N-am putut veni mai devreme. După cum ştiţi, lady Palmer nu este foarte îngăduitoare în ceea ce vă priveşte, aşa că vizita mea trebuie să rămână secretă. Se pare că v-aţi făcut câţiva duşmani.
- Asta este, spuse el, ridicând din umeri.
- De aceea stau afară oamenii aceia fioroşi? Ca să vă protejeze?
Colţurile gurii îi zvâcniră uşor, iar în priviri se vedea că replica ei îl nemulţumise.
- Sunt o parte din echipa mea de polo. Atunci când nu ne antrenăm, îmi păzesc locuinţa. în felul acesta, au şi ei ceva de făcut.
De data aceasta, nu-şi putu abţine un hohot zgomotos de râs.
-Jucaţi polo cu oamenii aceştia?
- Sunt cei mai buni şi sunt neînfricaţi. Ar juca până la moarte.
Sara începu să-şi foiască mâinile. Nu voia să i se amintească de ziua aceea pe terenul de polo.
- Oricum, sunt nişte oameni foarte dezagreabili. M-au speriat.
- V-au speriat?
îşi ridică brusc capul. în ochi îi apăru o privire aspră.
- S-au purtat groaznic cu sărmanul om care m-a adus aici, iar cu mine mi s-a părut că au fost obraznici.
- Au îndrăznit să fie obraznici cu tine?
- Aşa mi s-a părut. Poate a fost doar în mintea mea.
Sabran se ridică brusc.
- Aţi dori să beţi ceva răcoritor? o întrebă el pe un ton foarte protocolar.

- Da, cred că da. Atitudinea lui o nemulţumi într-o oarecare măsură. Ar fi putut cel puţin să-şi ceară iertare.
- Vă supăraţi dacă vă las singură câteva clipe?
- Nicidecum.

Cât timp a fost plecat, Sara se gândi la lady Palmer şi la Cynthia şi la cum spera să poată minţi convingător atunci când o vor întreba unde fusese. 0 să le spună că birjarul a refuzat să oprească insistând să o ducă la un negustor de mătăsuri de unde încasa comision. îşi puse în minte să cumpere ceva de undeva de pe drum ca să le amorţească suspiciunile. Nu se făcea să se întoarcă acasă cu mâna goală.

Se uită în jurul ei, fascinată din nou de frumuseţea casei, admirând arcadele înalte din marmură susţinute de stâlpi delicaţi şi terasa generoasă cu vedere la mare.

Urmări cu privirea un băiat tânăr, angajat ca *punka wallah* pentru a menţine răcoarea în casă. Stătea pe terasă, întins pe spate, cu funia unui evantai gigantic legată de gleznă. îşi ondula piciorul înainte şi înapoi în timp ce cânta un cântec ca pentru sine. Sara încercă să nu se gândească la reacţia lui Charles dacă o astfel de scenă s-ar fi petrecut în propria locuinţă.

Sabran reveni în încăpere şi se aşeză alături de ea.

- Am dat ordin pentru ceva ce cred că o să-ţi placă.

Vorbea pe un ton atât de aspru, încât Sara se întrebă ce anume îl supărase.

- Atunci, sunt sigură că îmi va plăcea.

Atitudinea lui distantă o făcea să se simtă agitată şi îşi dorea ca Prema să fi fost acolo pentru a mai schimba dispoziţia.

- Prema ni se va alătura la ceai?

-l se face baie.

- Bineînţeles...

Distanţa dintre ei devenise aproape insuportabilă.

-O, era să uit...

îşi vârî mâna în poşetă şi scoase un teanc gros de bancnote.

- Aş vrea să contribui la întreţinerea ei. Mi se pare că e mai degrabă responsabilitatea mea decât a ta. Nici nu-ţi poţi imagina cât de vinovată mă simt.

Sabran se uită la bani de parcă i-ar fi oferit otravă.

- Te rog, nu mă insulta.
- Dar e ridicol. Vreau să ajut.
- Nu îi voi primi.

Vorbi atât de hotărât, încât Sara puse imediat banii deoparte ca nu cumva imaginea lor să-l ofenseze şi mai tare. Pe de o parte, era recunoscătoare pentru fermitatea cu care refuzase banii. Făcuse mari

eforturi pentru a-i pune deoparte, şterpelind câte o monedă sau două când trebuia să plătească pentru treburile gospodăreşti şi ascuzându-le în secret în sertarul ei cu lenjerie. Descoperise încă un lucru la Charles de când se căsătoriseră care nu-i plăcea: era zgârcit când venea vorba despre bani. Mai exact, era zgârcit cu ea. Sara trebuia să dea socoteală pentru orice sfanţ, în timp ce el, de când se căsătoriseră, juca din ce în ce mai des la jocuri de noroc, însă pierderile lui erau trecute cu vederea ca fiind ceva ce bărbaţii făceau în mod firesc.

îşi frământă mintea căutând un subiect de conversaţie, în timp ce Sabran o privea în continuare prin valurile unduitoare de fum de ţigară. Dacă prezenţa ei îi provoca vreo nelinişte, atunci ştia foarte bine să nu o lase să se vadă.

Ca să-şi disimuleze propria stare de confuzie, Sara îşi întoarse privirea către pernele acoperite cu broderii generoase de pe divan.

- Cât de drăguţ! spuse ea fără să le vadă cu adevărat.
- Da, mogulii erau fascinaţi de iubire, spuse el zâmbind aproape ca prin vis. Mi s-a spus că broderiile acestea sunt vechi de trei sute de ani... Le-am găsit în Rajasthan.

Sara ridică una dintre perne pentru a o examina mai de aproape. Ceea ce i se păruse a fi un desen convenţional era de fapt o ilustraţie a unor amanţi pasionali, membrele lor întrepătrunse formând un model abstract.

- O! exclamă ea, dând drumul pernei de parcă i-ar fi ars mâna.

O făcuse să-şi amintească de momentul când el o zărise privind sculpturile interzise de pe plajă, iar Sabran schimbă subiectul ca să o scoată din încurcătură.

- Acum, ce e cu scrisoarea aceea pe care o ţineţi încleştată în mână. E pentru mine?
- Nu, de fapt, ei bine, da. Dar acum, din moment ce... Puse scrisoarea deoparte în poşetă. Era o explicaţie... motivul pentru care îmi doresc casa dumneavoastră, dar şi o rugăminte.
- Nu o poţi lua pe Prema. Maya s-a ataşat foarte mult de ea, o tratează cu o afecţiune deosebită şi chiar şi eu cred că micuţa mi-a adus noroc. E adevărat că faptele bune sunt o răsplată în sine, dar afacerile îmi merg mai bine ca niciodată.
- Sunteţi cinic, dar bănuiesc că încercaţi să ascundeţi un suflet bun.
- Ei bine, doamnă, atunci înseamnă că nu mă cunoaşteţi foarte bine. 0 fixă cu ochii lui gri şi stranii, iar Sara simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Când mă apuc de ceva, am mereu un beneficiu în

minte, deşi gurul meu spune că venirea Premei va aduce în casa mea binecuvântări de tot felul.
Chipul i se întunecă, iar sprâncenele i se uniră de parcă un gând neplăcut i-ar fi trecut prin minte.
- El spune că e un mesager de la zei, care aduce mari schimbări. îşi schimbă poziţia pe scaun. Fericire adâncă, dar şi suferinţă mare.
în timp ce îl asculta, Sara îşi dădu seama că era bulversat de profeţie, deşi vorbea pe un ton ce părea imperturbabil.
- Cu siguranţă, nu sunteţi atât de superstiţios, nu? E doar o copilă. Nu are nici o putere asupra viitorului.
- Poate, dar ce pot face eu? Este destinul. Ah! Iat-o!
în încăpere îşi făcu apariţia o tânără femeie ţinând copila de mână. Mergea împleticit, cu o expresie de mândrie întipărită pe chip, uitându-se împrejur în căutarea unor feţe aprobatoare. Sabran râse şi îşi flutură mâna în direcţia ei, aproape ca un tată mândru de odrasla sa.
- Cum vi se pare? E adorabilă, nu-i aşa? Cine ar fi bănuit ce se ascundea sub toată murdăria aceea?
- Este într-adevăr adorabilă.
Era ca şi cum ar fi văzut un copil diferit. Acum capul care i se clătina pe umerii ei micuţi părea proporţional cu trupul, iar pielea îi strălucea de sănătate. Chiar şi expresia din ochi, odată rătăcită din cauza foamei, strălucea plină de viaţă şi inteligenţă. Ca de obicei când era profund emoţionată, Sara nu reuşea să-şi găsească cuvintele şi se mustra pentru că nu se gândise la o modalitate suficient de profundă pentru a-şi exprima recunoştinţa. înghiţi în sec uitându-se la podea după care nu reuşi să spună decât:
- Să o pot vedea aşa...
Pe Sabran nu părea să-l deranjeze nepriceperea ei şi părea înţelegător. Sara se aplecă încercând să o ia în braţe, dar copila se răsuci şi începu să plângă.
- Vino! spuse el. Trebuie să-i dovedesc o dată pentru totdeauna doamnei Fitzroy că sunt un tutore potrivit.
Luă copila în braţe şi îi gânguri câteva vorbe liniştitoare. Se opri imediat din plâns şi începu să râdă, după care întinse o mână micuţă şi dolofană, apucându-l de păr şi trăgând cu putere. După ce se desprinse din încleştarea micuţei, se întoarse spre Sara.
- După cum vezi, sunt într-un pericol mai mare de a fi maltratat decât este ea... Uite, ia-o!
0 plasă înapoi doicii.
- E suficient. Trebuie să recunosc că mă plictisesc foarte rapid de oamenii care nu pot vorbi. Adu-o înapoi peste o oră. Poate lua masa cu noi, ca o favoare specială.

Priviră amândoi în urma ei în timp ce era scoasă din încăpere şi se amuzară când micuţa uită cum să meargă şi se aşeză neîndemânatică în fund.
Când i se păru că e neatent, Sara îşi întoarse privirea către Sabran şi îl studie pentru o vreme. încerca să înţeleagă cum de un astfel de bărbat, atât de dur şi de intransigent în aparenţă, putea găsi plăcere în ghiduşiile unui copil mic. Ştia că bărbaţii îşi ascundeau latura mai sensibilă sub un înveliş dur la exterior. Era o explicaţie simplă, iar ea ştia că Sabran era un om mult mai complex. Simţea că, oricât de bine l-ar cunoaşte, nu îl va înţelege niciodată cu adevărat la fel cum era încredinţată că nu va cunoaşte niciodată India şi numeroasele sale mistere.
Când Sabran se întoarse, văzu privirea ei fixată asupra lui şi îi adresă un zâmbet bizar şi distorsionat, cu jumătate de gură, ca şi cum, într-un fel, ar fi ieşit biruitor asupra ei, iar zâmbetul acela o făcu să fie din nou prudentă în privinţa lui.
- Ei bine, care era rugămintea pe care doreai să mi-o adresezi?
Sarei i se păru dificil să vorbească la început, după care cuvintele începură să i se rostogolească din gură în mare grabă.
- Am locuit în casa pe care o aveţi în Madras când eram copil. Le-a aparţinut părinţilor mei...
- Părinţii tăi au locuit în casa mea? 0 fixă cu un fel de teroare în privire. Foarte bizar.
- Da, foarte. 0 coincidenţă stranie.
- Coincidenţă, spui? Nu cred. Soarta ne-a adus împreună încă o dată.
Profund preocupat şi distras de acest gând, Sabran începu din nou să-şi facă de lucru cu şiragul de mărgele din santal privind-o cu şi mai mult interes decât înainte.
- Vezi tu, mormintele din grădină sunt ale părinţilor mei. îmi doresc foarte mult să fiu alături de ei...
Simţi înţepătura lacrimilor care stăteau să-i ţâşnească din ochi şi nu reuşi să continue.
I se făcu milă de ea şi încercă să-i uşureze situaţia.
- Pe morminte scrie Radcliffe. Dar am auzit că aţi fost domnişoara Archer.
Rămase mirată pentru un moment cum de cunoştea acest detaliu, dar apoi îşi dădu seama că probabil vorbise cu Lucy.
- Da, dar tatăl meu şi-a schimbat numele în Radcliffe, nu aş putea spune din ce motiv anume.
- încă un mister. Şi copilul îngropat lângă ei?
- Sora mea...
- M-am întrebat deseori cine ar putea fi... îmi pare foarte rău.

Pentru o secundă, şi-l imagină pe el, un străin, stând lângă mormintele familiei ei. Cumva, nu mai erau atât de singuri în locurile acelea de odihnă veşnică.

- I-ai pierdut pe toţi ai tăi...

- Nu chiar pe toţi. Malika, servitoarea dumneavoastră... care are grijă de casă...

Se ridică în picioare, devenind încă şi mai interesat.

- Malika? Ah! 0 adevărată figură, nu-i aşa?

- Da, a fost *ayah* a mea când eram copil... din ziua în care m-am născut.

- *Ayah* a ta? E un lucru remarcabil, non? Expresia i se schimbă din nou, iar vocea îi era aproape imperceptibilă atunci când vorbi. Este într- adevăr soarta cea care te-a adus înapoi în India...

Sări în picioare şi dădu câteva ture prin încăpere, cuprins de entuziasm.

- Ceilalţi servitori râd de ea pentru că vorbeşte despre familia ta ca şi cum ar mai fi încă în viaţă... şi vrei să o ai din nou lângă tine, bineînţeles...

- Poate îţi vine greu să crezi, dar mi-a fost mai apropiată decât propria mamă.

- Nu mi-e greu. După cum se poate vedea... îşi duse amândouă mâinile în dreptul inimii. Şi mama mea a fost indiană.

Ochii lui negri o urmăriră încercând să detecteze vreun semn de dispreţ, dar nu descoperiră nici un indiciu. Sara îi susţinu privirea stăruitor.

- Atunci o vei lăsa să mă viziteze uneori?

- Bineînţeles, dacă este ceea ce doreşte, dar nu cred că va sta plecată din casă pentru prea mult timp, nici măcar pentru dumneata şi, după cum am mai spus, nu-mi voi vinde niciodată casa soţului dumitale, chiar dacă ar fi de acord să o cumpere, deşi mă îndoiesc foarte tare. Iertaţi- mă, dar am motivele mele. Poate dacă erai doar dumneata, singură, m-aş mai fi gândit.

- Atunci înseamnă că nu pot spune nimic care să vă facă să vă răzgândiţi?

- Nu, atât timp cât sunteţi soţia lui Charles Fitzroy. Şi sunt sigur că este puţin probabil ca situaţia să se schimbe.

De data aceasta, se înfurie şi se ridică să plece.

- Ce doriţi să fac? Să-mi las soţul? Vreţi să dau pur şi simplu cu piciorul căsniciei mele? Sara pocni din degete. Lacrimi de frustrare i se iviră la colţurile ochilor. Ce altă posibilitatea am la dispoziţie... să trăiesc asemenea unei proscrise? La acest capitol, englezoaicele nu sunt cu nimic mai presus decât femeile indiene.

Se opri, cu sentimentul că mersese prea departe, conştientă în mod acut de felul în care se uita la ea, cu o privire mai intensă ca niciodată. Căută semne de sarcasm, dar nu găsi nici unul. în schimb, el îi luă mâna într-a lui şi i-o sărută foarte delicat, spunând doar:

- Iertaţi-mă! Vă rog, nu plecaţi!

Sabran o făcu să se aşeze înapoi, iar Sara îşi recăpătă stăpânirea de sine, mormăind doar:

- îmi cer iertare. Cred că sunt obosită.

Urmă o tăcere lungă şi dureroasă până când Haria intră în încăpere şi se aşeză în faţa lor.

- Totul este pregătit. Prema vi se va alătura în grădină.

Sabran se ridică de pe canapea şi o prinse de cot.

- înainte să mergem, vreau să lămuresc un lucru.

0 conduse pe un coridor lung, care dădea într-o curte largă, în spatele casei.

Când păşi afară, în faţa ei, la picioarele scărilor, aproape dezbrăcaţi şi înfăşuraţi doar în cârpele purtate de cerşetori, ploconindu-se în soarele arzător, stăteau întinşi cu faţa în jos, cu braţele întinse şi capetele plecate toţi paznicii aceia plini de ei care îndrăzniseră să o trateze cu lipsă de respect.

Sabran merse printre trupurile acelea ploconite cu o expresie de dispreţ profund pe chip.

- Ce vrei să fac cu ei?
- Aţi mers prea departe.

Sara se uită la el nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Stătea asemenea unui stăpân în faţa lor, cu sprâncenele negre unite într-o încruntătură şi braţele încrucişate peste piept. Aceasta era încă una dintre personalităţile sale. Nu era nimic mai mult decât un barbar.

- Purtarea lor a fost impardonabilă. Vor rămâne aşa până mâine dacă aşa daţi dispoziţie, fără mâncare sau apă! strigă el.
- Nu dau nici o dispoziţie. Vă rog, *monsieur*, lăsaţi-i să se ridice imediat!
- Le poţi spune chiar tu. Vor fi şi mai jigniţi dacă vor trebui să asculte ordinele unei femei.

Sabran rosti cuvintele amare peste capetele lor, iar unul sau doi dintre ei tresăriră.

- îi voi scuti de o astfel de umilinţă. Nu vreau să am nici un amestec.

Sara se întoarse şi se grăbi să intre înăuntru ca să-şi calmeze starea de agitaţie. Jură că nu i-ar putea plăcea niciodată un astfel de bărbat. Auzi un sunet ascuţit asemenea unei bătăi din palme, după care, câteva momente mai târziu, o urmă de-a lungul holului întunecat,

stând atât de aproape încât să simtă încărcătura încă puternică de furie, care emana din trupul lui.

- Crezi că sunt doar un monstru necivilizat, nu-i aşa?

Era atât de aproape de ea, încât îi simţea în ceafă răsuflarea caldă.

- Da. Poţi fi crud şi aspru. Mă înspăimânţi.

Sara începu să tremure, temându-se să se întoarcă şi să-l privească în ochi.

- Am motivele mele.

Vocea lui o învălui cu un timbru mieros, liniştitor şi reconfortant. Făcu încă un pas înspre ea. Buzele lui erau la doar câţiva centimetri de gâtul ei.

- India este un loc periculos. Trebuie să deţin controlul absolut asupra oamenilor mei şi să am deplină ascultare din partea lor.

Sara se întoarse brusc ca să-l confrunte.

- Cu ce anume vă ocupaţi, *monsieur* Sabran, încât este atât de periculos că trebuie să aveţi o armată privată?

întrebarea îl şocă mai întâi, dar îşi reveni rapid.

O armată privată? râse zeflemitor şi o luă de braţ. Joc polo, doamnă, şi, după cum bine ştiţi, nu pierd niciodată.Când Sara se întoarse mai pe seară, după ce zăbovise prea mult în grădina seducătoare a lui Ravi Sabran, hotelul părea curios de tăcut şi de pustiu, lucru pentru care era recunoscătoare căci spera să se poată strecura înapoi în camera ei fără să fie văzută. Când ajunse la jumătatea scărilor, o uşă se dădu de perete, iar administratorul tulburat ieşi valvârtej din birou răsucindu-şi mâinile, cu ochii aproape în lacrimi.

- Au plecat cu toate, doamnă... strigă el. Doamnele au plecat... din cauza tifosului.

Se pare că, în ciuda rugăminţilor lui, lady Palmer şi fiica ei, cu feţele acoperite cu batiste înmuiate în ulei de lavandă şi cu trăsura plină ochi cu cumpărături de la negustorii francezi, plecaseră către Madras la prânz, după ce auziseră despre apariţia unui focar de tifos în oraş.

- V-au lăsat un bilet, doamnă, spuse el în timp ce i-l întinse, evitându-i privirea de teama reacţiei pe care i-ar fi putut-o stârni.

îşi făcuse griji degeaba. în locul furiei la care se aşteptase, Sara izbucni într-un hohot de râs ironic când citi biletul de la lady Palmer.

Nu pot risca sănătatea fiicei mele ca să te mai aştept Oricum, după ce te-am văzut în oraş; într-o ricşă a localnicilor, expusă Dumnezeu ştie cărei boli, nu se ştie din ce motiv prostesc, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să te las să găseşti singură drumul înapoi către Madras.

- Nu mai e nimic altceva, doamnă. încurajat de reacţia Sarei după ce citise scrisoarea, managerul prinse curaj ca să-i dea o altă veste. Hotelul nostru e în carantină şi nu puteţi pleca. Adineauri a fost medicul aici. Unul dintre servitori e bolnav. Nu puteţi pleca, doamnă.

Câteva zile mai târziu, când servea micul dejun, pe farfuria Sarei aşteptau două scrisori. Una era de la Charles. îşi exprima îngrijorarea pentru sănătatea ei, după care, în continuarea epistolei, îi ţinea morală pentru că nu fusese la hotel atunci când lady Palmer decisese să ridice ancora

.Se pare că ai fost pedepsită pe bună dreptate pentru insistenţă ta continuă de a avea o formă absurdă de independenţă. Lady Palmer m-a informat totodată şi despre întâlnirea ta cu Sabran şi, sincer să fiu, mă nemulţumeşte pe deplin faptul că ai ales să dansezi cu el într-un loc public ştiind că nu aş fi fost de acord. Singura mea consolare este că eşti în carantină şi nu poţi primi vizitatori...

Nu se obosi să citească mai departe, dar, într-un acces de furie necontrolată şi copilărească, rupse scrisoarea în bucăţele, cu mâinile tremurânde, spunându-şi, în acelaşi timp, că trebuie să existe cumva o cale prin care să nu mai depindă atât de mult de el. Gândul era unul esenţial însă şi avea nevoie de ceva vreme.

Mai târziu, după ce se mai calmă puţin, deschise cealaltă scrisoare şi văzu că era de la Ravi Sabran, prin care o anunţa că intenţiona să o viziteze mai târziu în cursul acelei zile, căci tocmai ce aflase că fusese abandonată la hotel. Zâmbi în sinea ei. Nu înceta să se mire cât de bine informat părea să fie când venea vorba chiar şi de cea mai neînsemnată noutate.

Mă învinovăţesc întru totul. Dacă nu v-aşfi convins să rămâneţi mai mult, aţi fi plecat cu celelalte doamne, iar acum este de datoria mea să mă ocup de buna dumneavoastră dispoziţie.

Se gândi să-i scrie ca să-l anunţe că probabil nu va fi lăsat să intre în hotel, după care îşi dădu seama că Ravi Sabran făcea singur legea şi un fleac precum carantina nu-l va opri să o viziteze dacă era ceea ce-şi dorea.

Pe seară, Sabran o găsi pe Sara plimbându-se singură prin grădina luxuriantă a hotelului, oprindu-se din când în când ca să admire o floare sau să-şi plimbe degetele prin apa fântânii. 0 urmări o vreme de la depărtare, dându-şi seama că nu-i remarcase încă prezenţa. în ciuda căldurii sufocante, nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de neafectat şi de stăpân pe sine cum era Sara, îmbrăcată într-o rochie albă din mătase, adunată într-o fundă moale la gât, care lăsa să se vadă o urmă a braţelor şi umerilor subţiri prin materialul fin.

Pentru o vreme a fost uimit de cât de absurd de englezesc arăta, dar şi de cât de şarmantă şi feminină. Un cordon larg de culoare albă, decorat cu un mănunchi de violete mov din catifea îi decora talia cea îngustă şi îşi aminti că purtase o rochie asemănătoare atunci când o întâlnise prima dată.

Deşi, cu o intuiţie care nu-l înşela, îşi dădu seama privind-o aranjându-şi petalele delicate cu degetele ei lungi şi firave că atunci se îmbrăcase ca să-i facă pe plac soţului ei, în vreme ce acum se îmbrăcase ca să-i facă lui pe plac.

Gândul acesta îl făcu să-şi dorească să meargă la ea şi să o ia în braţe şi să-i spună cât de încântătoare era. Făcu un pas înainte, apoi se opri când Sara îşi ridică privirea, cu faţa ascunsă de umbrela de soare, aşa că nu-i putu zări expresia.
în loc de salut, Sara îşi duse un deget la buze făcându-i semn să păstreze tăcerea.
- Nu ar fi trebuit să veniţi, *monsieur*, spuse ea pe un ton aspru. V-ar putea vedea cineva şi ar fi periculos pentru dumneata să te apropii de mine.
- Da, ar putea fi foarte periculos pentru mine dacă mă apropii de dumneata, spuse el cu o voce blândă. Aşa că, adăugă el, voi păstra distanţa, pentru binele amândurora.
Sara se distanţă de el, pusă în încurcătură de cuvintele lui.
- Ei bine, dacă tot aţi venit, aţi putea să rămâneţi şi să mă binedispuneţi.
Sara se lăsă relaxată pe spate într-un scaun de grădină în timp ce-şi făcea vânt cu un evantai din mătase pictată, încercând să-şi răcorească chipul îmbujorat.
- Mi-am dat seama cât de puţin ştiu despre dumneavoastră, *monsieur* Sabran. Spuneţi-mi câte ceva despre dumneavoastră. Spuneţi-mi despre familia dumneavoastră în timp ce aşteptăm să ne servească ceaiul.
Sabran rămase tăcut, admirând linia curbată de la încheietura fină a mâinii cu care mişca delicat evantaiul prin aerul umid şi încremenit. îşi trase apoi un scaun pe cât de aproape de ea era considerat cuviincios să se aşeze, ignorând pericolul contaminării. îşi aprinse una dintre ţigările lui aromate.
- Sunteţi sigură că nu o să vă plictisesc prea tare?
- Plictiseala nu este unul dintre cuvintele care îmi trece prin minte când mă gândesc la dumneata, *monsieur*, spuse ea râzând.
îi stătea pe limbă să o întrebe dacă se gândea deseori la el, dar în schimb reveni la subiectul familiei lui.
- Tatăl meu este în Franţa, s-a retras într-o zonă rurală, unde are o podgorie. Nu a mai putut rămâne în India din cauza sănătăţii sale şubrede.
- Mama dumitale nu locuieşte cu el?
- Mama mea a murit când aveam zece ani.
Vocea îi deveni şovăitoare şi îşi schimbă poziţia în scaun, trăgând adânc din ţigară ca şi cum ar fi dorit să înăbuşe un gând neplăcut.
- îmi pare rău!
Sara era şocată să vadă cât de vizibil afectat era încă atunci când aducea vorba despre mama sa.

- Nu-mi place să-mi aduc aminte de moartea ei. Se întoarse apoi către Sara, iar ochii lui păreau mai întunecaţi ca niciodată. Vezi tu... şi-a luat propria viaţă.
- 0! suspină Sara cu voce tare şi, fără să-şi dea seama, îşi întinse o mână înspre el ca să-l consoleze.

Sabran sări în picioare şi începu să meargă de colo colo prin faţa ei, trecându-şi degetele prin părul lung şi negru, privirea lui hipnotică fiind întunecată de durere.

- Iertaţi-mă! Nu ar fi trebuit să vă spun.
- Suntem prieteni, nu-i aşa?
- Rolul meu este să vă binedispun, nu să vă împovărez cu propriii demoni.
- Continuaţi, vă rog!

Vorbi de parcă ar fi dorit să scape cât mai repede de lucrurile neplăcute.

- Am fost trimis la şcoala engleză din Madras ca să primesc educaţie, iar ea nu a suportat să fie despărţită de mine. Tatăl meu îşi dorea ca eu să devin un gentleman şi credea că britanicii mă vor învăţa. Deşi era francez, îi admira foarte mult, în mare parte pentru stăpânirea de sine pe care o afişau. Eram un băieţel neascultător, iar el îşi dorea să învăţ să fiu disciplinat. Odată, când tatăl meu era în Franţa, mama a venit la şcoală încercând să mă vadă, dar nu i-au dat voie. A aşteptat zile întregi în faţa porţilor până când, în cele din urmă, au bătut-o şi au alungat-o. Nu au crezut că este mama mea întrucât nu vorbea engleză foarte bine. S-a întors acasă şi a luat otravă. Cred că ruşinea bătăii a fost prea mult de îndurat pentru ea, mai ales că provenea dintr-o familie de aristocraţi. Şi, de asemenea, pentru că ştia în sufletul ei că nu va putea fi niciodată acceptată de comunitatea în mijlocul căreia trăia.
- îmi pare atât de rău. 0 lacrimă rătăcită îi alunecă domol pe obraz. Sărmana dumitale mamă... Ţara aceasta pare să încurajeze cele mai amare tragedii.

Povestea lui o impresionase atât de tare, încât reuşi cu greu să-şi ţină emoţiile în frâu, dovadă batista pe care o răsucise până când o mototolise cu totul.

Stătură pur şi simplu unul lângă celălalt fără să-şi vorbească o vreme, după care Sabran se ridică pregătindu-se de plecare.

- Voi veni din nou mâine dacă îmi permiteţi.
- Da, desigur. Voi fi disponibilă pe la ora cinci.

Sabran ridică mirat dintr-o sprânceană.

- Disponibilă? Nu ştiam că a mai rămas altcineva în hotel cu care să puteţi socializa dacă nu pui la socoteală preotul acela mai degrabă plictisitor care pare să fie şi el naufragiat aici.
Făcu un semn din cap peste umăr către locul în care un bărbat de vârstă mijlocie citea un ziar la umbra unui arbore de mango, supraveghindu-i atent pe Sara şi pe invitatul ei.
Deşi nu era foarte sigură, i se păru că detectează o prudenţă subită în atitudinea lui Sabran. Poate chiar o mică tentă de gelozie.
- Sărmanul acela nu e deloc plictisitor şi sunt foarte fericită că este aici cu mine. Şi nu, nu o persoană mă ţine ocupată, ci o activitate. Mă ocup cu scrisul, iar asta îmi ia destul de mult timp.
- îmi daţi voie să vă întreb ce anume scrieţi?
- 0 serie de povestiri despre viaţa în India. M-am gândit că, din moment ce sunt atât de fascinată de această ţară, vor fi şi alţii care îmi vor împărtăşi sentimentele. Poate vi se va părea bizar, dar nutresc dorinţa de a fi independentă din punct de vedere financiar.
Cuvintele ei erau atât de melancolice, iar chipul i se întunecă de gândurile care o frământau, încât el ştiu acum cu siguranţă că existau probleme ascunse în mariajul ei.
- Nu cred că e deloc bizar. Nu mi se pare că sunteţi genul de femeie mulţumită cu preocupările unanim acceptate ale unei *lady* englezoaice. Aveţi un fel de neastâmpăr şi o neliniştite care vă caracterizează. Poate scrisul oferă soluţia.
Ca de obicei, cuvintele lui îi declanşară un sentiment de nelinişte, dar îi răspunse cu ironia sigură şi uşoară care o caracteriza.
- Ai grijă, *monsieurl* Aş putea scrie chiar despre dumneata, adăugând înfloriturі suplimentare pentru a te face irezistibil publicului feminin.
- înfloriturі suplimentare? Mă declar ofensat. Nu sunt suficient aşa cum sunt?
îşi întinse braţele larg deschise şi zâmbi autoironie.
- Cât despre asta, *monsieur*, nu se cade să mă pronunţ eu, răspunse ea tot ironic, după care râse cu o încântare nepremeditată care îi lumină chipul.
Pentru un moment, se uită în ochii lui şi îi susţinu privirea, fermecată de a ei, până când păru că se dezmeticeşte şi îşi întoarse confuză privirea într-o altă direcţie.
Sabran era mişcat de această manifestare proaspătă a frumuseţii ei, iar pentru o secundă se chinui să-şi înfrâneze dorinţa de a încălca hotarele care îi despărţeau şi să înfrunte pericolul declarându-şi admiraţia pe care o simte faţă de ea.

Chelnerul sosi la ţanc aducând o tavă cu ceai, iar scena aceasta simplă de activitate lumească atenuă orice ameninţare care ar mai fi persistat la adresa stăpânirii de sine.
Dintr-odată sări în picioare, cu chipul posomorât. Făcu apoi o plecăciune spre ea şi începu să se îndepărteze într-un ritm aproape furios.
- Dar nu aţi băut ceaiul! strigă ea în urma lui.
Fără să mai privească în urmă, îi răspunse peste umăr:
- Trebuie să plec! Iertaţi-mă!
Grădina păru un loc pustiu după plecarea lui Sabran până când pastorul, văzând că rămăsese singură, i se alătură şi făcură conversaţie politicoasă în timp ce ea turnă ceaiul, întrebându-se ce anume îl făcuse pe Ravi Sabran să plece atât de repede.Veni şi în seara care urmă la aceeaşi oră, îmbrăcat ca de obicei pentru incursiunile sale în lumea europeană într-un costum impecabil din in de culoare crem şi o pălărie stilată din paie. După vreo oră de zeflemea uşoară, timp în care a fost atent să menţină conversaţia în ape sigure, aduse în discuţie scrisul ei.

- M-am gândit că poate v-aş fi de folos şi m-ar şi amuza în acelaşi timp dacă mi-aţi citi din scrierile dumneavoastră.

- Sunt impresionată de interesul pe care mi-l acordaţi, spuse ea râzând după care luă paginile manuscrisului. Voi face tot ceea ce-mi stă în putinţă ca să vă amuz. Chipul ei se lumină de un zâmbet când îşi trecu degetele peste copertă. Pot începe?

Sabran încuviinţă din cap şi se lăsă pe spate în scaun închizându-şi ochii pe jumătate ca să se poată concentra la vocea ei, dar în acelaşi timp privind-o cu atenţie.

Sara începu să citească domol un text care vorbea despre rangoli, desenele adorabile pe care le făceau femeile indiene în fiecare dimineaţă din boabe de linte uscate multicolore şi alte cereale sau, atunci când erau foarte sărace, din nisip fin şi pietricele pe care le puneau la pragul uşilor cu speranţa de a alunga spiritele malefice şi a aduce norocul asupra casei. Femeile concurau una cu cealaltă pentru a crea modele de o frumuseţe atât de elaborată, încât părea aproape un sacrilegiu să fie şterse în fiecare zi...

îşi ridică privirea căci nu îşi dădea seama dacă o asculta sau nu, însă el chiar şi în repaus părea alert, asemenea unei mâţe uriaşe care se preface că doarme, dar e mereu la pândă după vreo pradă inocentă.

Continuă să citească, pe un ton ce părea din ce în ce mai cinic

.Câteodată este dificil să fii mândru că eşti britanic, în special atunci când ai de-a face cu unele dintre codurile de comportament învechite pe care cineva e forţat să le îndure atunci când face parte din rasa aceasta lăsată în voia sorţii Regulile, în special în ceea ce le priveşte pe femei, au fost stabilite la un moment dat, cu o sută de ani în urmă, şi au rămas încremenite de atunci, deşi restul lumii moderne a avansat în mica noastră comunitate, suntem conduşi de decana acceptată a comunităţii din Madras, care diseminează opinii cu nepăsarea indolentă a unei împărătese.

Trupul ei este mare, deşi creierul îi este mic, asemenea unui animal prădător fără minte care consumă cu lăcomie tot ceea ce i se iveşte în cale, de parcă ar fi îndreptăţit să facă greşeli, după care scuipă rămăşiţele fără să fi gustat de fapt nimic cu adevărat...

Sara trebui să se oprească din lectură, întrucât Sabran râdea cu gura până la urechi.

- Trebuie să fii precaută, spuse el. Dacă eu îmi pot da seama cine este, o pot identifica şi alţii, şi ţi-ar putea face răutăţi.
- Personal, nu îmi pasă, dar...

Se opri brusc. Chiar şi acum, după toată suferinţa pe care i-o provocase Charles, nu-i venea uşor să se gândească că i-ar putea face rău.

- Presupun că va trebui să rămân anonimă. Asta doar dacă mă pot baza pe discreţia dumitale.
- Bineînţeles; va fi secretul nostru.

Citi mai departe, încercând să ignore zâmbetul leneş al lui Sabran şi privirea lui perplexă, întrebându-se, în acelaşi timp, oare de ce avea totuşi încredere în el.

...deşi sunt multe persoane aici care îşi dedică timpul pentru a-i ajuta pe cei bolnavi şi fără locuinţe în orice fel pot Cu toate acestea, există tipul de englez căruia pare să-i facă plăcere acţiunile de cruzime deliberată împotriva băştinaşilor. Ştiu pe cineva care şi-a lovit servitorul în stomac atât de puternic, încât bărbatul a trebuit dus la spital, unde mai târziu a murit în agonie... Se pare că făcuse o ruptură de splină. Judecătorii au decis că servitorul fusese obraznic şi l-au amendat pe stăpânul acestuia cu doar o mie de rupii pe care a trebuit să i le plătească văduvei acelui bărbat

Vocea Sarei începu să tremure în acest moment. îl cunoştea foarte bine pe bărbatul despre care scrisese, era un prieten de-al soţului ei, George Perry, şi chiar soţul ei intervenise personal în acest dosar, spunând că prietenul său acţionase pur şi simplu în autoapărare.

Sabran făcu ochii mari, atent la cuvintele ei. Şi el cunoştea cazul, precum şi indignarea publică la decizia tribunalului.

- Nu este exact ceea ce m-am aşteptat...

- La ce vă aşteptaţi? spuse ea aproape răstit. Să scriu despre provocările cultivării margaretelor într-un climat tropical? Poate doriţi să-mi sugeraţi să mă ocup de subiecte mai feminine.

Nu era obişnuit să fie provocat de alţi oameni. Iar focul din privirile ei îl aţâţă mai mult decât şi-ar fi dorit, iar acum, trebuia să adauge şi admiraţia intelectuală pe lista farmecelor ei.

Prezenţa ei începuse să-l tulbure în mod serios şi făcu un legământ că va sta deoparte de ea. Va căuta o altă modalitate de a se răzbuna pe Charles Fitzroy, o modalitate mai puţin complicată.

Dar nu reuşi să stea deoparte.

Sabran continuă să vină la aceeaşi oră, iar după vreo oră sau mai mult, timp în care amândoi evitau cu inteligenţă orice subiect care ar fi aprins vreo senzaţie de intimitate, Sara îşi lua manuscrisul şi continua de unde rămăsese în ziua precedentă.

Asculta mereu fiind foarte atent la cuvinte, deşi din când în când o oprea ca să facă vreun comentariu despre excentricităţile limbii engleze sau se revolta răspicat într-o franceză neaoşă la auzul nedreptăţilor îndurate de personajele din povestirile ei. Câteodată, Sara se abţinea cu greu să râdă de el văzând cât de implicat devenise în poveste, deşi remarcase că, uneori, nu era atent la cuvinte, ci o privea printre pleoapele pe jumătate închise cu o expresie curioasă pe chip.

Reuşea să o tulbure de fiecare dată şi îşi pierdea rândul sau închidea brusc paginile, ca un semnal că citise suficient.

Mai târziu, când era singură în camera ei, îşi reproşa că îi place prea mult compania lui. îi era imposibil să aibă o părere proastă despre el cât timp Sabran era atât de amabil cu ea, spunându-şi că toate bârfele despre el erau cu siguranţă doar minciuni. Nu vedea nici o urmă din cruzimea pe care o văzuse aprinzându-i-se în privire în ziua aceea când îl vizitase, iar el se răzbunase pe gărzile lui pentru felul ofensator în care se purtaseră cu ea.

Exista totuşi o latură a personalităţii lui care rămăsese un mister pentru ea. Odată, când îi citea, în grădina hotelului intrase în mare grabă un mesager care îi şoptise ceva la ureche. Se ridicase şi plecase imediat, spunând că nu va mai veni în ziua următoare.

Când îşi făcu totuşi apariţia după câteva zile era mai tăcut decât de obicei, chipul îi era încordat şi aproape sumbru şi, deşi încerca să disimuleze cu galanteriile sale obişnuite, părea că mintea îi stă în altă parte.

După o vreme, când în cele din urmă teama de contaminare dispăru, veni să-şi ia rămas-bun înainte ca Sara să se întoarcă în Madras.

Stătea în faţa lui îmbrăcată în ţinuta ei de călătorie, împărţită între sentimentul de uşurare la perspectiva de a se elibera de influenţa farmecului său şi regretul că va trebui să-şi părăsească această oază de pace.

- Ei bine, spuse ea în timp ce se străduia să-şi stăpânească inflexiunile vocii, îmi veţi scrie despre Prema? Poate, de data aceasta, direct la oficiul poştal ca să pot ridica personal scrisorile şi să nu mai existe pericolul de a se pierde pe drum.
- Desigur, doamnă.

Nu părea să fie în stare să o privească în ochi, apoi, pe când se afla pe punctul de a se urca în trăsura care avea să o ducă la gară, se apropie de ea pentru prima dată în ultimele săptămâni, ca şi cum plecarea ei ar fi însemnat că nu mai exista pericolul ca atingerea ei să stârnească ceea ce el spera să fie o dorinţă din trecut.

- Vă mulţumesc... Vă mulţumesc pentru un interludiu atât de liniştitor. Mă simt de parcă aş fi fost la un *ashram.*

Apoi îi luă mâna, i-o sărută şi, în timp ce o ţinea la buze, o mângâiase oare cu obrazul lui cald sau fusese doar în imaginaţia ei? se întrebă Sara.

îşi smulse mâna dintr-a lui şi făcu un pas în spate, frecându-şi palma de spate în locul în care i-o sărutase, ca şi cum ar fi vrut să neutralizeze efectul pe care îl avusese asupra ei.

Se grăbi să se îndepărteze, încercând să ignore senzaţia aproape dureroasă pe care o simţea în piept. Era furioasă pe el, dar şi mai furioasă pe ea însăşi.

„Un interludiu liniştitor", asta avusese el de spus despre timpul pe care îl petrecuseră împreună. Se părea că doar pentru ea experienţa aceasta comună fusese şi plăcută, şi neliniştitoare.

Cât de fraieră putuse să fie, se gândi ea. Pe de o parte, indiferenţa lui o bucura, căci o făcea să-i fie mult mai uşor să se întoarcă la Madras, la soţul ei, în ciuda reticenţei pe care o simţea

.Mai întâi, se gândise să-i mărturisească totul lui Charles, după care îşi dădu seama că nu avea nici un rost. încă mai era supărat pe ea pentru că dansase cu Sabran într-un loc public şi pentru că o sfidase în mod intenţionat pe lady Palmer, deşi ar fi trebuit să ştie că el nu va fi de acord. Oricum, nu credea cu adevărat că era treaba lui. îşi spunea în

sinea ei că nu comisese nici o faptă rea şi că avea conştiinţa curată, în ciuda unui vag spasm sâcâitor de vinovăţie.

A fost o uşurare să constate că întrebările pe care i le puse despre voiaj erau scurte şi dezinteresate, eliberând-o de presiunea de a fi nevoită să-l mintă, căci nu avea cum altfel, dar se părea că Charles avea alte preocupări mai importante pe cap.

Se întorsese de o săptămână şi părea că mariajul ei intră într-o etapă aproape fericită. El îi dusese dorul şi se purta din nou cu farmecul de altă dată, iar ea începuse să creadă că mai exista totuşi speranţă pentru mariajul lor. Acceptase să o lase pe Malika să vină şi să rămână pentru vizite scurte şi chiar o primi cu blândeţe pe bătrână atunci când Sara reuşise în sfârşit să o convingă să plece pentru o zi sau două din casa lui Sabran. Părea hotărât să facă tot ceea ce-i stătea în putinţă ca să-şi mulţumească soţia, iar pentru aceste mici indulgenţe, Sara era mulţumită.

începuse să creadă chiar că i-ar putea spune fără teamă de vizita pe care o făcuse acasă la Sabran, fără să rişte consecinţe grave.

înainte de toate, îşi dorea să fie sinceră cu el, aşa că, în timp ce luau prânzul, începu să vorbească trăgând adânc aer în piept.

- Charles... când am fost în Pondi...

Nu o auzi. Se uita drept în faţă, adâncit în gânduri, deşi din când în când îşi îndrepta din nou atenţia înspre farfurie, atacându-şi mâncarea şi secţionând-o cu o ferocitate nepotrivită. înainte ca Sara să termine de vorbit, o întrerupse cu o sudalmă, aruncă furculiţa atât de violent încât ricoşă de pe masă aterizând apoi pe podea, de unde Shakur, care stătea în spatele scaunului stăpânului său, se grăbi să o recupereze

- .Dacă aş putea dovedi că el a fost... dar până acum a reuşit să fie mereu cu un pas înaintea noastră.
- S-a întâmplat ceva?
- Corcitura aceea bastardă de Sabran, bineînţeles...

Sara simţi un vag fior de ură împotriva soţului ei coborându-i pe şira spinării.

- Aş vrea să nu mai vorbeşti în felul acesta despre el şi, de fapt, despre nici o altă fiinţă umană.

Charles scutură din cap ca şi cum ar fi avut nevoie să i se dea dreptate.

- Nu ştii nimic despre omul acesta... şi despre ce este în stare să facă.

Cu o precauţie suplimentară, Shakur puse o furculiţă curată pe masă, după care se grăbi să se aşeze după uşă ca să privească scena în plină desfăşurare.

- Sunt sigur că el este omul din spatele acestei răscoale armate împotriva încasării birurilor. Până la această oră nu au existat victime, dar nu voi tolera aşa ceva.
- Dar bineînţeles că nu este timpul să faci presiuni asupra oamenilor ca să-şi plătească taxele... nu pe o foamete ca acum...
- Nu este momentul potrivit să-mi bagi pe gât părerile tale mai degrabă revoluţionare. E ultima picătură, să ştii. E de ajuns că te-am iertat pentru incidentul cu dansul. Nu ai voie să-l mai vizitezi pe copilul acela vreodată, iar dacă o faci, o voi considera un act de trădare.
- Iar eu nu am voie să-mi spun punctul de vedere?
- De data aceasta... nu.

Sara abia dacă îl mai auzi când începu din nou să vorbească.

- Apropo, lady Palmer ne aşteaptă diseară la cină.

Sara împinse farfuria deoparte, îşi pierduse pofta de mâncare.

- Nu vreau să merg. Poate nu e prudent să ies încă în comunitate.

Charles nu se lăsă impresionat.

- De-abia aştept să mergem.
- Mă simt cam rău. Ar fi mai bine să rămân acasă.

Nu minţea, nu se simţea la fel de bine ca în timpul sejurului din Pondicherry. Vechile senzaţii de greaţă, leşin şi dureri de cap îi reveniseră, provocându-i umbre cenuşii sub pleoape şi o nouă paloare pe piele.

- Dacă lady Palmer doreşte să participăm, atunci trebuie. Am încheiat discuţia.
- Pe bune, Charles, este chiar atât de important? Spune-le că am o migrenă.

- Nu voi face nimic de felul acesta. Te vei binedispune odată ajunsă acolo.

- Ba nu. Urăsc petrecerile lor.

Charles se mai îmbună când îi văzu faţa palidă, aproape sfrijită.

- Te rog, draga mea, fă-o de dragul meu. E important. îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa. Iartă-mă. Sunt foarte stresat în perioada asta... Şi îmbracă-te cu ceva cochet, draga mea, ceva strălucitor care să-ţi mai dea un pic de culoare. Ştii, o soţie poate face minuni pentru soţul ei la capitolul promovare. îţi poţi folosi farmecele pe lord Palmer, aşa cum faci cu mine.

Charles îşi azvârli şerveţelul şi merse spre ea, sărutând-o aproape cu tandreţe.

- E timpul să faceţi cunoştinţă unul cu celălalt.

- Şi dacă nu mă place? Ca restul familiei de altfel.

- Nu fi caraghioasă! Te adoră cu toţii şi bineînţeles că şi el o să te placă, fă-l să te placă! Fă-mi măcar acest mic favor.

Vorbele lui Charles nu-i erau de nici un ajutor. Nu-i păsa dacă lui lord Palmer o să-i placă de ea sau nu. Era un om atât de antipatic, cum rar mai întâlnise. Chiar şi aşa, făcu efortul care se cuvenea din politeţe pentru a se purta civilizat.

- De câtă vreme locuiţi în Madras, lord Palmer?

Era un om scund, cu cel puţin vreo cinci centimetri mai mic decât soţia lui, deşi îşi scotea agresiv în faţă pieptul ca un butoi străduindu-se să pară mai înalt. Sara se nimerise să rămână singură în compania lui şi făcuse un efort pentru a deschide conversaţia. El nu arătă nici o urmă de interes pentru a continua, iar tăcerea devenise dureroasă, din punctul ei de vedere cel puţin. Părea mulţumit să se uite ţintă în faţă, mormăind când şi când în timp ce lua înghiţituri mari din paharul cu coniac.

- Se fac treizeci de ani la musonul din anul acesta şi, dacă mă întrebi pe mine, au fost treizeci de ani foarte lungi.

Dădu pe gât o gură de coniac, bălăngănindu-se înainte şi înapoi pe picioarele care erau mai degrabă mici.

- 0! Atunci înseamnă că e posibil să vă aduceţi aminte de părinţii mei... îmi doresc de mult timp să pot vorbi cu cineva despre ei. Vedeţi dumneavoastră, tocmai ce am descoperit numele pe care îl folosea aici.. Tatăl meu a fost William Radcliffe.

- Radcliffe? Se holbă la ea pentru o secundă, rămânând cu gura deschisă. Radcliffe? Bineînţeles, îmi aduc amintea cum... a murit în epidemia de tifos în '65... sau să fi fost '66? A fost o treabă destul de urâtă. Nu eşti cumva fiica lui?

Se făcuse roşu ca racul la faţă şi tuşi o dată sau de două ori în timp ce se juca absent cu cravata de la gât.
- Aşa se pare, spuse ea, şocată de atitudinea lui.
- Credeam că numele dumitale de domnişoară era Archer.
- Ei bine, da, a fost. Adică şi tata a fost Archer, dar şi-a schimbat numele în Radcliffe din motive pe care nu le cunosc.
- Radcliffe? Fiica lui Radcliffe?
îi analiză din nou trăsăturile. Un licăr de antipatie pură i se ivi apoi în ochi. O cercetă din cap până-n picioare, cu o expresie nemiloasă, fără să- i pese cât de puţin de sentimentele ei.
într-un final, făcu o mică plecăciune ţeapănă şi se dădu în spate puţin, doar puţin, suficient însă cât să o facă să se simtă incomod.
- Bineînţeles, nu am făcut legătura când Cynthia mi-a spus că Charles s-a căsătorit cu domnişoara Archer.
De data aceasta, nu avea cum să ignore schimbarea lui de atitudine în privinţa ei. Sara simţi o senzaţie de disconfort.
îi scană din nou trăsăturile, îngustându-şi ochii.
- Da... semeni foarte mult cu el. Mi-l aduc aminte destul de bine...
Vocea lui deveni rece.
- L-aţi cunoscut pe tatăl meu? E o veste minunată. Sara nu-şi putea ascunde încântarea, în ciuda atitudinii distante a lordului Palmer. O, vă rog, povestiţi-mi ceva despre ei... orice... vedeţi, am fost trimisă departe de aici după ce au murit.
- Da, da, cum să nu.
Era vizibil că lord Palmer nu o plăcea, iar ea ştia că era din cauza tatălui ei. îşi dădea seama destul de clar de acest lucru acum, deşi nu voia să renunţe, aşa că insistă.
- Ar însemna atât de mult pentru mine.
- Poate nu sunt cea mai potrivită persoană cu care să vorbeşti. Vezi dumneata, deseori nu împărtăşeam aceleaşi păreri despre anumite subiecte...
-0...
- Tatăl dumitale era un om foarte neobişnuit... Purta un interes deosebit comunităţii indiene. Rosti cuvântul „indiene" cu o nuanţă de dispreţ. A reuşit să agite puţin spiritele pe aici şi nu toată lumea era de acord cu ceea cea spunea sau făcea. Reuşise să iasă în evidenţă şi spunea tot felul de prostii.
Sara şovăi.
- Ce fel de prostii?
- El era mai de modă veche, din perioada când relaţiile cu indienii erau chiar încurajate... Tolerant în ceea ce priveşte căsătoriile mixte...

Vremurile acelea sunt demult apuse, slavă Domnului! Nu ne-am ales cu nimic de pe urma lor decât cu o grămadă de haimanale corcite... iar în final, a plătit cu propria viaţă.
- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.
Se retrase, la rândul ei, un pas mai în spate, simţind cum o cuprinde furia.
- Toţi indienii aceia blestemaţi care veneau în vizită la el... Probabil s-a molipsit de la vreunul dintre ei...
îşi scoase ceasul din buzunar şi se uită la el, după care aruncă o privire în jurul încăperii, dând de înţeles că dorea să fie în altă parte.
Sarei nu-i păsa, îl ura acum şi tot ce-şi dorea era să stea cât mai departe de el posibil. îi mai puse totuşi o întrebare:
- Dar pe mama vi-o mai amintiţi?
- Nu prea ne învârteam în aceleaşi cercuri. Nu am cunoscut-o, din păcate. Acum vă rog să mă scuzaţi.
0 salută din nou cu o plecăciune rigidă şi se îndepărtă grăbit.
îl privi cum se îndrepta spre terasă unde li se alătură Cynthiei şi lui Charles. îşi salută fiica cu un zâmbet plin de afecţiune, iar pe Charles, cu o bătaie prietenească pe spate. Părea o scenă încântătoare de familie, după care se uită o clipă la Charles, apoi din nou înapoi la Sara, cu o expresie care arăta un amestec bizar de neplăcere mâhnită şi curiozitate, îi întoarse în cele din urmă spatele, lăsând-o să se simtă abandonată şi singură printre numeroşii oaspeţi ai lui lady Palmer.
- Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-ai spus lordului Palmer? o întrebă Charles când ajunseră în cele din urmă acasă.
Sara se aruncă epuizată într-un fotoliu şi îşi dădu jos pantofii.
- Ce vrei să spui?
- Păi a vrut să afle totul despre tine, unde ne-am întâlnit şi restul poveştii... cine era mătuşa ta şi aşa mai departe... Bineînţeles, l-am asigurat că ai un trecut impecabil.
Sara îşi smulse agrafele din păr scrâşnind din dinţi şi stăpânindu-şi dorinţa de a le azvârli în cealaltă parte a camerei. Era tulburată de ceea ce-i spusese lordul Palmer despre părinţii ei. Ce făcuseră oare ca să-i stârnească o astfel de reacţie?
- Ce snob eşti, Charles! Ce-ai face dacă ai descoperi că trecutul meu nu este atât de impecabil? M-ai azvârli în stradă ca pe o cerşetoare?
- Ei bine, ştiu că e impecabil, aşa că nu vom fi niciodată într-o astfel de situaţie.
Râse şi o sărută la baza gâtului.

Se auzi o bătaie discretă în uşa dormitorului, urmată de vocea blândă a Malikăi:

- Doamnă, aveţi nevoie să vă ajut cu rochia? întrebă ea.

Charles se schimbă imediat la faţă. Fixă o privire severă înspre uşă, cu ochii ieşiţi din orbite.

- Nu! Nu are nevoie! Pleacă! strigă el, aproape tremurând, cuprins de furie.

- Te rog, Charles, te aude toată lumea.

Sara întredeschise uşa şi o zări pe bătrâna femeie stând ghemuită în hol neştiind ce să facă în continuare.

- Mergi la culcare, Malika, şopti ea. Nu am nevoie de tine în seara aceasta.

Charles veni în spatele ei şi închise uşa cu o bufnitură puternică.

- Ce ţi-o fi venit să o aduci aici? Trage cu ochiul peste tot.

- Pentru că ai spus că poate veni. Va sta doar o zi sau două.

- Să zică mersi. Trimite-o înapoi cât de repede poţi. Nu suport să o văd furişându-se peste tot.

- Ei bine, o „să se mai furişeze", aşa cum spui tu, din când în când. Mi- ai interzis să merg să o vizitez pentru că nu ai încredere să mă laşi să ies din casă şi atunci trebuie să vină ea aici. Sau poate ai uitat?

Pentru o secundă, Charles păru că era pe cale să cedeze din nou unui acces de furie, însă reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine.

- Bine, nu e nevoie să faci o scenă.

Fixând în continuare uşa de parcă exista în orice secundă posibilitatea să se deschidă brusc, îşi prepară o altă băutură din bufet, pe care o dădu rapid pe gât, întorcându-se apoi către Sara ca să-i desfacă şireturile de la corset. Fata citi dorinţa din privirile lui şi se grăbi să-şi acopere goliciunea în halatul de casă.

Cu un gest brusc, Charles o azvârli pe spate în pat, apăsându-şi buzele umede şi duhnind a whisky peste ale ei. Sara rămase împietrită, întorcându-i spatele şi ştergându-şi faţa cu dosul palmei.

- Serios, Charles, aş vrea să nu mai bei atât de mult. Te face să te transformi într-o bestie.

Charles se ridică în picioare, fără să-şi mai poată ascunde furia.

- Am tot vrut să te întreb de ce nu arăţi încă nici un semn că urmează să faci un copil. Nu ai nici o problemă de sănătate, nu?

La început nu-şi ridică privirile înspre el, preocupată să frece o urmă urâtă pe care degetele lui o lăsară pe braţul ei. Nu va mai putea purta mâneci scurte până când nu-i va dispărea vânătaia.

- Nu cred că e ceva neobişnuit.

- Ei bine, dacă nu se întâmplă în curând, ai face bine să mergi la un doctor.
începu să se dezbrace ca să se bage lângă ea în pat, iar simplul gând a ceea ce va urma o făcu pe Sara să simtă un gol în stomac.
I se adresă cu o voce înăbuşită de sub perna unde se ascunsese de el:
- Vreau să dorm singură în noaptea aceasta. M-ai rănit şi nu te vreau aici.
La început, păru că o să izbucnească într-un acces de mânie, însă, cum stătea aşa deasupra ei, îi vorbi rece şi calculat.
- Ştii că aş putea divorţa de tine pentru asta, nu?
Rămase nemişcată până când auzi uşa trântindu-se în spatele ei, după care sări din pat şi răsuci cheia în încuietoare, uşurată să fie singură în cele din urmă.
Dormi mai mult a doua zi, iar când se trezi, găsi o scrisoare în care o anunţa că hotărâse să li se alăture prietenilor de la club pentru o partidă de vânătoare de tigri şi că va fi plecat cel puţin o săptămână.
Un gând aprig şi iraţional îi răsări în minte.
Se simţi cuprinsă de o poftă nebună de a fugi, nu conta unde, doar să poată scăpa de el. Se repezi la cutiuţa secretă pe care o ţinea în sertar şi în care îşi păstra banii, dar nu mai găsi nimic înăuntru, în afară de un bilet.
încearcă să nu laşi bani nesupravegheaţi, draga mea. Ştii şi tu cât de furăcioşi sunt servitorii.Cât timp Charles a fost plecat, l-a întâlnit din nou pe Ravi Sabran. Rătăcea prin labirintul de magazinaşe şi depozite de mătăsuri înşirate de-a lungul aleilor înguste şi interzise din Oraşul Negru şi a fost ispitită să intre într- unui dintre magazinele ei preferate de chiar proprietarul acestuia, domnul Chandran, care îi promise un ceai răcoritor şi priveliştea unui nou cupon de mătase într-o nuanţă de verde aprins abia sosit din Pakistan.
- Ca să se asorteze cu minunatul dumneavoastră păr, doamnă, spuse el cu vocea lui piţigăiată şi mieroasă. Mătasea aceasta a fost ţesută cu gândul la dumneavoastră.
O doamnă indiană îi scoase o şuviţă lungă şi castanie din coc ca să vadă dacă se asortează cu nuanţa ţesăturii, când Ravi Sabran intră în magazin, însoţit, ca de obicei, de ceata lui de curteni.
- Doamnă Fitzroy, vă rog să mă iertaţi!
Bătu din palme, iar gardienii se risipiră. Părea ca şi cum ar fi intrat fără permisiune într-un harem, atât de tare a fost reacţia pe care o stârnise.
Apoi îşi dădu seama că de fapt imaginea părului ei despletit în faţa unor bărbaţi necunoscuţi era considerată atât de indecentă.

începu să se simtă la rândul ei indecentă şi se grăbi să vâre la loc şuviţa rebelă în cocul frumos aranjat. Apoi îşi ridică privirea ca să se uite la el, dar nu reuşi să-i întâlnească ochii, căci şi el păru tulburat de întâlnire.
Când îşi regăsi, în cele din urmă, cuvintele, vocea îi era mai răguşită decât de obicei, ca şi cum vorbele i se lipiseră de gâtlej.
- Trebuie să cumpăraţi mătasea aceasta. Este aşa cum spune domnul Chandran, ţesută cu gândul la dumneata.
- Cred că mai degrabă ţesătorul a avut pe altcineva în minte cu mai mulţi bani decât am eu.
Râse, luptând cu disperare să-şi recapete autocontrolul.
- Chiar şi aşa, trebuie să fie a dumneavoastră.
Sabran îşi trecu degetele peste mătase, după care se încruntă şi îi dădu drumul de parcă i-ar fi adus aminte de un lucru neplăcut

.Ritualul turnării ceaiului opri fluxul conversaţiei până când Chandran rupse tăcerea inconfortabilă.

- Ah, *monsieur*! Costumul dumneavoastră este gata. Plesni din degete în direcţia ucenicului său. Mergi şi adu costumul domnului Sabran.

Chandran rânji privind când la unul, când la celălalt, evaluând rapid tensiunea din atmosferă şi zâmbind ca pentru sine. Era neobişnuit să-l vezi pe marele Ravi Sabran atât de confuz.

- Ah! *Monsieur*! O cunoaşteţi pe mult şarmanta noastră doamnă Fitzroy?

Sabran făcu un efort, deşi vocea îi era moale şi aproape dogită.

- Da, ne-am mai întâlnit de câteva ori.

Ştia în mod instinctiv că era afectat de prezenţa ei, iar faptul că şi ea îşi dădea seama de acest lucru îi făcea inima să tresară într-un fel ciudat. Sara evită să-i întâlnească privirea, era prea periculos.

Când îşi regăsi din nou vocea, era uşoară şi fără griji. Se întoarse la siguranţa unor subiecte mai convenţionale.

- Şi cum vi se pare vremea aceasta, *monsieur?* Mi s-a părut că aţi spus că nimic nu vă va face să vă întoarceţi în Madras.

- Din păcate, în ciuda faptului că toţi croitorii din Pondicherry sunt francezi nu găsesc pe nimeni pe care să-l admir mai mult decât pe vechiul meu prieten Chandran şi, din moment ce cred că un costum bine croit este una dintre necesităţile vieţii, îmi sacrific disconfortul în favoarea stilului.

Ridică din umeri cu un gest foarte franţuzesc şi zâmbi.

- Nu vă cred, spuse ea râzând. Ştiu că nu sunteţi atât de frivol pe cât vă place să lăsaţi să se creadă.

- Am afaceri în Madras, bineînţeles, dar sunt alte lucruri mai presante.

îşi întoarse capul şi o făcu prizonieră cu privirea lui întunecată. Sara simţi o atracţie irezistibilă faţă de el. Schiţă rapid un zâmbet ciudat, foarte dificil de descifrat. îi trecu prin minte că poate râde de ea, iar gândul acesta a fost suficient pentru a destrăma vraja.

- Acum ar cam trebui să plec. Am zăbovit şi aşa prea mult.

Sara se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Prezenţa lui îi dădea un sentiment de nelinişte, iar acum îşi dorea să fie singură ca să-şi poată linişti gândurile.

El îşi ridică o mână, încercând să o oprească.

- Nu, mai rămâi puţin. Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

Sara se aşează din nou, recunoscătoare aproape că trebuie să-şi amâne plecarea şi aşteptă până când Sabran luă o înghiţitură din ceaşca de ceai.

- Are legătură cu copilul.
- Prema? E bolnavă?
- Nu, nu, nu e bolnavă. După cum v-am mai povestit, Maya este cea mai afectată de prezenţa copilului, considerând-o ca un fel de semn şi ea a fost cea care a insistat să mă consult cu astrologul în ceea ce o priveşte. A ales data de optsprezece ale lunii acesteia ca fiind o zi prielnică pentru o petrecere aniversară. Sunteţi disponibilă atunci? Puteţi veni la mine acasă?

îl privi cu nişte ochi mari.

- Optsprezece? Suntem în luna mai, nu-i aşa?
- într-adevăr.
- Apoi, ca de obicei, *monsieur*, aţi reuşit să mă uimiţi. Optsprezece este şi ziua mea de naştere.

0 umbră de îngrijorare îi traversă chipul.

- E imposibil.

Prima sa reacţie scotea în evidenţă un ton fatalist. Era aproape ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. îşi trecu degetele prin părul negru, apăsându-şi în acelaşi timp fruntea tare cu palma ca şi cum ar fi vrut să zdrobească un gând nedorit.

- Trebuie să ne împăcăm cu ideea. I-am consultat pe brahmani şi aceasta este data pe care au ales-o. Este foarte ciudat.

Sara izbucni în râs.

- De ce sunteţi atât de îngrijorat? E doar o coincidenţă.

Neobişnuită, într-adevăr, da, dar, cu toate acestea, doar o coincidenţă.

- Pentru că acum este clar pentru mine, o dată pentru totdeauna, că Prema este un semn. Destinul a făcut astfel încât să ne iasă în cale, la bine şi la greu. Acum trebuie să veniţi la aniversarea ei. Aşa este menit să se întâmple.

îl privi o secundă înainte să-i răspundă.

- Nu cred că va fi posibil.

Se gândi la Charles şi îşi aduse aminte de avertizarea pe care i-o dăduse: „Nu ştii nimic despre bărbatul acesta... şi despre ce este în stare să facă" şi, cel mai rău, „Nu vreau să mai mergi niciodată în vizită la copilul acela. 0 voi considera un act de trădare dacă o vei face".

îşi ridică privirea şi îl surprinse contemplând-o. Nimic din privirea lui nu o ducea cu gândul la milă, dar simţi, într-o oarecare măsură, că el ştia care ar fi fost preţul pe care l-ar fi plătit dacă ar fi acceptat.

Sara se ridică să plece.

- Ne vedem pe optsprezece.

Chiar când rostea cuvintele, îşi dădu seama de urmările pe care le va avea sfidarea pe faţă a lui Charles, dar, în acelaşi timp, simţea că este fundamental de nedrept din partea lui să-i impună o astfel de interdicţie. Era uimită de cât de triviale erau cererile lui în comparaţie cu îndeplinirea dorinţelor unui om pe patul de moarte şi îl va înfrunta şi va suporta de bunăvoie consecinţele acţiunilor ei, chiar dacă ar fi însemnat sfârşitul mariajului. O umbră de emoţie îi traversă chipul căci îşi dădea acum seama cât de mult îşi dorea ca mariajul să se termine. Până într- acolo încât nu ar fi îndrăznit în mod serios să ia în considerare că un astfel de eveniment se putea într-adevăr întâmpla.

- Doamnă?

Sabran o privea, nedumerit de tăcerea ei, precum şi de expresia de pe chip.

- Iertaţi-mă, *monsieur*. Mă cufundasem în gânduri.

îi sărută mâna şi, în timp ce făcu acest lucru, o privi cu nişte ochi misterioşi, iar ca de obicei, privirea lui era de nepătruns.Sara stătea singură în dumbrava care adăpostea pietrele funerare ale familiei sale în timp ce Sabran, văzând florile pe care le adusese să le aşeze pe morminte, se retrăsese cu pretextul că are ceva de făcut înăuntrul casei.

Alunecând din nou către trecut, se văzu pe când era copil, la aniversări, cu mult timp în urmă, când se scula mai de dimineaţă decât de obicei, ca să fie spălată şi îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei din muselină albă, pregătită pentru favoarea care i se făcea doar de două ori pe an, la Crăciun şi de ziua ei de naştere. Părinţii urcau treptele către camera ei şi i se alăturau pentru micul dejun, o trataţie specială de clătite cu banane presărate cu zahăr.

Cât de diferită era viaţa ei de acum. I se părea că are parte de atât de puţine zâmbete, atât de puţine momente de fericire.

Un cor de ţipete frenetice care se auzi din arborele de tamarin de deasupra capului ei o trezi la realitate. O ceată de maimuţe sălbatice şi sporovăitoare o priveau cu nişte ochi roşii şi aprigi, legănându-se de ramuri cu o aparentă intenţie ameninţătoare. Sara ştia că aşteptau să smulgă ofrandele de banane şi orez pe care Malika le lăsase la micuţul templu al lui Shiva pe care îl făcuse în faţa pietrelor funerare.

încremeni de frică ştiind că maimuţele puteau fi turbate, iar muşcătura lor fatală. Dar, într-o secundă, una dintre maimuţele mai mari veni legănându-se în jos

în faţa ei şi se ghemui la distanţă de câţiva metri arătându-şi dinţii. Rămase complet nemişcată, neştiind ce să facă, iar gestul timid de a face un pas înapoi înfurie restul tribului care începu să se agite. Stăteau agăţate de ramuri, trăncănind sau sărind la pământ, înconjurând-o, ţopăind pe loc sau făcând atacuri ameninţătoare şi nebune acolo unde rochia ei mătura pământul, înşfăcându-i tivul cu degete lungi asemenea unor păianjeni după care se retrăgeau la o distanţă de siguranţă ca să ţipe în batjocură

.Scena îi amintea de ironia situaţiei în care se afla. Erau puţine momentele de când ajunsese în India când reuşise să fie singură şi, cu toate acestea, când tânjea după prezenţa reconfortantă a unei alte fiinţe umane, aştepta zadarnic. în grădină se lăsase liniştea şi, cu excepţia unui vag murmur care se auzea dinspre casă, nu se vedea nici un alt suflet primprejur.

în faţa ei, o maimuţă scoase un ţipăt puternic care o făcu să tresară. Avea un comportament bizar, iar Sara se sperie crezând că probabil era turbată şi o luase razna. Restul tribului se potoli şi se îndepărtă ca să privească de la distanţă. Văzu apoi că fiinţa aceea îngrijea trupul jerpelit al puiului ei mort. Din când în când, mama curăţa micul corp putrezit şi rămânea în mâini cu bucăţi de blană încâlcită. Părea să fie dezorientată de această mare tragedie în timp ce se uita înspre Sara cu ochii tulburaţi de durere. Sara simţi frisoane în căldura dogoritoare. Era ca şi cum fiinţa aceea ar fi putut vedea până în adâncul sufletului ei.

Un zgomot surd în spatele ei destrămă vraja, iar maimuţele fugiră cu ţipete sălbatice de furie.

Când se întoarse, văzu o fată stând singură pe treptele terasei. La început, Sara crezu că este o iluzie, după ce nervii îi fuseseră atât de tare puşi la încercare de întâlnirea cu maimuţele. Fata era îmbrăcată într-un sari auriu, dintr-o mătase atât de fină încât plutea în jurul siluetei ei rafinate în briza delicată a mării. Deasupra unor ochi scânteietori şi migdalaţi, şiruri de perle fine şi pietre preţioase îi atârnau peste frunte şi în jurul gâtului alb-gălbui.

Era asemenea unei statui vii a zeiţei Parvati, o consoartă potrivită pentru Shiva, zeul iubirii.

*

Apariţia lui Sabran pe terasă o aduse pe Sara înapoi cu picioarele pe pământ. Fata îi zâmbi lui Sabran care îi întinse o mână, uitându-se vrăjit la chipul de dinaintea lui. O conduse pe zeiţă în jos pe trepte şi, pe măsură ce fata se apropia, Sara îi remarcă ochii de un verde deschis, un semn de cea mai mare frumuseţe în India, iar la o fată născută într-o familie de vază, o trăsătură mult mai preţuită decât pielea albă. Fata se puse în genunchi în faţa ei, ducându-şi ambele mâini la frunte.

- Bine aţi venit, doamnă!
- Nu, te rog, spuse Sara pe când întindea o mână ca să o ridice. Tu eşti Maya, nu-i aşa? Te-am mai văzut odată înainte şi n-am putut să-mi mai scot din minte cât de minunată eşti.

Fata scutură din cap şi râse, lăsându-şi la vedere dantura perfectă. Vorbea într-o engleză şovăitoare şi poticnită, ca şi cum ar fi exersat de ceva vreme.

- Sunteţi foarte frumoasă, doamnă...

Sabran zâmbi.

- Se pare că vă faceţi pe plac una celeilalte.

Le conduse pe amândouă către un umbrar instalat sub un copac, decorat cu o carpetă turcească bogat ornamentată şi pe care erau împrăştiate perne din mătase. Sara a fost invitată să ia loc pe un scaun sculptat în lemn, care odinioară fusese preferatul mamei sale. îşi trecu degetele peste lemn. Sculptura reprezenta un trandafir, cu lujerii care se târau în sus, pe braţele scaunului. Zâmbi când îşi aduse aminte cum îşi trecea degetele de copil peste cioplitură pe vremea când mama ei era încă în viaţă. Pentru o secundă, simţi cum tristeţea pierderii o copleşeşte, iar o lacrimă mare i se scurse pe obraz. 0 şterse de îndată sperând să nu o mai fi văzut şi altcineva, când, ridicându-şi privirea, îl surprinse uitându-se la ea.

Nu dorea să strice ziua aceea prin suferinţă, aşa că-i zâmbi aproape voios printre lacrimi.

- Cât de frumos l-au sculptat, cât de frumos!

Zâmbi la rândul lui uşurat şi se aşeză lângă ea, în timp ce Maya, refuzând să ia loc pe un scaun occidental, se ghemui lângă Sabran cu un zâmbet copilăros.

Bătu din palme ca să dea startul ceremoniilor şi de îndată instrumentiştii începură un sunet tânguitor şi îmbătător, care prindea simţurile asemenea unei plase alungând orice fantome rămase ale trecutului.

Şampania îşi făcu apariţia în faţa lor oferită de un servitor îmbrăcat în cele mai albe veşminte posibile, asortate cu o eşarfă şi cu un turban purpuriu.

- Este de pe podgoria tatălui meu. E foarte bun, aşa cred. Vrei să degustăm împreună?
- Simt că trebuie să fac asta, spuse ea râzând.

Maya refuză fluturând din mâna sa micuţă, dar făcu semne încurajatoare către Sara, îndemnând-o să accepte. Şopti ceva la urechea lui Sabran, iar el îi tălmăci vorbele ei.

- Plăcerea ta va fi şi plăcerea mea.

Prinse apoi mâna fetei şi îi sărută degetele. Privirile li se întâlniră pentru scurt timp, dar Sara văzu înţelegerea care exista între ei. Trebui să se uite în altă parte, atât de intensă era pasiunea lor. Inima i se chirci şi un junghi asemănător geloziei ameninţa să-i strice fericirea.

Sabran se întoarse către Sara şi ridică paharul.

- Să ţi se îndeplinească tot ceea ce-ţi doreşti în această zi fericită şi în restul zilelor vieţii tale!

Era un toast generos, iar ea îi era recunoscătoare pentru această aniversare specială. îşi dădu seama, totodată, că aranjamentele extravagante erau mai mult pentru ea decât pentru Prema şi simţea că se află într-o mare încurcătură. Era clar că voia să o impresioneze, dar care să fi fost motivul? 0 prezentase iubitei lui şi îi arătase prin toate gesturile cât de mult o iubea pe Maya, aşa că în mod evident nu nutrea o pasiune secretă pentru ea. Totul era foarte confuz.

Şampania avea parfumul violetelor din sudul Franţei, iar după ce bău primul pahar se simţi transportată într-un vis.

Se auzea zgomotul mării în spatele zidului grădinii, rostogolindu-se peste plaja presărată cu pietre, producând un sunet asemenea unui oftat adânc şi, fără să-şi dea seama, Sara scoase la rândul ei un suspin cu voce tare. Sabran se întoarse înspre ea şi o fixă cu o privire atât de scrutătoare, încât Sara îşi simţi toate gândurile dezgolite ca el să le poată vedea. Pentru un scurt moment plin de strălucire nu mai exista nimic altceva, era ca şi cum s-ar fi trezit într-un tărâm magic, care ar putea dispărea într-o clipită.

Apoi o bătaie ascuţită din mâini o aduse înapoi la realitate. 0 *ayah* îşi făcu apariţia şi o aduse pe Prema, aşezând-o lângă ea, cu instrucţiuni stricte să se poarte cât mai bine.

Sara ridică copila şi o aşeză pe genunchii ei, şoptind:

- Poate că domnul Sabran are dreptate, iar viaţa ta va fi pe cât de fericită crede el.

Copila îi răspunse cu un zâmbet, fără să mai pară vreun pic speriată acum.

La fel de tăcuţi ca nişte fantome, servitorii duceau tăvi pline cu tot felul de preparate, pâini delicioase umplute cu brânză de vaci proaspătă, fructe şi nuci, farfurii pline ochi cu orez cu şofran, castroane cu *dhal>* peşte în sos de cocos condimentat, cu o aromă intensă, fiecare fel de mâncare mai uimitor decât cel dinainte. Maya privi cum toate farfuriile erau aşezate în faţa lor, scanând masa cu o privire vigilentă, în căutarea oricărei stângăcii care ar fi stricat perfecţiunea.

Sabran mânca doar cu degetele potrivit tradiţiei indiene, atingând mâncarea cu senzualitate şi ducând-o la gură cu o plăcere evidentă.

Sara privi fascinată, dorindu-şi să poată face şi ea la fel, dar ştiind că nu se cuvine să procedeze astfel. Se simţi aproape caraghioasă că

era nevoită să folosească furculiţa pretenţioasă aşezată în faţa ei. După aromele fade din bucătăria propriei locuinţe, se dedică mâncării.

Sabran o privi umplându-şi farfuria cu şi mai multă mâncare.

- Nu am mai văzut niciodată o doamnă englezoaică mâncând cu atâta poftă preparatele indiene.

- Aţi uitat, spuse ea cu gura plină. Este mâncarea cu care m-au hrănit după ce m-au înţărcat. Nici nu ştiţi cât de mult mi-a lipsit.

- Ce se întâmplă cu bucătarul vostru? întrebă el. Dacă nu e bun, puteţi împrumuta unul de la mine.

Sara râse de simplitatea soluţiei pe care i-o oferea. Pentru un moment crezu că glumeşte, după care îşi dădu seama că este absolut sincer.

- 0, nu este vina lui Mutu, este un bucătar foarte bun, mă rog, atât timp cât e vorba despre mâncare indiană. Nu îi prieşte însă soţului meu, minţi ea, dându-şi seama imediat din privirea lui că înţelesese adevărul.

0 farfurie cu mici foi de patiserie însoţite de un sos aromat le-a fost aşezată în faţă cu o minuţioasă deferenţă.

- Ah, spuse el. Este ceva special!

Cu un gest abil, îşi împinse degetul mare în foile de patiserie şi turnă o linguriţă din sosul aromat deasupra.

Maya se mută mai aproape de Sabran, înclinându-şi frumosul ei cap într-o mişcare asemănătoare unei lebede şi deschizându-şi buzele în timp ce el îi aruncă o bucăţică în gură. Sara privi fascinată, după care îşi dori să nu o fi făcut. Se simţea ca şi cum spiona un cuplu în timp ce făcea dragoste. Mâna lui zăbovi un moment pe gâtul ei alb-gălbui, îndepărtându-i cu o mare tandreţe o şuviţă de păr. Era doar un moment, dar grăia mai mult decât o mie de cuvinte. Sara simţi din nou o săgeată ascuţită de durere, o senzaţie atât de puternică încât capul îi plutea. Ştia că nu va trăi niciodată o pasiune asemănătoare alături de Charles şi nu putea suporta acest gând.

Maya bătu din palme şi, ca din pământ, un grup de dansatori apăru în faţa lor. Dansară însă doar pentru Sabran căci prezenţa lui impunea un spectacol pe măsură. îl încercuiră, seducându-l cu mişcările degetelor lor lungi şi aurite, cu picioarele înzorzonate de bijuterii băteau pământul în acelaşi ritm cu tobele, iar coapsele senzuale încinse cu ghirlande de flori se mişcau convingător şi halucinant.

Sabran le primi ovaţiile aşa cum se cuvenea, abia lăsând să se vadă vreo urmă de emoţie sau de plăcere, în afara unui zâmbet satisfăcut şi o pâlpâire slabă de interes în ochii lui cu pleoapele lăsate.

Muzica prinse viaţă proprie şi atât dansatorii, cât şi muzicanţii intrară într-un fel de transă, îmbibând până şi aerul cu pulsul profund şi primitiv al vieţii. Când păru că frenezia nu mai poate fi menţinută nici un moment în plus, muzica se opri, semnalul la care dansatorii aruncară în sus mănunchiuri de flori albe. Florile rămaseră suspendate în aer pentru un scurt moment, după care căzură pe pământ formând un covor parfumat.

Privirile lui Sabran aţintite asupra Sarei o făcură să se întoarcă în timp, la noaptea aceea din Pondicherry când dansaseră îmbrăţişaţi. îşi dădu seama, privindu-l în ochi, că şi el se gândea la seara aceea, însă îşi întoarse în grabă capul după ce se uită în direcţia Mayei.

Se auziră voci ciudate din curtea exterioară, iar Maya sări în picioare, acoperindu-şi frumosul chip cu sariul înainte de a face o scurtă plecăciune înspre Sara şi a se retrage. Zbură prin grădină asemenea unui fluturaş delicat într-un nor de mătase aurie. Aroma persistentă a parfumului ei era singura dovadă că nu fusese o plăsmuire.

Sabran îşi dezlipi ochii de silueta care se îndepărta întorcându-se spre Sara şi adresându-i-se cu o voce nesentimentală, de parcă se hotărâse să o ţină la distanţă.

- Avem vizitatori. Brahmanii vor oferi o binecuvântare.

Sara se ridică să plece de teamă că ar putea fi văzută de oamenii aceia străini, dar Sabran ridică o mână ca să o împiedice.

- Vreau să rămâi!

A fost atât de stăruitor încât Sara rămase alături de el, în ciuda reţinerilor.

- Vreau să ştii ce fel de om sunt. Vreau să mă vezi aşa cum mă văd cei din lumea mea, nu cum mă văd britanicii. Ştiu că se zvoneşte că sunt un om corupt, dar nu este adevărat, sunt doar vorbe scornite pentru că sunt invidioşi pe averea mea. Ei cred că le aparţine lor de drept şi vor să mi-o fure cu tot dinadinsul.

O ceată de bărbaţi în veşminte elegante apăru în tăcere în faţa lor, înaintând unul câte unul şi ploconindu-se până la pământ în faţa lui. Sabran îşi ţinea mâna întinsă asemenea unui împărat, iar fiecare bărbat i- o strângea puternic într-o binecuvântare fervent㠄, după care o ducea rapid la frunte, ridicându-se apoi ca să primească la rândul său binecuvântarea.

Daruri costisitoare îi erau depuse la picioare, iar cupoane de caşmir şi împletitură din aur îi erau aruncate peste umăr, după care strânse aproape imediat ca să facă loc altora. Un morman enorm de

şaluri de o frumuseţe şi bogăţie diversă crescu la picioarele lui, apoi, la o plesnitură din degete, au fost luate din faţa lui.

- De ce fac aşa? îl întrebă Sara în şoaptă.

Sabran ridică din umeri.

- Sunt reprezentanţi ai diferitelor opere de binefacere pe care le fac. E un semn de respect faţă de mine.

îşi ridică bărbia în semn de mândrie. Era un om puternic şi era conştient de asta. Ştia, de asemenea, că orice semn de recunoştinţă umilă ar fi fost interpretat în mod greşit ca slăbiciune.

Expresia lui îl făcea să pară un fel de idol, impenetrabil şi îndepărtat, cu mult deasupra preocupărilor oricărui muritor de rând, făcând-o pe Sara să se simtă foarte neînsemnată, mediocră şi lipsită de culoare.

între ei exista o distanţă pe care simţea că nu are cum să o apropie şi, în ciuda tuturor rezoluţiilor de a nu se lăsa afectată de prezenţa lui, gândul o deprima. în ciuda căldurii, o cuprinse o senzaţie rece de izolare, iar privirile curioase începură să o copleşească. Era conştientă şi că era urmărită de la ferestrele de la etaj.

O zări pe Maya privind-o din spatele unei perdele de mătase înainte de a se retrage în întunecimea închisorii autoimpuse. A fost doar o privire fugară, dar îndeajuns încât să-şi dea seama că Maya o considera o ameninţare. Cu toate acestea, privirea ei nu arăta gelozie sau ură, ci resemnare tristă. Ca şi cum, oricare ar fi fost relaţia dintre Sara şi Sabran, nu ar fi avut oricum nici o putere să schimbe ceva.

Când sosi vremea să-şi ia la revedere, Maya se purtă mai fermecător ca niciodată, deşi tristeţea adâncă din ochii ei minunaţi rămase. 0 binecuvântă pe Sara cu lacrimi în ochi înainte de a pluti din cameră pe norişorul ei de mătase aurie. Un sentiment intens de reproş inundă conştiinţa Sarei când îşi dădu seama, cu o claritate alarmantă, cât de fragilă era fata aceea şi cum trebuia protejată de durere prin orice mijloace.

0 parte din energia Mayei se infiltrase totodată şi înspre Sabran, iar ochii lui o urmăriră cu anxietate vizibilă.

Când îşi întoarse privirile înspre Sara, era aproape posomorât, cu o atitudine mai distantă ca niciodată. 0 trata diferit, glacial, dar foarte politicos.

- Trebuie să veniţi din nou în vizită... 0 prinse de mână scanându-i chipul cu privirea lui întunecată şi impenetrabilă. îmi face plăcere să discut cu o femeie educată care este familiară cu partea mea europeană... Ştiţi, sunteţi singurul meu prieten englez.

Bătu din palme şi un servitor veni degrabă, aducând un pachet gigantic.

- Vreau să primiţi acest mic dar. Veţi vedea cât de neînsemnat este.
- Nu pot... E imposibil. Mi-aţi oferit deja atât de mult.
- Vă comportaţi din nou ca o englezoaică, spuse el râzând. Nu înţelegeţi cât de mult îmi place să ofer cadouri şi, în orice caz, este o insultă să mă refuzaţi.
- Mi se pare, *monsieur*, că apartenenţa la culturi diferite are şi avantaje. Puteţi invoca mereu tradiţiile atunci când vă convine.

Bătu din palme. Servitorul rupse ambalajul şi desfăşură la picioarele ei un cupon lung din mătasea verde, precum cea pe care Sara o admirase atât de tare. Flutură una dintre margini astfel încât o mare parte din ţesătură se ridică în aer şi pluti timp de o secundă în bătaia brizei.

Deşi copleşită de frumuseţea momentului, Sara reuşi să-şi găsească în cele din urmă vocea.

- Nu îl pot lua. După cum ştiţi, o doamnă nu poate accepta un cadou de la un alt gentleman în afară de soţul ei.
- în cultura noastră, un dar din mătase este ceva ce un frate poate dărui unei surori. Nu poţi refuza.

Sara atinse ţesătura cu degetele şi i se păru că visează. Minunata mătase verde era un dar de la un frate către o soră. De ce atunci, când se uită în ochii lui nu-i veni să creadă?Părăsise casa asemenea unui copil care pleacă de la o petrecere, obosită, dar inundată de senzaţii contradictorii, fără să dorească să lase ziua să se termine.

Când se întoarse, în cele din urmă, la mica ei locuinţă, hotărî să comande o masă specială, aventurându-se chiar în bucătărie ca să asiste la pregătiri, conştientă că încalcă toate regulile prin invadarea teritoriului exclusiv al servitorilor. înfruntă însă privirile bosumflate ale lui Mutu şi uităturile curioase ale lui Lakshmi. Nu voia să lase nimic să distrugă atmosfera festivă a aniversării, pe care dorea să o prelungească până când se va putea bucura alături de Charles de ceea ce mai rămăsese din zi.

De când se întorsese de la vânătoarea de tigri, fusese din nou foarte spăşit, spunând că îi dusese dorul la nebunie şi că va avea grijă să nu mai bea atât de mult în viitor. Se transformase din nou în tânărul şarmant de la începuturile logodnei lor, în aparenţă cel puţin.

Apăreau însă mereu momente tensionate ca şi cum s-ar fi putut întâmpla oricând să fie cuprins de unul dintre accesele lui

înspăimântătoare, care să distrugă progresul pe care îl făcuseră până atunci în relaţie.

Se aşeză în umbra verandei ca să-l aştepte, purtând brăţara groasă din aur pe care i-o dăduse în acea dimineaţă drept cadou aniversar. Hotărâse o dată pentru totdeauna să-i mărturisească despre ziua pe care o petrecuse alături de Prema. Nu-i stătea în fire să fie nesinceră şi se simţea cuprinsă de un vag sentiment de vinovăţie pentru că nu-i mărturisise unde avea să meargă înainte ca el să plece la treburi în ziua aceea. Petrecuseră însă o dimineaţă atât de fericită sărbătorind ziua ei de naştere împreună, încât nu era dornică să o distrugă cu ameninţarea sigură a unei certe.

Era ora magică, momentul dinainte de apus când păsările se liniştesc după o ultimă rundă de agitaţie şi gâlceavă înainte ca lumina serii să se estompeze

.Casa şi grădina se cufundaseră într-o atmosferă de calm, iar servitorii trăgeau un pui de somn înainte să se apuce să servească masa de seară. Toată lumea se odihnea, cu excepţia Malikăi, căci bătrâna femeie nu reuşea să renunţe la sarcinile cotidiene, deşi Sara o încuraja să se odihnească pe cât de mult posibil.

Vizitele ei deveniseră mai dese acum şi de multe ori se mai întorcea la vechea ei casă doar pentru o zi sau două ca să şteargă praful din camere şi să pună flori proaspete pe morminte. Ştia că nu toată lumea din casă o vedea cu ochi buni, dar, în mintea ei, o considera în continuare pe Sara fetiţa care fusese smulsă din braţele ei cu mult timp în urmă şi care acum avea nevoie de protecţie, fără să-i fie foarte clar împotriva cui sau a ce. Simţise, cu instinctul ei de mamă, că se întâmplă ceva în casă, care ameninţa fericirea Sarei, pe care o considera ca pe propria odraslă, şi va face tot ce-i stătea în putinţă ca să o protejeze.

Sara se plimba acum prin grădină, bucurându-se de finalul zilei şi răcorind aleile pline de praf cu apa din mâinile făcute căuş, cu sariul ei roşu şi auriu asemenea unei explozii glorioase de culori pe fundalul verde al plantelor. Simţea cum mirosul înţepător de pământ reavăn, amestecat cu aroma florilor, îi pătrunde până în jos pe gât. Sara privi un pescăruş albastru strălucitor care plana deasupra unui arbore pawpaw aplecat sub povara fructelor coapte şi zemoase de culoare portocalie. Aripile irizate ale păsării străluceau asemenea mătăsii pe care o ascunsese în ultimul sertar şi, deşi simţea o umbră de vinovăţie, ştia că nu-i va putea mărturisi niciodată lui Charles de unde o avea.

îşi dorea ca restul zilei ei aniversare să nu fie tulburat de vreo dispută, îşi încrucişă mâinile la piept ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură. De ce era atât de bucuroasă? Se simţea ca şi cum ar fi fost din nou copil. Inima îi tresălta la frumuseţea lumii din jurul ei şi se gândi că-şi poate petrece restul zilelor în India, splendida, sălbatica şi absurda Indie.

Când, în cele din urmă, Charles deschise poarta din gardul de uluci şi se apropie pe alee, Sara se ridică în picioare cu un zâmbet dornic pe buze.

- în sfârşit, ai venit...

-Da.

Zâmbetul Sarei se stinse pe buze când îl văzu trecând prin faţa ei, intrând în casă şi ducându-se direct la dulapul cu băuturi. Scoase un pahar şi, când se pregătea să-şi toarne o porţie, observă o urmă de pată pe margine. îl strigă furios pe Shakur.

Shakur intră în încăpere în ritm de melc, cu faţa încremenită într-un rânjet rigid şi nefericit în timp ce-şi netezea hainele şi îşi aranja părul. Sarei i se făcu milă de el, văzându-l cum stătea aşa spăşit. Ştia că urmează să se dezlănţuie furtuna şi îşi plecase capul asemenea florilor de pe pajiştea din faţa ferestrei, pregătindu-se să facă faţă inevitabilei săpuneli care spera să nu fie prea severă.
Era ceva trist şi înduioşător în atitudinea sa. Era îmbrăcat cu una dintre cămăşile abandonate de stăpânul său, iar mânecile îi veneau prea lungi şi erau totodată uzate la manşete şi în coate. Iubise cămaşa aceea atât de mult şi o spălase atât de des încât aproape că ajunsese zdrenţe.
- Care este treaba ta în casa aceasta, Shakur? întrebă Charles cu asprime.
- Să am grijă de dumneavoastră, *sahib.*
- Şi crezi că oferindu-mi un pahar murdar înseamnă că ţi-ai făcut treaba?
Shakur lăsă privirea în jos uitându-se ţintă la picioare.
- Nu, *sahib.*
- Ar trebui să te arunc în stradă la cerşit... Sunt o grămadă ca tine care ar fi mai mult decât mulţumiţi să îţi ia locul.
Charles se plimba înainte şi înapoi, ţinând paharul ridicat înspre lumină, savurându-şi cuvintele şi bucurându-se de impactul lor deplin. Shakur se aruncă la podea unde rămase întins cu faţa în jos, implorând cu vocea înăbuşită de spaimă.
- 0, vă rog, domnule...
Sara nu putea decât să asiste şi să se mire de cât de mult se schimbase persoana pe care odinioară crezuse că o iubeşte. Ochii aceia albaştri pe care cândva îi considerase atât de atractivi acum păreau meschini şi reci şi chiar cruzi.
- Shakur a fost foarte ocupat astăzi, a făcut nişte treburi pentru mine...
Palid şi tras la faţă, Charles se întoarse înspre ea. Sara îşi dădu atunci seama că furia lui nu era îndreptată înspre Shakur, ci înspre ea.
- S-a întâmplat ceva?
Sara îşi ridică bărbia, sperând să-l determine să-şi plece privirea.
- S-a întâmplat ceva? spuse el asemenea unui ecou. Amintindu-şi apoi de Shakur, care era întins pe podea la picioarele lui, urlă: Ieşi afară!
Charles îl privi neînduplecat pe Shakur târându-se afară din cameră şi închise uşa în urma lui. Mânia lui se îndreptă apoi către Sara.
- Şi cum ţi-ai petrecut ziua?

- Am fost în oraş.
- Altceva nu ai mai făcut?

Ameninţătoare şi urâtă, faţa lui era atât de aproape de a ei încât îi putea zări micile broboane de sudoare de pe buza de sus şi simţi respiraţia duhnind a coniac.

La început, se gândi să-l mintă ca să se pună la adăpost de furia lui, după care spiritul ei rebel se răzvrăti, copleşit de nedreptatea situaţiei. îi răspunse cu o privire aspră:

- Da, am fost să o văd pe Prema căci a fost prima ei aniversare. Am vrut să-ţi spun şi aş fi făcut-o de dimineaţă, dacă nu ai fi fost atât de absurd.

Pielea de pe gât i se coloră într-un roşu aprins, iar în scurt timp îşi pierdu cu totul cumpătul.

- Aşadar, interesul tău pentru o puşlama indiană a fost suficient ca să nesocoteşti bunele maniere... să sfidezi tot ceea ce ţi-am spus despre vizitele făcute acelui bărbat...?
- De ce ar conta? Nu am rămas singură cu el... şi chiar dacă aş fi fost singură cu el... de ce ar conta?

îşi făcea de lucru aranjând cărţile de pe pian în speranţa că o astfel de ocupaţie cotidiană ar reuşi cumva să-i calmeze pe amândoi.

- Vrei să ştii cum am aflat? Ei bine... vrei? întrebă el fără să-i lase timp să răspundă. Am aflat de la lady Palmer. Vorbea rar, savurând fiecare cuvânt. Te-a văzut ieşind de pe aleea casei lui. Aleea casei lui! Cum crezi că m-am simţit? Soţia mea! Să se asocieze cu acea... acea... corcitură! Şi asta nu e tot. Ai călătorit singură pe străzile din Madras. îţi imaginezi că eşti invizibilă?
- N-aş fi mers fără să-ţi spun dacă nu ai fi făcut atât de mare caz... Ce e aşa rău dacă vizitez un copil de soarta căruia sunt interesată?

Sara ţipa, transfigurată din cauza furiei, dar era mai mult decât atât. Toate resentimentele pe care le înăbuşise până acum începuseră să dea pe dinafară.

- Ceea ce vrei tu de la mine este imposibil! Vrei să fiu un simplu ornament în viaţa ta! Ei bine, şi eu vreau să-mi trăiesc viaţa!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, mai degrabă din cauza frustrării decât dintr-un alt motiv. începuse să se simtă rău şi se aşeză, încă tremurând.

- Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Servitorii pot auzi totul.
- Nu-mi pasă! Eşti un tiran! Şi nu te pot iubi! Nu te pot iubi! Nu aşa cum eşti. Ca mariajul nostru să supravieţuiască, va trebui să mă tratezi cu respect! 0 vizitez pe Prema pentru că aşa vreau eu. Şi o voi face în continuare, indiferent ce vei spune.

- Puşlamaua aceea mică este singurul motiv pentru care te duci în vizită?
- Cum îndrăzneşti? Mereu ţi-am fost credincioasă! Dacă cel puţin ai avea încredere în mine.

Vorbi plină de năduf, deşi, în acelaşi timp, se simţea cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

Apoi, într-un scurt moment de reflecţie, conştientiză destul de clar că purtarea lui Charles era cea care o făcea să se îndrepte către Sabran, precum şi Sabran însuşi, care părea să pună mai mare preţ pe ea şi pe părerile ei decât propriul soţ. Nu era de mirare că îşi dorea să fie aproape de lumea lui şi să se desfete în căldura admiraţiei lui, căci era sigură că o admira, chiar dacă nu o dorea. Dar, mai mult decât orice, prezenţa lui Sabran o făcuse să-şi dea seama că dragostea însemna mai mult decât ceea ce se întâmpla în propriul cămin.

Se mai liniştise acum şi putea vorbi cu calm chiar.

- Dacă eşti atât de nefericit cu mine şi eu cu tine, atunci poate ar trebui să ne gândim la divorţ.

Charles să răsuci ca să o confrunte.

- Ca să mă poţi face de râs? Nu. Să nu mai pomeneşti vreodată despre aşa ceva.
- Este singurul motiv pentru care nu doreşti să mă laşi să plec?

Charles încercă să o îmbrăţişeze, sperând să-i mai îmblânzească atitudinea, dar atingerea lui nu făcu decât să-i provoace o senzaţie de repulsie.

- Nu, eu te iubesc, să ştii, dar chiar trebuie să fii atât de exagerat de absurdă?
- Dragoste! îi răspunse cu un zâmbet încruntat. Dacă m-ai iubi, mi-ai îngădui puţină libertate.

Se auzi un ciocănit uşor care îi făcu pe amândoi să se răsucească şi să se holbeze înspre uşă.

- Ce doreşti? urlă Charles.

Din spatele uşii se auzi vocea suavă a lui Lakshmi.

- *Sahib*... am o scrisoare pentru *sahib.*
- Bine, adu-o încoace!

Lakshmi intră în cameră aşa cum făcea dintotdeauna, privind în pământ, cu zâmbetul ei obişnuit discret şi misterios, dar cu ochii ageri cărora nu le scăpa nimic. Sara avu senzaţia că stătuse de ceva timp în faţa uşii înainte să ciocăne. îi înmână scrisoarea lui Charles, dăruindu-i în acelaşi timp unul dintre zâmbetele ei adorabile.

Charles îi răspunse cu un zâmbet privind-o cum se retrage spre ieşire mergând cu spatele şi cu trupul îndoit până aproape de pământ în

timp ce oferea binecuvântarea, iar Sara se întreba ce ar fi putut face să aibă la rândul ei parte de aceeaşi privirea aprobatoare.

- Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, spuse el după ce citi biletul, sugerându-i astfel că discuţia s-a încheiat. Vorbim când mă voi întoarce acasă.

Mai pe seară, când Charles se retrase la club, Sara îl chemă pe Shakur.

- De ce n-ai adus chiar tu scrisoarea? De ce ai trimis-o pe Lakshmi?

Shakur răspunse cu un zâmbet inocent:

- întrucât, doamnă, când *sahib* e mânios, mereu o trimitem pe Lakshmi. Nu e niciodată mânios pe ea.

Sara îi analiză chipul în căutarea unor semne de sarcasm, dar nu găsi nici unul. îi expunea pur şi simplu faptele şi, pentru prima dată, începu să bănuiască în mod serios că relaţia dintre soţul ei şi Lakshmi ar putea fi mai mult decât era el dispus să recunoască.După o noapte amară, când aproape nu puse geană pe geană, Sara se trezi dimineaţa următoare hotărâtă, indiferent de urmări, să plece din acea casă şi să nu se mai întoarcă niciodată, dar vechea ei boală, care îi slăbise puterile, îi dădea din nou de furcă, de data aceasta mai rău decât înainte.

- Dragă doamnă Fitzroy... Medicul se foia pe lângă ea, aranjându-i perna şi încurajând-o. Suferiţi de aceeaşi maladie de care suferă alte femei englezoaice care vin să locuiască în India şi descoperă că nu le prieşte climatul. Vă mai dau cel mult o lună sau două, după care, dacă starea nu se îmbunătăţeşte, vă recomand să plecaţi imediat din India şi să staţi o lungă perioadă în străinătate.

Cuvintele lui veniră aproape ca o eliberare, în ciuda iubirii pe care Sara o purta Indiei. Devenise şi ea în cele din urmă o „soţie iasomie" şi simţea un profund sentiment de eşec, dar o excursie înapoi în Europa din cauza problemelor de sănătate ar fi fost cel puţin o modalitate de a scăpa de mariajul ei odios. Părea însă imposibil să poată pleca acum, când erau atât de multe lucruri care o ţineau în Madras. Malika îşi recâştigase un loc important în inima ei, dar mai era şi Prema şi, spre ruşinea ei neputincioasă, Ravi Sabran o ţinea de asemenea acolo. Nu avea nici o justificare, dar gândul de a nu-l mai vedea niciodată îi provoca o teamă care, cum era aşa suferindă, o tortura cu gânduri nebuneşti. Oare chiar îl dorea aşa cum insinuase Charles sau, şi mai grav, oare chiar îl iubea? Gândurile acestea chinuitoare nu-i dădeau pace şi era prea slabă ca să încerce să le rezolve cu orice plan raţional, aşa că zilele se scurgeau confuze, atât de fierbinţi încât până şi păsările rămâneau încremenite în aer. Tăcerea ca de plumb era spartă de sunetul ritmic al găleţilor cu apă care se loveau de perdelele

din iarbă aşezate pe dinafara ferestrelor întunecate în ceea ce părea un efort zadarnic de a răcori casa.

Cu o regularitate chinuitoare, apa izbea în fereastră cu un plescăit monoton, deşi sunetul părea amplificat de sute de ori, făcând-o să-şi ascundă capul sub cearşafurile jilave

.Charles era mai atent cu ea decât de obicei, petrecând o oră sau două în fiecare zi la căpătâiul ei şi încurajând-o să mănânce fierturile lungi cu carne pe care i le recomandase medicul ca să-şi recapete puterile. Părea să fi dat uitării scena urâtă de după vizita ei la Sabran şi părea sincer îngrijorat pentru starea ei.

- Mutu a făcut o supă specială pentru tine, draga mea. Trebuie să încerci să o mănânci.

Charles luă castronul din mâinile lui Lakshmi, care se strecurase în încăpere aproape neobservată şi îl puse lângă ea, pe noptieră. înainte să iasă din cameră, o săgetă pe Malika. Aceasta stătea ghemuită într-un colţ, cu o privire plină de resentimente profunde şi ură.

Ridică bolul cu supă în dreptul buzelor Sarei, cu o expresie atât de concentrată şi de blândă încât părea nepoliticos să nu-i faci pe plac, în ciuda gustului atât de neplăcut.

- Ei bine, poate doar puţin...

încercă să zâmbească, deşi era încă precaută în ceea ce-l privea şi tânjea în secret la momentul când o va lăsa singură. înghiţi supa cu o strâmbătură.

- Nu e chiar atât de rea, zise el râzând. Ştiu, am gustat-o şi eu.

Malika stătea tăcută în colţul camerei, gata să preia sarcina, cu ochii aplecaţi sub şalul pe care îl purta peste sari. îşi ridică ochii abia când Charles vorbi cu ea înainte să plece la treburi şi o şocă pe Sara să vadă teama pură pe care o putea citi atât de clar acolo.

Charles stătea în dreptul femeii, cu picioarele depărtate în timp ce ea îngenunchease la picioarele lui.

- Ai grijă ca doamna să-şi termine supa! Vrei să o vezi însănătoşită, nu- iaşa?

- Da, *sahibl*

- Ei bine, să ai grijă ca aşa să se întâmple.

îi aruncă o ultimă privire de total dispreţ după care plecă din casă trântind uşi şi dând ordine, zbierând în acelaşi timp. Sara ascultă sunetele pe care le făceau cizmele lui pe caldarâmul din faţa casei în

vreme ce pleca, după care liniştea se aşternu din nou, iar ea se prăbuşi într-un somn adânc şi extenuant.
Supa se răcise deja pe noptieră când Malika înaintă tiptil şi luă castronul cu grijă ca să nu-şi trezească stăpâna. Ridică bolul la nas, inhală adânc după care traversă încăperea până în dreptul ferestrei şi aruncă zeama în grădină, aşezându-se apoi lângă pat şi aşteptând să se trezească Sara.
Mai târziu, în timp ce pieptăna părul lung al Sarei, începu să vorbească, articulând cuvintele cu dificultate:
- O să am grijă de tine până te vei însănătoşi. Aici, în camera aceasta, îţi aduci aminte când erai copil? Am avut grijă de tine. Eu te-am vindecat. 0 voi face din nou. Aş vrea însă să pot să-ţi gătesc.
- Lui Mutu nu-i va plăcea.
- Lasă-l să-ţi trimită mâncarea lui. Eu voi hotărî dacă poţi să mănânci.
Era atât de categorică, încât Sara acceptă. Oricum, era prea bolnavă ca
să se poată împotrivi.
Femeia zâmbi, mulţumită în sfârşit. Un gând întunecat o făcu apoi să se încrunte.
- Nu îmi place de Lakshmi...
- E puţin geloasă pentru că prefer să stau cu tine. Nimic mai mult.
- Nu am încredere în ea, se crede stăpâna casei.
De data aceasta, Malika atinsese un punct sensibil, iar Sara începu din nou să-şi facă griji. Era adevărat că fata se folosea de frumuseţea ei ca să subjuge bărbaţii. Constatase asta cu propriul soţ, iar uneori se gândea că ar fi posibil ca Charles să o dorească în secret, dar, cu toate acestea, părea puţin probabil ca Lakshmi să fi exercitat vreo influenţă reală asupra lui Charles. Prea des îl auzise pomenind de femeile indiene. „Prea murdare pentru gustul meu" sau „la fel de negre precum crema de ghete". Cuvinte groaznice care o făceau să se înfioare de neplăcere.
Chiar şi aşa, va asculta de sfatul Malikăi.
- După ce mă voi însănătoşi, îi voi găsi un nou loc.
Malika zâmbi după care privi de jur împrejurul camerei, de parcă cineva ar sta la pândă, rostind apoi în şoaptă:
- A venit o scrisoare pentru tine. Este pe masa din hol.
- 0 scrisoare pentru mine? Sara se lumină uşor la faţă. Mi-o poţi aduce?
- Nu pot... Shakur o să fie foarte furios.
- Atunci, roagă-l pe Shakur să mi-o aducă.

- Nu o va aduce... Stăpânul...

Malika evită să se uite în ochii Sarei.

- Ce vrei să spui? Ce e cu stăpânul?

De data aceasta, Malika îşi făcu curaj şi o privi pe Sara în ochi.

- Stăpânului nu îi place când primeşti scrisori. Shakur trebuie să-i dea mai întâi lui toate scrisorile. El hotărăşte care dintre ele ajung la tine.

Sara rămase cu privirea încremenită pentru o secundă şi nu mai reuşi să vorbească. Apoi se dojeni singură pentru că a fost atât de fraieră, deşi nu-l bănuise niciodată pe Charles că ar putea fi atât de josnic.

- îmi aduci scrisoarea?

Nu pot. Shakur mă va pârî stăpânului, iar apoi nu mă va mai lăsa să te văd. Mi-a spus că, dacă nu-l ascult, mă va arunca în stradă

.Sara încercă să se ridice, energizată de furia care o cuprinsese, dar se prăbuşi înapoi pe perne.

- Adu-mi scrisoarea! Nu vei păţi nimic şi, oricum, *monsieur* Sabran va avea mereu grijă de tine, îţi promit.

Malika se repezi până în hol, revenind un minut mai târziu cu o scrisoare ascunsă sub sari.

Era de la Ravi Sabran, iar Sara se agăţă de ea de parcă ar fi fost un colac de salvare primit de la lumea de afară.

Dragă doamnă Fitzroy, ştiu că aţi fost bolnavă...

Un mic zâmbet îi apăru pe chip, întrebându-se cum de ştia acest lucru.

Voi veni în oraş cu afaceri şi am şi copila alături de mine. Mi-ar face plăcere să vă primesc din nou în locuinţa tatălui dumneavoastră, dar, bineînţeles, voi înţelege dacă vă va fi imposibil..

Va merge, nici nu mai încăpea îndoială. Promisiunea pe care i-o făcuse lui Charles nu mai avea nici o valoare acum. Cel puţin îi va oferi un suflu proaspăt de viaţă. Va fi minunat să se afle din nou în grădina plină de răcoare a mamei ei. Când încercă să-şi ridice capul de pe pernă, o apucă o ameţeală atât de crâncenă, încât se prăbuşi la loc cu lacrimi de frustrare arzându-i ochii. Se întinse după trusa de scris şi, aşa suferindă cum era, scrise o epistolă fără formalităţile uzuale. Era ca şi cum i-ar fi scris unui prieten drag, singura ei legătură cu lumea de dinafară.

Sunt atât de bolnavă încât mi-e teamă că aş putea muri Dacă aşa se va întâmpla, puteţi să-mi promiteţi că veţi avea mereu grijă de Prema şi de Malika? Vă rog să mă iertaţi pentru gândurile acestea morbide, dar aşvrea să-mi iau această greutate de pe inimă.

- Ia asta... şi du-i-o domnului Sabran, dar ai grijă să nu te vadă cineva.

După ce femeia plecă în grabă, ţinând scrisoarea ascunsă sub sari, Sara
se întinse înapoi în pat, prizonieră a propriei boli, copleşită de gândul că visurile ei de libertate şi de fericire s-au năruit.

Boala trecu şi, pentru prima dată în ultimele săptămâni, Sara se simţi suficient de puternică pentru o plimbare în aerul dimineţii. Nu mâncase nimic altceva în afară de ce-i gătise Malika sau ceea ce Malika găsise de cuviinţă să o lase să mănânce din bucătărie, la care adăugase o doză zilnică de ierburi misterioase scoase dintr-un buzunar secret pe care îl avea în sari.

Sara era încredinţată că amestecul acela îi salvase viaţa, deşi medicul care o trata susţinea în continuare că simptomele ei nu erau ceva neobişnuit la englezoaicele din Madras.

- Arăţi mai bine, spuse Charles când intră în cameră şi aşează o scrisoare în faţa Sarei, pe măsuţa de toaletă. Fata mea frumoasă e din nou bine!

Se aplecă peste ea şi îşi strecură o mână prin deschizătura neglijeului care îi lăsa un sân la vedere.

Capitolul 2

Sara tresări la atingerea lui şi îşi înăbuşi de acum familiara senzaţie de dezgust, după care se întinse după scrisoare deşi plăcerea îi era amestecată cu teama că putea fi de la Ravi Sabran. Aşteptase un răspuns din partea lui şi trebuia să recunoască că fusese dezamăgită şi puţin supărată că nu mai primise nici o veste de la el.

- O scrisoare? Pentru mine?

Zâmbetul îi dispăru când îşi dădu seama că fusese deschisă deja.

- E de la prietenul tău, maharajahul, spuse el zâmbind radios. Te invită să-i faci o vizită. Va trebui să te duci.
- Ai citit-o?
- Bineînţeles. Un soţ şi o soţie nu au nimic de ascuns unul faţă de celălalt.

Sara azvârli scrisoarea pe măsuţa de toaletă.

- Atunci de ce mi-ai ascuns scrisorile pe care le-am primit de la *monsieur* Sabran?

Nu păru să fie foarte neliniştit de cuvintele ei. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, iar pentru un moment, păru că se luptă să-şi ţină în frâu emoţiile.

- Am făcut-o pentru binele tău. Te protejez de o relaţie care ţi-ar putea face foarte mult rău.
- Cum adică să-mi provoace rău?

Sara îşi smulse părul cu peria, aruncând priviri mânioase şi încercând să elibereze o parte din furie.

- în afara asocierilor lui politice dubioase, Sabran are o reputaţie când vine vorba despre femei: o reputaţie oribilă. Au existat multe zvonuri, deseori mai mult decât zvonuri. Ţi-aş da mai multe detalii, dar nu sunt potrivite să fie ascultate de o femeie la locul ei.

Sara îi dădu replica iritată.

- Mie mi se pare că e doar bârfă. Ai plecat urechea la lady Palmer, întotdeauna s-a purtat asemenea unui gentleman şi nu este o scuză pentru faptul că mi-ai ascuns corespondenţa.
- Am făcut-o pentru binele tău. în anumite privinţe, eşti foarte naivă.
- Mă consider ofensată.
- Ei bine, atunci, îţi cer iertare.

Spre mirarea ei, se aplecă să o sărute pe umărul gol, după care se aşează picior peste picior pe un scaun lângă măsuţa de toaletă, aprinzându-şi o ţigară şi zâmbind înspre ea în tot acest timp. Sara simţi cum clocoteşte de furie, în ciuda bunei dispoziţii pe care o afişa Charles.

0 sărută din nou, de data aceasta la baza gâtului.

- A fost greşit, recunosc. Mă ierţi?

Charles afişă cel mai pocăit zâmbet, dar Sara îşi întoarse capul în altă direcţie, simţindu-şi inima împietrită. Nu îl va ierta niciodată.

- Pare că îţi face o deosebită plăcere că voi merge la palat, spuse ea, urmărindu-i reacţia în oglindă.

- Perlele au fost o nimica toată în comparaţie cu ce ai putea obţine dacă îţi joci cărţile aşa cum trebuie. Nu-l refuza căci ne putem rata şansa şi e posibil să nu te mai invite altă dată.

- Serios, Charles, pari aproape lacom.

Buna dispoziţie îi dispăru dintr-odată, iar vocea îi deveni rece.

- 0 să-i scriu imediat ca să-i spun că accepţi invitaţia.

Ieşi din cameră fără să mai aştepte ca ea să-i răspundă, iar Sara îşi dădu seama că nu-l mai suporta. Ajungea doar să-i privească chipul cel arătos şi era imediat cuprinsă de nelinişte.

Avea atât de multe motive ca să-l urască: o critica în permanenţă, o neglija. Dar cel mai mult o dezgustase purtarea lui ameninţătoare faţă de Malika şi începuse de acum să numere orele pe care trebuia să le mai petreacă în prezenţa lui.Trenul părăsi regiunea de coastă şi urcă într-o zonă mai înaltă, praful galben şi înecăcios al câmpiilor dispărând

Capitolul 1

treptat, înlocuit de un frunziş atât de dens, încât se târa până la marginea şinelor, iar în unele părţi, se înnoda chiar printre şine.

Pentru prima dată după multe luni, Sara se trezi râzând cu poftă când un elefant, care se plimbase pe şine, încremenise la vederea motorului cu aburi şi refuzase să se dea la o parte până când mecanicul nu l-a înduplecat cu un mănunchi de banane.

Se opreau în staţii aglomerate, pline de copii care vociferau în dreptul ferestrelor deschise ale trenului, încercând să vândă fructe proaspete şi împingându-şi braţele fragile şi marfa lipicioasă, acoperită de muşte, în faţa Sarei, în timp ce Malika încerca fără succes să-i alunge. Sara, cu o senzaţie de disconfort la vederea unei disperări atât de mari, cumpăra lucruri pe care nu le dorea cu adevărat, distribuindu-le apoi celorlalţi pasageri.

Charles o sărutase de la revedere cu mai multă afecţiune ca de obicei şi, în ciuda tuturor lucrurilor întâmplate, simţi o tresărire de regret că se desparte de el. Regret pentru mariajul ei nefericit şi visurile ei pierdute de dragoste împărtăşită. Nu îşi făcuse planuri pentru ce va face după sejurul la palat, deşi la starea ei de spirit de acum simţea că i-ar fi imposibil să se întoarcă la el.

în timp ce Charles îi făcea cu mâna de pe treptele de la intrare, Sara se întreba dacă el îi va simţi foarte tare lipsa, dar, chiar înainte ca ea să dispară din raza lui vizuală, el se întorsese înspre casă, urcase prompt treptele şi dispăruse în interior. începuse deja să se gândească la lucruri mult mai importante.în seara zilei următoare, trenul opri într-un mic sat aflat la baza unui lanţ muntos nu foarte înalt. Pentru moment, trăi un sentiment de izolare atât de intens, încât aproape că-şi dori să nu fi venit. Malika era obosită şi neliniştită după lunga călătorie, iar în gară nu le aştepta nimeni, cu excepţia unui grup de săteni curioşi care se strânseră în jurul ei privind-o cu atât de multă admiraţie, încât a fost copleşită de o bruscă timiditate.

După câteva minute de aşteptare încordată într-o încăpere micuţă şi prăfuită anexată gării, îşi făcu apariţia un servitor îmbrăcat opulent, purtând un turban albastru, transpirat şi rămas aproape fără suflu. Se

aruncă la picioarele ei, iar Sara a fost nevoită să folosească multe vorbe de încurajare ca să-l convingă să se ridice.

- Iertaţi-mă, doamnă. Vine... Vine...

Câteva minute mai târziu, mai multe sunete bizare se auziră în depărtare, o combinaţie distonantă de trompete şi tobe, amestecată

Capitolul 2

cu numeroase voci.

- Veniţi, veniţi... Servitorul alergă în faţa ei, îndemnând-o să înainteze. Veniţi, doamnă!

Sara se grăbi să ajungă la uşa deschisă, după care se opri uimită. Un elefant, bogat ornamentat cu broderii colorate presărate cu pietre semipreţioase, aştepta răbdător în faţa gării înconjurat de o ceată de muzicieni şi servitori.

Iar pe spatele elefantului, aşezat într-un palanchin acoperit cu o umbrelă cu ciucuri, stătea Ravi Sabran.

Elefantul se aşeză în genunchi, iar Sabran se lăsă să alunece de pe palanchin cu dexteritatea unui acrobat de circ. îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune până în pământ.

- Dragă doamnă Fitzroy, bun venit în Chittupur!

- Domnule Sabran! Iniţial, a fost prea şocată ca să poată fi furioasă. Ce naiba căutaţi aici?

- Vă rog să-mi iertaţi întârzierea. Spre deosebire de un cal, este dificil să convingi un elefant să meargă mai repede şi, cum sunt un mare fricos în astfel de situaţii, nu am vrut să intru în conflict cu animalul.

- Dacă ştiam că sunteţi aici, atunci n-aş mai fi venit.

Se cufundă în tăcere, copleşită aproape de emoţii contradictorii. Dacă ar fi aflat cineva că este singură în prezenţa lui, putea fi expusă la tot soiul de speculaţii. Dar nu era doar atât, era bucuroasă în secret că îl vede. în realitate, i se făcuse dor de el în ultimul timp, dar prezenţa lui o expunea în acelaşi timp pericolelor, iar cel mai mare pericol era chiar ea însăşi.

- Am fost trimis chiar de maharajah. Râse, sperând să-i mai îmbuneze chipul. Ar fi venit chiar el, dar este prea gras ca să se urce în palanchin.

Sara ignoră încercarea lui de a fi amuzant şi îi întoarse spatele, hotărâtă să revină acasă cu următorul tren. începu să se îndrepte către sala de aşteptare.

Sabran îi vorbi pe un ton ştrengăresc.

- Dacă vă gândiţi să vă întoarceţi în Madras, primul tren este abia poimâine.

Apoi, fără să mai rostească vreun cuvânt şi prea obosită ca să stârnească o dispută, merse valvârtej către locul unde se afla Sabran, cu braţele încrucişate deasupra pieptului şi cu un zâmbet amuzat pe

Capitolul 3

buze, lăsându-l cu reticenţă să o ajute să se urce pe palanchin.

Sabran o privi cu coada ochiului, după care ridică din umeri cu un gest foarte franţuzesc, gândindu-se că cel mai indicat ar fi să-şi ţină gura.

Elefantul se ridică în picioare, iar Sarei aproape că-i stătu inima în loc când văzu cât de sus se înalţă deasupra pământului. îşi dorea să-l prindă pe Sabran de braţ şi să-l strângă cu putere, dar sub nici o formă nu ar fi cedat spaimelor cu excepţia unui mic ţipăt involuntar.

- Nu este prea incomod, sper, spuse el în cele din urmă.

Evită să se uite la el, ţinându-şi privirile îndreptate în altă parte şi încleştându-se cu mâinile de marginile palanchinului care se legăna pe spatele creaturii ce păşea zgomotos de-a lungul unei alei croite prin junglă.

Sabran mai făcu o încercare

- Văd că sunteţi furioasă pe mine.

După un moment, se întoarse înspre el, cu chipul roşu sub umbra pălăriei.

- Aşadar, dumneata erai în spatele invitaţiei maharajahului?
- Aţi spus că sunteţi bolnavă şi, desigur, m-am gândit că poate o schimbare de peisaj v-ar face bine.
- Aţi primit, aşadar, scrisoarea mea, nu?
- Bineînţeles... şi am decis să vă ajut şi să vă duc departe de Madras cât de repede am putut.
- Iertaţi-mă! Am fost poate puţin melodramatică.
- Nu cred. Madras poate fi un loc foarte periculos.

O privi cu atenţie cu ochii lui inteligenţi şi gri, dar ea nu descifră anxietatea întipărită acolo atât de evident.

- Da, este adevărat. Este un loc bolnăvicios, se ştie, dar medicul meu m-a asigurat că afecţiunea mea este des întâlnită în rândul englezoaicelor şi, după cum vezi, mă simt bine acum. Zâmbi ca şi cum ar fi vrut să ofere o dovadă a celor spuse. Şi cred că sunt fericită că mă aflu aici. Palanchinul se zgâlţâi brusc, iar Sara se agăţă de margini. în ciuda faptului că vă aflaţi şi dumneavoastră aici.
- Ei bine, mulţumesc pentru aceste cuvinte amabile, zise el râzând. Dar, dacă vă va mulţumi, mă voi strădui să nu vă stau în cale.

Sabran rămase tăcut o vreme. Sara trase cu ochiul la faţa lui întoarsă în altă direcţie. îşi dădea seama că era bosumflat.
Jungla se mai rărise şi poteca deveni mai încăpătoare, iar acum era mărginită pe una dintre laturi de holde crescute în pământul roditor din apropierea unui râu mâlos. Mici colibe din fân se ridicau din loc în

Capitolul 4

loc în mijlocul câmpurilor, iar femei în sariuri strălucitoare, cărând coşuri pe cap, treceau pe lângă ei, salutându-i sau oprindu-se să se holbeze cu ochii mari la priveliştea neobişnuită a unei *lady* englezoaice pe spinarea unui elefant.
Elefantul tresări la vederea unei cirezi de boi care se îndrepta înspre ei, iar palanchinul începu să se legene din nou brusc.
Sara se agăţă frenetic de braţul lui Sabran ca să-şi regăsească echilibrul, îmbujorându-se când conştientiză gestul.
- Iertaţi-mă... Dacă ne va vedea cineva... împreună...
- Cine să ne vadă aici?
- Nu pare că înţelegeţi cât de tare mi-ar afecta reputaţia.
Sabran ridică din umeri şi îşi deschise larg braţele.
- Eu nu am nici un fel de reputaţie şi uit că ceilalţi sunt preocupaţi de a lor.
Sara încercă să se încrunte, dar nu avea nici un rost. Lăsă în sfârşit garda jos şi râse.
- Ar trebui să fiu furioasă pe dumneavoastră, *monsieur*, dar vă sunt foarte recunoscătoare că aţi fost suficient de amabil încât să-l convingeţi pe maharajah să mă invite aici.
- Suntem prieteni, da?
- Da, suntem prieteni. Acum, spuse ea, simţind cum libertatea îi provoacă o senzaţie ca de ameţeală, putem vorbi despre altceva? Nu vreau să mă gândesc la Madras sau la viaţa mea de acolo. 0 umbră îi întunecă chipul când îşi aduse aminte de soţul ei şi cum încetase să-l mai iubească, dar lumea în care se afla în prezent era atât de frumoasă, de interesantă, încât îşi alungă grijile cu un râset. Vreau doar să mă simt bine. Putem schimba subiectul?
- Şi am cel mai potrivit subiect. Purtaţi din nou una dintre pălăriile acelea absurde ale dumneavoastră.
Sara se întoarse ca să-l privească din nou, cu chipul strălucind în lumina aproape irizată. Pălăria aceea era preferata ei, cu un bor foarte lat din paie fine şi deschise la culoare, decorate cu o panglică mov legată într-o fundă imensă sub bărbie. îi umbrea faţa, oferindu-i un farmec misterios.

- Vă scoate perfect ochii în evidenţă.
- Cât de francez sunteţi, *monsieur*! Mă simt de parcă am fi într-un salon din Paris.

Privirea lui Sabran se întunecă, apoi îi aruncă o uitătură de avertisment. Ochii lui îi străfulgerară chipul şi trupul cu o evaluare expertă.

Capitolul 5

Boala prin care trecuse nu cu mult timp în urmă îi conferise un farmec palid şi delicat pe care el îl găsea bizar de seducător. Avea o mare dificultate de a face să dispară imaginea în care o strângea în braţe şi îi strivea trupul firav de al lui, gâtul ei cremos lăsându-se pe spate când el o săruta. Imaginea era atât de intensă încât aproape că îl luă cu ameţeală.

- Priviţi! Am ajuns în sfârşit aici.

înghiţi în sec şi, cu un efort uriaş, îşi forţă gândurile înapoi la realitatea dură.

De la distanţă, palatul părea dărăpănat, aproape în ruine, construit pe un dâmb cu faţa la un râu. Familii de ciori negre îşi făcuseră cuiburi în minaretele din turnurile din piatră de culoare roz deschis. Zburau acolo sute, încercuind şi croncănind sumbru, siluetele lor zdrenţăroase oferind palatului un aer dezolat de delăsare.

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropiau, liniile elegante ale construcţiei ieşeau şi mai mult în relief şi arcade sculptate puteau fi zărite printre zidurile dărăpănate, decorate cu bucăţi rupte şi estompate de lapis lazuli, chihlimbar şi turcoaz.

- Cât de frumos! Sara îşi şterse o mică lacrimă de pe obraz. Sunt bucuroasă că am venit totuşi.

Sabran îi văzu lacrimile. Era impresionat să o vadă atât de emoţionată de frumuseţea peisajului. Lacrima aceea mică îl făcu totodată să se simtă şi mai apropiat de ea, deşi nu ar fi lăsat-o niciodată să-şi dea seama.

- A fost construit de Shah Jahan ca o cabană de vânătoare, acelaşi tip care a construit Taj Mahal. Nimeni nu a reuşit să construiască mai bine ca mogulii.

La sosirea lor, palatul prinse imediat viaţă. Servitori îşi făcură apariţia din senin aducând şiraguri de iasomie parfumată pe care le-au agăţat în jurul gâturilor lor, presărând petale de flori înaintea lor.

Intendentul, înveşmântat în culorile casei, făcu o plecăciune în faţa ei.

- Maharajahul vă imploră să vă odihniţi. Vă voi trimite imediat răcoritoare în camerele dumneavoastră.

Sabran îşi luă la revedere de la ea.

- Ne vom întâlni mai târziu sau preferaţi să rămân în camera mea ca să nu vă stric reputaţia?

Vorbea pe un ton deliberat frivol, deşi ochii lui îi scanară pe ai ei cu o privire care îi făcu inima să bată mai tare, animată de un sentiment

Capitolul 6

asemănător bucuriei. înăbuşi imediat sentimentul, dispreţuindu-se pentru ceea ce considera a fi un gând zadarnic şi prostesc. îşi îndreptă spatele ca să-i poată întâlni din plin privirea.

- Nu mi-e teamă de dumneavoastră, *monsieur.*

Zâmbi, dar era o minciună. îi era teamă de el, dar se străduia să o ascundă şi chiar şi acum picioarele îi tremurau uşor doar pentru că se afla în apropierea lui.

- Ne vom vedea în seara aceasta, bineînţeles.

Făcu o plecăciune, îi sărută mâna, după care plecă în grabă.

După ce Sabran se îndepărtă, tristeţea începu să pună din nou stăpânire pe sufletul ei. Nu asta îşi dorise la urma urmei, să fie o străină singură într-un palat enorm. Cum o să reziste până la capăt?

A fost condusă către o suită de camere aflate la capătul unui lung coridor, învecinată cu apartamentele zenanei, unde femeile şi copiii din palat locuiau în izolare.

Instalate la înălţime pe zidurile coridoarelor, ferestre în filigran, la fel de delicate precum dantela, le fereau pe femei de ochii lumii, dar permiteau oricui dorea să privească afară fără să fie văzut şi să-i urmărească pe cei care treceau întâmplător pe dedesubt. Sara întrezărea umbre care se mişcau şi auzea suspine şi râsetele abia perceptibile, dar apoi, când se întorcea ca să descopere sursa sunetelor misterioase, totul se cufunda din nou în tăcere în timp ce ochi curioşi priveau deasupra feţelor acoperite de văluri, înainte să ţâşnească înapoi în spatele panourilor.

După o baie aromată într-o mică piscină instalată pe podeaua curţii ei private, o fată veni ducând o tavă de mâncăruri şi de băuturi. Mâncă tot ce i se pusese în faţă şi aproape imediat se trânti în patul imens, instalat sub un baldachin în formă de cupolă şi dormi până târziu, la prânz, trezită din somn de sunetul unui sitar care se auzea într-o încăpere îndepărtată. Rămase în pat pentru mult timp, incapabilă să se mişte, cu capul greu pe pernă. Se simţea de parcă ar fi fost drogată cu un amestec îmbătător de anticipare, arome şi o atmosferă infuzată de romantism.

Lacrimile începură să-i ţâşnească din ochi fără nici un avertisment. Locul acela era fără nici un dubiu romantic, dar pentru ea, poveştile de iubire luaseră sfârşit. Aparţineau trecutului, acolo unde era şi fata care fusese odinioară. Acum trebuia să găsească alte

Capitolul 7

preocupări care să-i aducă puţină consolare

.înainte să iasă din cameră, se opri în faţa oglinzii suflate cu aur ca să-şi aranjeze părul şi să-şi examineze reflexia. Rochia din mătase decorată cu broderii fine îi punea în valoare pielea şi se asorta cu strălucirea alb- gălbui a perlelor pe care le purta pentru a-i aduce un compliment maharajahului.

Capitolul 1

îşi aranjă pentru ultima dată împletitura de tuberoze albe pe care le purta în cocul delicat, îşi îndreptă spatele şi trase adânc aer în piept, înainte să se avânte în ceea ce i se părea bătălia emoţională obişnuită cu Ravi Sabran.

Sara merse de-a lungul coridorului către sala de mese învăluită într-un ecou de şoapte înăbuşite. Se simţi cuprinsă de un fior de teamă căci nu mai văzu pe nimeni altcineva în afara unui bătrân pe jumătate adormit care stătea în faţa uşii. Bărbatul se ridică cu dificultate în picioare şi făcu o plecăciune pe cât de adânc era în stare, stânjenit de membrele anchilozate.

-Bun venit, doamnă! ciripi el, cu o voce curios de piţigăiată şi feminină.

Sara îşi dădu seama, cu o strângere de inimă, că era un eunuc, unul dintre ultimii supravieţuitori ai unui ritual crud datând din vremuri sumbre. I se rupea inima de mila lui când îl văzu alergând în faţa ei, aruncând din când câte o privire în spate, peste umăr, entuziasmat de parcă însăşi regina Victoria îşi făcuse apariţia neaşteptată.

Sara a fost condusă într-o încăpere vastă cu arcade din marmură care se deschideau spre o terasă largă din piatră. Toată lumea era prinsă într- o agitaţie frenetică. Servitorii alergau înainte şi înapoi ducând tăvi, aprinzând lumânări odată cu lăsarea întunericului şi pregătind o masă lungă, din mahon, pentru servirea cinei. Cu toţii se opriră uitându-se cu multă curiozitate atunci când Sara îşi făcu apariţia în încăpere, inclusiv două femei care stăteau pe podea într-un colţ al încăperii.

- Ah, aţi sosit! Sunteţi foarte bine-venită, draga mea doamnă Fitzroy.

Maharani stătea pe o *gaddi,* o pernă brodată pe care se putea sta,aşezată pe un podium mai înalt. Cealaltă femeie stătea la picioarele ei, holbându-se fără nici o jenă la Sara care se îndrepta înspre ele.

Jucaseră un joc indian denumit Ganjifa. Cărţi de joc incrustate în fildeş şi decorate cu pietre preţioase stăteau împrăştiate la picioarele lor desculţe printre mormane de monede.

Maharani fusese o femeie deosebit de frumoasă în tinereţe şi încă mai păstra semnele acelei frumuseţi în ochii magnifici făcuţi cu kohl şi în părul des, negru ca pana corbului. Stătea cu picioarele încrucişate, părul şi trupul îi erau acoperite cu un sari din mătase fină, ornat cu o broderie minuţioasă cu fir din aur. La urechi şi la gât îi atârnau nişte

Capitolul 2

rubine enorme, neşlefuite, şi era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi din mătase, strânşi în talie cu o curea plină de bijuterii. Din când în când trăgea câte un fum dintr-un tutun cu o aromă puternică dintr-o narghilea elegantă care se răsucea în jurul trupului ei asemenea unei cobre. Pantalonii îi dădeau un aer de femeie independentă, deşi se agăţa de vechile tradiţii şi alesese să părăsească doar rareori hotarele zenanei.
Cealaltă femeie şoptea ceva în urechea lui maharani, analizând-o în acelaşi timp pe Sara de sus până jos.
- Sora mea se întreba ce poartă doamnele englezoaice pe sub fuste, spuse maharani când Sara făcu o plecăciune în faţa ei. Expresia uimită de pe chipul Sarei îi stârni râsul. Glumesc doar, cum altfel. Cât de adorabilă sunteţi. Proaspătă ca o margaretă, parcă aşa era expresia englezească, nu?
Sara reuşi să-şi stăpânească emoţiile suficient de mult încât să poată răspunde.
- Totul este atât de nepotrivit cu clima de fapt, şi nici pe departe la fel de elegantă ca a voastră.
Maharani îi aruncă o privire încruntată şi subtilă.
- Nu o spui doar ca să-mi faci mie plăcere, nu?
- Nu, dar dacă sunteţi plăcut impresionată, atunci mă bucur.
Sara îşi înclină capul şi făcu o reverenţă spre încântarea lui maharani.
Sora lui maharani zâmbi cu şiretenie.
- Câteodată mi se pare că doamnele englezoaice arată de parcă ar fi împachetate asemenea unor pui de găină duşi la iarmaroc.
Sara râse.
- Cred că stilul nostru de îmbrăcăminte demonstrează că noi, britanicii, nu suntem atât de sensibili pe cât am crede.
Maharani se lăsă pe spate pe pernă şi trase adânc din narghilea.
- Ar trebui să-i întrebăm pe domni ce preferinţe au, dar cred că *monsieur* Sabran preferă stilul european, indiferent de ceea ce spune sau face.

Sara nu ştia ce să răspundă sau dacă îi era măcar permis să contrazică o persoană de viţă nobilă, însă trebuia să pună punct speculaţiilor indiferent care ar fi fost consecinţele.

- Nu-l cunosc pe *monsieur* Sabran suficient de bine ca să-i ştiu preferinţele şi antipatiile personale. Ne cunoaştem foarte puţin.

Capitolul 3

- Ah! Vă purtaţi foarte englezeşte şi mă puneţi în cutiuţa mea.
- Nu, nu, în nici un caz. Doar că...

Sara se bâlbâi o vreme, neştiind cum să răspundă, şi răsuflă uşurată când auzi voci în spatele ei.

îi era greu să-şi dea seama dacă maharani fusese sau nu ofensată, zâmbetul ei era impenetrabil, dar deveni aproape feciorelnică în momentul când bărbaţii îşi făcură apariţia în încăpere.

- Ah, iată-i pe domni, iar acum nu mai pot inventa poveşti de dragoste care nu există.

Sabran purta un costum de seară cu o croială europeană de culoare neagră în cinstea sosirii Sarei. Sărută din nou mâna Sarei în timp ce atât maharani, cât şi sora ei chicoteau şi îşi dădeau coate una alteia.

Părea crispat, aproape nervos. Sara îşi dădu seama după felul în care îşi tot trecea o mână prin părul negru, cu ochii căutând când într-o direcţie, când într-alta, niciodată către ea şi se gândi din nou că poate ar fi fost mai bine să nu fi venit.

Maharajahul intră în salon cu mare grijă şi prudenţă ca şi cum în orice secundă ar fi putut să se răstoarne şi să nu se mai poată ridica niciodată. Nu mai era împovărat de greutatea atâtor nestemate ca atunci când Sara îl întâlnise ultima oară şi purta o cămaşă lungă din muselină şi pantaloni din mătase. Chiar şi aşa, reuşea să ofere impresia de demnitate magnifică.

Chipul i se lumină când dădu cu ochii de Sara.

- Ce desfătare să vă pot privi! Se înclină graţios în faţa Sarei, care îl ţinea de braţ pe Sabran. Dar, vă rog, nu staţi după mine, să trecem peste formalităţi. M-am săturat atât de tare de ele. Aici este reşedinţa mea de la ţară, aici vin pentru relaxare.

Sara zâmbi ca pentru sine. Să fii înconjurat de cincizeci de servitori în loc de o sută era o noţiune ciudată de relaxare.

- Soţia mea şi sora ei au încălcat obiceiurile în seara aceasta şi s-au hotărât să ni se alăture la cină. îmi place să cred că sunt un om modern şi uniunea noastră a fost din dragoste... Flutură din mână prin aer în direcţia soţiei sale. Iar ea este singura mea soţie. Una este

suficient! adăugă el, dându-şi ochii peste cap într-un gest care mima disperarea.

Maharani râse.

- Ştie că aş ucide-o pe oricare altă femeie care ar încerca să-mi ia locul.

Capitolul 4

Ochii lui maharani străluciră cu o expresie feroce, încât Sara era aproape convinsă că nu glumeşte, deşi maharajahul păru neimpresionat de înflăcărarea ei evidentă.

- Odinioară, era de aşteptat să am o sută de neveste, dar am fost civilizat de manierele voastre britanice. Zenana a rămas doar pentru spectacol. în loc de neveste, este plin de rudele mele sărace.

Râse din toată inima, ca şi cum i-ar fi făcut o mare plăcere să aibă responsabilităţi.

0 prinse pe Sara de mână şi o conduse către masa unde urmau să ia cina, scutind-o de la a fi nevoită să răspundă unei mărturisiri atât de sensibile.

După tot felul de manevre cu scaunele şi mult ajutor din partea servitorilor, maharajahul s-a aşezat în cele din urmă în capul mesei. Dădu indicaţii ca Sara să se aşeze la dreapta, iar Sabran la stânga sa.

- Ca să se poată uita la chipul dumitale minunat, spuse maharajahul cu o mare curtoazie. Este o combinaţie proastă să fii atât francez, cât şi indian, cele două naţii cele mai obsedate de iubire.

- Toate naţiile sunt obsedate de iubire, chiar şi britanicii.

Sara vorbi fără să gândească şi toţi ochii erau îndreptaţi înspre ea, în special Ravi Sabran, care se uită la ea cu o intensitate grijulie care îi dădea o stare de nelinişte.

- Dar dumneata nu eşti o britanică get-beget, doamnă Fitzroy, nu cu înfăţişarea dumitale exotică, insistă maharajahul. Eşti spaniolă poate sau italiană. Am văzut femei italiene care seamănă foarte mult cu dumneata.

- Nu sunt foarte sigură de trecutul meu. Mătuşa mea spunea că mama avea sânge spaniol, dar nu mi-am cunoscut alte rude.

Maharani părea şocată.

- 0 singură rudă! Mai poţi lua de la mine. Mă sufocă atâtea câte sunt.

Se auziră hohote de râs în jurul mesei, iar Sara zâmbi, începând să se simtă ca acasă în mijlocul lor.

- Părinţii mei au murit când aveam şaisprezece ani. Este foarte bizar... Ştiaţi că domnul Sabran este acum proprietarul vechii lor

case... cea în care mi-am petrecut copilăria? Părinţii mei sunt îngropaţi acolo.
Maharajahul se uită la ea, apoi la soţia lui care părea să se legene abia perceptibil în scaunul ei. Când vorbi, vocea ei păru să-i tremure puţin.
- Dar *monsieur* Ravi este stăpânul casei Radcliffe. Cu siguranţă, nu

Capitolul 5

sunteţi fiica lui William Radcliffe, nu?
Pentru un moment, Sara oscilă între teama la gândul că ar putea descoperi lucruri noi despre părinţii ei şi dorinţa de a şti mai multe. Vocea aproape că îi tremură atunci când vorbi.
- L-aţi cunoscut pe tatăl meu?
Maharajahul încuviinţă în tăcere cu o mişcare a capului, holbându-se la ea cu gura deschisă.
- Cât de ciudat...! Da, sunt fiica lui, dar în Anglia am crescut cu numele de Archer. Nu ştiu de ce, dar mi-e teamă că familia mea ascundea un secret teribil.
Râse din nou, însă simţea din ce în ce mai acut sentimentul de disconfort.
- Numele mamei tale a fost Lillian? Maharani aproape că se ridicase de pe scaun, ţinând o mână la inimă ca şi cum ar fi fost cuprinsă de durere. Atunci eşti Sarianna? Micuţa Sarianna? Da, tu eşti, te recunosc după păr, al ei era mai deschis la culoare, dar asemănarea este foarte mare!
Sara intră de-a dreptul în panică.
- Da, acela a fost numele meu. Malika este singura persoană care mă strigă aşa. Aţi cunoscut-o pe mama?
Sabran era şi el alarmat de evenimentele care se desfăşurau sub ochii lui şi urmărea conversaţia cu privirea.
- Sarianna? Sabran îi pronunţă numele în şoaptă, rostogolind cuvântul cu limbă. Ţi se potriveşte.
Maharani o fixă pe Sara cu privirea mai de aproape acum.
- Da, pot vedea asemănarea. Părea că face un mare efort ca să-şi recapete stăpânirea de sine, după care se aşeză din nou în scaun. Da, am cunoscut-o pe mama ta. Nu o ştiam foarte bine, dar a fost o persoană deosebit de încântătoare.
Se uită peste masă la soţul ei, care rămăsese cu furculiţa suspendată la jumătatea drumului către gura deschisă şi ceva părea că se întâmplă între ei.
- Da, era deosebit de încântătoare, murmură el ca pentru sine. A fost o mare tragedie atunci când au murit.

- înseamnă că nu îmi puteţi spune nimic despre ei? Sara se încruntă, îmi ascundeţi ceva?

Se lăsă din nou tăcerea, în timp ce toţi îşi aruncau priviri furişe unul altuia.

- Nu am altceva să-ţi spun despre ei, zise maharajahul în cele din

Capitolul 6

urmă, decât că erau mai îndrăgostiţi unul de celălalt decât oricare alt cuplu pe care l-am cunoscut şi am fost foarte întristaţi atunci când am auzit de moartea lor. Poate de aceea te-am plăcut de la început. Am văzut asemănarea fără să-mi dau seama.

Făcu un gest din mână care nu era adresat cuiva anume, după care schimbă subiectul, deşi Sarei i se păru că este mai grijuliu şi mai curtenitor cu ea decât înainte şi, deşi părea ciudat, părea că sunt mai apropiaţi unul de celălalt.

Conversaţia reveni la subiecte mai banale, iar maharani păru să-şi recapete buna dispoziţie pe măsură ce seara a continuat, deşi se uita deseori înspre Sara cu o încruntare tristă pe chip. La un moment dat, o auzi murmurând aproape imperceptibil.

- Sărmana copilă, sărmana copilă orfană...!

Sabran a fost tăcut în cea mai mare parte a serii, lăsându-l pe maharajah să vorbească fără să fie întrerupt, deşi Sara îi simţea privirea asupra sa chiar şi atunci când chipul îi era în umbră. Prima seară în palat a fost inconfortabilă, iar Sara a fost bucuroasă să se retragă mai devreme, scuzându-se că era prea epuizată, cu toate că dormi foarte prost, bântuită până în zori de gânduri exagerat de neliniştitoare.

în acest mic palat din junglă se simţea de parcă ar fi trăit pe o insulă unde îi era îndeplinită fiecare dorinţă. Uită atât de uşor de viaţa pe care o ducea cu Charles în afara acestor ziduri, încât era ca şi cum căsătoria lor nici n-ar fi avut loc. Câteodată, pentru un scurt moment doar, îşi aducea aminte, după care le alunga şi se lăsa absorbită de prezentul mult mai agreabil.

Dimineţile şi le petrecea scriind despre viaţa zilnică a palatului şi simţea că, dintre toate povestirile ei, acesta ar fi putut fi probabil cea mai bună. Nu aflase nici o veste de la editorul britanic şi abandonase aproape orice speranţă că ar putea primi vreun răspuns, dar trimise cele mai recente scrisori cu o vagă urmă de încredere, sperând că vor fi remarcate.

După-amiezile şi le petrecea alături de maharani şi de anturajul acesteia în intimitatea zenanei, unde se răsfaţau ore întregi bârfind

leneşe şi unde stătea desculţă şi îmbrăcată în sari, desfătându-se de sentimentul degetelor de la picioare pe podelele reci din marmură. Serile însă revenea la rochiile occidentale, de parcă s-ar fi vârât într-o armură, trăgea pe ea straturile de jupoane din mătase şi sifon şi îşi strângea părul după cele mai noi tendinţe din revistele de modă

Capitolul 7

britanice. Era ca şi cum, echipată corespunzător, se simţea apărată de o fortificaţie suplimentară care să o ajute să reziste farmecului misterios al lui Ravi Sabran.

Maharani îi îngreuna misiunea căci vorbea deseori cu admiraţie despre Sabran.

- Este un om bun, deşi încearcă din răsputeri să ne facă să credem că nu este. Până şi dragostea lui pentru Maya izvorăşte din bunătate. N-a suportat să vadă felul în care era tratată de bruta aceea de soţ al ei, aşa că a convins-o să fugă cu el. Este în siguranţă atât timp cât se află sub protecţia lui *monsieur* Sabran, dar soţul ei nu se va da înapoi de la nimic ca să o aibă înapoi, nu pentru că o iubeşte, ci pentru că o consideră proprietatea lui.

- *Monsieur* Sabran probabil că o iubeşte foarte mult.

- Este frumoasă asemenea unei flori, dar cred că nu frumuseţea l-a făcut să se simtă atras de ea, ci mila, iar iubirea a venit mai târziu. Pentru ea însă, pasiunea este atât de mare, încât va dispărea doar odată cu moartea ei. Nu am nici cea mai vagă îndoială. îşi întări cuvintele lovindu- şi degetele de la o mână de podul palmei celeilalte mâini. Câteodată mi- aş fi dorit să nu se fi întâlnit niciodată; este o situaţie imposibilă.

- Ai putea constata că poate nu este atât de dependentă de dragostea domnului Sabran pe cât ai crede. N-a murit nimeni dintr-o dezamăgire din dragoste.

- Draga mea doamnă Fitzroy, ai atâtea de multe de învăţat despre iubire. Fără nici o îndoială.

în acest moment, Sara deveni tăcută. Cuvintele nu o mai ajutau. Era adevărat, nu ştia nimic despre iubire. Drept dovadă, era nefericită. Sabran îşi anunţă intenţia de a pleca de la palat fără nici un fel de avertisment.

Trebuia să se ocupe de nişte afaceri în Pondicherry care nu sufereau amânare şi urma să plece cât de curând posibil.

Anunţul a fost întâmpinat de un cor de proteste din partea tuturor cu excepţia Sarei care nu se putea abţine să nu se simtă oarecum uşurată să se elibereze în sfârşit de prezenţa lui tulburătoare.

Ultima lor seară împreună se cerea sărbătorită cu şampanie şi, pe măsură ce seara înainta, maharajahul deveni mai sentimental.

- Dacă nu ar fi fost *monsieur* Ravi, nu ne-am fi întâlnit niciodată, spuse el, atingând cu delicateţe mâna Sarei. Trebuie să o inviţi pe doamna aceasta la una dintre chermezele tale, spuse el. Te va fascina.

Capitolul 8

Sara privi la Sabran, care îşi ridică paharul închinând către ea şi zâmbind, deşi îşi dădea seama că este stânjenit de această dezvăluire.

- Şi am şocat-o pe draga doamnă Fitzroy când i-am spus o mare minciună despre un tigru şi despre cum tatăl meu folosea văduve pe post de momeală pentru tigri. Râse. îmi aduc aminte şi acum ce faţă făcuse şi cum devenise palidă din cauza terorii, rămânând însă o *lady* perfectă.

Sara râse.

- Deci a fost doar o născocire până la urmă. Slavă Domnului! Mi-am făcut deseori griji în această privinţă. Nu voiam să cred că tatăl dumneavoastră a fost crud.

- Şi am mai vorbit de cât de ataşat sunt de anumite obiceiuri englezeşti. Stilul englezesc de dans este fermecător din punctul meu de vedere şi dacă nu aş fi fost atât de gras, mi-ar fi plăcut la nebunie să dansez cu draga noastră doamnă Fitzroy. Dar vai, nu a fost să fie. îşi mângâie pântecul uriaş cu degetele pline de inele. Dar, *monsieur* Ravi, ai putea să o inviţi pe doamna Fitzroy la dans ca eu să mă pot uita? Aşa aş putea să-mi imaginez cum ar fi dacă aş fi în locul dumitale.

- Să dansez cu domnul Sabran?

Era pe cale să refuze când maharajahul bătu din palme entuziasmat deja de idee.

- Da, da, un dans, dacă vrei să-mi faci pe plac, dragă doamnă Fitzroy. Nutresc dorinţa de a te vedea dansând. Un vals! Mi-ar plăcea la nebunie un vals.

Sara se ridică în picioare. Era imposibil să-l mai refuze acum.

Maharani merse degrabă către pian.

- Am avut mult timp o guvernantă englezoaică, pe domnişoara Leach. Se purta foarte sever cu mine. De fiecare dată când cântam o notă greşit, mă lovea cu o riglă peste articulaţii. Dar nu am uitat niciodată.

începu să cânte, atingând clapele cu un mare entuziasm, chiar dacă instrumentul era teribil de dezacordat.

- Cântă ceva de Strauss, cântă ceva de Strauss! zise maharajahul bătând deja ritmul cu piciorul încălţat cu sanda.

- Permiteţi?

Sabran se afla în faţa ei, cu braţele întinse în faţă şi cu privirea întunecată aţintită asupra ei.

Când Sabran îi înconjură talia cu braţul şi o trase pe Sara înspre el, un moment de confuzie cuprinse auditoriul, iar dinspre sora lui

Capitolul 9

maharani se auziră câteva exclamaţii de uimire. 0 prinse de mâna care îi rămăsese liberă şi o ţinu într-a lui. De îndată, o senzaţie asemenea unei furnicături păru să se propage dinspre trupul lui înspre al ei, iar Sara trebui să facă eforturi pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Privi înjur, încredinţată că cineva trebuie să-i fi remarcat disconfortul. Maharajahul, care nu contenea să zâmbească şi să bată zgomotos din palme pe ritmul muzicii, nu părea să bage de seamă ce se întâmplă, deşi atât maharani, cât şi sora ei, care i se alăturase între timp la pian, o fixau amândouă cu privirile şoptind una către alta suficient de tare cât să o sperie.

îşi ţinu privirea aţintită asupra propriei mâini, aşa cum se rezema de umărul lui, hotărâtă să nu cadă din nou prizonieră în privirea lui hipnotică.

- Secretul meu a ieşit la iveală, şopti el ţinând-o aproape şi provocându-i un fior pe şira spinării. Mărturisesc că vreau să aflu mai multe despre dumneavoastră. Să fie oare atât de greşit?

Aşteptă un răspuns privind-o cu ochii aceia cu pleoape grele, în timp ce faţa lui aproape o atingea pe a ei, însă Sara era hotărâtă să rămână tăcută. îşi îndreptă spatele şi îşi muşcă buza. Era periculos să fie atât de aproape de el. Era o situaţie căreia trebuia să-i pună imediat capăt.

- Vă rog să mă scuzaţi, cred că le-am amuzat suficient pe Majestăţile Lor.

Sabran îşi desprinse mâna din talia ei, deşi ochii îi rămăseseră fixaţi asupra ei cu o privire înflăcărată.

Maharajahul luă din nou loc pe scaun fără să-şi dea seama de drama ce se desfăşura în apropierea lui, sincronizându-şi în continuare bătaia piciorului cu muzica pianului. Maharani se opri şi ea epuizată în cele din urmă şi termină de cântat cu un scârţâit.

Sara făcu o reverenţă înaintea amândurora.

- Vă supăraţi dacă mă voi retrage în camera mea mai devreme în seara aceasta? Sunt foarte obosită.

- Bineînţeles, draga mea doamnă Fitzroy. Ne-ai suportat suficient de mult timp prostiile, sunt sigur.

Maharajahul încercă să se ridice în picioare, dar abandonă aproape imediat.

- în nici un caz... Domnule Sabran, nu voi mai avea ocazia să vă văd înainte să plecaţi mâine-dimineaţă, dar vă mulţumesc... rosti Sara, neştiind ce altceva ar putea spune.

Capitolul 10

Sabran îi sărută mâna învăluind-o într-o privire sobră, dar cu subînţeles. Se îndepărtă grăbită, dojenindu-se în sinea ei pentru stânjeneală şi lipsa de sânge-rece

.în intimitatea camerei ei, se plimbă înainte şi înapoi fără să mai dea importanţă nici unui alt lucru, cu excepţia gândurilor care îi bubuiau în creier. O chinuiau iar şi iar. Era oare evident pentru toată lumea că avea o influenţă tulburătoare asupra ei? De ce a trebuit să se facă de râs şi să părăsească încăperea în felul acela? De ce se înroşea toată de fiecare dată când el o privea? Probabil că o credea de-a dreptul neghioabă. Trase de şireturile strânse ale rochiei. Malika era de negăsit. îi era imposibil să se odihnească după o astfel de zi. Ieşi în grabă afară ca să-şi continue plimbarea lângă fântâna din curte. începuse să creadă că probabil se îmbolnăvise din nou.

- Malika! strigă ea trăgând de partea din spate a rochiei.

Văzu că poarta grădinii, care dădea înspre terasă, era deschisă.

Zări silueta unui bărbat care stătea singur, privind soarele coborând la apus. îşi dădu imediat seama că era Sabran, dar, înainte să apuce să se îndepărteze, se întoarse şi o văzu.

- *Monsieur*, vă rog să mă iertaţi. O căutam pe Malika.

Dădu să plece. îi era imposibil să rămână singură cu el. Prezenţa lui o tulbura prea tare. Se temea că vocea ei tremurândă să nu o fi dat deja de gol.

-Mai rămâneţi. E o seară atât de frumoasă. E aproape la fel de strălucitoare ca şi ziua.

Vocea lui era naturală şi calmă. Poate nici nu-şi dădea seama de ceea ce se întâmpla.

Malika îşi făcu apariţia pe terasă şi se puse între ei, supraveghindu-i cu o privire vigilentă. Era evident că nu vedea cu ochi buni ca stăpâna ei să rămână singură cu alt bărbat în afara soţului ei. Sara ştia că Malika îl simpatiza pe Sabran şi nu exista pericolul ca ea să bârfească, dar, chiar şi aşa, stătea mereu de pază.

-Trebuie să discutăm despre un subiect de mare importanţă, dar trebuie să fie între patru ochi. Există un loc unde merg ca să meditez, dacă mi-aţi face onoarea de a mă însoţi.

Suntem singuri şi aici, vă rog să vorbiţi deschis

Capitolul 11

- .Este un subiect foarte sensibil...

Ochii lui de un gri intens scăpărară de jur împrejur, de parcă cineva i- ar fi putut auzi şi, deşi se temea să rămână singură cu el, curiozitatea ei crescu.

Sara înclină din cap, iar timp de o secundă nu reuşi să mai spună nimic.

Sabran o conduse printr-o poartă săpată în zidul palatului, iar ea îl urmă în tăcere printr-o grădină cu zidurile înalte plină de aroma unei iasomii stranii, cunoscută pentru faptul că înflorea doar noapte, întrebându-se de ce era atât de misterios. Micuţele buchete de flori cerate, sub forma unor trompete păreau că strălucesc în lumina lunii, emiţând un parfum puternic în valuri aromate care îmbătau şi ademeneau orice creatură suficient de nesăbuită ca să cadă în mrejele lor.

Din când în când, el se oprea să o aştepte până când ea îl ajungea din urmă. La un moment dat, îi întinse mâna ca să o ajute, dar ea îl refuză ştiind că ar fi fost periculos. Ajunseră în cele din urmă la un mic bungalou separat de clădirile principale ale palatului, unde flacăra unor lumânări pâlpâia prin ferestrele larg deschise şi arunca o strălucire care atrăgea atenţia spre veranda care înconjura casa. Aici, parfumul de iasomie era aproape copleşitor.

- Vino, spuse el făcând un gest către uşa deschisă.

Sara ezită la început. Privirea lui era atât de intensă, atât de pătrunzătoare, încât începu să tremure din tot corpul. Apoi, un sentiment de nepăsare puse stăpânire pe ea şi îşi spuse că nu este nimic în neregulă cu a rămâne singură cu el şi păşi înăuntru.

într-unui dintre colţurile camerei se afla un divan imens acoperit cu perne şi înconjurat de perdele din muselină. O carte stătea deschisă la jumătate, cu paginile în sus, marcând locul unde cititorul abandonase lectura. Sara îşi întoarse capul în altă parte. Nu îi plăcea acest loc, era prea intim. Prezenţa ei acolo era aproape indecentă.

O furie iraţională i se furişă în suflet. Nu era corect din partea lui să o compromită printr-o astfel de situaţie. Aruncă o privire înspre el cu coada ochiului, dar el nu părea impresionat de situaţie, privind-o cu o expresie nerăbdătoare, fericit că poate arăta acest loc minunat şi altcuiva, oricui.

Se relaxă puţin, dar îşi ţinu privirea îndreptată către celălalt colţ al încăperii. Peste tot erau vaze cu flori albe şi parfumate, iar aroma seducătoare a iasomiei umplea încăperea. O statuie delicată din fildeş înfăţişându-l pe Shiva dansând stătea solitară pe o masă splendidă şi străveche în centrul încăperii.

- Fermecător, non? spuse el rânjind, deschizându-şi larg braţele.
- Foarte.

Sara râse, însă vocea ei sună bizar şi aproape strident.

Sabran îi făcu semn către două divane joase aşezate faţă în faţă lângă fereastra deschisă, după care bătu din palme şi un servitor îşi făcu apariţia.

- Serviţi nişte *chai?*

Sara înclină din cap în semn de răspuns, după care femeia dispăru la fel de rapid pe cât venise.

Sara se uită în jos la mâinile pe care le ţinea răsucite în poală şi se simţi copleşită de timiditate. îşi simţea întreaga fiinţă electrizată, iar capul îi vâjâia. Chiar şi sunetele obişnuite erau amplificate, iar zdrăngănitul pe care îl făcea servitoarea în fundal în timp ce prepara ceaiul i se părea asurzitor, întinzându-i nervii la maximum. Chiar în momentul când simţi că nu mai suportă tensiunea, femeia reapăru, întrerupând pentru moment tensiunea dintre ei.

Aşeză tava pe o masă între cele două divane, după care, aruncând o privire cu subînţeles înspre Sara, îi lăsă singuri.

- îmi daţi voie? întrebă Sara cu o vocea care sună asemenea unui scârţâit răguşit, uşurată că avea ceva de făcut cu mâinile, pe care le întinse tremurând către ceainic.
- Vă rog chiar!

Deşi avea o voce calmă, părea că şi lui îi era greu să se relaxeze. îşi puse picioarele unul peste celălalt, după care le desfăcu de mai multe ori, privind-o cum se străduia să toarne ceaiul. Se repezi în faţă ca să apuce ceaşca înainte să se facă ţăndări de podea.

Apucă ceşcuţa cu ambele mâini, apoi se aşeză înapoi pe divan. Trase adânc aer în piept şi începu să vorbească:

- Sunteţi conştientă că au existat o serie de evenimente care ne-au adus împreună?
- Da, am observat o serie de coincidenţe stranii.
- Nu sunt coincidenţe. S-a întâmplat altceva, ceva care mă nelinişteşte.

Sara lăsă cu mare grijă linguriţa jos, de teamă că ar putea atrage atenţia

înspre mâna care îi tremura.

- Nu doriţi să-mi spuneţi despre ce este vorba?
- Nu, nu pot. Veţi afla atunci când va veni vremea. Nu eu sunt cel care trebuie să vă facă această dezvăluire.
- Este foarte misterios, *monsieur.* Atunci de ce m-aţi adus aici?

Sabran îşi încruntă sprâncenele oftând adânc, după care îşi trecu

degetele prin păr ca şi cum ar fi putut îndepărta astfel un gând care nu-i dădea pace.

- Ca să vă spun... ezită, nesigur dacă trebuie sau nu să continue... să vă spun că, în ciuda tuturor lucrurilor şi persoanelor din viețile noastre, trebuie să fim împreună. Nimeni nu ne poate împiedica întrucât este vorba despre destin. Toate semnele indică înspre acea direcţie.

-Oh!

Sara nu reuşi să mai spună nimic, deşi se simţi cuprinsă de un val de bucurie atât de intensă, încât era singură că avea să leşine. îşi fixă privirile asupra lui, cu sufletul la gură, în timp ce el scoase un oftat exasperat, după care cuvintele începură să se rostogolească cu repeziciune.

- Am vrut totodată să vă spun că vă iubesc şi să întreb dacă există vreo şansă să simţiţi acelaşi lucru pentru mine.

Sara se aşeză cu faţa înspre el, cu genunchii tremurând, aşezându-şi mâna pe spătarul divanului pe care stătea.

- Mă iubiţi doar pentru că este predestinat să se întâmple aşa? Se pare că ideea de a mă iubi vi se pare dezagreabilă. Nu înţeleg.

Sabran părea la rândul său şocat. Stătea în faţa ei, flexându-şi mâinile şi muşcându-şi buzele.

- Nici eu nu înţeleg. Nu mi-am dorit să se întâmple aşa, spuse cu amărăciune.

- Atunci nu voi rămâne să vă mai ascult.

Dădu să plece aproape îndurerată, după care se simţi cuprinsă de un impuls copleşitor de a-l mai privi o ultimă dată, iar ezitarea şi expresia de pe chipul ei îl făcură să se repeadă înainte şi să o cuprindă în braţe.

- Nu, vă rog... lăsaţi-mă să plec... trebuie să plec...

Sabran îi ţinu privirea prizonieră într-a lui, iar Sara nu reuşi să privească în altă parte.

- Bariera care ne desparte a dispărut aproape, şopti el.

îl simţi cum tremura. Tremurul trecu din trupul lui într-al ei, iar Sara îşi lăsă capul pe spate când îi simţi apăsarea buzelor lui calde la baza gâtului.

- Mi-am dorit de atât de mult timp să pot face asta, murmură el. Semnul acela micuţ este atât de ispititor.

Găsi curajul de a se întoarce înspre el, îngrozită că ar putea ceda propriei dorinţe orbitoare, şi îşi îngădui pentru prima dată un moment îndelungat şi preţios de a-i aprecia farmecul exotic. Le zâmbi ochilor aceia de culoare gri, cu pleoapele grele, plini de pasiune şi dorinţă.

- Nu-mi oferiţi timp. Iar eu am nevoie de timp.

Chipul Sarei devenise extrem de palid, iar ochii îi străluceau de parcă ar fi avut febră.

- Sarianna, acesta ne este destinul. Nici unul dintre noi nu poate face nimic ca să-l schimbe.

Vocea lui era hipnotică, iar ea era fascinată. Sabran apucă apoi o şuviţă din părul ei care i se revărsa pe lângă gât şi o duse la buze. Simţi un frison coborându-i pe şira spinării şi începu să tremure. O sărută foarte delicat la început, jucându-se cu buza de sus, desfătându-se în aşteptarea pasiunii până când buzele ei se deschiseră. O sărută adânc şi copleşitor şi plin de afecţiune. Amândoi scoaseră un suspin prelung şi se agăţară unul de celălalt, uimiţi şi încântaţi să-şi dea seama că sunt atât de atraşi unul de celălalt. Nu reuşeau să-şi liniştească trupurile, înnebunite pentru atingerea după care tânjeau amândoi, însă simţind ca şi cum dorinţa lor nu putea fi niciodată împlinită.

- Draga mea, nu mă pot abţine, murmură el, după care, prinzându-i ambele mâini într-ale lui, o trase înspre divan.

Se prăbuşiră sub acoperământul din muselină şi îşi îngăduiră să fie învăluiţi mai departe în lumea lor. Gura ei i-o devasta pe a lui, bucurându-se în acelaşi timp de senzaţia pe care i-o dădea trupul lui ferm apăsând într-al ei. Asta şi-ar fi dorit de la Charles, dar nu primise niciodată.

îl strigă pe o voce şoptită, plină de panică:

-Ravi... Ravi...

- Ce e, draga mea? spuse el, cu o voce de parcă ar fi fost învăluită în ceaţă, jucându-se cu părul ei cel lung.

- Aşa arată dragostea?

Sabran râse şi se ridică pentru a o putea privi.

- Aşa arată pentru mine şi sper că şi pentru tine.

0 sărută din nou şi din nou. Intens, delicat şi mistuitor până când simţi că ar putea leşina de la atâta plăcere.

Sabran se trase apoi în spate, dorind să se bucure de ea în voie. îi ridică rochia, zâmbind când văzu atât de multe jupoane. Simţi între degete dantela albă şi delicată.

- Atât de multe haine... spuse el râzând. Cât de fermecător, cât de erotic poate fi totul... Mă înnebuneşte.

Sara se strădui să-şi ţină rochia în jos, dar el îi prinsele ambele mâini şi i le sărută şi spuse cu fermitate:

-Non!

Sara oftă şi se lăsă în voia momentului. Cu obrajii îmbujoraţi, se lăsă pe spate sprijinită de perne, închizând ochii şi privindu-l hipnotizată.

- Atât de minunată... murmură el. Atât de minunată!

Gemu puternic după care îşi îndesă pumnul în gură simţindu-se dintr- odată ruşinată de propria plăcere. El o prinse din nou de mâini, pe care i le apăsă în perna de deasupra capului înainte să o sărute din nou şi să-i strivească trupul cu greutatea trupului său. Sara îi simţi puterea şi forţa şi ştia că aceasta este doar o mică parte.

Luna umplea încăperea cu razele ei, luminându-le trupurile întinse pe pat. Nu scoase nici un cuvânt, dar îşi duse mâna către locul unde marginea de sus a ciorapului întâlnea coapsa, pipăind pielea moale. îşi îndesă faţa în coapsa ei, muşcând jucăuş şi lingând, mişcându-şi buzele către locul unde îndoitura coapsei se întâlnea cu dantela pantalonaşilor din mătase. Râse în timp ce-i deznoda cu lentoare panglica neagră şi îngustă din jurul taliei.

- Atât de feminină, atât de adorabilă, şopti el apăsându-şi gura pe pântecul ei fierbinte.

Atingerea mâinii lui calde pe coapsa ei îi oferi senzaţii pe care nu le mai simţise până atunci.

- Dacă vrei să mă opresc, trebuie să-mi spui acum. Peste o secundă va fi prea târziu.

Părul lui lung şi negru se revărsă în faţă înconjurându-i chipul. îl dădu pe spate, nerăbdător, cu ochii aprinşi, aşteptându-i răspunsul.

Ea îi răspunse cu buzele ei moi şi smerite, iar într-o clipită, el îi trase trupul dedesubtul lui, smulgându-i cu mâinile lenjeria din mătase. Sara scoase un ţipăt când o pătrunse, iar Sabran îi acoperi gura cu a lui, şoptindu-i:

- Eşti prea îngustă pentru mine... Deschide-te puţin mai mult...

Sara îşi lăsă picioarele să se deschidă şi mai mult, iar el se mişcă mai adânc în interiorul ei.

- Mai mult, şopti el, rotindu-şi delicat degetul arătător în jurul sexului
ei.

Nu mai fusese niciodată atinsă astfel şi se desfăta de o plăcere din ce în ce mai mare. Sabran se împinse mai tare, înconjurând-o cu braţele, aproape rănind-o acum în timp ce îşi satisfăcea plăcerea, fără să se înfrâneze până când sudoarea străluci pe pielea lui aurie, iar ea rămase prosternată, neputându-se mişca sub greutatea lui, cu buzele întredeschise, ameţită de plăcere.

- Atât de inocentă, atât de pură... râse el cu chipul asemenea unui satir... dar nu chiar atât de pură.

Sara aproape că se transformase într-o păpuşă din cârpă când el o trase deasupra lui, jupoanele cele lungi împrăştiindu-se în jurul

amândurora, cu sânii pe jumătate expuşi din cămaşa deschisă, iar părul roşcat şi lung răsfirat într-o claie încâlcită care îi cădea pe spate. încercă
să-i îndepărteze mâinile atunci când el dori să-i exploreze în continuare trupul, ruşinată să fie atât de goală şi de vulnerabilă, dar el îi prinse ambele mâini într-ale lui.

- Nu-mi lua plăcerea... era insistent, aproape mânios... şi nici pe a ta.

Apoi aproape dintr-odată, starea lui de spirit s-a întunecat şi îi apucă şoldurile, apăsând-o de trupul lui, hotărât şi insistent. Pe trupul ei puse de asemenea stăpânire o forţă puternică, ritmică şi pătrunzătoare, până când climaxul explodă din amândoi, asemenea unui delir impetuos şi vesel.

- *Mon Dieul* murmură el, gâfâind, apoi râzând delicat, o întoarse delicat pe spate ca să o poată privi şi săruta din nou. Atâta plăcere, simt că am întinerit.

Ea era prea ameţită ca să poată răspunde imediat, după care întrebă aproape umil:

- Nu am mai simţit niciodată aşa. Aşa trebuie să fie?
- Doar pentru cele norocoase, spuse el râzând.

0 sărută din nou, şoptind în timp ce-şi vârî nasul la baza gâtului ei.

- Am fost o brută nepăsătoare. Iartă-mă, dar acum voi avea mai multă grijă... Vreau ca plăcerea noastră să dureze întreaga noapte.
- Trebuie să plec. Malika va observa că nu sunt în camera mea şi va pleca să mă caute.
- Cum aş putea să te las să pleci acum.

îl lăsă să o sărute ştiind că era pierdută.

în noaptea aceea prea scurtă, dormiră cuibăriţi unul în braţele celuilalt până când o dorinţă care nu suporta amânare punea din nou stăpânire pe el. Ea se abandona cu totul, uimindu-se pe sine de pasiunea cu care capitula, lăsându-l să-i facă tot ceea ce el dorea până când primele raze ale soarelui căzură pe trupurile lor epuizate şi rănite.

Când se treziră, feţele le erau foarte aproape una de cealaltă şi, imediat ce-şi deschiseră pleoapele, se cufundară într-un sărut interminabil şi fierbinte.

- Câtă fericire! şopti el. Câtă plăcere!

Degetele ei trasară conturul buzelor lui puternice, rănite şi umflate de la noaptea sălbatică de amor care tocmai se încheiase. Inima îi dădea pe dinafară ca să mai poată face şi altceva decât să zâmbească.

- Aşa înfloreşte floarea de lotus într-un final, spuse el. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă. Privirea îţi este plină de pace.
- Tu mă faci să mă simt aşa. M-ai transformat.

Sara îl prinse de mână şi îi sărută degetele, cu ochii plini de lacrimi.

Sabran renunţă la planul de a pleca în călătoria de afaceri şi se întâlniră în secret în fiecare seară, ea venind aproape alergând prin grădina luminată de lampioane până la locul unde o aştepta el şi, după o zi pe care era forţată să o petreacă în compania altora, fără să se poată atinge decât cu excepţia unei mângâieri electrizante de mâini, se prăbuşeau unul în braţele celuilalt de parcă fuseseră despărţiţi săptămâni întregi şi nu doar câteva ore.

Sabran era de nestăpânit în ardoarea de a o poseda, înconjurând-o cu umerii şi braţele sale masive, capturând-o asemenea unui fluture care fâlfâia din aripi aproape de trupul său, în timp ce o ridica de la podea ca să o ducă în pat, ţinându-şi gura apăsată pe unul dintre sânii ei.

în alte dăţi, după ce se rotea prin încăpere asemenea unei bestii închise într-o cuşcă, o întâmpina doar cu o privire intensă şi câteva cuvinte fierbinţi, prinzând-o de încheietură când îşi făcea apariţia în încăpere, cu sufletul la gură după ce alergase, cu ochii strălucitori şi dornici, înainte să o tragă înspre el, ridicându-i rochia pentru a o poseda lipită de perete sau în locul în care stătea, acoperindu-i gura cu a lui, înăbuşindu-i gemetele de plăcere până când o elibera din nou, cu picioarele tremurânde, lăsând-o cu trupul tremurând în urma atacului său brutal.

Tandreţea care urma apoi când îşi şoptea dragostea pentru ea, pleoapele fin sculptate ale ochilor lui, grele de o încântare delicată când îi săruta gura şi trupul iar şi iar.

îi povesti despre misterele *Kama Sutra* şi cum ar putea experimenta împreună o plăcere şi mai mare.

- Doar puţin câte puţin, asemenea unei picături dintr-un ulei rar şi preţios, spuse el, astfel încât plăcerea ar putea dura până la sfârşitul vieţilor noastre.

Când îi pomenea de viitor însă, Sara simţea o durere asemenea unui cuţit în inimă care, câteodată, ameninţa să-i distrugă fericirea pe care o trăia acum.

Nu abordau niciodată subiectul acesta, căci nici unul nu dorea să destrame vraja momentelor perfecte pe care le petreceau împreună. Era ca şi cum ar fi fost fermecaţi. îşi duceau zilele asemenea unor copii trăind doar pentru prezent, iar între pereţii propriului mic palat se puteau preface, aproape cu succes, că nu mai exista altă lumea în afară de a lor.

Alţii, cu toate acestea, nu rămăseseră orbi la pasiunea lor. Când îi vedea împreună, maharani era cuprinsă de un sentiment al pierzaniei.

Remarcase cum Ravi nu mai purta inelul de la Maya şi cum o urmărea pe doamna Fitzroy peste tot cu privirea.
în mod evident, era cuprins de un fel de delir, iar lui maharani îi amintea de un leopard care se lăfăia la soare, sătul şi mulţumit, lingându- şi leneş labele după ce-şi ucisese prada.
Ştiau amândoi că nu avea cum să dureze, dar când visul li se spulberă, şocul nu a fost mic. Sara îşi dădea cu kohl în jurul ochilor aşa cum făcea deseori în ultimul timp. în afara farmecului pe care i-l conferea privirii, simţea că poţiunea aceea magică şi întunecată marca transformarea prin care trecuse, atât trupească, cât şi sufletească.
Tolănit în pat, Sabran o privea pe Sara cum stătea în faţa oglinzii, tot în cămaşa de noaptea, cu părul lung şi roşcat rostogolindu-i-se pe spate, scăldată în lumina soarelui de culoarea aurului topit, care strălucea asemenea unui nimb în jurul capului ei. Zăboviseră prea mult timp unul în compania celuilalt, iar ziua luminoasă strălucea deja prin perdelele de muselină albă. De obicei plecau din micul lor palat în zorii zilei, înainte ca restul celor din casă să se trezească, dar el insistase să servească micul dejun doar ei doi, riscând să fie descoperiţi.
Sabran o admira pieptănându-şi părul, mătasea fină a cămăşii de noapte alunecându-i de pe umăr şi lăsându-i la vedere pielea spatelui albă ca frişca, umplându-l de dorinţa bruscă de a o poseda din nou, înainte să înceapă o nouă zi de prefăcătorie.
Veni în spatele ei cu un pas mlădios, silenţios, dar sprinten. îşi încolăcea degetele în părul ei şi în jurul sânului, sărutând-o pe spate şi şoptindu-i la ureche:
- întoarce-te în pat...
Sara se mulţumi să-i zâmbească doar în oglindă, lăsându-şi capul pe spate şi sprijinindu-se de umărul lui. Se obişnuiseră cu tăcerile tandre ale unuia sau celuilalt. Luându-i peria din mână, o trase spre pat şoptindu-i:
- Vreau să te fac să mai vrei o dată... şi încă o dată...
Se auzi un strigăt care îi smulse pe amândoi din visare.
- Sarianna! Stăpână!
Sabran se dădu înapoi, cu privirea în flăcări.
- Ce caută femeia asta aici? Nu te slăbeşte din ochi nici o clipă! Zici că e câinele tău de pază.
Sara îi dădu mâinile la o parte şi se lăsă să alunece din pat, răsucindu-şi părul la spate şi încercând să-l facă să stea prins.
- Sarianna! Vocea Malikăi răsună din nou, de data aceasta pe un ton imperios. A sosit un mesager din partea domnului Charles! Domnul Charles soseşte aici! în seara aceasta...

- Charles! Doar simplul fapt de a-i rosti numele o umplu de spaimă. Te va ucide dacă te găseşte aici.
- Nu prea cred, spuse Sabran cu un rânjet rece, aprinzându-şi o ţigară şi suflând fumul în aer. Dar trebuie să vorbim. Trimite-o pe Malika de aici!
- întoarce-te în casă, Malika! spuse Sara cu o voce tremurândă. Vin şi eu imediat.

Aşteptară amândoi până când zgomotul paşilor se îndepărtă de terasă, după care o cuprinse în braţe şi o sărută foarte delicat pe adâncitura dintre baza umerilor şi gât.

- Putem fugi împreună, îi şopti el cu gura pe pielea de la baza gâtului. Putem pleca imediat.
- Oh, ce bine ar fi! Mi-aş dori să fie atât de simplu.

îşi închise ochii încercând să-şi imagineze cum ar fi să-l aibă mereu în preajma ei, să mănânce cu el, să se plimbe cu el şi să doarmă în acelaşi pat seară de seară. Dar acolo, la marginea visului, era Maya, suspinând îndurerată, implorându-l cu braţele larg deschise, şi Charles, despre care ştia că nu va fi niciodată de acord să divorţeze mai ales dacă ar fi descoperit dragostea pe care o nutrea pentru Ravi Sabran. Un şuvoi de suferinţă şi urgie ar fi urmat să se dezlănţuite deasupra capetelor amândurora, implacabil şi nemilos, o luptă atât de violentă şi plină de ură, încât îi era teamă că s-ar fi putut termina chiar cu moarte. Este imposibil.

Lacrimile stăteau să-i alunece pe obraji când conştientiză adevărul teribil al cuvintelor ei.

Sabran se ridică, neliniştit.

- în câteva clipe, putem fi departe de aici. Este evident că nu-ţi iubeşti soţul.

Sara se ridică în picioare, încercând să alunge tentaţia de a se arunca din nou în braţele lui.

- Trebuie să mă ajuţi să mă îmbrac.

Stătea cu spatele la el, ţinându-şi corsetul în dreptul sânilor.

- Te ajut dacă îmi promiţi că vii cu mine acum.
- Te rog, Ravi...

Se încruntă, dar apoi, cu o ezitare aproape copilăroasă, o ajută să tragă de panglicile de mătase ale corsetului în jurul taliei.

- Trebuie strânse mai mult căci altfel nu voi încăpea în rochie.

Sabran trase de panglici până când talia îi deveni mai suplă.

- Cum aş putea îndura? îi sărută spatele gol într-un fel insistent în timp ce-i prinse sânii în căuşul palmelor. Mă ispiteşti până mă înnebuneşti.

Apoi, într-o izbucnire de disperare, o răsuci până ce ajunse cu faţa la el, hipnotizând-o cu privirea lui.
- Vei rămâne cu mine. Vei veni cu mine la Pondicherry acum, imediat.
0 sărută din nou, împingând-o din nou pe perne, dorindu-şi să o vadă subjugată dorinţei lui, chiar dacă ştia că era fermă în decizia pe care o luase.
Abia când Sara îi prinse faţa în mâini şi se uită în ochii lui, începu să înţeleagă adevărul.
- Charles ne va găsi şi te va ucide... sau va pune pe cineva să te ucidă. Vorbea cu mare precauţie, dorindu-şi ca el să o asculte. Nu îşi va găsi liniştea până când nu te va ucide. îl cunosc. Ştiu de ce este în stare.
Sabran îi îndepărtă mâinile de pe faţa lui şi i le ţinu la spate.
- Nu mi-e teamă de el şi nu te voi lăsa să pleci. Nu cât încă te mai doresc.
Vocea Sarei era înecată de lacrimi.
- De ce vrei să înrăutăţeşti lucrurile pentru mine? Mai ales când ştim amândoi că nu ne mai putem întâlni...
- Ce vrei să spui? De ce trebuie să ne despărţim?
O ţinu încă şi mai strâns, iar Sara văzu o vagă urmă de îndoială încolţindu-i în priviri.
- Nu ne-am gândit... Am uitat de totul şi de toate...
Sara îşi desprinse mâinile din încătuşarea lui şi începu să se îmbrace, apucând obiecte aruncate de vestimentaţie de prin locurile unde zăceau împrăştiate prin cameră.
Sabran se uita la ea după ce-şi aprinse o ţigară, cu o expresie mai întunecată pe chip, chiar dacă vorbele erau pline de speranţă.
- Da, da, la început, lucrurile vor fi dureroase şi dificile şi vor exista şi oameni care vor avea de suferit, dar va fi un sacrificiu care merită făcut. Aşa cum spuneam, e predestinat. Şi te iubesc... adăugă el cu o voce puternică şi fermă, de parcă acest simplu fapt ar fi fost suficient pentru a depăşi toate obstacolele.
Pentru o secundă, Sara simţi într-adevăr un licăr de speranţă şi aproape crezu că ar putea fi posibil să fie fericiţi împreună. Apoi euforia dispăru şi rămase doar cruda realitate.
- Charles nu mă va lăsa niciodată să plec şi nu va divorţa niciodată de mine.
- Şi ce importanţă are el în comparaţie cu sentimentele noastre unul faţă de celălalt?

Sentimentele ei erau atât de puternice, încât cuvintele aproape că nu-şi mai aveau nici un rost, dar se dezlănţui în încercarea de a-i aduce argumente.

- Ai uitat de Maya? Te vei lepăda şi de ea? Nu se mai poate întoarce vreodată la familia ei. Ştii că va fi nevoită să-şi petreacă restul vieţii acoperită de ruşine. Unde se va duce? Nu înapoi la soţul ei. 0 va ucide, ştii că aşa se va întâmpla. Sau îi vei face rost de o casă unde să ai grijă de ea? Aşa vei proceda şi cu mine? Face parte tot din destin?

De data aceasta, cuvintele ei îl nimeriră din plin, iar expresia din ochii lui îi oferi răspunsul pe care îl căuta.

- Nu m-am gândit la ea. Nu vreau să mă gândesc la ea. Nu ar mai avea nici un sprijin fără protecţia mea. Expresia unei dureri ascuţite i se ivi în ochii cei întunecaţi. Cât de crud sunt!

De data aceasta se întoarse cu spatele la ea, dându-şi la o parte părul lung şi negru de pe chip. Se încruntă şi îşi muşcă buza de jos.

- Trebuie să plec, Ravi.

încercă din nou să o convingă. 0 acuză că-i pasă prea mult de ce cred ceilalţi, iar apoi, într-un final, când văzu că nu reuşeşte să o impresioneze, deveni disperat.

- îţi voi găsi o casă frumoasă. Nu-ţi va lipsi nimic... nimic, bijuterii, sunt un om bogat, mult mai bogat decât ţi-ai putea imagina... Am putea merge în Franţa sau vino în Pondi cu mine. Promite-mi că vei veni la mine acolo. Nu te pot lăsa aici cu bărbatul acela. Nu suport gândul că te va atinge. Nu vei fi a lui!

Sara observă cum îşi încleşta mâinile involuntar, de parcă îşi imagina cum ar fi să le strângă în jurul gâtului lui Charles.

- După ce o să-l pun în faţa adevărului despre dragostea noastră, va trebui să-ţi acorde divorţul. Nu va putea suporta o ruşine atât de mare.

Zâmbi, ca şi cum, în sfârşit, găsise soluţia.

- Ai uitat de Maya. Va sta între noi asemenea unei stafii. Mereu! Ştii că aşa va fi. Nu pot să-i fac rău ştiind ce viitor o aşteaptă, chiar dacă doresc să fii al meu.

Stătu acolo o vreme, cuprins de un amestec de furie şi neajutorare.

- Voi părăsi locul acesta de dragul său, dar nu-ţi voi spune rămas-bun. Nu pot, chiar dacă doresc. Nu uita! Zeii au dorit ca noi să fim împreună.

0, Ravi, spuse ea ştergându-şi lacrimile din ochi, nu o putem abandona pe Maya, chiar dacă zeii şi-au luat mâna de pe ea.Maharani şi doamnele din suita ei o urmăreau pe Sara cu priviri curioase. Sara era încredinţată că femeile acelea bănuiau ceva, iar gândul îi dădea un sentiment de anxietate şi vinovăţie.

Capitolul 1

Maharani a fost prima care a vorbit.

- *Monsieur* Sabran a plecat. Cu cine o să ne mai amuzăm noi, doamnele, de acum înainte?

Dacă Sarei i-ar mai fi rămas vreun pic de culoare pe chip, i s-ar fi năpustit în obraji în acel moment, dar se întoarse înspre maharani şi, după un început şovăitor, îşi găsi curajul de a o ruga să nu pomenească nimic despre vizita lui Sabran.

- Vedeţi, soţul meu are o antipatie nejustificată faţă de *monsieur* Sabran... iar acest lucru ar putea deveni incomod pentru mine... şi pentru el.

Pronunţând cuvintele cu voce tare, o făcu să se simtă şi mai nefericită şi o mică lacrimă îi scăpă rostogolindu-se pe obraz.

- Bineînţeles, draga mea doamnă Fitzroy, numele lui nu va fi pomenit. Vă înţeleg întru totul.

Privirea plină de subînţeles a femeii nu putea, cu toate acestea, ascunde ceea ce credea cu adevărat. Chiar şi aşa, o mângâie pe Sara pe braţ cu un gest plin de blândeţe.

- Trebuie să vă odihniţi. Trebuie să arătaţi bine atunci când va sosi soţul dumneavoastră.

Charles îi scrisese că o va duce până într-un orăşel de munte aflat în apropiere, Ootacamund, unde se vor întâlni cu Cynthia şi lady Palmer. Nu se punea problema ca ea să nu-l însoţească.

„Snooty Ooty", cum îi spunea maharani în glumă, unde comunitatea britanică din Madras mergea ca să scape de canicula de la câmpie în cele mai insuportabile zile de vară.

- E o onoare, bineînţeles. Va fi întâmpinat aşa cum se cuvine.

Era amabilă ca întotdeauna, dar Sara simţea o vagă urmă de sarcasm în vocea femeii.Sara se retrase căutându-şi refugiul în camerele ei minunate, care îi deveniseră şi mai dragi acum, când se gândea că vor fi ultimele momente pe care le va petrece acolo. Copleşită de agitaţie, îşi petrecu restul zilei rememorând nopţile de pasiune în braţele lui Ravi Sabran între accese de plâns neconsolat şi groaza când se gândea la reacţia lui Charles atunci când îi va cere să se despartă.

Se gândi la sugestia lui Ravi, aceea de a avea o casă în Pondicherry. Ar fi îndurat cu uşurinţă infamia şi bârfa care ar fi urmat inevitabil dacă ar fi decis să-i accepte oferta. Gândul unui viitor fără el părea, pe de altă parte, mult mai greu de suportat. O obseda din nou gândul la Maya. Nu avea nici un alt refugiu în afară de Ravi Sabran. Chiar dacă ar fi instalat-o în siguranţă într-o altă casă, era imposibil să nu o mai vadă niciodată şi la fel de imposibil i-ar fi fost Sarei să-l împartă cu o altă femeie.

Din momentul sosirii lui Charles, atmosfera la palat se transformă, dintr-una de prietenie relaxată, într-o serie formală de îndatoriri, îndeplinite aproape ceremonios.

Maharajahul nu-l avea la inimă, dar se străduia din răsputeri să nu-şi arate adevăratele sentimente de dragul Sarei. Stătea lângă soţul ei, întreţinând o conversaţie politicoasă şi aproape distantă, în timp ce Charles mânca preparatele care i se puneau în faţă, gătite fără condimente special pentru el, spre uimirea personalului de la bucătărie.

Charles nu părea tulburat de atmosfera rece a mesenilor şi menţinea o barieră constantă de vorbărie între două îmbucături de mâncare. Sarei i se părea că seamănă cu nişte rafale spasmodice ale unei arme de foc, atât de strictă i se părea atmosfera acum în comparaţie cu sporovăiala relaxantă din ultimele săptămâni.

Subiectele conversaţiei erau micile răscoale care izbucniseră peste tot în ţară şi nevoia de a le zdrobi imediat pentru menţinerea ordinii.

- Aştept ajutorul înălţimii Voastre... se întoarse înspre maharajah, care stătea cu o demnitate reţinută în capul mesei... în special în ceea ce-i priveşte pe localnici. Sunt zvonuri că ar fi pregătiţi de Sabran şi de oamenii lui. Ştiţi ceva în legătură cu asta?

Maharajahul râse şi îşi deschise larg braţele ca pentru a demonstra că nu are nimic de ascuns.

- De unde aş putea şti aşa ceva dacă nu l-am mai văzut pe *monsieur* Sabran de luni bune? E asemenea unei fantome, apare şi dispare după bunul plac.

Sara îşi ridică privirea din farfuria cu mâncarea de care nu se atinsese şi îl surprinse pe maharajah făcându-i şiret cu ochiul. Se uită în jur, speriată. Cu siguranţă, Charles îşi dădea seama că era o minciună, dar îşi ţinu în continuare privirea fixată în farfurie în timp ce mânca.

- Ei bine, dacă ai veşti de la el, ai putea să mă anunţi de îndată? Mărturisesc că e dificil să îl dai în vileag, iar împieliţatul de el este, aşa cum aţi spus, foarte lunecos. E un om puternic şi are prieteni sus-puşi. O să-l prindem în cele din urmă, n-am nici o îndoială. Iar atunci... îi voi cere socoteală.

Sara aruncă o privire în jurul mesei, palidă şi speriată, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Se lăsă tăcerea până când sosiră whisky-ul şi ţigările, după care urmă o încercare neconvingătoare de a porni o conversaţie timp de ceva vreme.

Maharajahul beneficia de prerogativa regală de a-şi face pe plac şi făcu 0 tentativă de a se ridica. într-o secundă, slujitorii şi maharani au ajuns lângă el ca să-l ridice în picioare. înclină din cap către Charles care era evident dezamăgit de plecarea atât de timpurie a maharajahului.

- Iertaţi-mă, dar când sunt aici, merg devreme la culcare.

Sara ştia că pleacă întrucât nu mai suporta nici o secundă compania soţului ei. Aproape că nu-i mai păsa. Cuvintele lui Charles destrămaseră oricare alt gând ar mai fi avut.

Se ridică şi făcu o reverenţă când maharajahul începuse să-şi facă ieşirea foarte lent şi impunător. Maharani se folosi, la rândul ei, de acel moment pentru a se scuza.

- Merg acolo unde merge soţul meu.

Chipul ei era impasibil, dar Sara îşi putea da seama că şi ea era profund ofensată.

- Fă-l să plătească!

Cuvintele acelea se rostogoleau iar şi iar în mintea Sarei. Frica puse stăpânire pe ea şi singurul lucru la care se mai putea gândi era cum Ravi va fi târât în faţa lui Charles pentru a fi interogat şi cât de umilitor va fi pentru el. Mai mult ca sigur va riposta, oferindu-i un motiv lui Charles să-

1 aresteze. Trebuia să iasă cât mai curând din încăpere şi să stea deoparte de Charles or, altfel, nu-şi va mai putea ascunde sentimentele.

- Te rog să mă ierţi, trebuie să vorbesc cu maharani despre ceva...

Când se ridică să o sărute pe obraz, Charles surprinse în ochii ei

expresia de care îi era teamă. Va încerca să facă dragoste cu ea, iar ea îl va respinge. Va trebui să mintă şi să-i spună că este indispusă. Va fi de ajuns să-i spună că e la ciclul ca Charles să se albească la faţă îngrozit şi să se retragă grabnic în patul îngust din camera lui.
Câteva minute mai târziu, Sara i se alătură lui maharani în apartamentele ei personale.
Rămase în cadrul uşii, neştiind dacă este bine-venită.
- Trebuie să-mi cer iertare pentru felul în care s-a purtat soţul meu. Pare să fie consumat de o ură iraţională pentru *monsieur* Sabran şi nu a fost corect să trebuiască să minţi ca să ascunzi orice legătură cu el.
Maharani şi-a dat seama că este mâhnită şi îi răspunse printr-un zâmbet care să-i arate că o înţelege.
- Aş spune orice ca să-l protejez pe *monsieur* Ravi... şi poate că soţul tău are un alt motiv pentru care îl urăşte atât de mult.
Sara se înroşi.
- Nu i-am dat niciodată soţului meu motive să fie gelos... până în momentul când...
Se uită ţintă la podea şi îşi muşcă buza.
- Nu are rost să-ţi ascunzi dragostea pentru el faţă de mine. Oricine poate să ţi-o citească pe chip atunci când te uiţi la el.
- Vă rog, nu spuneţi asta, căci, chiar dacă este adevărat, nu poate deveni niciodată realitate.
Când pronunţă cuvintele acelea cu voce tare, adăugă o finalitate la care nu se gândise niciodată foarte serios înainte. în adâncul inimii, sperase că există o speranţă ca toate obstacolele să fie învinse, însă chiar şi câteva ore în compania lui Charles fuseseră suficiente ca să o convingă cât de disperată era situaţia în care se afla.
Maharani îi făcu semn să ia loc lângă ea pe divan, după care luă mâna Sarei şi o ţinu într-a ei.
- înainte să-l întâlnesc pe soţul meu, am fost îndrăgostită până peste cap de un tânăr bărbat care nu făcea parte din casta mea. Simţeam că o să mor dacă nu voi putea fi cu el. Dar, după cum vezi, nu am murit. Şi nici tu nu vei muri.
Sara îşi întoarse chipul în altă parte. Dădu într-un final frâu liber sentimentelor şi începu să suspine cu faţa în mâini.
- Aş prefera să mor... sper să mor.
- Nu fi nefericită, draga mea! Eşti atât de tânără şi ai toată viaţa în faţă.
- Dacă aşa e, atunci de ce mă simt ca şi cum viaţa mea s-ar fi încheiat? boci ea asemenea unei femei căreia îi murise o persoană

dragă. Soţul meu nu mă va lăsa niciodată să-l părăsesc, iar eu nu-l mai pot iubi.

în faţa ochilor îi apăru imaginea lui Ravi, aşa cum arăta ultima dată când îl văzuse, luând-o parcă în derâdere şi făcând-o să se chircească ca şi cum ar fi fost cuprinsă de chinuri. Cuprinsă cum era de suferinţă, încercă să se convingă că fusese sedusă de şarmul lui exotic de parcă ar fi fost fermecată de un personaj din *0 mie şi una de nopţi*. El era un simplu

personaj dintr-o carte ilustrată, avea să-l uite în curând, trebuia să-l uite. în plină agonie, izbi pernele cu pumnii şi suspină, strigându-i numele cu voce tare, fără să-i mai pese acum ce părere îşi făcea maharani despre ea.

- Este imposibil, spuse maharani cu fermitate de data aceasta. Trebuie să rămâi alături de soţul tău. Nu te va lăsa niciodată să fii cu *monsieur* Ravi. Soţul tău îl va arunca în temniţă pentru tot restul zilelor sau chiar mai rău. Trebuie să te gândeşti la el şi trebuie să te gândeşti şi la Maya. îşi va lua zilele dacă ar fi să o părăsească. Sunt sigură de asta. Zeii vă vor pedepsi pe amândoi.
- Zeii nu trebuie să mă pedepsească, oftă ea. Sufăr deja destul de tare. Nu-l voi mai vedea niciodată, niciodată!

Se mai lăsă câteva momente în voia durerii, după care îşi şterse lacrimile şi luă o decizie. Nu va mai privi niciodată înapoi. Era mult prea dureros. Nu-i va mai pomeni niciodată numele, nici cu voce tare, nici în şoaptă, ca pentru sine, atunci când i se va face dor.

Cu o seară înainte de ziua în care trebuia să plece, Sara îi vizită din nou pe maharajah şi pe maharani în apartamentele lor private. Se gândea cu teamă că ar putea primi un cadou de despărţire de la ei, iar ea nu avea nimic valoros să le ofere în afara unei tabachere din argint care îi aparţinuse tatălui ei. Era însă un obiect la care ţinea foarte mult şi nu se simţea împăcată să o dăruiască, mâna începând să-i tremure doar la gândul că va trebui să se despartă de ea.

Maharajahul se uită o vreme la cutiuţa pentru tutun fără să rostească nici un cuvânt, lăsând-o pe Sara să creadă că făcuse o greşeală teribilă. Tânăra îşi muşcă buza de jos şi aşteptă. Darul ei era prea sărăcăcios pentru un bărbat atât de important.

După o vreme, simţi că trebuie să spună ceva în apărarea ei.

- Tabachera i-a aparţinut tatălui meu, nu este valoroasă, dar, după cum puteţi vedea, modelul este foarte interesant. îşi trecu degetele peste model, dorindu-şi ca maharajahul să spună ceva şi să-i curme neliniştea. Cred că este foarte veche.

în cele din urmă, maharajahul îşi ridică privirea. Era uimită să vadă urme de lacrimi în ochii lui.

- Cunosc tabachera aceasta. L-am văzut folosind-o în vremurile acelea.

Se întoarse spre maharani, care îi răspunse doar cu o privire precaută.

Sara îşi dădu seama imediat că se întâmpla ceva între ei.

- De ce nu vreţi să-mi vorbiţi despre părinţii mei? îmi cer iertare, dar dacă sunt lucruri pe care ar trebui să le aflu...

Maharajahul se uită la soţia lui.

- Trebuie să-i spunem.
- Ce să-mi spuneţi? Vă rog, nu mă ţineţi în suspans.
- Am vrut să-ţi spunem, draga noastră doamnă Fitzroy, din prima noapte în care ai ajuns aici, dar ne-a fost teamă că vei fi furioasă. Domnul Ravi ne-a zis că ar trebui să-ţi spunem adevărul pentru binele tău.
- Ce ştie domnul Ravi, iar eu nu ştiu?

Era înspăimântată acum şi i se părea dificil să-şi păstreze calmul. Maharani se instală confortabil pe divan lângă Sara, punându-şi un picior peste celălalt şi scoţând o ţigară tare. Trase adânc aer în piept şi suflă fumul în aer cu un oftat prelung.

- Ţi-a povestit cineva vreodată despre familia mamei tale?
- Nu, nici măcar mătuşa mea nu avea nici o idee de unde se trăgea, iar adesea devenea mânioasă când îi puneam întrebări despre ea.

-îmi dau seama... Maharani ezită pentru o secundă ca şi cum ceea ce urma să spună i-ar fi provocat o mare suferinţă. Ştiu totul despre ea. Vezi tu, bunica ta mi-a fost mătuşă. Era o mare prinţesă din Hyderabad. Povestea cu o prestanţă deosebită şi se vedea clar că era mândră. Prin urmare, şi tu eşti o prinţesă.

- 0 prinţesă? Nu se poate... Cred că te înşeli...

începu să simtă frisoane şi trebui să se sprijine de braţul divanului. Cuvintele lui Ravi Sabran îi reveniră în minte, delicate şi răsunătoare. „Este, într-adevăr, soarta cea care te-a adus înapoi în India."

Maharani o luă de mână şi o privi îndelung în ochi, iar pentru prima dată, Sara simţi că se uită la un fel de reflecţie a propriei persoane.

- S-a petrecut un eveniment teribil când bunica ta Lilita s-a căsătorit cu un ofiţer din armata britanică, un maior pe nume George. Familia mea menţiona mereu acest incident, care o transformase într-o proscrisă atât din comunitatea britanică, cât şi din cea indiană. îşi sfidase propriii părinţi ca să se căsătorească cu englezul acela.

Sara scutură din cap nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
- E adevărat? Cum de sunteţi aşa de siguri?
Maharajahul o luă de braţ şi i-l trecu peste al lui. Sara era bucuroasă căci picioarele îi tremurau în continuare destul de bizar.
- îţi voi arăta dovada, vino cu mine!
Acolo, pe peretele de deasupra patului lor, decorată cu o ghirlandă din crăiţe, maharani arătă către o mică fotografie înfăţişând doi oameni care trăiseră cu mulţi ani în urmă. 0 fată adorabilă în veşminte de nuntă, împovărată de-a dreptul sub greutatea bijuteriilor, stând lângă un ofiţer englez, blond, înalt şi zâmbitor. Sara examină portretul şi, fie că era real,
fie era doar în imaginaţia ei, detectă ceva din trăsăturile propriei persoane. Era aproape imperceptibilă, dar cu siguranţă forma sprâncenelor era aproape aceeaşi, la fel şi conturul gurii...

- Erau îndrăgostiţi şi nu voiau să asculte de vocea raţiunii. Au avut o singură fiică, iar bunica ta s-a stins după un an, când încerca să aducă pe lume un alt copil. Fiica aceea a fost mama ta, Lillian, botezată după mult iubita ei mamă, dar bineînţeles că numele ei era versiunea englezească, mai prudentă, a apelativului Lilita.
- înseamnă că e adevărat atunci, trebuie să fie adevărat.
-Da, da, aşa s-au întâmplat lucrurile, iar familia ei nu l-a iertat niciodată pe maiorul George pentru că a luat-o de lângă ei, ca în scurt timp să moară. S-a recăsătorit apoi cu o doamnă englezoaică, iar Lillian a primit educaţie britanică. Semăna foarte mult cu tatăl ei, cu maiorul George, doar că avea părul ca pana corbului. Fotografia aceasta a fost restituită familiei noastre de noua soţie englezoaică a maiorului George. Nu-şi dorea prin preajmă nici o amintire a mamei lui Lillian. La rândul ei, Lillian s-a căsătorit cu un englez fermecător, pe nume Radcliffe, şi s-a mutat în Madras, nu e aşa?
- Da, aşa s-au petrecut lucrurile, dar de ce nu mi-au spus că mama mea provenea dintr-o familie indiană? Nu au procedat corect că nu mi-au spus. Mătuşa mea a minţit probabil când spunea că mama avea sânge spaniol.
- A minţit ca să te protejeze. Ştia cât de tare o să suferi, ca şi biata ta mamă, chiar dacă avea pielea la fel de albă ca a ta, iar nimeni din comunitatea engleză nu ştia de fapt că mama ei era indiană. N-au existat decât nişte zvonuri şi tot a fost suficient ca unii membri ai comunităţii engleze să-i trateze ca pe nişte paria.
- Dar este un detaliu atât de mic... atât de neimportant... nu voi putea înţelege niciodată de ce... şi cu toate acestea, mama mea,

frumoasa mea mamă era considerată o proscrisă. Aşa este, am citit-o în privirea lui lady Palmer.

- Familia tatălui tău l-a dezmoştenit pentru că s-a căsătorit cu o fată anglo-indiană. Nu a contat prea mult pentru el. Era mândru şi s-a apucat să-i scrie bunicii tale ca să-i mărturisească acest lucru. Se pare că bunica ta i-a răspuns la scrisoare şi i-a spus că dacă se căsătoreşte cu mama ta, atunci nu mai vrea să ştie nimic despre el. Răspunsul ei i-a frânt inima.

-Sărmanul meu tată... A suferit probabil cumplit să fie exclus din propria familie din cauza unei prejudecăţi stupide, apoi să moară atât de tânăr...

- Acum îţi poţi da seama de ce nu ţi-au spus adevărul despre trecutul familiei tale. Cred totuşi că, dacă părinţii tăi ar fi trăit, ţi-ar fi spus. Te deranjează foarte tare? Eşti ruşinată să ştii că eşti de-a noastră?

Maharani inspectă faţa Sarei căutând un semn care ar fi putut trăda vreun sentiment ascuns, dar nu observă nimic care să-i dea de bănuit. Chipul Sarei exprima doar bucurie şi eliberare.

Se repezi să o strângă în braţe pe maharani şi o sărută.

- Sunt mândră, foarte mândră. Mi-am găsit familia. Nu aveam pe nimeni, iar acum...

Se gândi la toţi anii aceia de respingeri tăcute. Privirile insistente şi suspicioase ale unchiului ei când credea că Sara nu-l vedea. Comportamentul sever al mătuşii ei şi momentele în care îi lua apărarea când Sara era acuzată de tot felul de fapte reprobabile de la lene la minciună. De câte ori îi auzise pe compatrioţii ei englezi vorbind despre rasa indiană? „Nu poţi avea încredere în ei, o gloată de hoţi şi de mincinoşi fără deosebire. Pentru un englez, onoarea este totul. Ei nu pot nici măcar spera să înţeleagă vreodată asta."

Sara îşi şterse lacrimile din ochi.

- Am înţeles atât de multe lucruri acum, totul este atât de clar.

Deşi, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, ştia că va fi forţată să ia o decizie dureroasă. Se uită la maharani căutând un răspuns în privirea ei.

Maharani îi răspunse de îndată.

- Nu trebuie să spui la nimeni, în nici un caz soţului tău. Rosti cuvintele „soţul tău" cu un dispreţ inconfundabil. Nu va primi foarte bine vestea asta.

- Nu sunt sigură dacă va mai conta aşa de mult opinia soţului meu. Intenţionez să rămân cu el doar atât cât voi fi nevoită. Probabil că ţi-ai dat seama că nu suntem foarte fericiţi.

- Eşti sigură, copila mea dragă? E un pas importat pe care ţi-l propui.
- Oricum, nu pare să existe vreo cale de ieşire.

Problemele Sarei păreau imposibil de rezolvat în acest moment şi, bineînţeles, dacă i-ar spune lui Charles adevărul despre originile ei, urmările vor fi teribile şi imediate. Avea nevoie de timp ca să poată procesa astfel de veşti importante şi avea nevoie de bani ca să ia viaţa de la capăt. Pentru moment, minciunile şi secretele trebuiau păstrate

Capitolul 1

în continuare.Sara se îmbrăca pentru cină în camera ei de la Royal Hotel din Ooty, bucurându-se de un moment plăcut doar în compania Malikăi, femeia devotată care pieptănă părul stăpânei sale după care i-l prinse într-un coc voluminos, aşa cum se coafa de obicei. îşi aduseră amândouă aminte de momentul când Charles dăduse buzna în încăpere, iar ele tresăriră de parcă ar fi fost vinovate de vreun delict. La început au crezut că ar putea fi supărat pentru că le găsise purtându-se atât de informai una cu cealaltă. Amândouă ştiau că Charles nu era de acord cu astfel de atitudini familiare şi se aşteptaseră la o criză de furie, deşi privirea lui se îndreptă îndată înspre smaraldele de pe măsuţa de toaletă.

- Sara, draga mea...

îi făcu un semn cu mâna slujitoarei să iasă din încăpere, iar femeia ieşi grabnic, scăpând peria de păr pe jos. Se opri şi se uită cum zace pe podea, gândindu-se că o va certa pentru neîndemânare. Charles se aplecă însă şi o ridică de jos, îndreptându-se apoi înspre Sara cu zâmbetul pe buze.

- Obrăznicătură mică şi şireată, spuse el ajutând-o să-şi prindă cerceii în urechi, după care îi ridică faţa spre lumină ca să admire felul în care puneau în evidenţă licăririle verzi din ochii ei. Probabil că valorează o avere. Parcă ar fi fost creaţi special pentru tine.

Sara îşi înăbuşi dorinţa de a râde şi de a divulga că fuseseră creaţi pentru cineva care semăna foarte mult cu ea. îi fusese imposibil să refuze cerceii, care fuseseră purtaţi de bunica ei în ziua nunţii.

- Mă bucur că am reuşit în sfârşit să-ţi fac pe plac, Charles.
- îmi eşti pe plac, foarte mult. îşi drese glasul de parcă l-ar fi cuprins un sentiment de jenă. Ascultă, vreau să fiu un soţ mai bun. Mă simt de parcă te-aş fi dezamăgit şi vreau să mă revanşez.

0 privi atât de intens o secundă, încât aproape îi venea să-l creadă.

Mai e ceva... un lucru care nu-mi place la mine... dar... îi luă ceva timp până când reuşi să facă vorbele să-i iasă din gură. Recunosc că am fost grozav de gelos pe prietenia ta cu Sabran... teribil de gelos. Probabil acesta este motivul pentru care începusem să-l antipatizez atât de tare.Dar mă poţi învinovăţi? La naiba, păreai atât de impresionată de el. îi luă mâna şi i-o ţinu într-a lui cu o privire descurajată. încearcă să mă ierţi.
Nu-l putea privi în ochi, inima îi era atât de împovărată de vinovăţie. Era prea târziu însă.
- Trebuia să ai încredere în mine. Voiam să te iubesc.
- Spui asta de parcă nu m-ai mai iubi.
- Iar tu mă mai iubeşti? Nu mi se pare că reuşesc să te fac vreodată fericit.
- Eu chiar te iubesc. Te iubesc nebuneşte.
- Chiar dacă ai putea descoperi la mine ceva ce nu-ţi va plăcea?
Chipul i se întunecă o secundă, dar vorbi cu o convingere absolută.
- N-ai fi în stare să faci niciodată ceva greşit. Sunt sigur de asta.
Sara nu renunţă însă, arzând de nerăbdare în acel moment să-i povestească despre mama ei.
- Charles...
Nu o auzi, absorbit în planurile de viitor.
- De acum înainte, totul va fi diferit. Oh, şi când ne vom întoarce acasă, spuse el ca o completare, vei fi mulţumită să vezi că Lakshmi nu mai este.
- Lakshmi a plecat?
- Of, era puţin cam dificilă, trebuie să recunosc. îşi turnă o porţie de coniac din carafa de pe noptieră şi o dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Nu- ţi face griji, draga mea, i-am găsit un loc bun.
- Dar, Charles, nu era mai bine să fi aşteptat până când ne întorceam? Mi-ar fi plăcut să-mi iau măcar rămas-bun şi să mă asigur pe deplin că este fericită.
- Trebuia să plece. A provocat prea multă zâzanie printre bărbaţi. Ai avut dreptate într-un final, dar mă gândeam că trebuie să o păstrăm din cauza lui lady Palmer. Ştii ce fel de reacţii poate avea.
- Da, ştiu.
0 luă în braţe şi o sărută cu o pasiune mai mare decât în mod obişnuit, după care se dădu un pas în spate şi îi zâmbi. Ochii lui albaştri erau limpezi, fără ca vreun nor de vinovăţie să-i întunece.
Bănuielile ei se dovediră nefondate până la urmă. Ştia acum cu certitudine că nu ar fi putut exista nimic între el şi Lakshmi.

- Ţi-am adus pe altcineva, spuse el zâmbind. E tăcută şi micuţă. 0 să-ţi placă de ea. Cum o cheamă oare? Nagma.
Sara simţi din nou cum o cuprinde furia. începea să-l urască din nou.
- Nu vreau pe nimeni altcineva. Malika îmi este suficientă. Doar pe ea o doresc.
- Malika îmbătrâneşte, ai nevoie de cineva mai tânăr.
- Aş fi vrut să mă fi întrebat mai întâi.
- Erai plecată, iar fata îşi căuta un loc unde să slujească. Va fi o doică minunată când vei da naştere unui fiu. Lucru care sper că se va întâmpla în curând, draga mea.
Charles o luă de mână, dar ea se împotrivi.
- Cred că am dreptul să-mi aleg singură servitoarea, nu?
- Ei bine, de fapt a fost o favoare pe care i-am făcut-o lui George. Fata nu se înţelegea cu restul servitorilor. Ştii cum sunt treburile astea.
- Nu, nu ştiu.
- Ei bine, nu trebuie să te superi din atâta lucru. Dacă e atât de important pentru tine, o să-l rog pe George să o ia înapoi, iar tu poţi aduce pe altcineva. Hai, acum, vino! Mi-e foame.
Charles era deja cu mintea la altceva, dar pentru Sara, nimic din toate acestea nu mai conta acum. Pusese la cale un plan şi avea de gând să plece imediat după ce se vor întoarce în Madras. îşi va lua bijuteriile, le va vinde şi se va muta singură undeva într-o casă. Va fi un scandal pe care Charles nu-l va putea suporta şi atunci va fi nevoit să divorţeze de ea.
*
Când coborâră, o găsiră pe Cynthia aşteptându-i la masă. Abia îşi mai putea ţine în frâu agitaţia. Şopti printre dinţii încleştaţi:
- Uitaţi-l pe tipul acela Sabran, cum stă acolo lângă fereastră. Cine se crede?
Charles aruncă o privire morocănoasă de-a lungul încăperii, devenind brusc vigilent, dar nu spuse nimic.
Sara îşi duse o mână la gât. Cu siguranţă, nu pe ea venise să o vadă. Simţi cum îi vâjâia capul şi cum sângele i se scurgea din obraji.
Cu toate acestea, Cynthia nu se opri din pălăvrăgeală, fără să-şi dea seama de suferinţa pe care o provocase.
- Se poartă de parcă ar avea toate drepturile să fie aici... într-un hotel unde ar trebui să fim doar noi, englezii. E singurul loc unde reuşim să scăpăm cu adevărat de ei.
Sara ridică ochii din pământ şi întâlni privirea lui Sabran din celălalt colţ al încăperii. Privirea lui era plină de subînţeles. îşi aşeză un braţ pe spătarul scaunului, fumând o ţigară aromată şi scrutând încăperea cu ochii pe jumătate închişi. Când privirile li se întâlniră, îi dădu de înţeles

că ar vrea să-i adreseze câteva cuvinte, iar ea ştia că, dacă nu va face întocmai, consecinţele vor fi dezastruoase pentru amândoi.
- Trebuie să merg şi să vorbesc cu el, nu pot să fiu nepoliticoasă.
- Aş prefera să nu mergi, draga mea.

Charles îi dădu de înţeles foarte clar că va fi furios dacă nu-l va asculta.
Sabran umplea toată încăperea cu prezenţa sa. Sara ştia că se uită la ea. îi simţea privirea în fiecare nerv din corp. îi aruncă din nou o uitătură pripită. Arăta obosit; se vedea după umbrele vineţii de dedesubtul ochilor, dar cumva, gândul că nu dormea bine îi dădea o oarecare satisfacţie, sperând că ea ar putea fi cauza insomniilor lui.
De îndată ce ochii li se întâlniră, Sabran îi aruncă din nou o privire întrebătoare.
Tensiunea din jurul mesei crescuse până la un nivel insuportabil.
- Trebuie să vorbesc cu el. E groaznic de nepoliticos să nu-l bag în seamă.

Se ridică de la masă, dar Charles o trase imediat înapoi.
- Am spus că aş prefera să nu faci asta.

Sara se ridică din nou.
- Charles, mă răneşti!

Charles îi dădu drumul şi, înainte să o poată opri, Sara se îndreptă grăbită spre masa lui Sabran. Acesta îi zâmbi, lăsând la iveală, pentru un scurt moment, dantura imaculată. Sara era atât de copleşită de emoţii încât trebui să se rezeme cu o mână pe masă ca să-şi menţină echilibrul.
Zornăitul tacâmurilor şi al farfuriilor care se auzea pe fundal părea mult mai intens. Până şi servitorii care serveau la masă îşi îndeplineau sarcinile în linişte, ca şi cum ar călca pe coji de ouă.
Se ridică imediat şi o salută făcând o plecăciune.
Sara rosti cuvintele aproape în şoaptă:
- De unde ai ştiut că o să fiu aici?
- M-am întors la palat şi mi-au spus că eşti aici. Eram hotărât să dau cărţile pe faţă cu el. M-am simţit ca un laş după ce am plecat, lăsându-te să-l înfrunţi singură. Era în mod evident agitat şi abia putea sta locului pe scaun. Vreau să vii cu mine... în seara asta...

Vocea îi deveni mieroasă şi încercă să o prindă de mână.
Sara se retrase imediat de parcă ar fi fost picată cu ceară.
- Te rog, ne poate vedea cineva.

Se întoarse şi privi în direcţia lui Charles. Chiar dacă părea complet absorbit de conversaţia pe care o purta cu Cynthia, ştia că purtarea ei îl înfuriase. îşi dădea seama după pata roşie care îi apăruse pe ceafa.

- Te rog, nu mai insista, ne pui pe amândoi în pericol.
- Dacă tu nu veneai la mine, aş fi venit eu până la tine. Apoi aş fi provocat o lămurire o dată şi pentru totdeauna. Soţul dumitale n-ar fi rămas indiferent dacă aş fi venit să te abordez chiar la masa lui.
Vorbea cu atât de multă înverşunare, încât Sara începu să tremure.
- Simte că se întâmplă ceva între noi, chiar nu-l poţi învinui pentru atitudinea pe care o are.
Gura lui Sabran se strâmbă într-un zâmbet forţat şi răutăcios.
- Vreau să ştie şi el. Vreau să ştie şi el cum e să piardă un lucru pe care îl iubeşte.
Sara simţi un fior coborându-i pe şira spinării.
- Ce vrei să spui?
Hârşâitul unui scaun pe pardoseală o făcu pe Sara să-şi întoarcă privirea. Charles stătea în picioare, fulgerându-i pe amândoi cu privirea din colţul celălalt al încăperii, ţinând şerveţelul într-o mână, pregătit să se repeadă înspre ei.
- Trebuie să plec. Promite-mi că nu-i vei spune... Pro mite-mi, te rog!
- îmi ceri să renunţ la onoarea mea...
- îmi promiţi?
- Momentan, sunt de acord, dar în curând îl voi înfrunta şi îi voi spune adevărul.
Sara îi aruncă o ultimă privire disperată, după care se grăbi să se întoarcă la masa ei şi să încerce să mănânce din nou în ciuda atmosferei glaciale de dezaprobare.
- Aşa, spuse ea, încercând să zâmbească fără să bage în seamă furia de pe chipul soţului ei. Am vorbit cu el şi am dat dovadă de politeţe. Nu a fost chiar aşa de groaznic, nu?
Conştientiza că Charles dorea să-şi reverse mânia pe ea, dar, întrucât erau într-un loc public, se strădui să nu-i dea curs. în schimb, îşi vărsă năduful pe un chelner care îi servise un preparat ce nu a fost pe placul său.
Se aplecă deasupra farfuriei cu o privire plină de dezgust. Chelnerul începu să tremure ştiind că-l aşteaptă o furtună de invective.
- Du asta înapoi la bucătărie chiar în momentul acesta! Când veţi învăţa şi voi, proştilor ignoranţi, să îndepliniţi aşa cum trebuie cele mai neînsemnate sarcini?
- Charles, te rog! Chiar e atât de important?
- Ei bine, desigur că este important. Poate părea un lucru minor, dar demonstrează cât de inutili sunt oamenii aceştia.
Rosti cuvintele mânios şi tare ca să se facă auzit şi de Sabran din partea cealaltă a încăperii.

Sara îşi ridică privirea şi surprinse zâmbetul dispreţuitor al lui Sabran. Chipul îi era întunecat de ură. Abia dacă mai reuşea să-şi controleze gura distorsionată. Sara îşi dădu seama în acel moment cât de tare îl urăşte pe Charles. Era un sentiment periculos şi epuizant, iar şansele să ajungă vreodată la sentimente mai bune erau ca şi inexistente. Charles începu să mănânce cu poftă, în timp ce Sara rămase cu ochii aţintiţi în faţă, luptând să-şi învingă sentimentul de dezgust.

- Dintre toate locurile în care mă puteam întâlni cu Sabran, trebuia să fie chiar aici. Slavă Domnului că sunt în vacanţă şi în toane bune, căci altfel aş fi tentat să-l duc la interogatoriu. Deşi nici n-ar merita atâta deranj şi, în plus, nu am nici o dovadă, iar avocaţii lui sunt renumiţi pentru realizările lor. Tipul ăsta îmi dă o grămadă de bătăi de cap în momentele astea...
- Ce vrei să spui?

Sara abia mai putea articula cuvintele.

- Nu vreau să deschid subiectul, nu în faţa unei femei decente...
- Oh, te rog, Charles, puţină bârfă mi-ar face chiar bine.

Cynthia îi azvârli unul dintre zâmbetele ei slugarnice, iar Sara observă pentru prima dată cât de mult aducea cu o vulpiţă cu dinţii rânjiţi.

- Ei bine... râse el... voi, femeile, nu puteţi trăi fără bârfe... E vorba despre femeia cu care trăieşte. Ştii că soţul ei vrea să intervin cumva şi să o fac să se întoarcă înapoi la el. I-am spus că nu pot face nimic şi chiar aşa şi este. Dar i-am sugerat să o ia cu forţa dacă e nevoie. Nu voi încerca să-l împiedic... Apropo, nu are gust rău chestia asta, spus el, arătând cu furculiţa spre friptura de vită.

Sara se holbă la el, şocată până în măduva oaselor.

- Charles! Cum i-ai putut sugera o astfel de idee?

O privi cu o uimire nedisimulată.

- Nu ştii nimic despre situaţia lor şi nu cred că Sabran ţine cu adevărat la fata aia. La banii lui, ar putea cumpăra cincizeci dintre cele mai frumoase fete din Madras. O ţine lângă el doar ca să-mi facă în ciudă. Cred că ar fi în stare de orice ca să se răzbune pe mine...

Cuvintele lui răsunară în urechile Sarei şi o îndoială teribilă începu să i se strecoare în suflet. Oare poate fi sigură, sigură că Ravi nu a făcut dragoste cu ea ca să se răzbune pe Charles? Momentele când au făcut dragoste, pasiunea, cuvintele de iubire erau doar o modalitate de a se răzbuna pe Charles? Nu, era sigură că nu aşa stăteau lucrurile. O iubea... Trebuia să o iubească...

-Omul acela este capabil de orice. Vocea Cynthiei îi întrerupse gândurile, deşi auzea cuvintele estompate şi îndepărtate, sub forma

unui ecou. îţi mai aminteşti, Charles, aventura aceea vulgară cu soţia fraierului de Harry Tyler. L-au înşelat pe amărâtul acela luni de zile şi toată lumea ştia că o face doar pentru că Harry vorbise în prezenţa lui Sabran despre a le interzice celor de rasă mixtă să se alăture clubului de tenis... Genul acela de răzbunare josnică la care ar recurge orice pungaş...

- Da şi cred că ar fi în stare să mă ucidă fără să stea prea mult pe gânduri dacă ar crede că există şansa să scape nepedepsit. Deşi cred că
este suficient de viclean ca să găsească alte modalităţi de a-mi face rău fără să fie descoperit.

„Ar *face orice ca să se răzbune pe mine*..." Cuvintele păreau să bubuie cu putere în urechile Sarei.

„Vreau să ştie şi el cum e să piardă un lucru pe care îl iubeşte "

„Suficient de viclean ca să găsească alte modalităţi.

Primise numeroase avertizări în privinţa lui, iar şi iar, chiar de la început de la aproape toţi cei pe care îi cunoştea şi, cu toate acestea, alesese să-i ignore pe toţi. Chiar şi când era evident că îl ura pe soţul ei cu pasiune. Fusese o bleagă! 0 bleagă naivă!

Sara aruncă o privire rapidă înspre Ravi şi surprinse, fără ştirea lui, rânjetul sarcastic încărcat de dispreţ cu care se uita la Charles. Cum îşi putuse oare imagina vreodată că ar putea fi interesat de ea când o avea pe Maya, pe frumoasa Maya, cea mai fermecătoare şi mai dorită dintre toate femeile?

Făcuse dragoste cu ea din răzbunare. Nu mai avea nici o îndoială acum. Cum de putuse să fie atât de neroadă? Fără să-şi dea seama, pe chip i se întipări o expresie de groază teribilă.

- Nu te simţi bine, draga mea? o întrebă Charles, deşi Sara rămase încremenită uitându-se fix în farfurie.

Cynthia pălăvrăgea în continuare.

- Bineînţeles, femeia aceea Tyler a fost nevoită să părăsească oraşul, nimeni nu mai voia să ştie de ea după ce povestea fusese descoperită. Soţul ei a fost trimis la Cairo, mi se pare. Nu mai putea merge cu capul pe sus prin Madras. Sabran nu a făcut altceva decât să râdă, bineînţeles, în văzul lumii, aşa cum face mereu când ne înjunghie pe vreunul dintre noi pe la spate. Iar asta nu e tot... Circulă atât de multe zvonuri. Se pare că până şi doamna aceea, Turnbull, a avut tot aşa o aventură cu el...

Sara se ridică de la masă, făcând eforturi supraomeneşti ca să pară normală şi liniştită.

- Charles, sper că nu te superi, dar cred că voi cina în cameră. Nu mă simt foarte bine...
- Draga mea, arăţi puţin cam palidă, ce-i drept.

Se ridică să o ajute, iar ea se clătină uşor. Charles îi puse un braţ în jurul taliei ca să o ajute să-şi recapete echilibrul.

Din cealaltă parte a încăperii, Sara auzi un zgomot ciudat al unei ceşti de cafea care loveşte farfuriuţa şi ştiu că Sabran o urmărea cu privirea. Ochii ageri ai Cynthiei se uitară când la unul, când la celălalt, iar Sara îi surprinse expresia din priviri. Era abia perceptibilă, dar era cu toate acestea prezentă. Bănuia ceva.

Sara rămase în camera ei prefăcându-se că este bolnavă şi petrecu toată ziua care urmă mergând de la un capăt la celălalt al camerei, învinuindu-se pentru purtarea ei naivă şi roşind de ruşine când îşi dădu seama cu câtă uşurinţă căzuse în braţele lui Sabran când el probabil că îşi bătuse joc de ea în tot acest răstimp.

Aşteptă până când Charles coborî la cină înainte să iasă din cameră, aventurându-se în răcoarea grădinii hotelului după lăsarea nopţii, când se simţi ferită de ochi prea iscoditori. începu din nou să se plimbe de colo colo, epuizându-se cu reproşuri, până când, în cele din urmă, se aruncă pe un scaun de grădină şi plânse de frustrare.

Din adâncurile grădinii se auzi un zgomot brusc care o făcu să privească în sus, mai întâi înspăimântată, până zări silueta întunecată a unui bărbat proiectată pe fundalul luminii revărsate de luna plină.

- Cine e acolo?

0 umbră păşi din întuneric.

- E Ravi... te-am aşteptat. M-am gândit că va trebui să ieşi din cameră odată şi odată.
- Domnule Sabran, spuse ea cu răceală.

Sabran se aşează lângă ea şi încercă să o ia de mână, iar ea se smulse din prinsoare.

- Vă rog, dacă Charles ar...
- Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Nu mai poate aştepta, draga mea...

Sara îşi ţinu ochii strâns închişi şi scutură din cap dintr-o parte în cealaltă. Dacă s-ar fi uitat în ochii lui sau i-ar fi ascultat doar cuvintele, voinţa i-ar fi slăbit.

- V-am spus. Nu mai vreau să vă mai văd niciodată!
- E imposibil. S-au întâmplat prea multe.

Pe măsură ce el venea mai aproape de ea, Sara se trăgea mai în spate, încercând să nu cadă în mrejele farmecelor lui pe care acum le considera false.

- Nu s-a întâmplat nimic... Dacă te referi la purtarea mea dezgustătoare, te rog, nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-e teribil de ruşine. Mă simţeam singură şi îmi plângeam de milă...
Se ridică pregătindu-se să plece. Razele lunii îi scăldau chipul în lumina lor. Privirea ei era atât de glacială, încât Sabran făcu un pas înapoi. Zâmbetul i se şterse de pe chip. înţelese în cele din urmă.
- Dezgustător? Spui că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost dezgustător?
Sarei îi reveniră în memorie săptămânile acelea fericite, săptămâni pe care la un moment dat le preţuise ca pe nişte amintiri mult iubite. Amintiri la care se întorcea din când în când, ca să prindă curaj atunci când stătea nefericită alături de soţul ei.
- De ce îmi vorbeşti aşa? Cu ce ţi-am greşit în afară de a-ţi mărturisi dragostea pe care ţi-o port? Ştii foarte bine că ne-a fost scris să fim împreună, cu atât mai mult acum.
- Adică vrei să spui după ce ai descoperit că am sânge indian? spuse ea cu un rânjet. Nu prea văd cum ar schimba acest amănunt situaţia de faţă.
Folosea toate armele de care dispunea ca să-l respingă. îşi ridică bărbia uitându-se la el de sus, cu o privire rece şi dispreţuitoare.
- Nu vreau să mai discut. Dacă ai fi un gentleman, ai da uitării tot ceea ce s-a întâmplat. Nu-ţi dai seama cât de jignitoare este pentru mine prezenţa ta aici?
De data aceasta, furia lui deveni evidentă şi îşi alese în aşa fel cuvintele, încât impactul să fie maxim.
- Dezgustată şi jignitoare! Nu păreai atât de dezgustată şi de jignită în clipele acelea.
Sara îşi apăsă palmele pe urechi ca şi cum cuvintele lui i-ar fi provocat durere, dar el continuă să-şi arate fără milă dispreţul.
- Aşa deci, o aventură e acceptabilă doar atât timp cât nu află nimeni de ea, după care mergi înapoi târâş la soţul tău.
- Aşa s-a purtat soţia lui Harry Tyler cu dumneata?
Se răsuci brusc astfel încât să-l săgeteze direct în ochi, cu o privire neagră de furie.
Sabran îşi reţinu un hohot de râs.
- Ce ştii tu despre povestea asta?
- Suficient de mult.
- Suficient cât să mă condamni pentru totdeauna pentru ceea ce, din punctul meu de vedere, nu sunt decât nişte zvonuri.
- Am auzit că purtarea dumitale a fost necinstită din toate punctele de vedere.

- Necinstită? Maryanne era o femeie singură pe care, întâmplarea face că am plăcut-o foarte mult, dar a fost demult, iar eu eram singur; am ştiut amândoi că nu va fi niciodată ceva serios. Din nefericire, a fost dată de gol şi a trebuit să plătească cu vârf şi îndesat pentru imprudenţa ei. Da, într-adevăr, o parte din mine a vrut să se răzbune pe soţul ei. M-a ofensat, iar eu m-am răzbunat nemilos şi fără să-mi pese dacă provoc suferinţă. Dar cu tine lucrurile stau altfel...
Nemilos! Cuvintele acelea parcă o tachinau. Da, era nemilos; văzuse cu ochii ei când le ordonase oamenilor lui să se prosterneze în faţa ei. Ei bine, şi ea putea fi nemiloasă. Când se întoarse înspre el, faţa ei era aproape contorsionată de emoţie.

- Trebuie să ştii ceva şi te-ar putea ajuta să înţelegi o dată pentru totdeauna. îmi iubesc soţul. L-am iubit întotdeauna. Mă plictiseam, asta a fost tot. Iar pentru o vreme, m-ai făcut să nu mă mai simt plictisită. Vocea începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar prezenţa ta îmi este acum odioasă şi nu-mi pasă că zeii ne-au hotărât destinul.

Furia îi dăduse energie, însă acum Sarei i se părea că totul este insipid şi apatic.

Sabran se uită la ea cu atenţie, încercând să-i citească gândurile. Zâmbi apoi foarte calm şi stăpân pe sine.

- Cum doriţi, doamnă. Nu mă veţi mai vedea niciodată.
Se întoarse în întunericul nopţii, paşii lui răsunând pe aleea din lespezi în timp ce se îndepărtă furtunos fără să privească înapoi.Trecuse aproape o lună, iar Sara era în locuinţa sa din Madras, privind pe fereastră la păsările-nectar de culoare stacojie care se întorseseră în grădină odată cu venirea ploilor.

Se simţea mai liniştită de când se întorsese acasă, în ciuda perioadei din an şi a sezonului musonului care o dădea peste cap. Iubea furtunile stârnite din senin şi răpăitul ploilor torenţiale dând glas propriilor emoţii şi care cumva eliberau suferinţa şi furia pe care le strânsese în ea şi care încă o mai măcinau după scena finală cu Ravi.

Viaţa era relativ calmă acum, în aparenţă cel puţin. Atmosfera în casă se schimbase mai ales după plecarea lui Lakshmi, care părea că luase cu ea o parte din tensiune. Sara aproape că se convinsese că îi place casa aceea micuţă, dar era conştientă că e un sentiment ivit doar pentru că ştia că o va părăsi pentru totdeauna. îi era dificil totuşi să renunţe la toată viaţa care se desfăşura în jurul ei. Zăbovise atât de mult acolo doar pentru că devenise atât de ataşată de toţi cei ai casei, iar ei o considerau la rândul lor o influenţă stabilizatoare asupra lui Charles. Dispoziţiile lui aprige şi imprevizibile îi speriau aşa cum o

înspăimântaseră şi pe ea odinioară, dar acum, când era pe cale să lase totul în urma ei, simţea că le trădează întru câtva aşteptările.

Medita la episodul de pasiune nestăvilită pe care îl trăise cu Ravi şi îl puse pe seama unei pierderi temporare a raţiunii. Imaginea chipului lui Ravi, odinioară atât de puternică, începuse acum să se estompeze aşa cum se ofileau crinii din grădină după ce stăteau prea mult în arşiţa soarelui.

Câteodată, când simţea vechea dorinţă mistuitoare de a fi din nou lângă el, o înăbuşea rapid, spunându-şi iar şi iar cum o trăsese pe sfoară şi cum se folosise de ea, iar odată cu trecerea timpului, devenise mai uşor să se convingă că nu simţise nimic pentru el.

Agonia devenea uneori de nesuportat, iar suspinele adânci care lăsau în urmă nu doar ochi umflaţi şi o inimă frântă, ci şi o porţie de curaj doar cât să-i ajungă să ducă o viaţă normală după toate aparenţele

.Reuşise să-l convingă pe Charles să nu o ducă pe Maya înapoi soţului ei, iar conştiinţa i se liniştise la gândul de a o şti pe fată în sfârşit în siguranţă. Acea singură concesie pe care i-o făcuse Charles o determinase să-i ierte alte greşeli şi simţea că viaţa alături de el devenise mai suportabilă până în momentul când va putea pleca. Nu avea nici o tresărire de regret în afara aceleia de a nu-l fi părăsit mai devreme şi o tristeţe profundă şi mistuitoare.

îi era milă de el şi, dintr-un anumit punct de vedere, simţea că şi el este o victimă a unei societăţi care îşi călca în picioare şi deforma oamenii, transformându-i într-un amestec de emoţii reprimate. Fusese bine instruit, iar ea ştia, în adâncul sufletului, că şansele ca el să se schimbe vreodată erau foarte mici.

Cel mai mult regreta că nu va mai putea să o vadă niciodată pe Prema, deşi se consola cu gândul că fetiţa era bine îngrijită şi că era mai bine pentru ea să trăiască în mijlocul comunităţii din care făcea parte, deşi simţea că nu-şi îndeplinise pe deplin promisiunea faţă de bătrânul acela.

în timp ce-şi spunea cuvintele acestea de încurajare, trebui să-şi înăbuşe un sentiment de nostalgie. Singura perioadă din viaţa ei când se simţise împlinită, când trăise cel mai autentic luase sfârşit şi odată cu ea şi frământările şi culoarea şi pasiunea arzătoare. Fusese însă o poveste prea intensă şi, îşi spuse ea, era o eliberare că nu trebuia să mai facă faţă unor sentimente atât de profunde.

Câteodată, se gândi că s-ar putea muta în Europa, în Italia poate. Clima era mult mai prielnică sănătăţii decât în India şi, cum stările de rău se întorseseră cu o frecvenţă şi mai mare ca înainte, începuse să creadă că era un plan perfect. însă de fiecare dată când se gândea că va părăsi India, lăsând în urmă casa părinţilor şi pe Malika, la un timp atât de scurt după regăsire, se simţea cuprinsă de o profundă suferinţă.

Adevăratul motiv pentru care se gândea însă să plece din India, deşi nu îndrăznea să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi, era povara amintirilor, prea mare dacă stătea bine să se gândească, iar dacă va dori vreodată să aibă cu adevărat linişte sufletească trebuia să uite că-l iubise vreodată pe Ravi Sabran.

Bagajele erau făcute şi ascunse sub pat. Tot ce-i mai rămăsese de făcut acum era să-i spună Malikăi şi să plece înainte ca Charles să se întoarcă acasă.

Nu putea merge la casa lui Lucy, căci va fi printre primele locuri în care o va căuta Charles. De asemenea, erau mari şanse să dea nas în nas cu Ravi, iar întâlnirea ar fi fost dezastruoasă. S-ar fi putut refugia

la maharani, dar ea şi maharajahul erau plecaţi în Ceylon ca să aştepte sezonul secetos în această micuţă provincie şi vor mai trece câteva luni până să revină în India.

îşi aminti apoi de un mic hotel lângă Chandran, negustorul de mătăsuri. Era un aşezământ respectabil, unde trăgeau femei din toate regiunile Indiei, venite în Madras ca să cumpere sariuri de nuntă pentru fiicele lor. Acolo erau slabe şanse să o descopere cineva.

îşi învelise nepreţuitele bijuterii într-o cămaşă de noapte din mătase şi le îndesase la fundul sertarului cu lenjerie. Când deschise sertarul însă, îşi dădu seama că ceva este în neregulă. Toate mătăsurile şi articolele de rufărie erau împrăştiate într-o dezordine de nedescris, deşi în mod obişnuit erau împăturite ordonat. Malika nu i-ar fi lăsat niciodată lucrurile într-o asemenea dezordine. Scormoni febril în colţurile sertarului, deşi ştia deja că era inutil. Cutia din sidef dispăruse şi, odată cu ea, şi stăpânirea de sine a Sarei. De frustrare, se repezi la o cămaşă de noapte din batist fin sfâşiind-o cu dinţii până când tot ce mai rămăsese din ea era un morman de zdrenţe la picioarele Sarei. Bineînţeles că el fusese cel care îi luase bijuteriile ca să fie sigur că va rămâne sclava lui pentru totdeauna.

Tot ce putea face acum era să-l aştepte să se întoarcă acasă. Dar chiar şi atunci, trebuia să fie şireată şi să nu-l lase să-i ghicească intenţia de a-l părăsi. O să-l întrebe despre bijuterii, o să afle unde le-a ascuns şi trebuie să găsească ea o metodă prin care să le recupereze.

între timp, luă câteva înghiţituri de coniac, apoi bău dintr-un pahar cu apă. Consuma foarte rar alcool, dar lichidul acela călduţ şi moale îi linişti nervi şi stomacul.

Băutura îşi făcu în scurt timp efectul, iar Sara începu să se relaxeze privind jocul de lumină aurie proiectat pe încrengătura de liane înflorite care formau un fel de tunel ce ducea de la gardul din faţa casei la grădina din spate.

Văzu pentru o fracţiune de secundă o ţesătură de un roz strălucitor răzbind ghemuită printre liane. Era bizar căci lucrătorii din grădină îşi terminaseră treaba de ceva vreme şi plecaseră cu toţii la casele lor.

Nagma, noua ei cameristă, n-ar fi purtat niciodată o culoare atât de ţipătoare. Era mereu timidă şi modestă, destul de religioasă şi mergea grăbită de colo colo prin casă cu ochii ei mari şi sfioşi în pământ, ascunzându-şi părul sub şalul de la sari. Sara se simţi cuprinsă de nelinişte şi o strigă pe Malika.

- Cine e în grădină? Cred că am văzut pe cineva.
- Ar putea fi soţia lui Mutu, vine câteodată în vizită.

Malika părăsi însă grăbită camera, iar Sara deveni şi mai bănuitoare. Malika nu se purta în felul ei obişnuit şi se mişca de parcă ar fi avut ceva de ascuns.
Sara merse după ea de-a lungul aleii până în grădina din spatele casei, iar acolo dădu de Lakshmi, care aştepta lângă fântâna unde stătuseră de atâtea ori amândouă: Sara cântând, în timp ce camerista îi pieptăna părul mătăsos. Nu mai arăta ca Lakshmi cea pe care şi-o aducea ea aminte, mândră şi frumoasă, ci acum era o fată istovită cu o culoare palidă şi bolnăvicioasă în obraji. Malika îi adusese un bol, iar fata înfuleca de parcă n-ar mai fi mâncat de cine ştie când. Auzind sunetul paşilor ei, amândouă femeile se răsuciră cu expresii de vinovăţie pe chip. Lakshmi stătu o vreme cu ochii în patru, apoi o zbughi înapoi asemenea unui animal bătut, ţinând în continuare bolul în mâini.
Neîncrederea surdă cu care Sara o tratase pe fată se evaporă. Tot ce simţea acum era milă.
- Rămâi, te rog, mai rămâi!
îi zâmbi pe cât de blând era în stare ca să o calmeze pe biata fată care se holba la ea cu o privire sălbatică şi febrilă.
Lakshmi se opri şi o fixă cu o privire bănuitoare, dar tonul blând al Sarei o făcu să se mai relaxeze puţin şi să schiţeze o plecăciune de binecuvântare.
- Lakshmi, vino, stai jos şi odihneşte-te! 0 copleşi o stranie tandreţe ştiind că Lakshmi era în suferinţă şi fără nici o speranţă. De ce ai venit aici să cerşeşti, draga mea? Nu primeşti de mâncare în casa ta cea nouă?
Fata îşi ţinea ochii în pământ, refuzând să vorbească, dar îşi ridică din când în când privirea tulburată.
Nici una dintre ele nu spuse nimic, apoi, după un moment, Malika vorbi.
- Lakshmi nu mai are unde munci.
- Dar am crezut că are o slujbă bună, la nişte prieteni de-ai domnului Charles.
Lakshmi se uită la Malika, iar Malika îşi lăsă privirea în pământ.
- Ce s-a întâmplat? îmi ascundeţi ceva?
Se aşternu o tăcere incomodă până când Malika vorbi din nou.
- Lakshmi a fugit.
- Nu eşti fericită în noua casă?
Cele două femei se uitară din nou una la cealaltă, refuzând să răspundă.
- E un fleac.

- Dacă e un fleac, de ce trebuie să cerşească?

Malika ascunse semnificaţia cuvintelor vorbind în tamil ştiind că vorbeşte prea rapid ca Sara să o înţeleagă. Acum Sara avea certitudinea că îi ascundeau ceva.

- Malika, spune-mi!

De data aceasta, Lakshmi ripostă cu patima de altă dată în priviri.

- Nu vreau să mă culc cu prietenul domnului Charles.
- Ce? Cu cine să te culci?
- Cu domnul George. Mă obligă să mă culc cu el, aşa cum făcea şi domnul Charles, dar îl detest, mă bate.

Sara se ridică în picioare, buimacă.

- Să te culci cu domnul Charles?
- Nu o asculta, doamnă! Lakshmi aiurează. Ia de aici... Malika vârî nişte bani în palma fetei. Pleacă!
- Nu, vino înăuntru ca să mănânci mai mult. Vreau să ştiu totul.
- Nu pot.
- Nu ai încredere în mine, Lakshmi? Am fost vreodată nedreaptă cu tine?

Fata se holbă la ea minute bune, după care se prăbuşi în genunchi, suspinând cu inima frântă.

- Eu sunt cea care am fost nedreaptă, eu sunt cea care a fost crudă. Nu am vrut să faci un copil, aşa că ţi-am dat ierburi care să te facă să te simţi rău. M-am temut că, dacă vei avea un copil, domnul Charles mă va izgoni.

Prinse mâinile Sarei într-ale ei şi le sărută fără oprire.

- Iertaţi-mă, doamnă! Iertaţi-mă!

Comportamentul fetei era bizar, de parcă şi-ar fi pierdut uzul raţiunii. Sări apoi în picioare, cu gesturi necugetate, cu pielea lucind de broboane de sudoare şi cu ochii bulbucaţi.

- Domnul Charles m-a izgonit, m-a izgonit. Vorbea de parcă nu i-ar fi venit să creadă. M-a izgonit şi a luat-o pe Nagma în locul meu. Nagma nu este la fel de frumoasă ca mine. Nu e la fel de frumoasă ca mine!

Făcu apoi o piruetă şi o luă la fugă înainte ca Sara să-şi dea seama că dispăruse.

- Nagma!

Sara simţi că nu o mai ţin picioarele din cauza şocului. Când reuşi să articuleze din nou cuvintele, vocea ei răsună asemenea unui ecou al neîncrederii.

- Dar e doar o copilă.

Casa de vară fusese mereu domeniul lui, iar până acum, Sara intrase doar pentru câteva vizite scurte. Charles o descurajase să-i invadeze ceea ce el numea „refugiul lui masculin", iar ea îi respectase întotdeauna nevoia de intimitate atunci când lucra.
Măcinată de o curiozitate care nu-i dădea pace, deschise uşa sculptată în lemn care îi oferea acces către spaţiul privat al lui Charles. Divanul, ticsit de perne brodate, era lipit de unul dintre pereţi lângă un birou pe care se aflau teancuri de hârtii. în cameră se simţea mirosul puternic al beţişoarelor parfumate cu mosc, o aromă pe care pretinsese mereu că nu o poate suporta. învăluia întregul spaţiu, dezgustătoare şi copleşitoare. Se aşează pe pat ca să se gândească. Observă apoi o carte mică şi jerpelită ieşind de sub perne. O deschise, frunzărind distrată paginile, fără să privească atent. Apoi îşi dădu seama ce reprezentau acele imagini şi rămase profund şocată. Nu o îngroziseră doar poziţiile în care stăteau amanţii, ci cruzimea cu care erau desenaţi, într-un stil aproape prea tehnic pentru a fi considerat erotic. Se gândi la momentele pe care le petrecuse alături de el în pat, la repulsia pe care i-o stârneau aşteptările lui şi cum încercase în mod egoist să-i nege dreptul la propria plăcere.
- Ipocritule! rosti cu năduf printre dinţii încleştaţi. Ipocritule!
Până când Charles ajunse acasă mai târziu în cursul serii, îşi recâştigă stăpânirea de sine. Nu avu loc nici o scenă în care ea să ţipe furioasă de trădarea soţului ei, ci făcu faţă cu un calm glacial, păstrându-şi forţele pentru ceea ce va mai avea de înfruntat în viitor. Acum, tot ceea ce-şi dorea era să plece de lângă el pe cât de curând posibil.
Charles intră în sufragerie la ora la care se întorcea de obicei, chemându-l pe Shakur.
- Unde eşti, potaie leneşă? Adu-mi băutura!
Era binedispus şi aştepta cu nerăbdare să-i împărtăşească Sarei veştile zilei.
- Sara!
- Sunt aici, Charles.
- Aici erai... ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?
- Nu, nu mi-e rău.
- Atunci, de ce stai acolo pe întuneric?
- E întuneric? Nu am observat. Se ridică în picioare cu dificultate. Charles, am văzut-o pe Lakshmi azi.
0 venă de pe frunte i se încordă şi se îndreptă de spate aşa cum făcea întotdeauna atunci când ceva îl nemulţumea. înghiţi apoi în sec şi îşi recăpătă stăpânirea de sine.
- Ce dorea?

în ciuda străduniilor ei de a părea calmă, vocea îi tremură atunci când începu să vorbească.
- Cum ai fost în stare să faci aşa ceva? Să o izgoneşti pe Lakshmi când te-ai plictisit de ea, după care să i-o oferi unui alt bărbat de parcă n-ar fi o fiinţă umană...
Charles făcu ochii mari sincer surprins.
- Despre asta era vorba? Asta e tot?
Păru uşurat şi încercă chiar să schiţeze un zâmbet.
- Ascultă, draga mea, sunt treburi pe care tu nu le cunoşti despre bărbaţi şi un anumit gen de femei. Nu e treaba unor femei cinstite ca tine să-şi bată capul.
- Cinstite?
Simţi un imbold brusc să-i spună cât de „cinstită" era cu adevărat, însă se abţinu căci, deşi era încă mânioasă pe Ravi, nu voia să-i provoace suferinţă.
- Ştii că este îndrăgostită de tine?
- îndrăgostită? Asta crezi că este? Ei bine, bănuiam că fata făcuse o mică pasiune pentru mine. Problema ei era gelozia. Aşa cum ai remarcat şi tu. Ascultă, ce mai contează? Ai vrut să scapi de ea, iar George este un bărbat cumsecade. 0 să fie la fel de fericită cu el, ca şi cu mine. Mai fericită chiar! George nu are temperamentul meu aprins... Se auzi vagul ecou al unui râset în timp ce-şi dădea şuviţele blonde la o parte din ochi. Uite ce e, Sara, îmi pare rău de situaţia asta, dar toţi bărbaţii au câte o fată. Am încercat să scap de ea înainte să te întorci, dar m-a implorat să o păstrez. Ştiu că n-ar fi trebuit să ascult de ea...
- Atunci, Nagma reprezintă ceva diferit pentru tine?
Rămase tăcut o secundă, iar încăperea se cufundă în tăcere, singurele zgomote care se auzeau erau zăngăniturile lui Mutu în oalele şi tigăile de la bucătărie.
- Acum înţeleg de ce servitorii râd de mine pe la spate. Ei bine, nu o vor mai face mult timp. Te părăsesc.
Nedumerit la început, se uită la ea cu o privire goală, fără să-şi dea seama dacă vorbea serios, după care, cuprins de o furie bruscă, se năpusti spre uşă şi ţipă de-a lungul holului.
- Linişte! Sau, dacă nu, vin la voi.
0 linişte tensionată se instală imediat, iar Charles, care se mai îmbună, continuă pe un ton mai blând:
- Nu cred că vorbeşti serios, draga mea. Din cauza unei femei indiene oarecare? Păi, dacă toate femeile şi-ar părăsi soţul dintr-o

astfel de cauză, n-ar mai rămâne nici un cuplu căsătorit în Madras. Dar, bineînţeles, voi scăpa de ea imediat.

- îmi doream oricum să te părăsesc, Charles. De la bun început, căsătoria noastră a fost o greşeală. Nu dau vina pe tine, să ştii... Cea mai mare vină o port chiar eu. Vreau să-mi recuperez dota sau măcar ce a mai rămas din ea, ca să mă pot întreţine până când divorţăm...

La început, Charles păru că va încerca să o îmbuneze.

- Nu fi nebună! Nu pleci nicăieri din casa asta... Oricum, adăugă el, dota ta îmi aparţine mie acum.

Scosese asul din mânecă. De fiecare dată când dorea să-şi impună autoritatea asupra ei, îi amintea de cât de dependentă este de el.

- Şi bijuteriile mele? Unde sunt?

- Sunt încuiate în seiful din biroul meu şi acolo vor rămâne. Dar nu îţi aparţin cu adevărat, nu-i aşa? Le-ai obţinut doar datorită poziţiei mele aici, până la urmă. Sunt ale mele, aşa cum este tot ce ţine de această căsătorie. Nu mă poţi părăsi... niciodată! Dacă îţi faci iluzii că voi sta deoparte şi te voi lăsa să mă umileşti, te înşeli.

Tonul i se mai îmblânzi, apoi îi luă mâna Sarei într-a lui încercând să o aducă pe calea cea bună.

- Ascultă, putem vorbi mai târziu? Trebuie să plec. îmi pare rău, chiar trebuie să plec. Vorbim mai mult după ce mă întorc.

îşi dădea seama că nu avea nici un rost să ce certe cu el, aşa că încuviinţă din cap în tăcere. Era mai bine că pleca, aşa Sara avea mai mult timp la dispoziţie să-şi planifice evadarea.

Nu exista nici o altă soluţie. Trebuia să plece imediat, chiar şi aşa, fără nici un ban.

Sunetul paşilor lui răsună pe dalele din piatră care coborau spre aleea principală. închise poarta de la intrare cu o bufnitură furioasă, după care se instală din nou tăcerea.

După ce Charles părăsi încăperea, Sara rămase nemişcată o vreme, prea secătuită de emoţii ca să poată acţiona în vreun fel, cu ochii fixaţi în locul unde stătuse el ultima dată.

Tăcerea nopţii era atât de copleşitoare, încât simţi că poate auzi cum îi bubuie sângele în urechi. în cele din urmă, reuşi să se târască până în camera ei ca să-şi recupereze valiza gata făcută de sub pat.

După ce numără banii pe care îi avea în poşetă, îşi dădu seama că, dacă făcea economii stricte, s-ar putea descurca până când ar ajunge la ea mica sumă lunară pe care ar trebui să i-o trimită avocaţii.

Apoi îi dezvălui Malikăi planul ei, iar femeia i se prăbuşi la genunchi şi plânse de uşurare.

Mai târziu, când era îmbrăcată într-unui dintre sariurile din bumbac ale ei, fosta ei doică se dădu un pas înapoi ca să studieze efectul deghizării.

- Nu suport să te văd îmbrăcată aşa... Dacă te vede cineva, va da vina pe mine că nu am avut grijă de tine.

Sara râse scurt şi plin de amărăciune.

- Nu mă mai interesează ce cred unii sau alţii, de azi încolo, fac doar ceea ce poftesc.

Luă o ultimă sorbitură de ceai din serviciul din porţelan pe care îl adusese cu ea din Anglia ca parte din dotă, simţind pentru moment un spasm de durere pentru că trebuie să-i lase toate posesiunile ei preţioase unui bărbat care acum nu-i era mai mult decât un străin şi pentru care nu mai simţea decât ură.Oraşul Madras forfotea de lume atât în timpul nopţii, ca şi în timpul zilei, dar nimeni nu le dădu atenţie celor două femei modeste, cu feţele acoperite de sariuri, care călătoreau într-o trăsură veche, trasă de un ponei mic şi slab. Sara se gândi la frumoasa ei Pansy, pe care era nevoită să o părăsească pentru moment, cel puţin, dar ştia că, până când o va putea lua cumva înapoi, va fi bine îngrijită de băiatul care o hrănea în fiecare zi. Trecură prin dreptul mai multor şiruri de siluete adormite, femei care strângeau la sân bebeluşi înfăşuraţi în sari, bătrâni doar piele şi os, mai mult morţi decât vii, copii zdrenţuroşi care stăteau ghemuiţi unul în celălalt ca să se protejeze de terorile nopţii. Sara simţi pentru prima oară că făcea şi ea parte cu adevărat din acest grup de refugiaţi şi o durea sufletul când se gândea la situaţia disperată în care se aflau, dar ea măcar putea plăti ca să-şi facă rost de un acoperiş deasupra capului.

Camera lor se afla în partea din spate a hotelului, deasupra unei curţi în care oamenii se agitau de colo colo, iar Sara putea să stea pe balconul cu zăbrele din lemn şi să privească la forfota de dedesubt fără să fie văzută. în mijlocul încăperii, se afla un pat mare din lemn, acoperit cu o saltea din bumbac de proastă calitate, dar curată şi cu o cuvertură dintr- o ţesătură în dungi, deasupra căruia atârna o plasă împotriva ţânţarilor, în ciuda decorului sărăcăcios, simţea că măcar este sinceră cu ea însăşi. Nu mai trebuia să îndure să-l vadă şi să-i simtă atingerea bărbatului la care ştia acum cu siguranţă că nu se va mai putea întoarce niciodată.

Cu toate acestea, deşi ştia că ar trebui să-şi facă un plan pentru viitor, se simţea în mod curios incapabilă să se mobilizeze şi să acţioneze. Petrecu multe ore stând la balcon şi ascultând amalgamul de sporovăială

ciudată şi incoerentă cu sunetele unei muzici care se ridica din curtea de dedesubt în timp ce gândurile îi frământau fără oprire în minte

.Dacă ar vinde cerceii din aur ai mătuşii ei pe care, din fericire, îi avea în urechi atunci când el îi confiscase cutia cu bijuterii, ar face rost de suficient de mulţi bani să se întreţină pe ea şi pe Malika timp de câteva luni până la întoarcere maharajahului cu condiţia să găsească un loc ieftin unde să locuiască. Era prea mândră ca să depindă doar de maharajah. Dar unde ar fi putut să-şi vândă cele câteva bijuterii? Cine să le cumpere? Cumva, problema părea insurmontabilă.

Trecură astfel câteva zile până când, într-o dimineaţă, nu mai găsi tăria de a se ridica din pat. Dogoarea din cameră era de nesuportat, iar faptul că nu putea ieşi afară, în arşiţa zilei, începuse să o facă să-şi piardă cumpătul. Se împleticea toată ziua istovită de colo colo prin cameră sau stătea să privească printre obloanele trase plozii despuiaţi care se jucau în curtea plină de noroi. Ştia că va trebui să ia o decizie în curând, dar totul părea atât de dificil. Era copleşită de o greaţă constantă şi tot ceea ce mânca vomita aproape instantaneu.

Ziua următoare, Sara se trezi prea bolnavă ca să se mai poată scula din pat, iar tot ce mai putea face era să privească, cu nişte ochi goi şi apatici, cum Malika fierbea nişte ceai pe o plită mică într-un colţ al camerei.

- Trebuie să plecăm de aici, spuse Malika uitându-se la Sara cum îşi sorbea ceaiul pe care i-l pregătise. M-am întâlnit cu domnul Chandran, care m-a întrebat ce caut aici.
- Nu i-ai spus nimic sper, nu-i aşa?
- Am fost nevoită. Nu ne va da de gol. A promis că ne va ajuta.
- Nu, îi va spune domnului Charles.

Oftă şi se trânti din nou în pat, împovărată de toate problemele. Dacă măcar nu s-ar fi simţit atât de bolnavă. Dacă ar fi avut măcar tăria să ia o decizie.

Mai târziu pe seară, căzu într-un fel de apatie şi abia conştientiză că cineva o purtă afară, în aerul nopţii. Cineva o aşeză cu mare atenţie pe bancheta unei trăsuri, iar într-un mic moment de luciditate, zări chipul blând şi îngrijorat al lui Chandran privind-o aşa cum stătea aplecat deasupra ei.

- Nu vă faceţi griji, doamnă Fitzroy, nu vă faceţi griji...

Mai târziu, când îşi reveni îşi dădu seama că era într-o cameră largă şi răcoroasă, cu obloanele trase pentru a lăsa să pătrundă aerul nopţii şi aroma dulceagă a florilor de plumeria, precum şi gustul sărat al mării din apropiere. Lumina blândă a unei lumânări care ardea pe

măsuţa de lângă pat proiecta o strălucire reconfortantă asupra încăperii. Cu toate acestea, Sara scoase un mic geamăt de disperare când îi reveniră din nou în memorie întâmplările prin care trecuse şi se rostogoli cu un suspin îndesându-şi faţa în pernă.

O siluetă stătea aplecată deasupra patului, şoptind în timp ce o ţinea pe Sara de mână.

- Şşş... eşti în siguranţă acum... culcă-te la loc... Medicul ţi-a dat un calmant. Sara încercă să se ridice, dar se prăbuşi înapoi pe pat, descifrând într-un final, ca prin ceaţă, vocea lui Lucy. Te afli în casa mamei tale. Domnul Chandran a mers la *monsieur* Ravi, iar el mi-a spus să te aduc aici. Ravi va avea grijă de tine.
- Nu Ravi... Nu trebuie să-l văd, nu trebuie să-l văd...

Lucy o luă din nou de mână ca să o liniştească.

- Ravi se pregăteşte să plece în Franţa şi nu se mai întoarce. Va părăsi India în câteva zile... aşa că nu-ţi mai face griji.
- Ravi pleacă din Madras?

Sara abia dacă îi putea rosti numele căci de mult timp devenise o amintire îndepărtată care o făcea să se îmbujoreze şi să-şi facă reproşuri. Cu toate acestea, când se cufundă mai mult în vis, îi simţi mâna puternică în jurul taliei când dansaseră în seara balului din Pondicherry. Muzica se oprise apoi brusc. El se aplecă să-i sărute mâna, după care dispăru.

Aromele dulci ale nopţii o învăluiau. Camera în care se afla era prielnică visării şi stătea plutind într-o stare de animaţie suspendată, dorindu-şi să se mişte, dar fără să se simtă suficient de puternică pentru a lua o astfel de decizie.

Zăcea într-o poziţie de epuizare lipsită de speranţă, prea obosită ca să mai poată gândi, cu capul vârât în perne. Cât de uşurată se simţea să se poată scufunda în uitare, să se scufunde şi mai adânc în întunericul blând al nopţii.

Simţi o mână rece pe frunte şi auzi vocea Malikăi.

- Dormi acum... Sarianna... dormi.

Mai târziu, mult mai târziu, când Lucy trase obloanele lăsând lumina să inunde încăperea, dimineaţa era întunecată de o furtună musonică în timp ce rafale de aer rece suflau în cameră încărcate de mirosul de pământ jilav. Era o aromă pe care Sara o iubea şi, deşi nu se trezise încă foarte bine, zâmbi o vreme fără să-şi dea seama unde se afla. Atunci când reuşi să focalizeze mai bine, deveni conştientă de prezenţa unei picturi pe peretele opus, o reprezentare viu colorată a unei străzi din Paris, copacii plini de flori proaspete, iar cerul de un albastru fericit.

Tabloul o bucură pentru moment, după care simţi un junghi ascuţit de nefericire în fundul stomacului. Se uită absentă în jurul ei, zâmbind apoi când dădu cu ochii de o vază cu flori de plumeria pe masa de lângă patul
ei. Frumuseţea lor proaspătă o reconfortau, efectul pe care îl aveau dintotdeauna florile. îşi răsuci apoi trupul obosit, simţindu-se cuprinsă de slăbiciune şi de depresie. Se întâmplase ceva, un lucru pe care nu reuşea să şi-l amintească.
Auzindu-i suspinele, Lucy veni lângă ea.
- Eşti trează?
- Mă simt atât de ciudat... Cât este ceasul? Am senzaţia că am zăcut aici atât de mult timp... Ce reprezintă pictura asta de pe perete? Simt că am mai văzut-o undeva.
- *Monsieur* Ravi a agăţat-o acolo ca să o vezi când te trezeşti.
Sara îşi aduse aminte cu o tresărire.
- Desigur, el a fost cel care m-a adus aici.
- Mă bucur că a procedat aşa. Nu erai în cea mai bună stare.
- Ce se întâmplă cu mine? Sunt bolnavă?
Lucy îi zâmbi şi o prinse de mână.
- Ai avut un fel de cădere nervoasă... dar doctorul a întrebat dacă nu cumva eşti însărcinată... cu tot vomitatul ăsta de dimineaţă. Există posibilitatea să aibă dreptate?
Sara îşi acoperi rapid pântecul cu mâinile.
- Un copil! Nu, nu este posibil, nu se poate. Nu, nu este nici un copil, sunt sigură.
începu să-şi dea apoi seama încet-încet ce se întâmpla. Sânii o dureau şi i se umflaseră în ultima vreme. Cu şocul descoperirii lui Lakshmi, nu se gândise prea mult, dar nu-i mai venise ciclul. Cel mai probabil, era însărcinată. Acesta era motivul pentru care nu se simţise bine şi nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că sarcina era rezultatul acelor săptămâni pline de pasiune pe care le petrecuse alături de Ravi Sabran.
Charles nu mai trecuse prin aşternuturile ei de luni de zile şi nici măcar nu insistase, ceea ce nu îi stătea deloc în caracter. îşi dădu apoi seama, cuprinsă de amărăciune, că era probabil din cauza Nagmei. Avea încă puterea să înţeleagă ironia situaţiei şi râse cu voce tare, un râs dogit şi amar. Nu concepuse un copil după toate dăţile acelea când Charles o posedase cu forţa, iar acum era însărcinată după numai câteva săptămâni în braţele lui Ravi Sabran.
Urmau alte secrete, secrete care se vor păstra din generaţie în generaţie, aşa cum se întâmplase cu secretul propriei familii.

Un gând teribil nu-i dădea pace. Era posibil ca Ravi să fi plănuit să o lase însărcinată astfel încât să fie nevoită să îndure umilinţa de a aduce pe lume un copil care în mod evident nu era al soţului ei? Cu siguranţă, o astfel de răzbunare ar fi fost de neconceput. Respinse ideea în momentul în care i se ivise în minte. O folosise, poate, dar ea ştia în adâncul inimii că nu era capabil de o cruzime atât de mare.

Pe măsură ce îndoiala i se strecura însă în suflet, se simţi copleşită de o disperare tăcută, care nu-i dădu pace până când se stinseră şi cele mai înflăcărate emoţii, iar în urmă mai rămăsese doar o detaşare rece.

Era convinsă că va muri la naştere, asemenea bunicii ei şi îşi spuse că
ar fi fost cel mai bine să se întâmple aşa în cele din urmă.

*

Mai târziu în seara aceea, Ravi Sabran îi făcu o vizită.

Cu chipul întunecat de nelinişte, o urmări prin uşa întredeschisă a dormitorului şi i se păru că, în ciuda suferinţei, nu fusese niciodată mai frumoasă. Buclele de un roşcat-închis stăteau împrăştiate pe pernă ca să-i mai uşureze febra şi durerea de cap, iar când îi strigă numele prin somn, avea o voce atât de stinsă şi de îndurerată, încât aproape că nu o auzi.

Tânjea să se apropie de ea şi să o mai strângă în braţe pentru ultima oară, să o mângâie şi să-i spună că o iubeşte, că se înşela în privinţa lui, dar se abţinu ştiind că era inutil să prelungească prea mult agonia despărţirii inevitabile. Nu ar fi putut să o părăsească niciodată pe Maya căci ştia că ar fi fost un fel de sentinţă la moarte dacă nu o va mai proteja, îi mai era teamă şi ca nu cumva să se sinucidă dacă va afla vreodată că iubeşte o altă femeie. Ştia că nutreşte pentru el o pasiune neobişnuită, amestecată cu recunoştinţă şi cu un devotament aproape copilăros.

Totul se întâmplase din vina lui, iar acum îşi primea pedeapsa, era un prizonier al propriilor fapte.

în timp ce o privea, Sara scoase un ţipăt cotropită de chipuri din trecut. Un bătrân care se îneca implorând-o din priviri. Privirea Cynthiei cu o expresie de antipatie distrată, imaginea lui Charles, atunci când îl cunoscuse, pe când se aflau în grădina casei ei din Anglia cu soarele strălucind în păru-i auriu. Un gând rătăcitor îi frământa subconştientul. Unde era casa ei acum? Nu mai avea nici o casă.

Adulmecă apoi o aromă de santal care o trezi la realitate. De cine anume îi aducea aminte? De Ravi, bineînţeles.

Visă ochii întunecaţi ai lui Ravi apropiindu-se de ai ei şi privirea adâncă şi impenetrabilă căreia se străduia să-i înţeleagă semnificaţiile. Simţi apoi atingerea mâinii lui pe obraz şi apăsarea delicată a buzelor lui pe pleoape, frunte şi buze.

Se răsuci prin somn şi îşi întinse braţele către el.

- Ravi... îl strigă ea în şoaptă

.Apoi vocea lui o învălui de undeva de departe, răsunând în visul ei ca prin ceaţă.
- *Au revoir*... Au *revoir*, iubirea mea, singura mea iubire, Sarianna...Când se trezi a doua zi dimineaţă, obloanele erau pe jumătate trase pentru a împiedica lumina soarelui să pătrundă în încăpere, iar Sara nu avea nici o idee cât era ceasul sau cât de mult dormise. Stătu nemişcată o vremea, prea obosită ca să mai poată face vreo mişcare. Nu-şi aducea aminte decât că ceva important se întâmplase, ceva care o neliniştise, dar o şi încântase în acelaşi timp.
Apoi îşi aduse aminte de un vis. Sau nu fusese un vis? Senzaţia respiraţiei lui calde pe obrazul ei fusese aievea? Rostise cu adevărat cuvintele: „Singura mea iubire, Sarianna".
Sara scutură apoi din cap. A fost un vis nimic mai mult. Ravi plecase spre Franţa. Nu-l va mai vedea niciodată.
Undeva în depărtare, bufnitura unei uşi o trezi din visare, iar vocea furioasă a unui bărbat răsună în liniştea casei, făcând-o să plonjeze în cea mai întunecată frică.
- Nu, domnule... Vă rog, doamna este încă foarte bolnavă... Reveniţi în altă zi, vă rog, domnule.
- Dă-te la o parte! Dacă vreau să-mi văd soţia, o voi face...
- Dar medicul a spus...
- Nu dau nici două parale pe ce a spus medicul. Cum îndrăzneşti să încerci să mă opreşti? Dă-te la o parte din calea mea!
Uşa se dădu de perete, iar Charles stătea în faţa ei, tremurând de furie, ţinând cravaşa de călărie într-o mână.
- Ce faci aici? în casa bărbatului ăstuia? Ridică-te imediat!
Crezu la început că ar fi în stare să o lovească cu cravaşa, însă Sara se ridică pregătită să-l înfrunte, iar el făcu un pas înapoi, timp în care frica se disipă lăsând în urmă doar un fel de repulsie.
- Cum m-ai găsit?
- Am pus pe cineva să o urmărească pe femeia aceea McKenzie. Ea e şireată, dar nu suficient de şireată. Ar fi trebuit să ştii că nu vei reuşi niciodată să te ascunzi de mine.
Era adevărat. Nu va reuşi niciodată să scape de el. îi va face viaţa un chin până la sfârşit dacă îl va lăsa.
îşi trase pe ea un capot şi se ridică în picioare ca să-l înfrunte.
- Vreau să pleci. Aceasta este casa mea acum. *Monsieur* Sabran mi-a lăsat-o mie.

- Ţi-am spus! Nu vom putea închiria niciodată de la un indian. Cred că îţi dai seama ce va crede lumea când va afla că eşti aici. Ţi-ai pierdut minţile?
Sara îşi ţinu privirea aţintită în faţă, fără ca măcar să se deranjeze să-şi întoarcă privirea către el.

Capitolul 2

- Nu mai sunt căsătorită cu tine, Charles. Pot face tot ceea ce poftesc. Aşa că, dacă nu te superi, te-aş ruga politicos să pleci.
- Nu te prosti! Te vei întoarce acasă cu mine.
încercă să o târască afară din cameră, dar Malika se aruncă între ei.
- Domnule, domnule, a venit doctorul. Doctorul Shankar este aici. 0 să vă explice el.
Prăbuşită la picioarele lui, Malika făcu câteva mişcări frenetice în aer în apropiere de picioarele lui, temându-se să-l atingă.
Charles se dădu un pas în spate, holbându-se la ea ca şi cum atingerea mâinilor ei l-ar fi pângărit.
- Doctorul Shankar? spuse el cu o voce şocată de parcă cineva l-ar fi pocnit în plină figură.
- Ai lăsat un doctor indian să te consulte? Nu ai avut decenţa să chemi un englez?
Sara se întoarse către el, dând frâu liber tuturor resentimentelor la adresa habotniciei şi a nedreptăţilor exprimate de Charles pe un ton calm şi glacial.
- De ce nu ar trebui să mă consulte un medic indian? Până la urmă, chiar bunica mea a fost indiană.
îl privi direct în ochi, mândră şi neînfricată, cu o tărie de neclintit.
Gata, adevărul ieşise la iveală, nu mai exista cale de întoarcere, iar asta o bucura.
Charles râse mai întâi, după care deschise gura ca să spună ceva, dar o închise fără să rostească nici un cuvânt.
Urmă o tăcere prelungă, timp în care o ţintui cu privirea, incapabil să- şi adune gândurile.
- Ce tot spui acolo? Nu fi ridicolă! Nici măcar nu ai trăsături indiene. E o invenţie de-a ta.
- Ţi-am spus. Bunica mea a fost indiană. Şi mă înrudesc cu maha-rajahul. Suntem veri, iar legătura de rudenie dintre noi este strânsă.
De ce nu mi-ai spus înainte

- ?Vrei să spui... înainte să mă căsătoresc cu tine? Şi eu am aflat abia de curând.

0 expresie de teribilă oroare se întipări pe chipul lui Charles la auzul cuvintelor Sarei. Se dezechilibră, iar pentru o secundă, Sara crezu că Charles ar putea leşina.

- Chiar e adevărat?
- Da, e adevărat.
- Ar explica multe lucruri.

Charles se foi de colo colo prin încăpere, incapabil să stea locului, ca şi cum ar fi căutat un răspuns, apoi, dornic să-şi verse nervii pe cineva, se întoarse spre Malika, care stătea ghemuită, rezemată de perete.

- Cine ţi-a spus să o aduci aici?
- Las-o în pace! se răsti Sara. îi este frică de tine.
- Chiar trebuie să-i fie frică de mine, acum mai mult ca niciodată.

Deşi vocea lui o îngrozea, Malika îşi găsi cumva curajul să vorbească.

- Am spus lui *monsieur* Sabran. Mi-a spus să o aduc pe doamna Sarianna aici.
- Sarianna! Cum îndrăzneşti să o strigi pe numele acela?

Charles o fulgeră cu privirea, iar femeia se prăbuşise în genunchi şi îşi trase şalul de la sari peste faţă. Pentru o clipă, Sara se gândi că ar putea s- o ucidă pe loc, dar cu un mare efort de voinţă, Charles făcu stânga- împrejur şi se îndreptă înspre uşă. Se opri pentru un moment şi se întoarse către Sara, deşi expresia distantă din priviri făcea să pară ca şi cum ar fi vorbit de fapt cu el însuşi.

- O să-l fac să-şi dorească să nu se fi născut vreodată!

Când Sara auzi în cele din urmă zgomotul paşilor lui îndepărtându-se, luând cu el şi viaţa ei cea veche, se consolă cu gândul că cel puţin Ravi era acum la adăpost de mânia lui Charles. Probabil că era deja departe, în drum spre Franţa, alături de Maya.Sara stătea în casa de vară, dând una câte una paginile unei cărţi. Renunţase la strădania de a se mai concentra şi, în schimb, privea ca hipnotizată o şopârlă arămie lăfăindu-se pe o piatră în ultimele raze ale soarelui de după-amiază. Pacea era atotstăpânitoare pentru moment, deşi era un calm plin de nelinişte. îşi recăpătase puterile şi se simţea suficient de bine, cel puţin trupeşte, încât să se plimbe din nou prin grădină şi chiar să ia stiloul şi să se pună pe scris. Acum, la adăpost de ochi dezaprobatori, începuse să poarte sariuri atât ca să-şi ascundă rotunjimea pântecului, cât şi ca să se bucure de libertatea materialului vaporos.

Era încă pe un teren fragil, dar începuse să încerce să-şi planifice viitorul în ciuda faptului că era aproape copleşită de sentimentul unui destin implacabil. Era ca şi cum aştepta să se întâmple ceva, un fapt

care să-i schimbe cursul destinului. închise ochii, iar capul îi căzu pe spate, permiţând sunetelor serii să o învăluie. Păsările *mynah* şuierau ca de obicei, luptându-se pentru vreo firimitură sau alta, dar Sarei îi plăcea zgomotul pe care îl făceau, era întru câtva prietenos.

Urechile recunoscură apoi un alt sunet. Lucy venise în vizită şi

Capitolul 2

plecase pentru scurt timp ca să se întâlnească cu cineva care venise să îi aducă un mesaj.

Vocea blajină a lui Lucy se amesteca cu sunetele stridente şi neliniştite ale cuiva pe care nu îl cunoştea.

După un moment, o auzi pe Lucy ţipând, pe urmă se lăsă tăcerea.

Sara a fost imediat în gardă şi, în ciuda căldurii acelei după-amiezi, se simţi cuprinsă de un frison.

Câteva minute mai târziu, Lucy stătea în faţa ei, mototolind în mâini o batistă umedă. Stătea cu ochii pironiţi în pământ de parcă nu ar fi vrut să întâlnească privirea Sarei.

- Lucy! Ce s-a întâmplat?
- S-a întâmplat ceva.

Un ghem de spaimă se încolăci în stomacul Sarei. Groaza fără nume pe care o anticipase se abătuse asupra ei, iar gura îi deveni uscată atunc

icând încercă să vorbească.
- Spune-mi...
Ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână începu să tremure nestăpânit.
- E vorba despre Maya... Din păcate, s-a sinucis...
Sara împietri.
- S-a sinucis?
Imaginea Mayei îi apăru în faţa ochilor, frumuseţea de zână, inocenţa privirii, farmecul. Simţi un suspin ridicându-i-se din gât.
- Dar de ce? Cum? Eşti sigură?
- Probabil că a făcut rost de nişte otravă... sărmana copilă... Ravi este doborât de durere.
- Dar trebuia să fie în Franţa. Nu înţeleg.
- S-a răzgândit. S-a dat jos de pe corabie în ultimul moment, fără nici o explicaţie. Apoi soţul tău a aflat cumva că nu a plecat şi a ordonat ca Maya să fie înapoiată bărbatului ei prin orice mijloace necesare. Ravi se afla în Madras atunci când i-au atacat casa din Pondicherry...
- Charles a dat ordinele?
Un val proaspăt de ură o cuprinse. Aşadar, aceasta era răzbunarea lui. îşi aduse aminte cuvintele lui de ultima dată când se văzuseră.
„0 să-l fac să-şi dorească să nu se fi născut vreodată!"
- 0 parte dintre oamenii lui Ravi şi-au dat viaţa încercând să o protejeze pe Maya. Jură că o să se răzbune pe soţul tău, dar nu trebuie. Iartă-mă, dar am auzit că soţul tău i-a întins o cursă lui Ravi...
Cu mare greutate, Sara îşi regăsi puterea de a vorbi. Cuvintele îi ieşiră sugrumate de emoţie.
- Dacă s-ar fi îmbarcat aşa cum a spus că va face, atunci ea ar fi acum încă în viaţă... în viaţă...
Cuvintele înotară în capul ei, iar panica pe care o ţinuse la distanţă o copleşi într-o grabă dezgustătoare.
Mai târziu, cuprinsă de o disperare soră cu agonia, se zbătu să-şi găsească curajul de a-i scrie, dar, cum nu voia să-i amintească nici de existenţa ei, nici de cea a maleficului ei soţ, sfâşie pagină după pagină şi nu trimise nici o scrisoare, deşi, după o săptămână de chin primi o epistolă de la el care îi îngheţă inima.
„Doamnă", aşa începea scrisoarea, iar tonul glacial o răni mult mai profund decât era pregătită să îndure.
Doresc să-ţi spun un singur lucru şi nimic mai mult Vreau să părăsesc India definitiv. Nu mai doresc să rămân aici. Totul îmi aminteşte de Maya şi
de propria trădare.

Avea dreptate să i se adreseze în astfel de termeni reci, dar gândul că va pleca definitiv i se părea întru câtva de neîndurat. Era, totodată, imposibil să nu-i mărturisească despre pruncul pe care îl purta în pântec.

Nu merita o astfel de moarte. Era încă o copilă. A suferit mult, să ştii, era încă în viaţă când au adus-o înapoi acasă la mama ei... acidul îi arsese sărmana gură... nici măcar nu şi-a mai putut lua rămas-bun de la mine. în ciuda opiniei pe care o aveţi despre mine, nu sunt un sălbatic. N-aş putea niciodată omorî pe cineva, dar i-am spus foarte clar soţului tău că intenţionez să-l fac fărâme atunci când se aşteaptă cel mai puţin... S-ar putea întâmpla oricând... atunci când este la tribunal, sau pe stradă, sau chiar când este la el acasă... Nu va fi niciodată în siguranţă şi nici măcar o secundă din nenorocita lui de viaţă nu va avea un moment de tihnă. Va trăi cu frica răzbunării mele până când va pieri de frică şi poate că atunci vei fi eliberată din căsătoria pe care spui că o deteşti atât de tare.

Gurul meu spune că nu trebuie să merg pe calea răzbunării căci, în final, suferinţa va fi mai mare, dar îl urăsc din tot sufletul acum şi trebuie să plec înainte să îmi ies din minţi şi să-l omor chiar eu. Vreau să fiu un om liber, nu un criminal într-o cuşcă. Dacă aş fi iubit-o mai mult, dacă aş fi avut grijă mai bine de ea... Ea a renunţat la tot pentru mine, iar eu nu am reuşit să am grijă de ea.

îţi aminteşti? Ţi-am spus că vor fi oameni care vor avea de suferit din cauza dragostei pe care ţi-o port, dar, într-un final, va fi meritat efortul... Nu ştiam ce spun... Nu-mi imaginam o durerea atât de mare...

îngrijeşte-te de casă în locul meu, ţie ţi-o datorez, dar, dacă cumva se va întâmpla să te împaci cu soţul tău, promite-mi că el nu va locui niciodată acolo.

Mai vreau să-ţi spun ceva. Vreau să ştii că ceea ce am simţit pentru tine nu s-a comparat cu sentimentele mele pentru celelalte femei. Recunosc, la început am vrut să fac dragoste cu tine ca să-l fac pe soţul tău să sufere, dar eu am fost cel care a suferit într-un final. Te-am iubit cu adevărat atunci. Acum nu mi-a mai rămas nimic. Nu mai pot simţi nimic.

Copila Prema o să pun să ţi-o înapoieze. Cred că a fost dintotdeauna menită să fie a ta.

RaviSabran

Nu existau cuvinte de afecţiune care să o poată consola, iar mărturisirea lui că o iubise cu adevărat la un moment dat îi provoca osuferinţă încă şi mai mare.

Câteva zile mai târziu, primi o ultimă aducere-aminte a prezenţei sale misterioase în viaţa ei când Pansy îi fu adusă înapoi de băietanul care o hrănise, iar atârnat de şa, găsi un pachet mare învelit în mătase.

în interior, era cutia pentru bijuterii din sidef în care se afla colierul şi cerceii din smarald. Nu găsi nici un bilet alături de cutie şi nu primi nici o explicaţie despre felul în care fuseseră recuperate bijuteriile. Băiatul care fusese plătit pentru a aduce calul nu ştia decât că primise pachetul de la un servitor îmbrăcat în veşminte curate din muselină albă şi purtând un turban roşu care îl instruise să i-l înmâneze Sarei.

Turbanele roşii erau purtate de oamenii din casa lui Ravi, iar atunci ştiu cu siguranţă că lui Ravi îi datora recuperarea bijuteriilor.

Nestematele erau preţioase pentru ea, dar mai preţios era gândul că ţinuse suficient de mult la ea, în ciuda durerii care îl copleşea, încât să se gândească la ea.

0 săptămână mai târziu, în ziarul de Madras apăru un articol despre bunuri aparţinând onorabilului Charles Fitzroy, care fuseseră furate din biroul său din Ministerul de Justiţie. Autorităţile au fost surprinse de modul în care intrusul reuşise să pătrundă în clădire şi să fugă apoi neobservat.Timp de o lună, Sara nu mai ştiu nimic despre soţul ei până când, într-o zi, primi o scrisoare. Primul gând a fost să-i dea foc. Nimic din ce ar fi avut el de spus nu o putea interesa. în mintea ei era de parcă nici n-ar fi existat vreodată, cu excepţia momentului când conştientiză brusc că era, până la urmă, în continuare o femeie măritată, iar într-o bună zi va trebui să se confrunte cu acest fapt. Până una-alta, trăia de pe o zi pe alta, iar viaţa ei, dacă nu fericită, era cel puţin lipsită de vreo suferinţă pătrunzătoare. Faptul că locuia din nou în casa părinţilor ei era marea ei consolare, iar acolo îi era mai uşor să se ascundă de compania nedorită a oamenilor din viaţa pe care o lăsase în urmă.

Deschise scrisoarea cu degete tremurânde, dezinteresată la început, apoi cu o uimire din ce în ce mai mare. Nu mai dădu nicăieri de vechile cuvinte goale de afecţiune, iar scrisoarea începea simplu, doar cu numele ei în susul paginii.

Sara,

După cum ştii, nu cred în divorţ; iar până acum nimic nu m-ar fi putut împinge să comit o astfel de faptă. Cu toate

acestea, lady Palmer m-a convins că chestiunea poate fi rezolvată fără prea mult scandal.

Lord Palmer confirmă că mariajul nostru s-a terminat şi că mariajele rasiale mixte nu pot fi tolerate. El ştie cum m-ai atras în căsătorie prin vicleşug şi că nu mi-ai fost o sope

Capitolul 2

bună.

Ştie totodată cum ti-ai afişat apucăturile trăind în casa unui bine cunoscut adversar al guvernului englez.

A fost, aşadar, de acord să-şi folosească influenţa considerabilă pe care o are ca să grăbească procesul de divorţ

Nu mă aştept să mai aud vreodată de tine.

După cum spunea Charles, divorţul urma să fie finalizat în câteva luni, atât timp cât ea nu avea să se împotrivească. Nu voia ca adevăratul motiv să
fie făcut public, iar câtă vreme ea îşi ţinea gura, nimeni nu avea cum să afle.

Cynthia şi părinţi ei sunt singurii oameni care ştiu adevăratul motiv pentru care divorţez de tine şi pot foarte bine să-ti spun de pe acum, căci sigur vei afla mai devreme sau mai târziu, Cynthia şi cu mine ne vom căsători imediat ce divorţul va fi pronunţat Vrem să plecăm în Anglia cât de curând posibil, iar de acolo voi călători în Egipt ca să preiau o funcpe mai profitabilă intermediată de tatăl Cynthiei. Sunt sătul de India şi mi-e indiferent dacă nu voi mai vedea niciodată pământurile astea sau oamenii de aici...

Sara izbucni în râs.

- Laşule! strigă ea dând într-un final frâu liber emoţiilor.

Ştia motivul pentru care Charles era atât de nerăbdător să plece din India. Voia să scape de teama permanentă a răzbunării lui Ravi Sabran.

Câteva zile mai târziu, Sara citi din nou în *Madras Times:*

Lordul şi lady Palmer se vor întoarce în Anglia după treizeci de ani de muncă în slujba comunităţii. Vor fi însotiti de fiica lor; domnişoara Cynthia Palmer; o *cunoscută frumuseţe locală căreia, cu mare tristeţe, îi va duce dorul întreaga comunitate britanică.*

Articolul nu menţiona nimic despre Charles sau dacă va pleca şi el cu acelaşi vapor. Era ca şi cum mariajul lor nici n-ar fi avut loc vreodată

.Nu se ştie cum, vestea despre originile indiene ale Sarei ajunse la urechile multora, iar pentru cel puţin o parte din comunitatea britanică era acum o proscrisă şi, chiar dacă încerca să nu-i dea prea mare importanţă, ştia că niciodată nu se va obişnui ca oamenii să-i întoarcă spatele când se întâlneau pe stradă. înainte însă ca pântecul ei să ia proporţii, iar sarcina să devină evidentă, pe când încă mai putea să-şi facă plimbările matinale, observă că bărbaţii se uitau la ea cu priviri curioase şi cu o atitudine diferită, destul de insolentă, inspectându-i chipul şi silueta cu o desfătare lentă, de-a dreptul insultătoare.

I se părea mai agreabil şi mai sigur să rămână acasă, unde putea crea o lume care să fie armonioasă atât pentru ea, cât şi pentru copilul nenăscut. începu în curând să se bucure de graviditate, lăsându-se în voia unei stări plăcute de feerie, un fel de fericire, dar doar pe jumătate, presărată în continuare cu o tristeţe profundă.

Nu trecu mult timp până când secretul sarcinii să fie descoperit de Lucy, care părea să aibă nu doar un al şaselea simţ, ci şi o delicateţe înnăscută şi nu a fost nevoie să-i dea nici o explicaţie.

Nevoia Sarei de discreţie a fost acceptată fără nici o întrebare, iar cele două femei deveniră mai apropiate ca niciodată, unite de dragostea şi admiraţia pentru bărbatul al cărui nume nu putea fi menţionat niciodată.

Lucy jură că nu-i va dezvălui niciodată lui Ravi că Sara purta copilul lui în pântec, deşi era uneori tentată să-i aducă la cunoştinţă adevărul. Se consola însă cu credinţa în forţele destinului, care o dezlega de orice sentiment de responsabilitate.

„Dacă este menit să se întâmple, atunci se va întâmpla", îşi spunea Lucy în sinea ei ori de câte ori simţea imboldul de a acţiona.

Din când în când, Lucy primea câte o scrisoare de la el. La început erau laconice şi impregnate cu un sentiment de deznădejde, însă odată cu trecerea timpului, dispoziţia lui părea mai relaxată şi începu să-i povestească despre viaţa pe care şi-o clădea acolo

.Cumpărase o podgorie în sudul Franţei aproape de locul unde trăia tatăl lui. Se simţea bine acolo şi stilul de viaţă francez i se părea încântător, iar cum tatăl lui îmbătrânea şi avea nevoie din ce în ce mai mult de sprijinul lui, nici nu se punea problema să revină în India în viitorul apropiat. Lucy citea printre rânduri, în ciuda tonului în general

sumbru al scrisorilor lui, că începuse să-şi găsească, în cele din urmă, un fel de pace interioară.

Copila Sarei veni pe lume la sfârşitul sezonului musonic şi a fost botezată Lilita în onoarea bunicii sale. Era atât de gingaşă, încât Sara nu- şi putea dezlipi ochii de la ea. 0 purta ore în şir în braţe, îi mângâia

Capitolul 4

pielea de un auriu-deschis şi părul cel negru, nevenindu-i să creadă că este într- adevăr a ei.

în dimineaţa zilei următoare, primi o scrisoare de la un editor din Londra prin care era anunţată că hotărâseră să-i publice *Jurnalul unei englezoaice în Madras* în formatul unei cărţi. Scrisoarea includea şi o ofertă care părea să aibă termeni generoşi, precum şi o solicitare pentru viitoare episoade.

Deşi vestea o extazie, i se păru aproape nesemnificativă acum în comparaţie cu naşterea fetiţei sale. Dintr-odată, în viaţa ei apăruse suficient de multă fericire încât să o ajute să meargă mai departe, în pofida gândurilor contradictorii şi a presiunilor din ce în ce mai mari ale vieţii cotidiene.

îşi dorea cu ardoare să-i poată dezvălui lui Ravi existenţa fiicei lui, dar până când nu va simţi că venise momentul potrivit era hotărâtă ca naşterea copilului să rămână în continuare un secret pentru toată lumea, mai puţin pentru Lucy şi servitorii casei.

Malika o iubea pe copilă cu pasiune şi doar rareori permitea altcuiva în afara Sarei să se apropie de ea. Era alinarea şi bucuria bătrâneţilor ei şi îi inunda ultimele luni din viaţă cu o fericire de nedescris. Credea cu tărie că mult iubita ei stăpână se întorsese în viaţa ei prin existenţa acestui copil binecuvântat, un adevărat dar al zeilor.

Responsabilităţile Sarei crescuseră căci acum trebuia să aibă grijă de şase oameni şi trăia cu teama constantă că nu va reuşi să se ocupe de ei, deşi din suma lunară generoasă, dar nu prea mare totuşi, provenită din vânzarea cărţii, la care se adăuga şi dota ei privată îşi putea permite să-i hrănească şi să-i îmbrace pe toţi.

Prema şi doica ei, apoi mai erau Mutu şi Shakur, pe care Charles îi lăsase de izbelişte când părăsise proprietatea pe care o avea în Madras.

Pe căile miraculoase prin care funcţionau bârfele în Madras, găsiseră cumva drumul până pe treptele casei ei, iar Sara nu a fost în stare să-i alunge. Când îl văzu pe Shakur îmbrăcat în resturile unei cămăşi zdrenţăroase a fostului său stăpân şi pe Mutu, al cărui trup

odinioară plinuţ era acum redus la silueta unui cerşetor, nu se îndură să le spună să plece.

Sara o încuraja pe Malika să se odihnească şi să se bucure de zilele petrecute în compania copilei, dar bătrânei servitoare nu-i era uşor să renunţe la muncă după atâtea decenii şi părea că îi face plăcere să-şi slujească mult iubita stăpână.

Veni însă o zi când nu-şi mai făcu apariţia ca de obicei să o pieptene pe Sara şi era evident că se întâmplase ceva rău.

Medicul confirmă că Malika suferise un atac de inimă şi că nu mai era nimic de făcut. Pentru câteva clipe, Malika deschise ochii şi păru foarte energică şi lucidă. îşi întinse o mână şi i se adresă Sarei cu profundă tandreţe:

- 0 să mă întâlnesc din nou cu mama ta şi o să-i povestesc despre nepoata ei.

Se stinse fără nici un zbucium, părând că întâmpină aproape cu acceptare moartea şi, spre liniştea Sarei, nu a suferit nici o durere până la final. Pomenise deseori despre dorinţa ei de a fi îngropată în grădină alături de mormântul mamei Sarei şi au procedat întocmai. Acum erau patru morminte unul lângă altul sub copacii gigantici de tamarin.

Sosirea sezonului ploios aduse cu sine o încremenire care ameninţa să- i dărâme moralul Sarei cu aceeaşi viteză cu care ploaia cădea în timpul după-amiezii. Se plimba în fiecare seară prin grădina plină de arome, scăldată în lumina lunii şi răcoroasă după o zi întreagă de ploaie. Dar, în loc să-şi găsească alinare în frumuseţea nopţii, era torturată de gânduri care refuzau să dispară. O frământa eşecul mariajului ei şi copilul care nu-şi cunoştea tatăl.

O îngrijora dragostea ei pentru Ravi şi dorinţa pe care o simţea pentru el, o dorinţă care părea să crească mai puternică pe zi ce trecea, deşi nu-l mai văzuse de peste un an. Se tortura cu gândul că într-o bună zi va trebui să ia o decizie referitoare la viitorul ei, iar de multe ori pusese mâna pe stilou hotărâtă să-i scrie lui Ravi şi să-i mărturisească despre copilă.

Apoi însă, după ce stătea cu privirile goale aţintite asupra paginii pentru o vreme, o rupea în bucăţi şi începea din nou să se foiască prin încăpere.

Mergea câteodată în vizită la verişoara ei maharani, dar era nevoită să o lase acasă pe copilă de teamă ca aceştia să nu-i spună cumva lui Ravi. Cei doi o implorau să se mute cu ei şi să le ţină de urât la bătrâneţe, dar Sara trebui să-i refuze în ciuda singurătăţii care o cuprinsese. Nu doar secretul care învăluia copila ei o împiedica să ia o

astfel de decizie, ci mai era şi Casa Tamarin. Legătura emoţională cu locul acela era foarte mare, imposibil de distrus, şi de fiecare dată când revenea, chiar dacă făcea o vizită scurtă în lumea de dinafară, i se părea că spiritele părinţilor ei demult dispăruţi din această lume o aşteptau, întâmpinând-o şi învăluind-o din nou într-un sentiment de

Capitolul 6

pace.

Se produse apoi o schimbare semnificativă în starea ei de spirit şi, deşi nu exista un motiv aparent, începu să se îmbăieze şi să se aranjeze cu o grijă deosebită, îmbrăcându-se în fiecare seară cu o rochie diferită, împodobindu-se cu perlele maharajahului şi punându-şi smaraldele în urechi. Se simţea o atmosferă de expectativă, deşi serile fierbinţi, cu cerul albastru precum cerneala, părea cu siguranţă acelaşi ca în oricare altă zi.

înainte să-şi înceapă peregrinările nocturne prin grădină, îşi examina reflecţia în oglinda de deasupra bufetului. I se părea că ochii îi sunt mai mari acum şi că privirea îi este mai înţeleaptă, plină de o maturitate obţinută prin suferinţă. Ca un ultim detaliu, mereu se machia cu kohl, care îi făcea ochii să pară şi mai mari, deşi întunecaţi şi plini de un aer de mister exotic. îşi amintea apoi, cu o limpezime plină de viaţă, cum obişnuia să se aranjeze aşa mereu pentru Ravi şi nopţile de dragoste pe care le petrecuseră în palatul maharajahului. Părea că trecuse o eternitate de atunci.

Ca de obicei, înainte să se retragă la culcare, mai zăbovea în căsuţa de vară, aşa cum făcea şi mama ei, relaxându-se cu ochii închişi în vechiul scaun din trestie, ascultând ciripitul păsărilor căutându-şi locul în copaci şi râsul dulce de prunc al Lilitei, care răzbătea prin geamul deschis din camera copilului.

Era ca şi cum ar fi aşteptat ceva, dar nu avea nici o idee ce anume. îşi pierduse aproape orice speranţă de a-l mai vedea vreodată pe Ravi Sabran până când, într-o seară, imediat după lăsarea întunericului, auzi desluşit un zgomot pe care nu-l mai percepuse până atunci, asemenea sunetului de paşi grăbiţi.

Sări în picioare cu mâna la inimă mijind ochii ca să poată distinge umbra care se ivise în pragul uşii. După ce adulmecă aroma persistentă
de santal, nu mai avu nici o urmă de îndoială.

La început, au fost amândoi ezitanţi. Se apropie de ea, mai întâi pe furiş, ca şi cum ar fi fost atras în mod irezistibil de strălucirea chipului ei radios în lumina lumânării. Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra privirii

ei de teamă ca nu cumva Sara să se sperie brusc şi să dispară dintr-un salt asemenea unui animal înfricoşat.

Sara rămase însă nemişcată, hipnotizată de ochii lui în nuanţa aceea ciudată de gri-deschis amintindu-şi cum, în trecut, prezenţa lui aducea mereu ceva magic şi imposibil de definit. Sara percepea toate senzaţiile atât de amplificat, încât i se părea că s-a dematerializat şi că pluteşte printr-o ceaţă strălucitoare şi argintie care îi învăluia pe amândoi. 0 singură dată în viaţă mai experimentase o astfel de emoţie şi îşi aduse aminte că era vorba despre prima lor noapte de dragoste în palatul maharajahului.

Efectul prezenţei lui neaşteptate se dovedi aproape la fel de copleşitor ca la prima lor întâlnire, în ziua când Sara sosise în India. Pletele negre şi drepte, care îi ajungeau odinioară până la umeri, fuseseră acum scurtate într-o frizură aproape civilizată, deşi nici tunsoarea europeană, şi nici croiala franţuzească a costumului din in de culoare crem nu puteau camufla spiritul straniu, mistic şi complex al bărbatului care le purta. 0 şocă din nou puterea lui, mişcările ca de leopard, felul în care îşi adapta cu dificultate trupul şi sufletul în ornamentele exterioare ale unui bărbat sofisticat. îşi dădu seama că va fi mereu fascinată de el şi că era un lucru periculos, dar se simţea din nou plină de viaţă, simţea o căldură în tot trupul şi era hotărâtă să profite de orice şansă doar pentru a fi în compania lui.

Lumina îi căzu apoi pe chip, iar ea îl putu zări clar. Era doar un om la urma urmei, un bărbat care a suferit şi a trecut prin furtună, iar urmele vizibile ale acelei lupte i se întipăriseră în liniile apărute în jurul gurii şi în noua expresie de înţelegere dureroasă care i se ivise în ochi. Se pare că un alt sentiment luase locul vechii lui aroganţe cinice. Era în continuare un om mândru, iar manierele regale ieşeau în continuare în evidenţă, dar exista acum şi o compasiune care să tempereze orgoliul.

Sara întinse o mână ca să se liniştească şi să-şi limpezească gândurile, distingând cu greu realitatea de povestea din cartea pe care o pusese cu doar câteva secunde mai devreme pe măsuţa din grădină. Visase atât de mult la momentul acesta, iar acum nu găsea stăpânirea de sine să articuleze nici un cuvânt.

El vorbi primul şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, părea puţin ezitant.

- Arăţi foarte încântătoare în seara aceasta... Cum de eşti îmbrăcată atât de elegant? Aşteptai pe cineva?
- Ei bine, de fapt, da... spuse ea în şoaptă, după care îşi întoarse chipul ca să-şi ascundă un zâmbet discret.

Faţa îi rămase ascunsă în umbră, iar el urmări cu privirea strălucirea smaraldelor care dansau în lumina lumânării.
Sprâncenele negre ale lui Sabran se întâlniră într-o încruntătură. Era în mod evident nedumerit.
- Dar am auzit... Lucy mi-a spus... că tu şi soţul tău...

Capitolul 8

- Da, s-a terminat în cele din urmă... definitiv...

Făcu câţiva paşi înspre ea, iar acum doar câţiva centimetri îl mai despărţeau de pielea ei de pe ceafă în culoarea chihlimbarului şi era atât de aproape că îi putea adulmeca parfumul. Sara se simţi dominată de masivitatea umerilor lui şi suflul călduţ al respiraţiei lui îi gâdilă din nou pielea ei în timp ce-i şopti:
- Aştepţi pe altcineva?
- Nu... nu... bineînţeles că nu.

Sarei i se păru că îl aude scoţând un oftat de uşurare, apoi urmă un ropot de cuvinte.
- Nu am putut ajunge mai repede la tine, nu voiam să vin înainte să scap de dorinţa de răzbunare. înţelegi? Nu puteam veni înainte de a-mi găsi pacea. A trebuit să aştept... până când Maya...

Ezită o secundă, după care îşi aşeză mâinile pe umerii ei, răsucindu-i trupul astfel încât să fie cu faţa la el ca să o poată privi în ochii luminoşi aproape imploratori şi continuă să vorbească apăsat:
- Ea va fi mereu o prezenţă în viaţa mea, dar nu aşa cum a fost până acum. Ştiu că nu te deranjează asta... dar acum simt din nou că trăiesc. Sunt din nou aici acum, nu trebuie să ne mai despărţim niciodată. Mi-am dat seama că fără tine nu însemn nimic.

în momentul următor, el o cuprinse în braţe, iar ea îşi puse capul pe pieptul lui, în timp ce Sabran îi săruta părul, spunându-i iar şi iar că o iubeşte.
Erau atâtea întrebări pe care dorea să i le pună. De ce nu-i scrisese? îi fusese dor de ea? îl torturaseră gândurile că ea ar putea suferi în absenţa lui? Se gândise la ea? Dar toate acestea păreau lipsite de importanţă acum. Va veni vremea lor mai târziu, o vreme dulce şi fără sfârşit.
Ştiuse mereu în inima ei că erau meniţi pentru a fi împreună. Sabran îi vorbise despre nevoia de a-şi regăsi pacea, iar ea îl înţelegea cel mai bine acum, când şi ea îşi găsise liniştea văzându-l în carne şi oase înaintea ei.
- Iartă-mă, Ravi, murmură ea printre săruturile care îi acopereau faţa, gura, mâinile, pentru toate câte ţi-am spus atunci, demult...

Mereu te-am iubit doar pe tine... Am aşteptat atât de mult timp... Iartă-mă... iartă- mă...

îi luă ceva vreme până să-i mărturisească despre existenţa copilului lor. încercă de mai multe ori, dar cumva, cuvintele nu i se păreau potrivite pentru un astfel de moment crucial. Când se lăsă liniştea asupra casei, îl luă de mână şi îl duse în sus pe scări, la camera copiilor.

Lilita dormea în mijlocul încăperii, sub o plasă de ţânţari, într-un pătuţ care fusese odinioară al Sarei. Sabran nu-i puse nici o întrebare.

Nu avea nevoie de nici o explicaţie, înţelese imediat, iar o parte din suferinţa şi bucuria care i se întipăreau în continuare pe chip dispărură când ridică fetiţa şi, cu o exclamaţie de bucurie pură, o acoperi apoi cu sărutări.

Se căsătoriră sub un umbrar din iasomie în grădina casei familiei ei, într-o dimineaţă senină şi înmiresmată, acompaniaţi de sunetele cadenţate ale păsărilor, iar ea deveni cea mai radioasă şi fericită dintre neveste, *madame* Sarianna Sabran.

Deşi le simţea încă prezenţa, fantomele trecutului păreau să-şi fi regăsit pacea acum şi era puţin probabil să o mai bântuie cu altceva în afara gândurilor a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Aroma de *Attar of Roses*, parfumul preferat al mamei ei, care o înconjura asemenea unei aure, o făcu să tresară mai întâi, apoi însă, privind împrejur la dimineaţa strălucitoare, se convinse că aroma provenea de la un suflet care mai rătăcea încă pe pământ.

Un mic fior îi coborî pe şira spinării când se gândi la Maya, Maya cea frumoasă asemenea unei prinţese dintr-un basm. Mereu fusese un suflet fantomatic, dar oare moartea ei tragică avea să-i bântuie pentru eternitate? Aruncă apoi o privire către mult iubitul ei Ravi, cum îşi ţinea minunata fiică, ce părea o fiinţă atât de fragilă în braţele lui puternice. Copila, care purta o cunună de tuberoze pe creştet, începu să gângurească fericită jucându-se cu degetele de la picioare şi făcându-l în acelaşi timp şi pe Ravi să râdă, iar Sara simţi un val de speranţă la gândul că viaţa, mereu reînnoitoare şi statornică asemenea anotimpurilor, va învinge din nou, aşa cum se întâmplase şi în trecut.

La ceremonia de nuntă, în semn de dragoste şi recunoştinţă, purtă perlele dăruite de maharajah, care o conduse chiar el la altar în faţa unei mulţimi de prieteni credincioşi.

Prema, care stătea alături de doică şi de Lucy, îmbrăcată într-o rochiţă de muselină albă şi ducând un buchet de flori, se dovedise într-

adevăr un semn de bun augur şi, asemenea semnificaţiei numelui ei, un semn de dragoste.

Sara purtă cerceii de smarald ai bunicii ei în semn de respect pentru tradiţie şi familie, iar când îşi strecură pietrele cele verzi în urechi, simţi o conexiune curioasă şi instantanee cu trecutul care îi

Capitolul 10

fusese ascuns atât de mult timp. Senzaţia era una puternică, care îi dădea forţe proaspete ştiind că acum bijuteriile erau purtate cu certitudinea unui viitor diferit.

Nu vor mai exista secrete şi nici minciuni, va înfrunta viitorul mândră de originea ei şi cu o credinţă absolută în dragostea pe care i-o purta bărbatului de lângă ea. Iubirea lor fusese pusă la încercare în cele mai crude feluri, dar supravieţuise, iar acum, după tot ceea ce îndураseră, era mai puternică şi mai preţioasă ca oricând.